

www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105

Review by Tà Thần

Đoạn
trường
Cờ
trên
Cáo

SÂM
TRUNG
NHẤT
TIỂU
YÊU

Mục lục

- [Chương 1: Học Taekwondo](#)
- [Chương 2: Té Ra Máu](#)
- [Chương 3: Gặp Mặt](#)
- [Chương 4: Gặp Lại Nhau](#)
- [Chương 5: Tiếp Xúc Thân Mật](#)
- [Chương 6: Đoàn Trưởng Bị Cưỡng](#)
- [Chương 7: Rung Động](#)
- [Chương 8: Hoàng Tử Ăn Vạ](#)
- [Chương 9: Nụ Hôn Bất Ngờ](#)
- [Chương 10: Giúp Đỡ](#)
- [Chương 11: Thân Mật](#)
- [Chương 12: Tặng Giày](#)
- [Chương 13: Tìm Ba Mới](#)
- [Chương 14: Người Thú Vị](#)
- [Chương 15: Can Thiệp Kịp Thời](#)
- [Chương 16: Con Mèo Nhỏ](#)
- [Chương 17: Hoài Nghi Mầm Mống](#)
- [Chương 18: Ngủ Chung](#)
- [Chương 19: Chân Tướng](#)
- [Chương 20: Cha Con Đồng Lòng](#)
- [Chương 21: Tình Địch Pk](#)
- [Chương 22: Thổ Lộ](#)
- [Chương 23: Sách Lược Theo Đuổi Vợ](#)
- [Chương 24: Anh Trai Đến Thăm](#)
- [Chương 25: Lời Đề Nghị Của Anh Trai](#)
- [Chương 26: Độc Giả Ngoài Dự Tính](#)
- [Chương 27: Trời Mưa Mập Mờ](#)
- [Chương 28: Tiến Dần Từng Bước](#)
- [Chương 29: Ngủ Chung](#)

[Chương 30: Gậy Đánh Uyên Ương](#)
[Chương 31: Cái Gọi Là Đứa Bé Gấu](#)
[Chương 32: Lựa Chọn Khó Khăn](#)
[Chương 33: Sóng Gió Nổi Lên](#)
[Chương 34: Cắt Đứt Liên Lạc](#)
[Chương 35: Gặp Mặt](#)
[Chương 36: Tình Địch](#)
[Chương 37: Cha Con Hợp Tác](#)
[Chương 38: Yên Bình Ngắn Ngủi](#)
[Chương 39: Kéo Lên Giường](#)
[Chương 40: Sự Việc Bại Lộ](#)
[Chương 41: Nước Chảy Thành Sông](#)
[Chương 42: Chân Tướng Lúc Trước](#)
[Chương 43: Chân Tướng](#)
[Chương 44: Điên Cuồng](#)
[Chương 45: Ba](#)
[Chương 46: Mưu Kế Của Hoàn Tử](#)
[Chương 47: Ghen](#)
[Chương 48: Giao Chiến Lần Nữa](#)
[Chương 49: Thương](#)
[Chương 50: Sau Lưng](#)
[Chương 51: Một Chử Tình](#)
[Chương 52: Hòa Hoàn](#)
[Chương 53: Hoài Nghi](#)
[Chương 54: Dịu Dàng](#)
[Chương 55: Hôn](#)
[Chương 56: Diệp Khung Trở Về](#)
[Chương 57: Cánh Gà](#)
[Chương 58: Cầu Hôn](#)
[Chương 59: Cái Gọi Là Tìm Đường Chết](#)
[Chương 60: Đăng Ký](#)
[Chương 61: Ngoại Truyện 1: Lần Đầu Gặp Gỡ](#)

Chương 62: Ngoại Truyện 2

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Học Taekwondo

Ngày nóng nhất trong năm, Diệp Chi mới từ phòng máy lạnh trong công ty đi ra, khí nóng phà vào mặt khiến chớp mũi của cô đổ mồ hôi hột.

“Khí trời chết tiệt này...” Diệp Chi oán trách một câu trong lòng, trở mắt nhìn xe taxi mở máy điều hòa không khí nhanh chóng lướt qua ở trước mặt, lại chỉ có thể từ trong túi móc ra một đồng tiền, lau mồ hôi hột đi tới trạm xe buýt.

Vừa đến trạm xe buýt, điện thoại của cô trong túi xách liền vang lên. Cầm lên xem, là mẹ Diệp.

“Mẹ, chuyện gì?”

“Chi Chi, con về nhà ngay cho mẹ, con trai của con muốn làm phản, lại muốn đi học Taekwondo gì đó. Mẹ liền nói thẳng nhóc mấy câu, “tiểu tử thấy không khỏe hả?”, thế nhưng lại xụ mặt không để ý tới mẹ!” mẹ Diệp nắm lỗ mũi của mình giả tiếng khóc thê lương, oán trách với con gái “Con nói mẹ chăm sóc nó dễ dàng lắm sao? Mẹ khổ sở phục vụ nó lớn lên, nâng niu nó từ khi còn trứng nước, mẹ. . . . .”

“Mẹ, được rồi. Con lập tức trở về nhà.” Diệp Chi cắt đứt màn giả bộ khóc của mẹ Diệp, lên xe buýt, quăng một đồng tiền vào đi, “Mẹ đừng giả bộ, Hoàn Tử mà biết giày vò người khác, con lại vui mừng.”

Nghe vậy, giọng mẹ Diệp lập tức hạ xuống, nhưng vẫn cắn răng nghiêng lợi, nói tiếp “Tiểu tử đó mà không biết giày vò người khác? Khuôn

mặt nhỏ nhắn luôn lạnh lùng, lúc nào cũng xụ xuống, như khối băng nhỏ...” Dừng một lát, lại thêm một câu, “Thật không biết là giống ai nữa.”

Diệp Chi cứng đờ, rồi hời hợt nói sang chuyện khác, “Mẹ, mẹ không phải lo cho tiểu tử thối đó, lát con về sẽ xử lý.” Nói xong, cúp điện thoại luôn.

Tuyến xe buýt này bình thường cũng không có nhiều người, nên dù là giờ cao điểm trên xe cũng rất vắng. Diệp Chi chọn một chỗ cạnh cửa kính ngồi xuống, nhìn dòng người vội vã đi trên đường, nhìn đến mất hồn.

Hoàn Tử tên thật là Diệp Cảnh Thâm, bởi vì mang thai trong lúc Diệp Chi làm việc quá độ, nên bảy tháng đã được sinh. Chỉ vừa được hai cân rưỡi, nhăn nhăn nhúm nhúm, tròn tròn nhỏ nhỏ như viên thuốc be bé.

Mọi người trong nhà đều nói đứa nhỏ này không sống nổi, nói Diệp Chi bỏ đứa bé đi. Dừng nhiều lý do khác nhau như: cô chưa kết hôn mà có con, đứa nhỏ này sau này sẽ liên lụy cô, căn bản không có người đàn ông tốt nào chịu cưới cô, nếu không có đứa nhỏ này, nói không chừng còn có thể tìm một nhà chồng tốt...

Nhưng khi đã làm mẹ, sao có thể trơ mắt nhìn con của mình chết đi?

Tính tình Diệp Chi quật cường, lời của người nào nói cũng không nghe, từ bỏ công việc lương cao, để chuyên tâm chăm sóc con. Cô phải dựa vào viết tiểu thuyết mạng duy trì cuộc sống, khó nhọc nuôi Hoàn Tử lớn từng ngày từng ngày. Nhưng do sinh non, nên cơ thể Hoàn Tử rất yếu, động một chút là ngã bệnh.

Mẹ Diệp mê tín, tìm đại sư cao thâm đắc đạo coi một quẻ, nói tốt nhất là đặt một cái tên riêng cho đứa bé, không thể gọi đúng tên, lúc đó Diêm Vương Gia còn có thể tha cho đứa nhỏ một mạng.

Khi đó đứa nhỏ đang nằm viện, sốt cao không dứt, bị châm kim truyền nước đến mức tay chân đều bầm tím, cuối cùng tay chân cũng không tìm được mạch máu nữa, bác sĩ đành phải đâm kim truyền lên trên đầu, đau... đứa trẻ ngày ngày khóc đến nghẹn cả họng .

Lòng Diệp Chi lo lắng buổi tối không ngủ được, ngồi ở trước giường con trai len lén khóc, cũng không nghĩ cái gì mê tín không mê tín, khi đó thật đúng là nằm được cọng rơm cũng coi như cây cỏ cứu mạng, nghe được lời của mẹ lập tức đồng ý.

Đứa nhỏ gầy yếu, toàn thân chỉ còn da bọc xương. Lúc ấy Diệp Chi chỉ có một nguyện vọng lớn nhất là có thể nhìn thấy con trai mập mạp, tròn trịa giống như một viên thuốc tròn vo, vì vậy gọi là Hoàn Tử(viên thuốc).

Kể từ khi bắt đầu gọi bằng tên riêng này, sức khỏe Cảnh Thâm đúng là dần dần khá hơn, đến bây giờ đã năm tuổi rồi, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng yếu ớt nhiều bệnh tật khi còn bé. Bây giờ Diệp Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả người nhà họ Diệp tính tình đều lạc quan tươi cười đáng yêu, nhưng Hoàn Tử lại càng lớn càng ít nói, bộ dạng lạnh lùng, nên cười thì cười, nên nói thì nói, không làm khó người khác, cũng không để ý người khác.

Lúc mới đầu, Diệp Chi thậm chí cho là đứa nhỏ này bị bệnh tự kỷ, mặc dù con trai mở miệng nói chuyện muộn, nhưng đâu có đứa nhỏ ba tuổi nào mà một tiếng “mẹ” cũng sẽ không gọi?

Cô dẫn con trai đi bệnh viện kiểm tra nhiều lần, bác sĩ cũng nói dây thần kinh trí lực của đứa bé không có vấn đề gì. Khiến tâm trạng Diệp Chi buồn bã ăn không ngon ngủ không yên.

Sau khi sức khỏe Hoàn Tử đã khá tốt hơn một chút, Diệp Chi mới bắt đầu tìm công việc đi làm. Vào một ngày, Diệp Chi tan việc về nhà, vừa mở

cửa, chỉ thấy con trai xụ mặt đứng ở cửa, cô ngồi xồm người xuống, đang chuẩn bị nói chuyện cùng con trai, chợt nghe Hoàn Tử mở miệng kêu một tiếng “mẹ...”. Diệp Chi thiếu chút nữa khóc lên vì vui mừng, lúc này mới thật sự tin tưởng đứa con của mình không có vấn đề gì.

Nhưng đứa nhỏ này trời sanh ít nói, có lẽ là bởi vì không có cha nên tính tình cực kỳ lạnh lùng. Không nói người ngoài, dù với mẹ mình thì một ngày cũng không nói được mấy câu.

Cả ngày chỉ cầm sách xem, dù là sách gì cũng thích.

Diệp Chi cảm giác con trai trưởng thành hơi sớm, mới chỉ có năm tuổi nhưng hết mực hiểu chuyện. Mặc dù mỗi ngày không nói một lời, nhưng biết mẹ kiếm tiền nuôi gia đình rất khổ cực, chưa bao giờ gây cho cô bất kỳ phiền toái nào.

Nhưng cách đây không lâu lại quậy tung lên muốn đi học tiểu học khiến Diệp Chi nhức đầu. Con trai bây giờ mới vừa vặn năm tuổi, khi đó mới hơn bốn tuổi, căn bản không đủ tuổi, trường học không nhận, cuối cùng ba Diệp phải đi nhờ vả mới có một trường học ở gần nhà chịu nhận, đợi đến lúc nhập học tháng chín này thì có thể đưa đứa bé vào học.

Diệp Chi thở dài, con trai thông minh sớm như vậy không biết có phải là chuyện tốt hay không, còn có tính tình lạnh lùng. . . . . Cô rũ mí mắt xuống, có lẽ tính tình đó giống cha nó!!!

Công ty Diệp Chi cách nhà cũng không xa, đứng xe buýt mười mấy phút là đến. Cô xuống xe, định đi thẳng về nhà. Nhưng suy nghĩ một chút đứng ở dưới lầu mua một túi hạch đào(quả óc chó), để Hoàn Tử ăn giúp bổ não, rồi mới lên lầu.

“Hoàn Tử, mẹ đã về, mẹ yêu một cái!” Diệp Chi vào cửa thay giày ra, đặt túi hạch đào lên trên bàn, ngồi chồm hồm trên mặt đất nghiêng mặt muốn hôn.

Hoàn Tử với khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nhìn mẹ, không hiểu tại sao trong sách đều viết người lớn chững chạc, thành thực... mà mẹ của nó luôn làm cái chuyện ngây thơ, ngu ngốc như thế này nhỉ?

Thấy con trai không động đậy, Diệp Chi cũng không có để ý, đưa mặt đến trước mặt con trai, “Mau, hôn mẹ.” Dừng một lát, lại nói thêm, “Không phải muốn học Taekwondo sao? Hôn mẹ một cái nói không chừng mẹ sẽ đồng ý nha.”

Vừa dứt lời, Diệp Chi đã cảm thấy trên má trái có một chút ướt ướt, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của con trai đã dính trên mặt của cô.

Diệp Chi nở nụ cười sâu hơn, được voi đòi tiên lại nghiêng đầu nói, “Má phải cũng muốn.”

Có lẽ là bởi vì muốn mẹ cho phép đi học, nên Hoàn Tử không hề do dự, ở trên má phải của Diệp Chi cũng nhanh chóng nhận được một cái hôn.

Lúc này Diệp Chi mới thỏa mãn, không quan tâm sự phản đối của đứa nhỏ, một tay ôm đứa nhỏ lên, “Nói cho mẹ nghe, tại sao muốn học Taekwondo?”

Hoàn Tử không ưỡn ẹo nữa, giật giật ở trong ngực Diệp Chi, thấy mẹ không có để ý, lúc này mới ngoan ngoãn đưa tay vòng chắc cổ của Diệp Chi, mặt rúc ở hõm vai của cô nhỏ nhẹ nói “Muốn học.”

“Tại sao muốn học?”

Hoàn Tử không nói tiếp, Diệp Chi cũng không ép con, kiên nhẫn đổi một câu hỏi khác, “Hoặc là nói, con học Taekwondo xong muốn làm gì?” Dừng một lát, lại đùa giỡn tăng thêm một câu, “Xưng vương xưng bá ở chung cư của chúng ta? Khiến tất cả người bạn nhỏ gọi là lão đại?”

Nói xong, bản thân bắt đầu cười ngây ngô.

Hoàn Tử không để ý đến nụ cười ngu ngơ của mẹ, trầm mặc một hồi, rồi lắc đầu mở miệng nói: “Không phải, con muốn Vu Thành Bác chết!”

Vu Thành Bác là con trai nhà đối diện, lớn hơn Hoàn Tử ba tuổi, tháng chín này cũng đi học tiểu học chung với Hoàn Tử, hai đứa bé thường chơi chung, chính xác mà nói, Vu Thành Bác luôn bám lấy Hoàn Tử.

Câu trả lời như thế nghĩa là gì? Diệp Chi , con trai từ khi nào lại có khuynh hướng bạo lực như vậy chứ?

“Nói như con là không đúng, biết không hả Hoàn Tử?” Diệp Chi nhẹ nhàng dạy dỗ con trai, “Bình thường không phải mẹ dạy con phải cùng bạn bè đoàn kết hữu ái sao?”

Hoàn Tử ngẩng đầu, ánh mắt xinh đẹp vừa đen vừa sáng của đứa bé vô cùng trong suốt nhìn thẳng vào mắt Diệp Chi, vẫn không trả lời. Diệp Chi nói tiếp:

“Vu Thành Bác là bạn tốt của con, nếu Thành Bác không chơi với con nữa, con sẽ thật cô đơn đó.”

“.....”

“Có thấy mình sai rồi hay không?”

“.....” Hoàn Tử trầm mặc nhìn Diệp Chi, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, không hề mở miệng phản bác.

Diệp Chi với con trai nhìn nhau một lát, rồi thở dài trong lòng, rốt cuộc vẫn buông tha cho con, vỗ vỗ đầu nhỏ của con trai, đặt con đứng xuống trên mặt đất, “Tốt lắm, cùng mẹ đi rửa tay ăn cơm.”

Hoàn Tử nâng bước chân ngẩn ngẩn đi theo phía sau Diệp Chi, ngoan ngoãn vào phòng vệ sinh. Thân thể Hoàn Tử vẫn chưa cao tới một mét,

không thể với tới bồn rửa tay, Diệp Chi đang đặt một chiếc ghế nhựa ở bên cạnh bồn rửa tay, mỗi lần Hoàn Tử muốn rửa tay rửa mặt, thì đem ghế nhựa đặt trước bồn rửa tay, đứng lên chiếc ghế nhựa là được, đặc biệt dễ dàng.

Hoàn Tử khi còn bé mặc dù sức khỏe không tốt, nhưng mà từ bốn tuổi đến nay sức khỏe đã dần tốt lên. Đứng lên ghế nhỏ rất lưu loát, nên mọi người trong nhà họ Diệp tấm tắc khen ngợi.

Nhưng mà hôm nay, Diệp Chi mới vừa mở vòi nước, chưa kịp vén tay áo lên, đột nhiên cảm thấy trước mắt xoẹt một cái, ngay sau đó “phịch” một tiếng, trong lòng cô giật thót một cái, đứa nhỏ lại bị té!

Diệp Chi nhanh chóng giơ tay ra tóm con trai lại , nhưng mà vẫn chậm tay, Hoàn Tử té từ trên ghế xuống, đầu nhỏ đập vào cạnh máy giặt, phát ra một tiếng “cộp”.

“Hoàn Tử! Có đau hay không?” Diệp Chi vội vàng ngồi xổm người xuống, một tay ôm lấy con trai ,một tay xoa xoa trên đầu, vừa xoa vừa hỏi.

Đứa nhỏ hơi mím môi, quật cường xoay mặt qua một bên, trầm mặc không lên tiếng, mặc dù không có la đau, nhưng đôi mắt dần dần đỏ lên.

Ánh mắt và dáng vẻ của Hoàn Tử cực kỳ xinh đẹp, Diệp Chi mắt to hai mí, nhưng đứa bé lại không giống mẹ, ngược lại đôi mắt dài. Không phải mắt phượng bình thường, mà là bên trong nhọn bên ngoài rộng rãi, đôi con ngươi dài nhỏ xinh đẹp, thoáng nhíu lại, thấy rất sắc sảo.

Lúc này trong đôi mắt kia lại tràn đầy nước mắt, Diệp Chi nhìn mà lòng đau xót, vừa đưa tay giúp xoa đầu, vừa nhẹ giọng thối một hơi ở vết thương, “Mẹ thối một chút, Hoàn Tử sẽ hết đau nha.”

“Mẹ. . . . .” Rốt cuộc cũng chỉ là đứa bé năm tuổi, lúc này cũng không nhịn nói một tiếng mềm nhũn, nhào thẳng vào trong ngực Diệp Chi nghẹn ngào, “Nếu...nếu là học Taekwondo cũng sẽ không ngã xuống.”

Con trai cho tới bây giờ đều là tính tình lạnh lùng, trừ lúc hai ba tuổi không hiểu chuyện, sau đó không hề ở trước mặt mình khóc đau lòng như vậy... trong lòng Diệp Chi mềm nhũn, không hề nghĩ ngợi mở miệng đồng ý, “Được... chờ thêm mấy ngày nữa nha, mẹ sẽ đi tìm huấn luyện viên cho con.”

“Có thật không?” Hoàn Tử vui mừng ở trong ngực Diệp Chi ngẩng đầu lên, khẽ mở to hai mắt nhìn cô như không thể tin được vào tai mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt vẫn còn hai hàng nước mắt chưa khô.

Diệp Chi vừa nói ra thì hối hận, dù sao con trai vẫn còn nhỏ, không biết học Taekwondo có cực khổ không? Nhưng lúc này lại nhớ đến khuôn mặt vui mừng, bộ dáng hưng phấn của con trai. Diệp Chi đành hạ quyết tâm đi tìm huấn luyện viên cho con.

Cô gật đầu một cái, đỡ con trai té dưới đất dậy, ôm Hoàn Tử đứng lên ghế nhựa, “Tốt lắm, mẹ đồng ý con có lúc nào thì nuốt lời chưa? Rửa tay nhanh lên một chút.”

Hoàn Tử nghe vậy vội vàng rửa đôi tay nhỏ bé dưới vòi nước, cẩn thận xoa nhiều lần, lúc này mới giơ tay ra quơ quơ trước mặt Diệp Chi, cho mẹ kiểm tra.

Diệp Chi bắt được tay nhỏ bé của con trai gặm một cái, ôm bé xuống khỏi cái ghế ngồi, “Rất sạch sẽ, Hoàn Tử thật biết nghe lời. Con tự lau khô tay nha, mẹ ra ngoài giúp bà ngoại dọn cơm.”

Hoàn Tử gật đầu một cái, nghe lời cầm khăn tay màu lam của mình lau tay thật khô, rồi mang ghế nhựa lúc nãy đứng đặt về vị trí ban đầu, xong mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Bé mới vừa bị té, cũng không chỉ là đụng phải đầu, Diệp Chi không phát hiện ra. Đuôi mắt Hoàn Tử liếc nhìn bắp đùi của mình, đã xưng lên một cục ...

Lúc ăn cơm, bé cố ý đem bắp chân đưa đến trước mặt mẹ Diệp quơ quơ, cho đến khi mẹ Diệp bỏ đũa ăn cơm xuống, cầm bắp chân của bé đau lòng xoa xoa, rồi cũng đồng ý bé đi học Taekwondo. Lúc này bé mới cầm cái muỗng của mình, múc một muỗng cháo bắp thật lớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười xinh đẹp, trên má phải hiện lên một lúm đồng tiền nhàn nhạt.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Té Ra Máu

Diệp Chi luôn luôn mạnh mẽ, cương quyết. Ngay cả không muốn thấy Hoàn Tử chịu khổ, nhưng đã đồng ý con trai thì tuyệt đối không nuốt lời, nếu không sẽ dạy hư đứa bé. Cho nên ngày hôm sau, vừa mới tan việc về nhà, cô còn chưa ngồi nóng ghế, liền đi tìm nơi học Taekwondo cho Hoàn Tử.

Nhà bọn họ đang ở thành phố C cũng khá hoang vu, nhưng ở trung tâm thành phố C cũng buôn bán sầm uất. Nghe nói lúc chưa xây thành phố C, ai cũng không cần nơi này, cũng nhờ thị trường thành phố C biết nhìn xa trông rộng, vay một khoản tiền lớn mua lại mảnh đất này rồi xây nên thành phố C.

Qua mấy chục năm rồi, vốn là nơi không ai muốn bây giờ lại là tắc đất tắc vàng. Một mét vuông là 10 mấy vạn, còn có nơi lên đến vài chục vạn .

Nhưng mà lúc cha mẹ Diệp mua đất còn không đáng tiền, làm cho cha Diệp thường nói mình gặp may.

Trong thành phố C có nhiều nơi dạy Taekwondo, nhưng Diệp Chi không biết nơi nào dạy Taekwondo tốt nhất, vì vậy tự mình đi thực tế khảo sát xem như thế nào. Nghe rất nhiều người nói, cuối cùng mọi người đều nói cái lớp Taekwondo nhỏ kia có huấn luyện viên dạy rất tốt.

Diệp Chi nghe tên vị huấn luyện viên xong cảm thấy có chút ác cảm, nhưng nếu quả thật có thực lực, thì ác cảm kia có thể bỏ qua.

Tiếp Diệp Chi là một người đàn ông lớn hơn cô vài tuổi, biết Diệp Chi muốn đưa con trai tới học, thì hết sức nhiệt tình, thiếu chút nữa đã biểu diễn ngay tại chỗ cho Diệp Chi xem.

Diệp Chi ôm ngực, xem xét cẩn thận lớp học, lớp học xinh đẹp mà rộng rãi, màu xanh đỏ xen nhau. Ở cuối lớp là nơi nghỉ ngơi có kê mấy cái ghế dài sạch sẽ. Trên vách tường còn đặt một cái gương lớn, chiếm hết một bức tường, có lẽ là để huấn luyện viên dễ dàng quan sát động tác của các học viên.

Diệp Chi tương đối hài lòng với lớp học này, người đàn ông ở trước mặt không hề kiêu ngạo như những huấn luyện viên võ thuật khác, ngược lại thái độ rất nhiệt tình, là một người rất kiên nhẫn đối với trẻ nhỏ, nên trong lòng bắt đầu tin tưởng.

Đây là nơi chuyên dạy cho sinh viên nên không đắt lắm, học phí hết sức hợp lý, người đàn ông giới thiệu cũng rất cẩn kẽ, từ lễ nghi đến tư thế học Taekwondo, giảng giải cho Diệp Chi cẩn kẽ từng chút một, không hề tỏ ra khó chịu.

Vì vậy Diệp Chi quyết định ngày mai để Hoàn Tử đến đây học, ngay lập tức đóng học phí rồi rời khỏi lớp học.

Cô vừa rời đi không lâu, cửa lớp học lại bị đẩy ra, một người đàn ông hết sức tuấn mỹ từ bên ngoài đi vào, lông mi dài mắt nhỏ, màu da trắng nõn, nhưng mà không hề yếu đuối, ngược lại có một luồng khí sắc bén. Anh ta mặc một bộ đồ màu trắng Taekwondo hay dùng, bên hông buộc đai đen nhánh, bộ đồ màu trắng này rất bình thường nhưng mặc trên người anh chàng đẹp trai này lại trông rất mạnh mẽ, bén nhọn.

Người đàn ông kia có vẻ mệt mỏi nên đi lên trên võ đài ngồi xuống, hơi ngẩng đầu nhìn người đang ngồi đếm tiền ở trên ghế dài, mắt nhỏ dài

mày khẽ nhếch lên, “Bạch Kỳ, mình đã nói không nhận thêm học viên rồi mà?”

Động tác đếm tiền của Bạch Kỳ không ngừng lại, tay phải cử động thật nhanh, ánh mắt nhìn một xấp đồ thắm ở trong tay giống như bị nhập ma, không ngừng đầu lên đáp, “Yên tâm đi, không phải là người nữ sinh viên kia mà là một cậu bé.”

Lúc đang nói chuyện, Bạch Kỳ đã đếm xong tiền, anh ta đem một chồng tiền xếp thật chỉnh tề, rồi đi tới bên cạnh người đàn ông mới vừa vào kia, bỏ tiền vào trong tay anh ta, nói: “Kỷ Lâm...huấn luyện viên Kỳ, chỗ chúng ta lớn như vậy, thêm một đứa nhỏ thì tính là gì, làm gì có ai chê tiền ít. Không kiểm cũng uống nha, há há.”

Kỷ Lâm đang sửa sang lại vạt áo thì ngón tay dừng lại, bị lời nói của Bạch Kỳ gọi lên sự hứng thú “Đứa bé mấy tuổi? Con trai hay con gái?”

Bạch Kỳ và Kỷ Lâm tuổi ngang nhau một người 30, một người 33, hai người từ thời nhỏ là bạn tốt của nhau, anh ta đương nhiên biết Kỷ Lâm rất thích những đứa nhỏ, đây cũng là lý do anh ta mặc kệ lời nói của Kỷ Lâm thu nhận Hoàn Tử. Kỷ Lâm mặc dù bình thường cười nói vui vẻ, dễ nói chuyện, nhưng thật ra cũng rất cứng đầu...

Cách đây một năm đã trở thành đoàn trưởng. Trong quân đội, Bạch Kỳ cũng có quen biết nhiều, mọi người ở sau lưng đều nói đoàn trưởng của bọn họ là con lừa lì lợm

Lúc còn trẻ, Kỷ Lâm đã vào quân đội, ngay cả cha là thượng tướng, cũng không chấp nhận đối xử đặc biệt. Từng bước đi lên từ binh lính, liên tục thăng chức, bây giờ đã lên đến chức Thượng tá, giữ chức đoàn trưởng trong quân đội. Sáu năm trước, đã dùng năng lực điều tra nổi tiếng cả quân đội.

Nhưng sau khi sự kiện kia xảy ra, anh ta ngu ngơ mất sáu năm ở Nam Phương, sau khi trở về thì thay đổi hoàn toàn như một người khác, liều lĩnh bạt mạng.

“Con trai còn chưa có gặp nên không biết như thế nào.” Bạch Kỳ toét miệng cười với Kỳ Lâm, “Chỉ là...mẹ của đứa bé là một người đẹp... chắc chắc...cũng không tệ.”

“Cút” Kỳ Lâm đứng lên cho Bạch Kỳ một quyền, mắt đen nhỏ dài híp một cái, “Đêm nay có việc, không thể tới dạy học, cậu đứng lớp giùm mình một chút.”

“Biết...biết...cậu đứng lớp ba ngày thì nghỉ mất hai bữa, còn lớn hơn huấn luyện viên “ Bạch Kỳ lầm bầm một câu xong lại làm nóng người.

Kỳ Lâm giao toàn bộ nội dung huấn luyện lại cho anh ta, rồi thay đạo phục ra, sau mới lái xe đến một khách sạn gần đó. Tối nay anh tham gia sinh nhật của em gái Nhạc Du, cha mẹ Kỳ rất coi trọng bữa tiệc này, đặc biệt đặt một phòng bao lớn trong khách sạn để ăn mừng.

Nhạc Du ra đời vừa nửa tháng thì bị người trộm đi, sau 26 năm mới tìm được. Ai ngờ còn chưa ở cùng cha mẹ Kỳ thêm mấy năm, thì gả cho Úc Lương Tranh. Vì vậy cha mẹ Kỳ càng thương yêu đứa con gái này, dù con lớn nhất Kỳ Lăng và con thứ hai Kỳ Lâm ở chung một nhà, cũng không quan trọng bằng một Nhạc Du.

Kỳ Lâm thấy cha mẹ như vậy không hề sai, ngược lại anh cũng thích em gái nhỏ của mình giống cha mẹ, muốn yêu thương bù lại những ngày xa vắng cô.

Người một nhà âm ỉ đến nửa đêm, những người đàn ông uống hơi nhiều, say lảo đảo từ trong khách sạn đi ra. Cả nhà anh cả Kỳ Lăng đi trước, em gái Nhạc Du ôm con gái nhỏ cùng Úc Lương Tranh theo sát phía sau, thượng tướng Kỳ và mẹ Kỳ chậm rãi nắm tay nhau đi dạo sau cùng.

Kỷ Lâm nhìn trước mặt một cái, lại nhìn phía sau một cái, cũng chỉ thấy mình lẻ bóng, trong lòng cũng có chút cô đơn. Qua nhiều năm như vậy, mặc dù đã không còn quan tâm đến chuyện kết hôn, nhưng nhìn người khác một nhà hạnh phúc, ở tận đáy lòng cũng rất hâm mộ.

Uống rượu nhiều như vậy, chắc chắn không thể lái xe được nên mọi người cùng nhau đứng bên ngoài bãi đỗ xe, thuê xe về nhà.

Kỷ Lâm chưa bao giờ đi chung xe với mọi người trong nhà, lấy cơ đoàn trường có chuyện, trong đêm khuya, một người lẳng lẳng đi về nhà ở lối đi bộ.

Ban đêm mùa hè gió thổi hết sức mát mẻ, thổi lên trên mặt lành lạnh, cực kỳ thoải mái. Trong người Kỷ Lâm có chút rượu, bị gió thổi thì tiêu đi không ít.

Sau khi xảy ra sự kiện kia cách đây 6 năm, đây là lần đầu tiên anh buông lỏng như vậy, thần kinh căng thẳng trong sáu năm đã tạo thành gánh nặng tinh thần cực lớn cho anh, có lẽ cha ép buộc nghỉ ngơi nửa năm là chính xác.

Kỷ Lâm thở dài một tiếng, đè nén toàn bộ cảm xúc trong lòng, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại hôm nay Bạch Kỳ nói với anh, có một đứa bé mới xin học, chiều nay có thể gặp được, không biết đứa bé trông như thế nào?

Diệp Chi mới tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, thì cảm thấy có điều không ổn, vào phòng vệ sinh cởi quần liền nhìn thấy, quả nhiên là “dì cả” đến rồi!

Diệp Chi kêu rên một tiếng, trời nóng bức này, làm phụ nữ thật là phiền não. Cô tìm khắp phòng ngủ của mình, cũng không tìm thấy băng vệ sinh, Diệp Chi thế mới biết, không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn...

Thật may là lâu dưới có một cửa hàng 24h, nếu không cô thật đúng là không biết phải làm sao.

Ngày thứ nhất kinh nguyệt của Diệp Chi không ra nhiều, vì vậy cô thay đồ vệ sinh và chạy xuống lầu, mua một lần hơn một trăm đồng tiền băng vệ sinh, lúc này mới giơ túi nylon lớn lên vội vàng vàng chạy về nhà.

Mắt cô cận thị nhẹ, lại gấp gáp, không để ý nên tại chỗ khúc quanh đụng phải một người.

Nhưng người này phản ứng rất nhanh, Diệp Chi mới vừa đụng vào, anh ta liền né sang bên cạnh ngay lập tức, làm cả người Diệp Chi trong nháy mắt mất trọng tâm, cố gắng chỉ ngã một lần, rốt cuộc vẫn không thể nào ổn định được cơ thể, tiếp tục ngã thêm một lần nữa.

Diệp Chi thật ra cũng có chút tính trẻ con, nhưng bởi vì mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nên bản thân buộc phải chín chắn, vì vậy đối với người khác luôn có vẻ cứng cỏi, mạnh mẽ, chưa từng xảy ra chuyện mất mặt như vậy.

Cho tới khi té xuống đất, điều đầu tiên Diệp Chi nghĩ không phải là mình té có đau không, mà là âm thầm cảm thấy may mắn vì bây giờ là ban đêm, không có nhiều người nhìn thấy, nếu không thật là rất mất mặt.

“Cô không sao chứ?” Kỳ Lâm nhìn Diệp Chi giống như một con thỏ nhỏ rơi vào một khe hẹp, xoay trái xoay phải, ra sức giãy giụa, nhưng rốt cuộc vẫn té thẳng xuống đất. Trong lòng nén cười muốn ghen đến nội thương, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, ngược lại nhỏ giọng lịch sự hỏi một câu.

“Không có việc gì.” Diệp Chi cúi đầu buồn buồn trả lời một câu, trong lòng lại thầm nghĩ ‘anh cứ làm bộ như không thấy, giống như chưa từng đụng phải tôi, tôi sẽ càng không có gì đó.’

“Không có ngã gãy tay gãy chân chứ, có thể đứng dậy không?” Kỳ Lâm đưa tay ra.

Diệp Chi cũng không khách sáo, đặt tay vào tay Kỳ Lâm mượn sức của anh để đứng lên. Dù sao lúc mình mất thể diện cũng bị người này nhìn thấy, bây giờ nắm tay của anh ta đứng lên thì có sao đâu?

“Cám ơn anh” Diệp Chi vỗ vỗ quần đùi, phỉu sạch sẽ bụi bặm trên người, cầm túi băng vệ sinh mới mua nhìn Kỳ Lâm nói một tiếng “cám ơn”.

Lúc cô ngẩng đầu lên, Kỳ Lâm mới thấy rõ diện mạo của cô, mắt to da trắng, dáng vẻ xinh đẹp, nhưng mà không hề yếu điệu, ngược lại trông rất chín chắn. Mặc dù còn trẻ, nhưng nhìn một cái cũng biết không phải một nữ sinh viên mới ra trường.

“Đừng khách sáo.” Kỳ Lâm trả lời một tiếng, thu hồi ánh mắt đánh giá Diệp Chi lại, nhìn cô cười cười.

Diệp Chi đang tới ‘dì cả’, lại bị mất mặt, nên muốn về nhà. Vì vậy nhìn Kỳ Lâm gật đầu một cái, đi nhanh không khác gì chạy trốn.

Nhưng cả hai lại đi cùng một hướng, vốn Kỳ Lâm đi ở phía trước, bây giờ đổi lại là Diệp Chi đi trước.

Thành phố C là thành phố du lịch, nổi tiếng cả nước, vì vậy đèn điện đường rất sáng, chiếu sáng đường cái như ban ngày. Hơn nữa Kỳ Lâm lại là lính, mắt rất tốt, đi tới một bước thì thấy được phía sau hông Diệp Chi có một vết máu nhỏ.

Lúc Kỳ Lâm thấy vết máu kia, còn tưởng rằng do anh ta đụng ngã mà Diệp Chi bị rách da chảy máu, nên không chút suy nghĩ mở miệng gọi to, “Này cô...cô gái... cô té ra máu kia.” Có lẽ vì trước đó bị té, vẫn còn đang

lúng túng. Diệp Chi phản ứng cũng chậm chạp, quay đầu lại kinh ngạc nói: “Nơi nào té ra máu? Tôi không nhìn thấy.”

Kỷ Lâm tăng bước chân, đuổi kịp Diệp Chi, cười nói với cô : “Cô dĩ nhiên không nhìn thấy được, bởi vì là ở phía sau, tôi. . . . .” Lời kể tiếp anh còn chưa nói hết, thì thấy trên tay Diệp Chi xách theo một túi ny-lon lớn bằng vệ sinh.

Trong đầu Kỷ Lâm ‘oanh’ một tiếng, trong nháy mắt cái gì cũng biết. Diệp Chi thấy anh thật lâu không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm bên cạnh mình, cảm thấy chút kỳ quái, theo ánh mắt của anh nhìn xuống, nhất thời sửng sốt rồi, cũng hiểu anh nói ‘Té ra máu’ là chuyện gì xảy ra ,cũng chính là ‘dì cả’ của mình lọt ra ngoài...

Hai người lơ đãng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt có chút hồng, không khí bỗng trở nên lúng túng. Cuối cùng Diệp Chi mở miệng trước, lấy túi băng vệ sinh dấu ra phía sau che lại cái mông, rồi từ từ lui về phía sau, lắp ba lắp bắp nói: “Này, à. . . . . Gặp lại sau, cảm ơn anh.”

“Khụ, không có việc gì, cô đi trước đi, tôi đi mua gói thuốc.” Kỷ Lâm nói xong câu này, xoay chân đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Thật ra thì anh cũng không hút thuốc lá, thứ nhất là do cha của anh quản nghiêm, thứ hai là mẹ anh ngửi thấy mùi thuốc lá thì ho khan, nói như vậy chỉ là không muốn cho Diệp Chi lúng túng mà thôi.

Mà Diệp Chi hiển nhiên cũng hiểu ý tứ của anh, trong nháy mắt liền quay người sang, che cái mông, xải bước nhanh như chạy trốn.Kỷ Lâm cười khẽ một tiếng ,cô gái kia rất ý tứ. Rồi tiện tay ở cửa hàng tiện lợi mua một bọc kẹo cao su, lột một cái nhai, vừa muốn đi về nhà, vừa muốn đến võ đài.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Gặp Mặt

Diệp Chi bây giờ đang là nhân viên ở một công ty không lớn, vì vậy công việc hết sức thanh nhàn, một ngày lượng công việc trên căn bản cũng là cố định, làm xong là có thể nghỉ. Nhưng Diệp Chi lại chưa từng có nghỉ sớm, cô không có ý gì khác chỉ là đơn thuần cảm thấy như vậy không tốt lắm.

Kết quả không ngờ được cấp trên chú ý tới, đánh giá cô tốt vô cùng, cuối năm dự định sẽ thưởng thêm cho cô, ngược lại cũng muốn giữ lại nhân tài.

Nghỉ việc ở nhà mấy năm, Diệp Chi phải dựa vào viết văn mà sống, mỗi ngày trừ chăm sóc Hoàn Tử, chính là ngồi trước máy vi tính gõ chữ, thời điểm buồn ngủ quá thì uống một ly cà phê, cho tới bây giờ vẫn còn nghiện cà phê.

Thời gian nghỉ trưa, Diệp Chi đi phòng uống nước lấy một ly cà phê, vừa muốn rời đi, thì thấy một nhóm thư ký nhỏ của công ty xúm lại ríu rít không biết nói những gì.

Có một người cùng Diệp Chi quan hệ tương đối tốt, cũng không dỗi gạt Diệp Chi, thần bí cười cười nhìn chung quanh, cuối cùng thận trọng cầm một quyển sách đi tới trước mặt Diệp Chi, giống như cho cô xem vật gì quý giá lắm, nói: “Chi Chi, mau nhìn. Đây là sách mới của Kì tử đại nhân. Tôi vất vả lắm mới cướp được đó.”

Diệp Chi ngẩn người, cúi đầu nhìn qua bìa quyển sách một cái, trong mắt không khỏi tràn ra chút cười “Tôi đã sớm đọc qua tiểu thuyết này rồi.”

“Nói láo” cô thư ký này trợn mắt nhìn Diệp Chi một cái, “Cô không phải chỉ lớn hơn tôi ba tuổi thôi sao? Hơn nữa sách của kỳ tử đại nhân là sách giá trị. Này lời văn, này kịch tình, ngược, tôi đây tim gan cũng rung động rồi .”

Diệp Chi bưng cà phê lên ly, nhẹ nhàng hớp một ngụm, cười yếu ớt nói: “Cái gì kỳ tử không kỳ tử , tôi không có hứng thú, các cô nhanh đi làm việc đi, nếu không một lát tổ trưởng tới, sách này có thể bị tịch thu đó .”

Thư ký này giật cả mình, lập tức đem quyển sách bảo bối bỏ vào trong ngực, chen chúc trước hai luồng thịt sống lớn trước ngực thật sinh động.”Đừng như vậy nha, thật vất vả mới mua được.”

Cuối cùng, còn không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Ai, kỳ tử đại nhân thật là thần bí, ngay cả chuyện nhỏ cũng biết”

Diệp Chi trở lại phòng làm việc của mình, nghĩ tới lời nói nhỏ của thư ký mới vừa này, khoe môi không nhịn được nhếch lên , mặc dù cô luôn luôn không quan tâm mình có nổi tiếng hay không, nhưng nhìn đến độc giả ưa thích sách của mình như vậy, vẫn cảm thấy thật vui vẻ.

Một khi vui mừng Diệp Chi liền cảm thấy cả người tràn đầy sức lực. Ngay lập tức mở ra máy vi tính, nhấp vào QQ góc phải phía dưới lên , báo cho biên tập một tin tức, rằng tuần sau cô sẽ mở hội văn.

Biên tập Hỉ liên tiếp gửi những emo nét mặt biểu tình vui vẻ, quả thật cũng che đậy nhiều nét cười.

Diệp Chi giựt giựt khoe miệng, không thể gặp biên tập nào thứ hai ... haizz...lấy cớ có việc liền thoát khỏi QQ.

Diệp Chi làm việc luôn luôn hiệu suất cao, cho tới trưa thì tất cả công việc đã làm xong, thời gian rảnh rỗi xuống dưới nghỉ ngơi thì bỗng nhớ đến con trai.

Xế chiều hôm nay là Hoàn Tử lần đầu tiên đi học Taekwondo, không biết tiểu tử có thể thích ứng hay không? Có khóc hay không?

Diệp Chi đặt ngón tay ở trên điện thoại dừng lại một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là không có gọi điện thoại về nhà. Cô không muốn cưỡng chiều Hoàn Tử quá mức, nếu là con gái, nuông chiều một chút cũng được, nhưng đây là con trai da dày thịt dày không cần phải như vậy.

Suy nghĩ một hồi, Diệp Chi quyết định không có gọi điện thoại. Nếu là con trai lựa chọn, vậy thì sẽ không có vấn đề.

Hoàn Tử từ buổi sáng đã bắt đầu kích động, một đứa trẻ luôn luôn nghiêm mặt, bộ dáng lạnh lùng. nhưng hôm nay mặt lại tươi cười, tắm rửa sạch sẽ, đem bộ quần áo Diệp Chi gần đây mới mua cho mặc vào, lúc này mới chạy đến trước mặt mẹ Diệp, chờ bà ngoại dẫn cậu đi đến đoàn trường.

Rốt cuộc cũng chỉ là đứa bé năm tuổi, dù trưởng thành sớm thế nào cũng không bù được tính tình trẻ con. Ăn xong cơm trưa không nhin được, mắt đen nhỏ dài không ngừng liếc về mẹ Diệp đang ngồi bên kia, dùng ánh mắt của mình ám hiệu bà ngoại.

Mẹ Diệp đã sớm thấy được ánh mắt mờ ám của Hoàn Tử, lại làm bộ không nhìn thấy, quay đầu cùng ba Diệp nói chuyện phiếm. Thấy bộ dạng thấp thỏm của đứa trẻ, trong lòng vui mừng nở hoa.

Mẹ Diệp có hứng thú tệ hại, ba Diệp lại không bỏ được cháu ngoại, đặt ly rượu lên trên bàn, thúc giục mẹ Diệp mang Hoàn Tử đi đoàn trường. Rằng đi sớm một chút cũng không có gì, coi như là để quen thuộc với chỗ học.

Hoàn Tử cũng trợn to mắt đen bóng khẩn cầu nhìn mẹ Diệp, bé mặc dù không biết thể hiện sự yêu thương người khác như thế nào, nhưng trong lòng cũng rất hiểu. Nhanh chóng từ trên ghế nhảy xuống, bò lên trên đùi mẹ

Diệp, tay nhỏ bé lôi vạt áo mẹ Diệp, ngửa đầu hôn lên mặt mẹ Diệp một cái “Bà ngoại tốt nhất.”

Hoàn Tử hiếm khi chủ động, nhất thời khiến mẹ Diệp vui vẻ ra mặt, nựng nựng cầm Hoàn Tử rồi hôn lại một cái, đặt chiếc đũa xuống bế Hoàn Tử lên, “Ai u, thật là bà ngoại thương chết đi được, tên tiểu tử này... Đi, bà ngoại liền dẫn tiểu tử người đi.”

Hoàn Tử lúc này mới vui mừng, đem đầu nhỏ chôn ở hõm vai mẹ Diệp, giống như con mèo nhỏ cọ xát, tỏ vẻ cảm kích.

Bên ngoài trời đang mưa, không quá lớn, nhưng mà thành phố C nhiều đồi núi, trên đường luôn là có nước đọng, mẹ Diệp cho Hoàn Tử mặc áo mưa cùng ủng đi mưa vào, lúc này mới che dù, dắt cháu ngoại đi.

Kỷ Lâm đang ngồi ở trong võ đài chờ Bạch Kỳ mua cơm trở lại, nghe tiếng mở cửa, còn tưởng rằng là Bạch Kỳ, lớn tiếng gọi “Bạch Kỳ, tới đây nhanh đi, đói chết ta rồi. Mau. Bưng thật kho cho lão gia nhanh lên.”

Thấy người tiến vào nhưng không có lên tiếng, lúc này mới phát giác được điều không hợp lý. Quay đầu nhìn lại, một già một trẻ đang lờm mắt nhìn anh ta. Đặc biệt là đứa bé nhỏ nhỏ đó, mặc áo mưa màu xanh dương, cái mũ còn chưa có mở xuống, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ta, lại tinh xảo đẹp mắt, tự dưng cũng làm người khác sinh ra một cảm xúc yêu thích ở trong lòng.

Kỷ Lâm ho khan một tiếng, trên mặt lập tức lộ ra bộ dáng nghiêm trang, đi tới mẹ Diệp nói: “Ai u, ngài đây là?”

Mẹ Diệp nghe được anh nói mới giật mình, chỉ chỉ Hoàn Tử, nói: “Cháu ngoại nhà tôi, Diệp Cảnh Thâm, ngày hôm qua mẹ tiểu tử đã đến và đóng tiền, để cho tiểu tử xế chiều hôm nay tới học Taekwondo.” Dừng một chút, thấy cháu mình đang mặc áo mưa trên người, cười nói: “Tiểu tử không kịp đợi liền tới sớm một bước.”

“Thì ra là Diệp Cảnh Thâm à, tôi đã biết.” Kỳ Lâm cúi đầu quan sát Hoàn Tử mấy lần, thấy đứa trẻ sạch sẽ cởi áo mưa của mình ra, thân hình trắng nõn, không nhìn được đứa tay vuốt vuốt đầu nhỏ của Hoàn Tử , “Không sao, tới sớm cũng được, vừa đúng có thể dạy nhiều thêm một ít, à bác nếu đang có chuyện hãy về nhà đi, buổi tối đến giờ tới đón là được, không cần ở tại nơi này đợi.”

Mẹ Diệp là một người tùy tùy tiện tiện, thấy Hoàn Tử không khóc không làm khó, chỉ hiếu kỳ tròn mắt nhìn đoàn trường, nhất thời yên tâm, “Được, buổi tối mẹ nó tan việc sẽ tới đón về, Hoàn Tử liền phiên huấn luyện viên rồi.”

“Không có việc gì.” Kỳ Lâm trả lời một câu, rồi tiễn mẹ Diệp ra khỏi đoàn trường.

Kỳ Lâm vừa đi, Hoàn Tử liền không nhìn được quang minh chính đại quan sát cả đoàn trường . Đứa nhỏ này từ nhỏ đã lạnh lùng. Mặc kệ đối với thứ nào cũng vậy, dù tò mò cỡ nào cũng không chịu biểu hiện ở trên mặt, cảm thấy như vậy không quen.

Vào lúc này không có ai rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng mới thư giãn một chút, ngồi xổm người xuống sờ sờ dọc theo đoàn trường, lại nhìn một chút trên ghế dài đang để vài món đạo phục, nét mặt kích động đỏ rần.

Kỳ Lâm vừa đi vào tới thấy được bộ dáng hưng phấn của đứa nhỏ, nhất thời vui vẻ, không để ý Hoàn Tử giãy giụa đem đứa nhỏ bế lên. “Gọi là Hoàn Tử đúng không ? mấy tuổi? Tại sao muốn học Taekwondo?”

Hoàn Tử từ nhỏ đã không thích người khác gọi bằng tên riêng, đứa nhỏ này sớm đã cảm thấy tên riêng của mình chỉ người nhà mới có quyền gọi. Lúc này nghe Kỳ Lâm nói lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống.

Cái lão huấn luyện viên mắt hồ ly thật sự là quá đáng ghét. Người ta có tên thật, gọi là Diệp Cảnh Thâm. Rõ ràng bà ngoại cũng mới vừa nói với anh ta.

“Diệp Cảnh Thâm.” Hoàn Tử lạnh lùng nói. Ở trong ngực Kỷ Lâm giùng giàng muốn xuống đất, còn vừa không quên nói to tên của mình.

Kỷ Lâm cảm thấy bộ dáng uốn éo người của đứa trẻ hết sức dễ thương. Cũng không thả ra, siết tay ôm lấy Hoàn Tử, nhìn thân hình nhỏ không ngừng giãy giụa, khóe miệng càng cười lớn hơn.

Cuối cùng nhìn nét mặt quẫn bách của Hoàn Tử đỏ rần lên, sợ đứa nhỏ khóc lên, lúc này mới thả ra.

Hoàn Tử chưa bao giờ gặp qua người nào siêu cấp vô lại như thế. Mình làm mặt lạnh cũng cười, trầm mặc cũng cười, đều giống như không thấy bộ dạng khó chịu của mình, quả thực là đệ nhất thiên hạ da mặt dày.

Đứa nhỏ yên lặng ngồi ở trên ghế dài. Trên mặt lạnh lùng nhưng trong đầu lại nghĩ hay là đọc lại quyển binh pháp Tôn Tử kia xem có thể tìm được phương pháp đối phó với tên huấn luyện viên vô lại kia hay không.

“Kỷ Lâm. Cơm đến rồi. Buổi trưa hôm nay là cơm thịt kho. Chủ quán còn tặng thêm dưa muối củ cải trắng.” Bạch Kỳ xách theo túi lớn chạy đến bên cạnh Kỷ Lâm, vừa định đem túi thả vào trên cái băng ngồi, liền thấy được hình dáng nhỏ nhắn lạnh lùng ngồi ở bên cạnh Kỷ Lâm ... Hoàn Tử.

Nhất thời kinh hãi lui về phía sau một bước, “Ta nói Kỷ Lâm, đứa nhỏ này là ai à? Không phải là con riêng của người chứ?” Nhìn cặp mắt kia, quả thật giống nhau như đúc.

Chỉ là một câu sau anh ta còn chưa nói ra ngoài, Kỷ Lâm liền cho anh ta một cước, “Câm miệng đi, đây chính là con trai của người hôm qua người thu tiền đó.”

“A, thì ra là đứa nhỏ này. Nhìn thật đúng là nhỏ, đến năm tuổi rồi sao?” Bạch Kỳ tính tình thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy, nhưng không biết lời này chọt trúng chỗ hiểm của Hoàn Tử .

Hoàn Tử hiểu chuyện sớm, rất sớm đã biết gia đình của mình cùng người khác không giống nhau, người ta ba và má đều có, mà mình cũng chỉ có mẹ.

Đứa bé biết gia đình mình gọi là gia đình đơn thân, đã sớm thề muốn bảo vệ mẹ thật tốt. Hôm nay Bạch Kỳ dám nói cậu ta nhỏ. Còn nói cậu ta không giống năm tuổi.

Hoàn Tử nắm thật chặt quả đấm nhỏ, ở sau lưng trợn mắt nhìn Bạch Kỳ một cách hung ác, học Taekwondo xong người chết lại tăng thêm một người, Bạch Kỳ.

Kỷ Lâm vừa mở ra hộp cơm, vừa dùng ánh mắt chú ý Hoàn Tử, tự nhiên thấy được cậu bé có điều mờ ám, trong lòng cũng vui mừng nở hoa, chưa từng gặp đến đứa bé nào như thế, đang muốn mở miệng nói gì, chọt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng nho nhỏ, “Meo meo. . . . .”

Vừa nhỏ nhẹ lại còn mang theo chút run run, làm cho người ta vừa nghe liền sinh lòng thương yêu.

“Ta đi, mèo. Tiểu Hắc Miêu.” Bạch Kỳ mắt tinh, thấy ngay ngoài cửa có một con Tiểu Hắc Miêu ướt đầm dề. Không đợi Kỷ Lâm lên tiếng, liền bước ra ngoài, tay anh ta lưu loát, hơn nữa Tiểu Miêu thân thể ốm yếu, căn bản không cần dùng sức đã có thể ôm Tiểu Miêu vào trong lòng.

Đây chỉ là một con mèo nhỏ, còn không biết đã dứt sữa chưa, toàn thân ướt nhẹp, tất cả đều là nước bùn, cơ thể không ngừng run rẩy, đáng thương cực kỳ.

Kỷ Lâm sau khi ngậy người mấy năm, bỗng thích những động vật nhỏ. Sau khi nhìn thấy Tiểu Hắc Miêu liền động lòng thương, dừng ngay việc ăn cơm, đưa tay cầm khăn lông của mình lên, ôm mèo con vào lòng lau thật khô nước mưa trên người mèo con.

Đáng thương Tiểu Hắc Miêu vốn là không còn hơi sức, bị khăn lông dè một cái như vậy, lập tức nằm dài trên đất, lại meo một tiếng làm bộ đáng thương, Kỷ Lâm sợ vội vàng đem khăn lông cầm lên.

“Đoán chừng là đói bụng, nếu không cho nó một miếng thịt?” Bạch Kỳ ở một bên đưa ra ý kiến, còn tự thử nghiệm đem một cục thịt kho bỏ đến trước mắt Tiểu Hắc Miêu.

Tiểu Hắc Miêu meo một tiếng, từ trên mặt đất run rẩy đứng lên, há miệng cắn một cái vào cục thịt kia, đáng tiếc nó còn chưa có dứt sữa, cắn bản không đủ sức ăn thịt, đầu nhỏ cắn hồi lâu vẫn không dứt, ra sức cắn thật mệt mỏi vẫn không dứt miếng thịt.

Biết được nơi này không có ai muốn thương tổn nó, Tiểu Miêu ngẩng đầu lên kêu meo meo hai tiếng, nhìn ba người trong võ đài một chút, cuối cùng đưa mắt dừng ở trên người Hoàn Tử.

Người này dáng dấp nhỏ như vậy, nhất định cũng giống như mình.

Tiểu Hắc Miêu nâng bước chân ngắn của mình, lảo đảo đi tới bên người Hoàn Tử, không đợi Hoàn Tử phản ứng kịp, hai chân còn mang theo nước bùn, chân nhỏ liền chộp được quần của Hoàn Tử.

‘Người mau tới giúp ta nha. Meo meo không cắn nổi thịt á. Hai ta cũng nhỏ như vậy, người không thể không giúp ta à...meo meo...’

Hoàn Tử rất thích sạch sẽ, căn bản không cần Diệp Chi quan tâm, mỗi ngày sẽ tự mình tắm rửa sạch sẽ, vào lúc này cúi đầu nhìn lại trên quần của mình lại bị dính hai vết chân bùn nhỏ như hoa mai.

Mà hai huấn luyện viên vô lương ở một bên, chẳng những không giúp mình đuổi con mèo này đi, ngược lại còn cười ha ha.

Hoàn Tử tức giận đôi mắt đỏ bừng, tay nhỏ bé nắm thật chặt vạt áo, quai hàm mềm mại giựt giựt lên, vốn là trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lạnh lùng, bây giờ lại thêm phần khó chịu.

Đứa bé xụ mặt từ trên ghế dài nhảy xuống, cúi đầu mở to hai mắt hung hăng trợn mắt nhìn Tiểu Hắc Miêu đang nằm trên đất giựt giựt mấy lần, cuối cùng chột chu cái miệng nhỏ, hướng về phía Tiểu Hắc Miêu rống lên một tiếng, “Gâu.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gặp Lại Nhau

Tiểu Hắc Miêu mặc dù còn nhỏ, nhưng mà sâu thẳm trong xương mang dấu ấn bản năng động vật họ nhà mèo, nghe Hoàn Tử ‘gâu’ một tiếng, thì sợ hãi nhảy về phía sau, lông toàn thân dựng hết lên, mắt xanh lá cảnh giác nhìn chăm chăm vào Hoàn Tử, trong miệng cũng phát ra tiếng cảnh cáo “meo meo”.

Đáng tiếc nó vốn yếu ớt lại vừa mắc mưa, trên người không còn sức lực, bây giờ lại bị giật mình như vậy, cơ thể vừa mới gắng một chút sức lực cuối cùng cũng mất hết, bộ dáng uy hiếp duy trì khó khăn trong hai giây cũng không cầm cự được cắm đầu ngã lăn xuống đất.

Nhìn một năm lông đen như mực lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất một lúc mới ngừng lại, nằm xoải trên mặt đất không nhúc nhích.

Hoàn Tử thật sự không muốn dọa con mèo con bản thiu này. Mặc dù trên mặt nhỏ không bày tỏ ra, nhưng nhìn bộ dáng sợ sệt của Tiểu Miêu, trong nội tâm lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng ai biết Tiểu Miêu nằm trên mặt đất bất động mãi không tỉnh dậy.

Tiểu Hắc Miêu không phải là bị mình hù chết chứ? Hoàn Tử mặc dù mới năm tuổi, trong lòng đối với việc sống chết lại rất tỉnh táo. Căn cứ môi, muốn qua xem Tiểu Hắc Miêu có sao hay không, nhưng lại cảm thấy có chút mất mặt, đặc biệt là còn có hai người xa lạ ở trước mặt.

Tiểu Miêu có lẽ sẽ tự mình đứng lên được? Hoàn Tử đứng ở băng ghế dài bên cạnh, mắt đen nhỏ dài chăm chú nhìn Tiểu Hắc Miêu nằm trên đất vẫn không nhúc nhích.

Hoàn Tử lại đợi chờ, nhưng mèo con vẫn không đứng lên. Cái con mèo này... Hoàn Tử đứng không yên, cũng không để ý quần của mình bị mèo con làm bẩn, nâng bước chân nhỏ chạy đến trước mặt Tiểu Miêu, nhìn Hắc Miêu cắn thiu này do dự một chút, rốt cuộc vẫn đưa tay sờ một chút.

Tiểu Hắc Miêu không còn hơi sức meo một tiếng, âm thanh nhỏ thật nhỏ, nghe rất suy yếu.

Hoàn Tử thở phào nhẹ nhõm, không có chết, nhưng ngay sau đó, trong lòng lại thấy có chút khó chịu.

Nghe bà ngoại nói, cậu khi còn bé giống như Tiểu Miêu chết bầm này, đặc biệt dễ dàng bị bệnh, ra vô bệnh viện như cơm bữa, làm cho mẹ ngày nào cũng khóc.

Con mèo nhỏ này bệnh nặng như vậy, mẹ nó chắc cũng sẽ rất đau lòng?

Tay Hoàn Tử ở sau lưng của Tiểu Hắc Miêu nhẹ nhàng vuốt ve, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên an ủi, “Tiểu... Tiểu Miêu ngoan nha... một lát nữa sẽ cho người ăn cá nhỏ.”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không tiếng động nhưng mang ánh mắt cầu xin nhìn Kỷ Lâm.

Mẹ Diệp thường ở nhà cùng ba Diệp nói chuyện rằng cuộc sống Diệp Chi gặp rất nhiều khó khăn. Bà cho là Hoàn Tử nghe không hiểu, nhưng Hoàn Tử càng lúc càng lớn, đọc sách càng ngày càng nhiều, dần dần cũng hiểu biết thêm, rằng vì mình cho nên mẹ phải khổ cực nuôi gia đình, do đó, từ nhỏ Hoàn Tử đã không làm nũng,.

Vì vậy chỉ là một cậu nhóc năm tuổi, nhưng rất biết cách quan tâm mẹ, chưa bao giờ cậu xin Diệp Chi mua đồ chơi, đồ ăn ngon, còn âm thầm thề lớn lên sẽ bảo vệ mẹ, ngoan ngoãn không làm mẹ đau lòng.

“Yên tâm đi, nó chỉ là đói bụng thôi.” Kỷ Lâm đi tới ở bên cạnh Hoàn Tử ngồi xổm xuống, ôm Tiểu Miêu lên mà không hề sợ bẩn. Mặc cho bản thân đang mặc đồ Taekwondo trắng như tuyết, giống như dụ dỗ một đứa bé, Kỷ Lâm nói: “Huấn luyện viên Bạch đã đi hâm nóng sữa, nó ăn no thì sẽ có hơi sức cùng Hoàn Tử chơi.”

Cậu không cần chơi cùng Tiểu Miêu. Cậu tới đây là để học Taekwondo mà. Hoàn Tử giả bộ ghét bỏ, liếc mắt một cái thấy Tiểu Miêu đã không còn run rẩy, trên mặt không giấu được sự mừng rỡ.

“Tốt lắm, tốt lắm, vừa đúng ấm áp.” Bạch Kỳ đem một bịch sữa tươi mới được hâm nóng mang ra ngoài, xé bao ra, nhìn quanh hai bên, cuối cùng lấy cái nắp hộp trà của Kỷ Lâm đem sữa tươi đổ vào rồi mang tới.

Thận trọng đặt nắp sữa tươi lên trên ghế dài.

Kỷ Lâm lúc này mới đặt Tiểu Hắc Miêu xuống, Tiểu Miêu mặc dù sức khỏe suy yếu, nhưng lỗ mũi lại rất thính, khế ngửi thấy mùi vị sữa bò, ở trong ngực Kỷ Lâm giãy giụa, muốn đi xuống.

Kỷ Lâm nhẹ nhàng búng một cái lên ót của nó, cười mắng một tiếng “đứa nhỏ không có lương tâm.”

Tiểu Miêu đưa ra đầu lưỡi phẩn hồng liếm nắp đựng sữa tươi, nhanh đến nỗi thiếu chút nữa bị sặc, lông một bên mặt cũng bị ngâm ở trong sữa ấm áp.

Kỷ Lâm đã sớm nhìn thấy Bạch Kỳ lấy nắp trà đựng sữa bò, là nắp hộp trà anh thích nhất nhưng nhìn Tiểu Miêu ăn vui vẻ, chỉ liếc Bạch Kỳ một cái không cùng anh ta so đo gì cả.

Bạch Kỳ lòng vẫn còn lo lắng lúc này mới buông xuống.

Bạch Kỳ trước kia cũng có nhập ngũ, làm được tới chức đội trưởng thành phố C, nhưng bởi vì cái tài liệu kia nên giải ngũ. Khi đó Kỳ Lâm đã là phó đoàn trưởng đoàn 387 rồi, lấy năng lực điều tra nổi tiếng đứng đầu toàn quân, cùng đoàn trưởng Úc Lương Tranh có thể nói cặp đôi vàng của quân đội.

Chỉ là sau lần đó ở biên giới Đông Bắc bị thương, Kỳ Lâm tính tình bỗng thay đổi. Mặc kệ thượng tướng Kỳ phản đối, tự điều mình đi Nam Phương, thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, sự sống chết lơ lửng trong gang tấc .

Cho đến năm năm sau, mới điều về Bắc Phương, thăng chức lên làm đoàn trưởng đoàn điều tra. Lúc trước, bởi vì có một nhiệm vụ rất nguy hiểm, thượng tướng Kỳ lo sợ cho con trai mình, cả đời thượng tướng lần đầu tiên đi cửa sau, tìm được người lãnh đạo trực tiếp của con trai xin ngừng tất cả nhiệm vụ của Kỳ Lâm, để cho anh tu dưỡng nửa năm, sau sẽ vào lại bộ đội báo cáo.

Tiểu Hắc Miêu liếm sữa tươi có chút khổ cực, liếm một nửa, rơi vãi mất một nửa, Kỳ Lâm ở một bên nhỏ nhẹ an ủi nó “Chậm một chút... không ai giành với người... ngoan... ăn từ từ... đúng đúng... cứ như vậy.”

Rồi lại hâm thêm một bịch sữa nữa, sợ chỉ một bịch sữa tươi nhỏ Tiểu Hắc Miêu ăn không đủ.

Nhìn bộ dáng cẩn thận kia, chắc chắn là nhìn Tiểu Hắc Miêu này thành một đứa trẻ nhỏ rồi.

Sắc mặt của Bạch Kỳ hơi phức tạp, tính tình Kỳ Lâm tốt như vậy, tại sao lại gặp phải việc như vậy? Thật sự là việc đời khó đoán.

Hoàn Tử ở bên kia mở mắt nhỏ dài, tò mò nhìn chăm chăm Tiểu Hắc Miêu đang liếm sữa tươi. Lúc này, trên mặt không còn lạnh lùng nữa, ngược lại lộ ra nét mặt ngây ngô đúng với tuổi của cậu .

Kỷ Lâm lơ đãng liếc cậu một cái cảm thấy vui vẻ, đưa tay khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử, trong lòng cảm thấy rất thích thú. Đây là một cậu bé hiền lành, mặc dù không biết tại sao tính tình lại lạnh lùng, nhưng lại làm người khác rất thích.

Hoàn Tử chăm chú nhìn Tiểu Hắc Miêu đang uống sữa, cũng không có để ý Kỷ Lâm nhéo mặt của mình, len lén đưa tay sờ sờ chân trước của Tiểu Miêu , thấy Tiểu Miêu không có phản kháng, lại sờ sờ bụng nhỏ mềm mại của người ta, cuối cùng, lúc này mới mím môi len lén cười.

Tiểu Hắc Miêu ăn no liền có sức. Ở băng ghế dài phía dưới tìm được một quả bóng nhỏ, dùng chân nhỏ đẩy tới đẩy lui, chơi hoài không chán, cảm thấy mèo nhỏ sức sống thực mạnh mẽ.

Hoàn Tử cúi đầu nhìn thấy tay nhỏ bé của mình dính bùn , lại quay sang nhìn Kỷ Lâm đang ngồi ở trên võ đài, yên lặng đem tay nhỏ bị bẩn của mình giơ trước mặt Kỷ Lâm, ý muốn khiến Kỷ Lâm dẫn cậu đi rửa tay.

Thấy Kỷ Lâm không để ý cậu lại đi tới bên cạnh đung đung, ở dưới mắt Kỷ Lâm xoa xoa đôi bàn tay.

Kỷ Lâm đã sớm chú ý tới hành động mờ ám của Hoàn Tử, nhưng vờ như không nhìn thấy. Hôm nay anh ta muốn xem đứa trẻ này lúc nào thì có thể mở miệng cầu xin anh.

Hoàn Tử thích sạch sẽ, thấy Kỷ Lâm chậm chạp không hiểu ám hiệu của mình, khuôn mặt nhỏ bé đỏ cả lên, cuối cùng vẫn là ngập ngừng nói nói: “Huấn luyện viên, ta...ta muốn đi rửa tay.”

“Ồ” Kỳ Lâm che giấu ý cười xấu xa ở trong mắt, giơ một ngón tay chỉ về hướng cửa “Đó, nơi đó chính là nhà vệ sinh.”

Nói xong một lúc lâu, Hoàn Tử cũng vẫn không đi. Cậu vẫn quyết chí phải bảo vệ Diệp Chi, không để cho mẹ bị khi dễ, cho nên chuyện gì đều tự mình làm, đừng nói ở trước mặt người ngoài, ngay khi cả ở nhà cũng ít khi nhờ giúp đỡ.

Vào lúc này Kỳ Lâm thật sự làm khó Hoàn Tử muốn cậu nói ra lời nhờ giúp đỡ.

Cậu do dự một lúc lâu, rốt cuộc vẫn không thể chịu được sự bẩn thỉu trên tay mình. Nên đành phải mở miệng nói: “Huấn luyện viên, ta...ta với không tới bồn rửa tay. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, đã mang theo khuôn mặt nhỏ bé mập mạp mềm mại đáng yêu mắc cỡ cúi thấp đầu. Kỳ Lâm khước miệng nhếch lên càng ngày càng sâu, nhanh chóng bế Hoàn Tử lên, đi về phía phòng vệ sinh bên kia.

Đây là lần đầu tiên Hoàn Tử bị đàn ông trẻ tuổi xa lạ bế, không giống với sự mềm mại trong ngực mẹ, lồng ngực Kỳ Lâm cứng rắn mà rộng rãi, hai cánh tay nhẹ nhàng ôm một vòng, là có thể ôm cả người Hoàn Tử vào trong ngực.

Đây là một loại cảm giác hoàn toàn khác, Hoàn Tử còn quá nhỏ, chỉ biết là bị huấn luyện viên ôm cùng mẹ ôm không giống nhau, nhưng cụ thể là cái gì không giống nhau, cậu không biết được.

Chỉ là. . . . . Không ghét, không có chút nào ghét khi bị huấn luyện viên ôm như vậy.

Nước chảy nhẹ nhẹ trên tay, đôi tay của Kỳ Lâm bao lấy tay nhỏ bé của Hoàn Tử thật chặt, thoa một chút xà phòng thơm cẩn thận rửa sạch cho

cậu.

Hoàn Tử ngẩng đầu lên, len lén liếc mắt nhìn Kỳ Lâm, huấn luyện viên mắt hồ ly đang cẩn thận, tỉ mỉ rửa tay cho cậu, khoe miệng còn chứa nụ cười tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Thật ra thì huấn luyện viên mắt hồ ly cũng là người tốt đấy chứ. . . . .

Năm giờ rưỡi chiều, Diệp Chi tan việc về nhà. Lần này đã dẫn trước nên vừa xuống xe ở thành phố C, liền đi thẳng đến võ đài Taekwondo.

Chỉ thấy một người đàn ông đang đưa lưng về phía cô, đang giơ chân đá cái bia, rồi kiên nhẫn hướng dẫn Hoàn Tử đá chân, “dùng sức lên trên để đá, hô lớn tiếng một chút, không cần xấu hổ, giống như vậy. . . . .” Anh ta dừng một lát, tập trung mười phần hô một tiếng, “Hàaa....”

Ngắn ngủn một âm thôi nhưng lại cực kỳ có lực. Hoàn Tử dùng sức gật đầu một cái hết sức nghiêm túc, ngay cả mẹ tới cũng không hay biết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu thật căng thẳng, ngừng mấy giây, lúc này mới chột đưa chân phải ra, hướng về phía cái bia đá một cái thật mạnh, “Hàaa....”

Cậu tuổi còn quá nhỏ, cơ thể chưa thể giữ được thăng bằng, sức lực vốn cũng yếu, chột dùng lực mạnh, thân thể chột mất trọng tâm, ngã xuống trước mặt, thật may là huấn luyện viên này tay mắt lanh lẹ, ôm được Hoàn Tử vào trong ngực, lúc này đứa trẻ mới tránh khỏi ngã nhào ở trên võ đài.

Mặt Hoàn Tử đã đỏ hết cả lên, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn Kỳ Lâm, cậu đã đá nửa giờ, lại không có lần nào giữ vững được thân thể, thật sự là quá ngu ngốc.

Nhìn thấy nét mặt đứa trẻ như đứa đám, Kỳ Lâm xoa xoa đầu của cậu, an ủi: “Hoàn Tử rất thông minh, khi huấn luyện viên mới học còn thua

người rất nhiều. Đây mới là ngày thứ nhất, không nên gấp gáp, nhưng là . . .
...”

Anh ta dừng một chút, thấy Hoàn Tử đột nhiên nhìn, chợt thay một bộ mặt nghiêm túc, “Diệp Cảnh Thâm, có lòng tin mình có thể học giỏi hay không?”

“Có.” Hoàn Tử sống lưng thẳng tắp, trả lời không chút do dự.

“Đứa bé ngoan.” Kỳ Lâm trong mắt tươi cười, thu dọn bia để đá chân, nói: “Qua bên kia nghỉ ngơi một lát, chờ mẹ tới đón nha.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy đứa trẻ ánh mắt chợt nhìn xuống, gọi “Mẹ.”

Kỳ Lâm quay đầu nhìn lại, ánh mắt đụng phải Diệp Chi, bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng không muốn nói chuyện tối ngày hôm qua.

Ôi, sao có thể trùng hợp như vậy chứ?

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tiếp Xúc Thân Mật

Phản ứng đầu tiên của Diệp Chi là quay đầu bước đi, nhưng tránh được bây giờ, không tránh được một đời, người này là huấn luyện viên của Hoàn Tử, sau này việc tiếp xúc với anh ta chắc chắn không thể tránh khỏi. Chỉ có thể cố gắng không lộ sự lúng túng trước mặt anh ta, điều chỉnh vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra với Kỳ Lâm, lên tiếng chào hỏi “Huấn luyện viên, ngài khỏe chứ.”

“Chào cô” Kỳ Lâm đứng lên, cúi đầu che giấu sự kinh ngạc ở trong mắt, đi đến trước mặt Diệp Chi đưa tay ra, trên mặt là nụ cười, “Tôi là Kỳ Lâm, là huấn luyện viên chính của Diệp Cảnh Thâm” Anh giơ tay chỉ chỉ người đang chống hông lên lau gương một cách mệt nhọc, Bạch Kỳ, “Đó là huấn luyện viên phụ, Bạch Kỳ.”

“Diệp Cảnh Thâm còn quá nhỏ, các anh dạy chắc là rất vất vả, làm phiền các anh rồi. ”

“Không phiền toái.” Kỳ Lâm cúi đầu, Hoàn Tử đang đứng dọc theo vỉ đường mang giày, động tác hết sức nhanh nhẹn, nhìn qua cũng biết ở nhà bình thường chắc thường xuyên tự mình mang giày, khéo léo làm người người thương yêu.

“Hoàn Tử rất nghe lời, cũng rất có thiên phú.”

Hoàn Tử lần đầu tiên nghe thấy người xa lạ khen cậu như vậy, đặc biệt là đang ở trước mặt mẹ, trong lòng đứa nhỏ lại cảm thấy xấu hổ, vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất không nói gì nhưng lỗ tai đỏ ửng lên, Kỳ Lâm mỉm cười, hết lời khen tiểu tử này.

Diệp Chi cũng biết đứa con của mình bên ngoài nhìn lạnh lùng, trên thực tế trong lòng lại rất tình cảm, cũng quên đang lúng túng với Kỷ Lâm, đi tới cầm tay nhỏ bé của Hoàn Tử, dắt cậu đến bên cạnh mình, “Tôi rất an tâm, về sau nếu Hoàn Tử có chuyện gì, anh có thể nói trực tiếp với tôi.”

Kỷ Lâm mỉm cười gật đầu, “Hoàn Tử bây giờ còn chưa có đồng phục, cậu bé còn quá nhỏ, trong võ đường không có kích cỡ thích hợp, chỉ có thể làm theo yêu cầu, nhưng cô yên tâm, ngày mai chắc chắn sẽ được giao đến, đến lúc đó đứa nhỏ tập luyện cũng dễ dàng hơn.”

Dừng một lát, xoa xoa đầu mềm mại của đứa nhỏ, “Trở về nhà đừng quên tắm bổ thêm cho Hoàn Tử, cậu bé còn quá nhỏ, sau khi luyện tập Taekwondo khối lượng vận động gia tăng nhiều, nếu thiếu dinh dưỡng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển.”

“Được, cảm ơn huấn luyện viên.” Diệp Chi nụ cười trên mặt lần này rất chân thành, ngay cả lúng túng cũng bớt đi ít nhiều. Cô cũng không cách nào đối với một người chân thành quan tâm con trai của mình mà làm mặt lạnh.

“Tôi sẽ cho Hoàn Tử tăng cường dinh dưỡng, việc học Taekwondo còn làm phiền anh nhiều hơn.”

“Đâu có”

“Hoàn Tử, nói hẹn gặp lại với huấn luyện viên đi.” Diệp Chi cúi đầu nhìn con trai nói.

“Huấn luyện viên hẹn gặp lại.” Hoàn Tử mặc dù luôn luôn tiếc chữ như vàng, nhưng những lễ phép căn bản luôn luôn làm không tệ, vì vậy ở phương diện này Diệp Chi cũng chưa bao giờ lo lắng.

“Ngày mai gặp, Hoàn Tử.” Kỷ Lâm nhìn cậu phát phát tay.

Diệp Chi dặt tay Hoàn Tử đang muốn rời đi, lại phát hiện tầm mắt con trai đang nhìn chăm chăm một chỗ nào đó, ánh mắt cô cũng nhìn theo, nhưng không phát hiện ra con trai nhìn cái gì.

Diệp Chi không hiểu, Kỳ Lâm lại biết ý tứ của Hoàn Tử, “Tiểu Hắc Miêu huấn luyện viên sẽ ôm về nhà nuôi, ngày mai cháu có thể nhìn thấy nó.”

Hoàn Tử nghe vậy, mới thu hồi ánh mắt, ngoan ngoãn đi theo Diệp Chi đi ra. Lúc đóng cửa, Kỳ Lâm thính tai nghe giọng lạnh lùng của đứa nhỏ, “Mẹ, con không muốn chơi cùng Tiểu Miêu.”

Tính khí này... không biết có phải giống cô gái này, Kỳ Lâm lười biếng cười dai đen bên hông ra, không để ý, nghĩ đến điều đó.

Bỗng lúc này Bạch Kỳ cầm khăn lau quay đầu lại, nhìn Kỳ Lâm lồng ngực trần trụi, lập tức lui về phía sau nhảy một bước, hoảng sợ nói: “Này, đoàn trưởng Kỳ, cậu muốn trần truồng đuổi theo người đẹp sao?”

Kỳ Lâm liếc hắt một cái, “Người ta cũng có con trai đã lớn, đầu cậu bị ngập nước hả?”

“Hay là cậu cũng không kết hôn.” Bạch Kỳ lăm bằm một câu, “Tối hôm qua mẹ mình vẫn còn nói thầm ở bên tai mình, để mình nhìn xem bên cạnh cậu có người con gái nào thích hợp hay không.”

“Đừng bận tâm, mình sẽ không cưới.” Đang nói chuyện, Kỳ Lâm đã thay quần áo xong, anh để ý mái tóc ngắn ngắn trên đầu, nhưng trên mặt lại không nghiêm túc, “Mình cảm thấy người khác không biết, nhưng cậu nên biết.”

“Cậu thật sự muốn như vậy?” Bạch Kỳ ném khăn lau xuống, thái độ có chút tức giận, “Nếu thật như vậy, cậu cũng sẽ không đi những 5 năm. Nhiều năm như vậy. . . . .”

“Đủ rồi.” Lời còn chưa nói hết, Kỷ Lâm lên tiếng quát bảo ngừng lại, đôi mắt nhỏ dài tràn đầy lạnh lùng làm người nhìn phải kinh ngạc, “Đừng để cho mình nghe được cậu lặp lại chuyện này.”

Bạch Kỳ trừng mắt, nắm thật chặt quả đấm, đem lời nói đã ra đến đầu lưỡi nuốt xuống, nhưng trên mặt lại không cam lòng.

“Được rồi, mình mời cậu ăn cơm.” Chỉ mấy giây sau, Kỷ Lâm lại khôi phục bộ dáng cười híp mắt bình thường, anh khoát bả vai Bạch Kỳ, giống như mới vừa rồi giữa hai người chưa từng có giằng co chút nào, “Cậu đi đến chỗ cũ trước đợi mình...mình phải đem nó về nhà đã.”

Nói xong, đưa tay chỉ một đôi mắt to tròn vo đang nhìn bọn họ, Tiểu Hắc Miêu.

Buổi trưa hôm nay, Tiểu Hắc Miêu uống sữa tươi hai lần, tinh thần rất vui vẻ, chơi mệt rồi nằm xuống ngủ.

Kỷ Lâm định nhận nuôi con vật nhỏ này, không nhìn thấy thì thôi, nhìn thấy xong sao có thể mặc kệ nó ra ngoài mưa gió.

Bạch Kỳ đi đến quán ăn trước, Kỷ Lâm mang theo Tiểu Hắc Miêu đi đến bệnh viện dành cho thú cưng, cho Tiểu Hắc Miêu kiểm tra cơ thể, với hỏi thăm cách nuôi con mèo nhỏ này.

Kết quả được bác sĩ hướng dẫn tận tình, nói Tiểu Miêu chưa dứt sữa không thể uống sữa tươi, muốn uống phải là loại sữa bột đặc biệt dành cho mèo, cho nó uống sữa tươi không phải cứu nó, mà là hại nó.

Kỷ Lâm nghe xong đổ mồ hôi lạnh toàn thân, im lặng thỉnh giáo bác sĩ về cách nuôi Tiểu Miêu, phải chú ý những việc gì.

Tiểu Hắc Miêu nhìn rất tốt, nhưng trên thực tế, ai cũng không biết nếu Kỷ Lâm cho nó uống sữa tươi có làm hại dạ dày yếu ớt của nó hay không ?

Hơn nữa Tiểu Miêu chưa dứt sữa không thể tùy tiện ăn uống, bác sĩ nói Kỳ Lâm tiếp tục quan sát nó trong 12 giờ, thấy có gì không ổn, lập tức đưa đến bệnh viện.

Kỳ Lâm nhớ kỹ lời bác sĩ dặn dò, cũng không nhớ tới việc hứa mời Bạch Kỳ ăn cơm, mang theo Tiểu Miêu lái xe thẳng về nhà.

Thượng tướng Kỳ không thích động vật nhỏ, thấy Kỳ Lâm mang theo một con Tiểu Miêu bắt thú trở về, muốn nói anh mấy câu, lại bị mẹ Kỳ kéo lại.

Con thứ hai nhiều năm qua rất khổ sở, đừng nói là nuôi một con mèo, dù là nuôi một phòng mèo, bà cũng đồng ý.

Thượng tướng Kỳ sợ vợ, nghe vậy cũng chỉ có thể ngượng ngùng đem lời ra đến khoe miệng nuốt xuống, đi đến phòng khách uống trà, nhắm mắt làm ngơ.

Kỳ Lâm vội vã cuống cuống quan sát Tiểu Hắc Miêu cả đêm, kết quả tên tiểu tử này vui vui vẻ vẻ, một chút dấu hiệu bị bệnh cũng không có, sống động khiến Kỳ Lâm còn cảm thấy nhức đầu.

Nhưng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tiểu Miêu không có vấn đề gì là tốt rồi.

Kỳ Lâm một đêm không ngủ, sống ở trong quân đội huấn luyện lâu dài thành quen, cảm giác uể oải cũng không có, sáng ngày hôm sau, theo thói quen đứng lên chạy bộ rèn luyện cơ thể.

Ăn xong bữa sáng, rồi lại cho Tiểu Hắc ăn no, sau mới bắt đầu tắm cho nó.

Kỳ Lâm từ lúc nghĩ muốn nuôi Tiểu Hắc Miêu, đã quyết định gọi nó Tiểu Hắc rồi, anh cảm giác tên này rất hợp với con mèo nhỏ này. Theo anh

thì tên đó rất hay.

Cho mèo tắm là một việc hết sức gian nan, thật may Kỳ Lâm có kiên nhẫn, hơn nửa ngày lặn qua lặn lại, cuối cùng cũng tắm cho Tiểu Hắc toàn thân thơm ngào ngạt.

Lúc này mới mang theo sữa bột dành cho mèo với Tiểu Hắc đi đến võ đường.

Diệp Chi tối hôm qua với Hoàn Tử về đến nhà, Hoàn Tử vội vã ăn sạch cơm trong chén của chính mình, chưa tắm rửa đã bò lên giường mình ngủ, nhìn rất mệt mỏi.

Diệp Chi nhìn con trai ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, cực kỳ đau lòng, lúc này lại hi vọng Hoàn Tử giống những đứa trẻ khác, học Taekwondo chỉ là những phút nhất thời.

Nhưng Hoàn Tử lại là đứa bé có nghị lực cao, giữa trưa ngày hôm sau Diệp Chi gọi điện thoại về nhà, ba Diệp nói Hoàn Tử đã đi đến võ đường, hôm nay còn đi sớm hơn hôm qua một canh giờ.

Kỳ Lâm với Bạch Kỳ mới ăn cơm xong, hộp cơm cũng chưa dọn dẹp xong, thấy Mẹ Diệp đã đưa Hoàn Tử tới.

Trong lòng Kỳ Lâm cảm thấy rất vui sướng, đứa bé năm tuổi học Taekwondo không khóc lóc, kêu mệt đã rất hiếm thấy, huống chi lại tích cực như vậy.

Anh quệt quệt mồm, ngoắc Hoàn Tử tới “Đồng phục của cháu đã được đưa tới rồi, tới thử đi.”

Hoàn Tử nghe vậy ánh mắt sáng lên, nâng bước chân ngăn vội vàng chạy tới bên cạnh Kỳ Lâm, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, nhìn khắp nơi trên võ đài tìm đồng phục của mình.

Kỷ Lâm xấu xa thường thức vẻ mặt khẩn trương tìm kiếm của đứa nhỏ, rồi từ sau lưng móc ra một bộ đồng phục trắng như tuyết trong túi nhựa, đưa cho Hoàn Tử “Ở đây.”

Đây là lần đầu tiên Hoàn Tử có đồng phục Taekwondo của mình, đứa nhỏ kích động mặt đỏ rần, hai tay cầm đồng phục nhìn thật lâu, mới đi vòng qua băng ghế dài phía sau thay quần áo.

Hoàn Tử từ nhỏ đã rất xấu hổ, ở trước mặt người xa lạ tuyệt đối không cởi quần áo. Kỷ Lâm bình thường rất thích trêu chọc Hoàn Tử, lần này lại để mặc cậu, không trêu chọc, ngăn cản cậu thay đồ.

Cho đến lúc Hoàn Tử dắt dây lưng màu trắng thật dài, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở nhìn anh nhờ giúp đỡ, anh mới giả bộ trưng ra bộ mặt mới vừa bừng tỉnh hiểu ra “Đến đây, huấn luyện viên dạy cháu cách thắt dây đai.”

Bạch Kỳ ở một bên trợn thẳng mắt nhìn, người này đúng là không biết xấu hổ, cố gắng khi dễ một đứa bé.

Trong võ đài bỗng xuất hiện một đứa nhỏ tinh xảo khả ái, lôi kéo chú ý của một đám nữ sinh thành phố đặc biệt đến học tại võ đường vì Kỷ Lâm, thường nhân cơ hội lúc nghỉ ngơi tranh đoạt ôm Hoàn Tử.

Mỗi lần ôm đều trêu chọc, Hoàn Tử tránh khắp nơi mới có thể nghỉ ngơi an toàn. Hoàn Tử không thích bị người lạ ôm, vừa thấy những cặp mắt sáng lên của những nữ sinh đại học, sẽ nhanh chóng trốn ra sau lưng Kỷ Lâm, khiến huấn luyện viên mắt hồ ly trở thành bia đỡ đạn.

Mỗi khi cậu đứng ở phía sau, Kỷ Lâm ở bên trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác tự hào, anh xoa đầu nhỏ của Hoàn Tử, hận không thể đoạt Hoàn Tử từ trong tay Diệp Chi nuôi mấy ngày.

Buổi tối Diệp Chi tan việc trở lại nhà, sẽ tới trước võ đường đón Hoàn Tử.

Diệp Chi hôm nay tới sớm, Hoàn Tử còn chưa có học xong, hôm nay Bạch Kỳ đang giúp cậu tập đá chân, bởi vì sợ ảnh hưởng sự phát triển của đứa nhỏ, nên sức lực cũng không lớn, thậm chí cũng sẽ không có cảm giác đau.

Kỷ Lâm đứng ở một bên quan sát, rõ ràng là hình ảnh rập khuôn giống nhau nhưng cảm giác lại rất khác biệt.

Diệp Chi đi theo anh lên tiếng chào, rồi gia nhập đội ngũ quan sát.

Nhìn con trai cơ thể nho nhỏ đứng giữa một đồng sinh viên, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc tự hào khó tả.

Đây là con trai của cô, mặc dù cô không thể cho cậu một người cha, nhưng cậu càng lớn càng hiểu chuyện, cô cũng bớt lo lắng, lại rất nghe lời. Chỉ mới hơn năm tuổi một chút, cơ thể lại nhỏ bé.

Diệp Chi đột nhiên cảm thấy, may mắn lớn nhất đời này của cô là sinh ra Hoàn Tử, lúc này cũng muốn cảm tạ ‘cái đó’ bán thuốc giả.

Cái đó sau buổi tối hỗn loạn, Diệp Chi thật ra cũng mua thuốc tránh thai uống, nhưng ba tháng sau lại phát hiện bản thân mang thai.

Cô rất tức giận, ban đầu đến mua thuốc tại tiệm thuốc, muốn tìm chủ tiệm tranh cãi một trận, nhưng lại phát hiện nơi đó là địa điểm bán thuốc giả, đã bị đặt lệnh cưỡng chế ngừng buôn bán.

Vì một cái sai lệch nho nhỏ như vậy, lại có Hoàn Tử.

“Mẹ Hoàn Tử.” Diệp Chi đang thất thần, bên tai lại truyền tới một giọng đàn ông dễ nghe.

“Diệp Chi, tôi tên là Diệp Chi.” Diệp Chi nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Có chuyện gì sao?”

“Hoàn Tử da mặt mỏng, không có thói quen ở chỗ này thay quần áo, sau này trước khi đưa cậu bé tới nên thay đồ xong xuôi cho cậu nhé.” Kỳ Lâm ở bên cạnh cầm một cái dây, đi đến trước mặt Diệp Chi, “Về phần dây này, tôi sẽ dạy cô thắt một lần trên người của cô nha, không có vấn đề gì chứ?”

“Không.” Diệp Chi gật đầu một cái, cũng rất cảm kích Kỳ Lâm quan tâm, “Cám ơn huấn luyện viên Kỳ.”

“Không có việc gì.” Kỳ Lâm trả lời cô một câu, xong cong người xuống ôm lấy hông của Diệp Chi, nói “Trước hết quấn quanh ba vòng, sau đó sẽ thắt, lúc thắt phải chú ý, là từ dưới lên trên, không phải từ trên hướng xuống, cũng rất nhiều người sẽ phạm sai lầm này, đừng xem không ra gì, phương pháp thắt sai lầm sẽ làm cho đứa bé lúc tập luyện không thoải mái.”

Anh ta nói lời này xong, dây cũng buộc lại rồi, anh thả tay xuống, muốn hỏi Diệp Chi đã hiểu ra chưa, bỗng cảm thấy dây thắt có chút lệch ra, liền duỗi cánh tay thắt lại một lần nữa. Đúng lúc này, Diệp Chi cũng đưa tay ra, tay hai người chạm vào nhau.

Bàn tay Kỳ Lâm cầm tay nhỏ bé của Diệp Chi bao ở trong lòng bàn tay, nhìn vào giống như là chủ động cầm tay của Diệp Chi.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đoàn Trưởng Bị Cường

“Khụ, xin lỗi, tôi không cố ý.” Kỷ Lâm vội vàng buông tay ra, nhìn Diệp Chi cười ngượng ngùng.

“Không có việc gì, do tôi không cẩn thận.” Diệp Chi lắc đầu, cũng không để ý chuyện lúc này. Cô tháo dây đai bên hông ra, học cách Kỷ Lâm mới làm, quấn ba vòng rồi lại vòng từ dưới lên trên thắt lại. Sau rồi ngừng đầu lên nói: “Huấn luyện viên Kỷ, tôi thắt như vậy có đúng hay không?”

Diệp Chi dáng người nhỏ nhắn, ngón tay cũng cực kỳ xinh xắn, đầu ngón tay đầy đặn có màu xanh nhạt. Ai nhìn thấy tay Diệp Chi, đều hỏi cô có biết đánh piano không.

Lúc Kỷ Lâm thấy cô cầm cái túi màu đen còn nghĩ cô làm người mẫu. Bây giờ thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của Diệp Chi thắt đai đen ở eo, càng nổi bật thêm làn da trắng của cô. Nhưng mà làn da trắng không hề yếu ớt mà trông hết sức đẹp và khỏe mạnh. Kỷ Lâm sửng sốt, đến khi Diệp Chi mở miệng hỏi anh, anh mới phản ứng.

“Đúng, chính là như vậy.” Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Về sau cứ như vậy thắt cho Hoàn Tử.”

Nói xong thì đi tới những học viên đang học trên võ đài, nói: “Tốt lắm, hôm nay dừng ở đây.”

“Huấn luyện viên cực khổ rồi.” Các học viên sửa sang lại đồng phục màu trắng, chắp tay cong người nhìn Kỷ Lâm với Bạch Kỳ chào một cái.

“Các bạn học cũng cực khổ rồi.” Kỳ Lâm với Bạch Kỳ cũng chào lại một cái, lúc này các học viên mới ra về.

Có mấy cô nữ sinh xinh đẹp sửa sang đồng phục thật chậm rãi, cố ý đi xung quanh Kỳ Lâm. Kỳ Lâm xem như không thấy cảnh tượng này, tới bên cạnh Hoàn Tử, dùng khăn lông lau mồ hôi cho cậu, hỏi: “Có mệt không?”

“Không mệt.” Hoàn Tử mới học Taekwondo hai ngày nhưng thay đổi rất nhiều, lúc nào cũng nhớ tới lời nói của huấn luyện viên. Lúc nào cũng cố gắng nâng cao sức khỏe của bản thân, mắt nhìn thẳng giống như tư thế hành quân, nhìn Kỳ Lâm nói.

“Mẹ cháu tới đón cháu, mau về đi.” Anh xoa xoa đầu Hoàn Tử, bỗng muốn giữ đứa bé lại, dừng một lát, lại nói thêm một câu, “Sáng sớm ngày mai tới sớm, chúng ta cùng nhau chơi với Tiểu Hắc.”

Mắt của Hoàn Tử sáng lên, lại giả bộ không thèm để ý, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, trưng ra bộ dáng kiêu ngạo “Để cháu hỏi mẹ đã.”

“Được, vậy mẹ cháu đồng ý thì mai đến sớm một chút nha.” Kỳ Lâm ở phía sau Hoàn Tử phất phất tay, nhìn Diệp Chi dắt cậu về nhà, mới thu hồi ánh mắt lại nhìn lên vỹ đài.

Tiểu Hắc vừa thấy Kỳ Lâm nằm xuống, vội chạy tới, đưa đầu nhỏ nhìn Kỳ Lâm rồi nép vào người anh, cái đuôi thỉnh thoảng ve vẩy vào cằm Kỳ Lâm, làm cho anh ngứa ngáy.

Không nhìn được Kỳ Lâm đưa tay gãi gãi cằm Tiểu Hắc, Tiểu Hắc thoải mái nheo mắt lại, theo tay Kỳ Lâm hơi ngẩng đầu lên, còn Kỳ Lâm phải cong người lên mới có thể gãi đầu Tiểu Hắc.

“Người thật là biết hưởng thụ.” Kỳ Lâm cười mắng một tiếng, nhưng vẫn chịu đựng một nhọc gãi ngứa ngứa cho mèo nhà mình.

“Này, Kỳ Lâm, mấy ngày nay tớ cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều đó.” Bạch Kỳ đi tới ngồi bên cạnh Kỳ Lâm, nhéo Tiểu Miêu hai cái, nghiêng đầu nhìn Kỳ Lâm nói.

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?” Kỳ Lâm liếc anh ta một cái, hỏi.

“Cậu xem, thái độ của cậu với Diệp Cảnh Thâm như vậy, người khác nhìn thấy còn tưởng rằng đó là con trai của cậu đó nha .”

“Đứa bé rất dễ thương nên muốn yêu thương thôi”

“Tớ nói cậu nè. Nếu thích đứa bé như vậy thì có thể nhận làm con nuôi. Nhận xong có thể ngày ngày yêu thương.”

“Cậu nhiều chuyện quá rồi đó nha.” Kỳ Lâm đứng dậy, đứng trước cái gương lớn sửa lại đồng phục bị xoắn xếch, “Chỉ cần là trẻ con thì mình đều thích, chẳng lẽ trên đời này có bao nhiêu trẻ con thì đều là con của mình sao?”

“Không giống nhau.” Bạch Kỳ phản bác, chưa kịp nói câu kế tiếp, thì bị Kỳ Lâm ngăn lại.

“Chuyện của mình cậu đừng quan tâm, quan tâm bản thân cậu đi.” Kỳ Lâm cầm điện thoại di động lên quơ quơ, cười như không cười nhìn Bạch Kỳ, “Mẹ cậu tối hôm qua gọi điện thoại cho mình, muốn mình coi chừng cậu, đừng để cậu gặp gỡ những cô gái không đàng hoàng đó nha.”

“Cắt.” Bạch Kỳ khinh thường bĩu môi, “Mình như vậy đâu phải là lêu lổng, mà phải gọi cậu coi chừng mình chứ. Cậu thoải mái thì mình cũng thoải mái.” Dừng một lát, chột xấu bụng nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kỳ Lâm, “Mình nói, cậu không có vấn đề chứ? Cậu bây giờ cũng đã 34 rồi, cũng vẫn chưa yêu ai?”

“Mình. . . . .”

Kỷ Lâm vừa định đáp lời, thì bị Bạch Kỳ ngắt lời, “A, mình quên, cậu không phải là xử nam.” Bạch Kỳ dùng giọng điệu hả hê nói: “Sáu năm trước không phải cậu bị một cô gái cưỡng sao? Đến bây giờ còn không biết người đó là ai? Ha ha. . . . . hự, cậu muốn mưu sát mình hả?”

Bạch Kỳ che bụng, bộ mặt khổ sở nhìn Kỷ Lâm.

“Để đối phó với miệng lưỡi của tiểu nhân chỉ có thể đánh.” Kỷ Lâm híp mắt nhỏ dài, nắm chặt quả đấm quơ hai cái trước mặt Bạch Kỳ, Bạch Kỳ vội vàng lui về phía sau hai bước.

“Về sau còn nhắc lại nữa sẽ có kết quả như thế này.” Kỷ Lâm cầm lấy quả táo đặt lên trên bàn, hơi dùng lực một chút, rắc rắc một tiếng, quả táo đã bị tách ra làm hai dưới tay Kỷ Lâm.

Bạch Kỳ cả người run lên, giống như bị chặt đôi không phải quả táo, mà là mình, vội vàng ngậm chặt miệng lại, quay lại dọn dẹp vớ đài.

Kỷ Lâm nhàn nhã ngồi ở trên ghế dài, vừa ăn quả táo, vừa chỉ huy Bạch Kỳ. Hết bắt anh dọn chỗ này, lát sau lại bắt anh dọn chỗ khác, Bạch Kỳ bị đùa giỡn rất giận mà không dám nói gì, chỉ có thể len lén mắng anh ta ở trong lòng.

Kỷ Lâm lơ đãng vuốt ve mặt của mình, đôi mắt đen nhỏ dài trầm ngâm suy tư, cô gái kia anh thật sự không biết là ai.

Đêm hôm đó, trong phòng cũng không có mở đèn, anh không thấy rõ mặt cô gái kia, nhưng lúc kích tình, vuốt ve trên vai cô thì có một vết sẹo hình chữ thập.

Nhiều năm qua cũng muốn tìm cô gái đó, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của mình, cũng là lần đầu của cô gái đó. Nhưng thật sự là rất khó, cũng không thể gặp cô gái nào cũng hỏi trên vai cô có vết sẹo nào hay không?

Khi đó là lần đầu tiên anh nếm thử mùi vị của tình dục, sau một đêm với cô gái kia, mấy buổi tối sau anh đều mộng xuân, nên cũng có ý định tìm bạn gái, nhưng bất ngờ xảy ra sự kiện kia, cho tới bây giờ dục vọng với tình cảm cũng phai nhạt dần, đã nhiều năm qua cũng không có qua lại với cô gái nào, cũng quên đi cái tư vị kích tình đó.

‘Già rồi, 34 rồi.’ Kỳ Lâm cười nhạt một tiếng, móc chìa khóa xe trong túi ra ném lên không trung mấy lần, chơi mãi cũng không chán.

Diệp Chi dẫn Hoàn Tử về, mới vừa đến cửa nhà, mẹ Diệp dúm một cái túi lớn vào trong ngực Diệp Chi “Có người gửi cho con, không biết là cái gì.”

Diệp Chi cúi đầu nhìn tên họ người gửi, chân mày nhíu chặt lại. Mở túi ra liền thấy, bên trong là đồ chơi trẻ em, rồi nước hoa cho cô, rồi đến trà hoa mà ba Diệp thích, đầy đủ mọi thứ.

Nhưng Diệp Chi không cảm thấy vui khi nhận quà mà còn cảm thấy có chút khó chịu.

“Người theo đuổi con hay sao? Nhìn được thì cũng có thể quen nha.” Mẹ Diệp đi đến nhìn thấy những lọ nước lọ nước hoa xinh đẹp thì vô cùng thích thú, nói.

Vừa cầm một lọ nước hoa gửi, vừa nói với Diệp Chi: “Chi Chi à, con năm nay cũng 28 rồi, một người bạn trai cũng không có, con tính như vậy mãi sao?”

“Mẹ, mẹ nói ít lại một chút được không?” Diệp Chi day day huyệt thái dương, thở dài “Con đã phiền lắm rồi , cái gì bạn trai với không bạn trai, con chỉ cần Hoàn Tử là đủ rồi.”

Nói xong liền đi vào phòng ngủ của mình, chỉ sợ Mẹ Diệp lại càu nhàu nữa.

“Đứa nhỏ này.” mẹ Diệp trẻ môi đi tới bên cạnh ba Diệp nói khẽ, “Tôi nói không đúng sao? Con gái gì mà nóng nảy như vậy, cũng phải tìm một người bạn trai chứ, nếu không về già thì sẽ như thế nào?”

“Bà đừng có can thiệp nhiều, con cái có phúc của con cái.” Ba Diệp đặt tờ báo xuống, bỏ kính lão ra nhìn mẹ Diệp một cái. “Hơn nữa, Hoàn Tử thì thế nào? Tìm bạn trai thế nào đây? Liệu có tốt cho Hoàn Tử hay không?”

Mẹ Diệp trầm mặc một lúc, chột thờ dài, “Nuôi nấng con cái làm gì không biết? Đứa lớn thì ngày đêm lo lắng, đứa nhỏ cũng không khá hơn chút nào.”

Mẹ Diệp nói như vậy cũng đúng, Diệp Chi còn có một người anh, gọi là Diệp Khung, từ khi học sơ trung (cấp hai) đã bắt đầu lăn lộn kiếm tiền. Nhiều năm trôi qua cũng có một chút danh tiếng, có điều rất ít khi về nhà, số lần gặp mặt trong một năm chỉ đếm trên đầu ngón tay, ba mẹ Diệp đều rất lo lắng cho đứa con này.

Nhắc tới đứa con lớn, ba Diệp cũng không khuyên vợ mình nữa, người luôn luôn vui vẻ như ông bây giờ, trên nét mặt già nua cũng mang chút ưu sầu, hai vợ chồng chỉ nhìn nhau, không nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Diệp Chi vào phòng ngủ lấy điện thoại di động ra bấm ngay một dãy số, “Trường Thụy, tôi không thiếu thứ gì hết, anh đừng có gửi đồ cho tôi nữa.”

“Không có việc gì, anh gửi đồ cho bạn của anh nên tiện thể gửi cho em luôn.” Nhận được điện thoại của Diệp Chi, Mạnh Trường Thụy tắt máy vi tính, đi tới ban công đốt một điếu thuốc “Đừng hiểu lầm.”

“Nhưng tôi thật sự là không thiếu đồ, anh không cần phải tốn kém mua cho tôi như vậy.”

“Anh không có ý gì, bạn bè tặng quà nhau là chuyện bình thường, em đừng bận tâm nhiều như vậy.”

Mạnh Trường Thụy cũng đã nói như vậy, Diệp Chi cũng không muốn tranh cãi chuyện đó nữa nói: “Vậy ngày mai tôi sẽ gửi cho anh một ít hải sâm, lúc trước không phải anh nói muốn bồi bổ cơ thể một chút hay sao? Bạn của ba tôi bán hải sâm, có thể lựa cho một ít hàng tốt.”

Diệp Chi không phải là không biết tốt xấu, không hiểu nhân tình thế thái, nhưng Mạnh Trường Thụy thật sự không giống với những người khác.

Lúc Diệp Chi vừa mới bắt đầu viết văn, cái gì cũng không biết, lúc đó vô tình biết đại thần Mạnh Trường Thụy, từ đó anh ta rất hay chỉ điểm cho cô tránh khỏi một số khó khăn khi viết văn, nên cô viết văn vô cùng thuận lợi.

Diệp Chi rất cảm kích Mạnh Trường Thụy, nếu không có anh, khi đó ngay cả tiền sữa bột của Hoàn Tử chắc cô cũng không thể kiếm được. Mạnh Trường Thụy đối với cô mà nói vừa là thầy vừa là bạn, cả đời đều phải cảm kích anh ta.

Nhưng mấy năm trước, cô bỗng nhiên đi tham gia một buổi gặp mặt nhỏ với các tác giả, đó là lần đầu tiên cô gặp Mạnh Trường Thụy ở ngoài đời, từ đó tất cả đều thay đổi .

Mạnh Trường Thụy bắt đầu theo đuổi cô, liên tục chi tiền mua đồ cho cô, thậm chí liên tục bay qua thành phố C của Diệp Chi, chỉ để cùng cô ăn một bữa cơm.

Diệp Chi không muốn tiếp tục nợ tình cảm của Mạnh Trường Thụy, mình không thích anh ta thì không thể ỷ vào việc anh ta thích mình mà chiếm tiện nghi của anh ta được.

Nhưng Mạnh Trường Thụy lại không buông tha cô, dùng mọi cách để theo đuổi cô, làm cho Diệp Chi không biết phải đối xử với anh ta như thế nào.

“Không cần.” Nghe cô nói vậy, Mạnh Trường Thụy cười cười, “Khoảng một tuần nữa anh sẽ chuyển đến thành phố C ở một thời gian, lúc đó em đi ăn cơm với anh là được.”

“Cái... cái gì?” Diệp Chi cứ tưởng mình nghe nhầm, Mạnh Trường Thụy lại muốn qua đây? Anh...tại sao muốn bay hơn nửa Trung Quốc đến ở thành phố C?

“Ở một nơi lâu cũng cảm thấy chán.” Mạnh Trường Thụy hút một hơi thuốc, nhìn trời đã tối thui, “Hơn nữa anh cũng không thiếu tiền, nhà đã mua xong rồi, coi như là đầu tư.”

Dừng một chút, lại nói: “Em đừng căng thẳng như vậy. Nguyên nhân đến thành phố C ở cũng có phần của em, nhưng nguyên nhân chính là muốn đổi không khí một chút.”

Cúp điện thoại, trên mặt Diệp Chi lộ vẻ hơi phức tạp.

Mạnh Trường Thụy nói tuần sau anh ta sẽ chuyển đến đây, khi có thời gian rảnh Diệp Chi phải cùng anh ta ăn cơm mừng anh ta chuyển tới đây.

Diệp Chi đồng ý, nhưng trong lòng thật sự không muốn, người đàn ông này đã giúp cô vượt qua lúc khó khăn nhất trong cuộc đời, lúc cô sợ hãi, không nơi nương tựa anh ta đã giúp cô vượt qua, cũng đã theo đuổi cô ba năm, cho tới bây giờ cũng không có ý định buông tha, hôm nay lại vì cô dọn nhà đến đây.

Nói không cảm động là giả, trái tim làm bằng thịt mà. Cô cảm kích anh, tôn kính anh, nhưng đó không phải là tình yêu nam nữ.

Diệp Chi ngã xuống giường, thở thật dài một cái, mình rớt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Rung Động

Hôm sau là thứ bảy, Diệp Chi không phải đi làm, nên dẫn Hoàn Tử đến võ đường.

Hôm qua Kỷ Lâm dẫn Hoàn Tử đến sớm để chơi với Tiểu Hắc, cậu ăn cơm trưa xong thì ngồi không yên, thay đồ thật sớm nhưng lại không biết thắt đai lưng.

Tay cầm cái đai lưng màu trắng cứ đi theo phía sau Diệp Chi như cái đuôi nhỏ nhưng không mở miệng nhờ cô thắt giùm.

Diệp Chi không hỏi cũng biết con trai có ý gì, nhưng cậu cố chấp cầm sợi đai không nói một tiếng. Diệp Chi chỉ có thể lắc đầu rồi thắt đai lưng cho cậu, sau mới dắt đến võ đường.

Hoàn Tử muốn ở lại võ đường đến tận chiều, Diệp Chi bình thường không có thời gian chơi với con trai, nên hôm nay muốn ngắm con trai học Taekwondo.

Nhưng không thể cứ ngồi ở đó mà không làm gì đến tận chiều, nên cô mang máy tính theo. Hôm qua đã mở hội văn nhưng vẫn chưa có nhiều truyện, nhân cơ hội này cô có thể ngồi viết thêm một chút.

Hoàn Tử vừa đến võ đường thì chạy ngay đến bên Tiểu Hắc, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn Kỷ Lâm, thúc giục anh lấy sữa bột dành cho mèo ra nhanh một chút.

Kỷ Lâm vuốt vuốt đầu nhỏ của cậu, tay đặt phía sau lưng lấy sữa bột đã chuẩn bị sẵn đặt trước mặt Tiểu Hắc. Tiểu Hắc thấy được ăn, không chơi với Hoàn Tử, vội vàng chạy đến trước chén đựng đồ ăn của mình, đưa lưỡi màu hồng liếm đi liếm lại trong chén ăn của mình.

Tiểu Hắc đưa cả đầu đen vào chén ăn như sợ người khác giành ăn của mình. Ria hai bên mép cũng ướt sũng.

Hoàn Tử nhìn mê mẩn, không kiềm được ham muốn, đưa tay sờ nó, nhưng mới giơ tay chưa kịp chạm vào thì Kỷ Lâm đã cản lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cậu, cười nói: “Tiểu Hắc đang ăn, lúc nó đang ăn nếu có ai sờ nó, nó sẽ nghĩ người đó giành đồ ăn của nó.”

Hoàn Tử cúi đầu liếc Tiểu Hắc đang ăn vui vẻ một cái, hơi mím môi, nhỏ giọng lầm bầm “Quý hẹp hòi. Ta..ta mà thèm giành ăn với người hả?”

“Tiểu Hắc đói bụng lắm hả?” Nhìn chén ăn của Tiểu Hắc chỉ còn thấy đáy, Kỷ Lâm sờ sờ bụng Tiểu Hắc, thấy tròn như cái trống rồi, lấy cái chén ăn của nó đi, không để nó ăn nữa, rồi giải thích cho Hoàn Tử, “Tiểu Hắc rất đáng thương, từ nhỏ đã bị mẹ bỏ, một mình lang thang khắp nơi, ngày ngày đều ăn không đủ no. Thật sự rất tội nghiệp”

Bị mẹ bỏ sao? Hoàn Tử sững sờ nhìn Kỷ Lâm, rồi lại nhìn Tiểu Hắc đang vui mừng quẩn quýt dưới chân của anh ta. Khi cậu còn bé cũng từng nghe ông bà ngoại nói, mẹ không nên giữ lại cậu.

Nếu mẹ bỏ cậu, cậu chắc cũng giống Tiểu Hắc bây giờ? Không những không đủ ăn mà còn bị dầm mưa?

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt Hoàn Tử đỏ lên, đưa tay nắm bàn chân mềm mại của Tiểu Hắc, mẹ của cậu tốt hơn mẹ của Tiểu Hắc rất nhiều.

Kỷ Lâm không chú ý tới vẻ mặt của Hoàn Tử, thấy cậu đưa tay sờ Tiểu Hắc, anh nghĩ cậu muốn chơi với Tiểu Hắc, liền bế Tiểu Hắc lên rồi đặt vào đùi của Hoàn Tử “ Vuốt ve nó đi, Tiểu Hắc rất thích người khác vuốt ve mình.”

Hoàn Tử nửa tin nửa ngờ đặt tay lên lưng Tiểu Hắc, vuốt ve hai cái, Tiểu Hắc mắt híp lại một cách thoải mái, điều chỉnh tư thế để hưởng thụ sự vuốt ve của Hoàn Tử, còn phát ra tiếng ngáy o o.

“Huấn luyện viên không có lừa gạt cháu đúng không?” Kỷ Lâm cười híp mắt, chỉ vào Tiểu Hắc đang nằm uể oải trên đùi Hoàn Tử nói: “Vuốt ve nhẹ nhàng, nó sẽ cảm nhận được sự quan tâm của cháu.”

Hoàn Tử không biết cái gì gọi là quan tâm, cũng không biết làm thế nào Tiểu Hắc cảm nhận được sự quan tâm của cậu, cậu chỉ biết huấn luyện viên bảo vuốt ve nhẹ nhàng. Nên cậu vuốt ve nhẹ nhàng hơn, quả thật cậu cảm thấy Tiểu Hắc nằm trên đùi cậu thoải mái hơn.

Không thấy tiếng ngáy của Tiểu Hắc ngừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn lạnh lùng cũng mỉm cười.

Diệp Chi hôm nay đeo mắt kiếng nên thấy rất rõ ràng, trên mặt con trai lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Cảm thấy sững sờ, Hoàn Tử bình thường không thích cười, đúng hơn là chỉ xụ mặt, một mình im lặng đọc sách, thế nhưng hôm nay cùng với mèo con và huấn luyện viên chơi đùa cười hết sức vui vẻ.

Bản thân mình muốn con trai cười cũng rất khó khăn, bây giờ một người xa lạ chỉ mới quen có vài ngày thì làm được rất dễ dàng.

Trong lòng có chút không vui, cũng có chút không an tâm. Cô là một người phụ nữ, nhưng con lại là con trai đang trong giai đoạn phát triển,

cũng cần có một người là đàn ông bên cạnh quan tâm. Hoàn Tử trừ khi lúc nhỏ không hiểu chuyện, sau đó thì không tìm hiểu ba cậu là ai.

Như vậy con trai không phải đang coi huấn luyện viên Kỳ như ba mình đó chứ?

Diệp Chi càng nghĩ càng thấy có lỗi với Hoàn Tử, động tác gõ chữ cũng chậm lại.

Hoàn Tử cho mèo ăn xong, thì cơm buổi trưa ăn cũng tiêu hóa đi một ít, Kỳ Lâm lúc này bắt đầu để cậu chạy quanh võ đài vài vòng để khởi động.

Lớp học chỉ học buổi chiều đến tối, bởi vì ban ngày các sinh viên đại học phải đi học, có khi còn học thêm nữa, nên lúc này trong võ đài rất vắng, Kỳ Lâm ngồi ở trong võ đài buồn chán, mắt lơ đãng nhìn về phía Diệp Chi.

Diệp Chi không phát giác ra, chỉ cúi đầu, ngón tay lướt thật nhanh trên bàn phím. Bình thường Diệp Chi không cột tóc, nhưng hôm nay sợ vướng víu cô dùng một sợi dây da cột gọn mái tóc đen ra sau gáy, nhưng phía trước có một vài sợi ngắn không cột được đứng đưa trước mặt cô.

Diệp Chi nhíu nhíu mày, nghịch nghịch sợi tóc rồi vén ra sau tai, tiếp tục gõ chữ.

Cô gái này cũng không tệ lắm, Kỳ Lâm thu hồi ánh mắt, ngón tay giật giật, chợt nhớ lại ngày đó từng cầm tay của Diệp Chi.

Tay của cô mềm mại, da trơn mịn, đầu ngón tay chạm vào giống như một dòng điện, trong nháy mắt tim anh bỗng đập thành thịch.

Không biết cầm lại có còn cảm giác như vậy hay không? Ánh mắt Kỳ Lâm lại bắt chợt nhìn tay của Diệp Chi.

‘Tại sao mình lại có thể có ý nghĩ đó nhỉ?’ Anh lơ đãng nhấn nhả huyết thái dương của mình ngẫm nghĩ. Chẳng lẽ mình đói khát đến vậy sao? Cô gái kia dù xinh đẹp, nhưng cũng đã kết hôn rồi. Tại sao mình lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy?

Nhưng ngẫm lại chồng cô ấy chắc cũng không tốt gì. Đêm hôm đó đã trễ như vậy, còn để cô tự đi mua băng vệ sinh, hơn nữa chưa từng đưa Hoàn Tử đi học Taekwondo. Thật quá đáng!

“Kỷ Lâm...nghĩ gì thế? Hoàn Tử đã khởi động xong rồi.” Lúc Kỷ Lâm đang nghĩ miên man, giọng Bạch Kỳ vang lên ở bên tai, đem Kỷ Lâm kéo về.

Lúc này anh mới thấy đầu Hoàn Tử đầy mồ hôi. Đứa nhỏ này...không gọi dừng thì cũng sẽ không ngừng lại.

Kỷ Lâm cầm bia đá chân đến bên cạnh Hoàn Tử, “Tốt lắm, nghỉ hai phút rồi tập đá chân.” Nói xong, đưa tay lấy khăn lau mồ hôi cho Hoàn Tử.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cậu, chợt nghiêng người hôn lên mặt Hoàn Tử một cái ‘Chụt’.

Hoàn Tử ngẩn người, lấy tay che chỗ má bị Kỷ Lâm hôn, trong nháy mắt mặt đỏ hết lên.

Kỷ Lâm thấy thế cười ha ha, rồi ôm Hoàn Tử vào lòng tha hồ nựng cậu.

Diệp Chi mặc dù ngồi một bên gõ chữ, nhưng thỉnh thoảng cũng chú ý hành động bên này, thấy Kỷ Lâm với Hoàn Tử vui vẻ như vậy cũng thấy vui mừng.

Con trai của mình, quả nhiên là người gặp người thích.

Hoàn Tử còn nhỏ, không thể liên tục vận động trong thời gian quá dài, nên luyện một canh giờ đá chân, Kỷ Lâm dẫn cậu đi xuống võ đài để cậu cùng chơi với Tiểu Hắc.

Bản thân thì đấu với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ bị đánh gào khóc thảm thiết, đến khi Diệp Chi quay qua nhìn với ánh mắt kỳ quái anh mới dừng tay, rồi ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi.

Anh mới đánh với Bạch Kỳ xong, đai lưng bên hông bị tuột, lộ một phần lồng ngực. Kỷ Lâm cũng không để ý, đàn ông mà, cởi trần cũng không có là gì huống chi bây giờ võ đài cũng không có ai.

Nhưng anh vô tình quên mất hôm nay Diệp Chi ở đây, hơn nữa ngồi rất gần chỗ anh đứng.

Diệp Chi đang cúi đầu chuyên tâm gõ chữ, đột nhiên cảm thấy bên cạnh xuất hiện một người, cô liếc qua bên cạnh, ánh mắt dừng trên cơ thể của Kỷ Lâm.

Trên khuôn mặt người đàn ông đẹp trai này, mồ hôi nhễ nhãi, ánh mắt dờn xuống rồi dừng trên bộ ngực lộ ra của anh.

Hiện tại vừa vận động xong nên bộ ngực phập phồng kịch liệt lại cực kỳ hấp dẫn.

Những cái đó cũng không là gì, cái chính là Kỷ Lâm thở từng tiếng một cứ lần quần bên tai Diệp Chi, một tiếng lại một tiếng, Diệp Chi nghe thấy mặt đỏ tới mang tai, hận mình không thể đưa tay đi chặn cái miệng của anh lại.

Diệp Chi cố gắng duy trì bình tĩnh trên mặt mình, gõ chữ nhanh hơn, để cho đại não của mình phân tâm, không thêm nghĩ đến chuyện đó nữa, nhưng lại không được.

Đau khổ mấy giây, Diệp Chi không ngồi nữa, đặt máy tính xuống ghế dài, đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này Kỳ Lâm mới vừa ý thức được, bên cạnh mình còn có một cô gái.

Liên sửa sang đồng phục cho chỉnh tề, rồi cầm chai nước suối uống một hơi để che giấu sự bối rối của bản thân.

Nhưng lúc anh vừa mới cúi đầu, thấy cái gì đó đang phát sáng trên băng ghế ngồi, nhìn kỹ thì là máy tính của Diệp Chi.

Màn hình đang mở có một đoạn văn đang viết dở, chữ viết chằng chịt cả nửa tờ giấy. Kỳ Lâm chớp chớp mắt, nhìn xung quanh, thấy Diệp Chi chưa có dấu hiệu trở lại, Bạch Kỳ với Hoàn Tử cũng không chú ý anh, anh bị thần xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu đọc thật nhanh.

Tốc độ gõ chữ của Diệp Chi rất nhanh, một lát đã viết được hai ngàn chữ. Không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để Kỳ Lâm biết cô mang theo máy tính để làm gì.

Thì ra cô gái này còn viết tiểu thuyết, Kỳ Lâm khẽ nhếch miệng cười, như phát hiện ra việc gì vô cùng cơ mật. Bỗng nghe thấy tiếng đẩy cửa, Kỳ Lâm vội vàng ngồi thẳng lại, tiếp tục uống nước như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng lại không biết thế nào, nhớ lại mấy cái tên trong đoạn văn của cô.

Một khi biết Diệp Chi viết tiểu thuyết, Kỳ Lâm rất hiếu kỳ, rất muốn nhìn một chút xem cô còn có thể tiếp tục viết cái gì. Vì vậy ánh mắt vẫn không khống chế được, thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía Diệp Chi bên kia.

Diệp Chi hôm nay mặc áo đầm màu xanh nhạt, cổ áo hơi thấp, lúc cúi người gõ chữ, cảnh sắc trước ngực lộ ra như có như không.

Hơn nữa Kỳ Lâm cao, ngồi ở chỗ đó vừa vặn có thể nhìn được rất rõ ràng, ngay cả áo lót màu nude cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Kỳ Lâm vội vàng thu hồi ánh mắt, gương mặt có chút nóng, trong miệng khô khốc, hầu kết không tự chủ lên xuống mấy cái. Anh uống thêm vài hớp nước, ánh mắt lại không khống chế được, liếc tới ngực Diệp Chi.

“Kỳ Lâm.” Lúc đó, Bạch Kỳ bỗng gọi anh một tiếng, định bảo là Hoàn Tử nghỉ ngơi đủ rồi, có thể tiếp tục tập đá chân.

Nhưng chưa nói câu kế tiếp, Kỳ Lâm từ trên ghế dài đứng thẳng lên, hai gót chân chụm lại tạo hình chữ V, chào theo kiểu nhà binh, “Có.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hoàng Tử Ăn Vạ

Võ đường bỗng im lặng, Bạch Kỳ một tay chống lên bàn, nhìn Kỳ Lâm như anh bị bệnh thần kinh. Qua vài giây mở miệng nói: “Kỳ Lâm... đoàn trưởng Kỳ...cậu bị bệnh hả?”

Kỳ Lâm chợt nhận ra mình đã nói lời kỳ quái, nhưng lời cũng đã nói rồi không thể thu hồi lại. Chỉ có thể ho khan hai tiếng, cổ trần định nói: “Không có việc gì, tớ đi uống nước.” Nói xong, đi thật nhanh ra ngoài.

Uống nước? Nước sôi không phải đang đặt trên ghế dài sao? Thằng này mắc bệnh gì đây? Bạch Kỳ không hiểu, ngẫm lại lúc này Kỳ Lâm đang đứng cạnh mình bỗng đi rất nhanh.

Giống như...Lỗi tai đều đỏ, chẳng lẽ vừa xảy ra chuyện gì mình không biết? Bạch Kỳ đảo con ngươi một vòng, trong lòng bắt đầu ngứa ngáy muốn biết rốt cuộc mình đã bỏ lỡ chuyện gì.

Anh ta tò mò, Diệp Chi giống như hòa thượng lùn 2 thước với tay không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì). Nhìn bóng lưng Kỳ Lâm, vài giây sau mới chớp chớp mắt, nghe nói huấn luyện viên Kỳ là quân nhân, chẳng lẽ trong quân đội ngây ngô thời gian dài, tinh thần vẫn căng thẳng, cho nên có chút không bình thường?

Nhưng mặc kệ, chỉ cần có thể dạy Hoàn Tử tốt là được, còn lại không liên quan đến cô. Nghĩ tới đây, Diệp Chi cúi đầu, tiếp tục gõ chữ.

Kỷ Lâm nhanh chóng đi khỏi võ đài, vào thẳng phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen, nhanh chóng xối nước lạnh lên mặt. Cảm giác nóng ran lúc này cũng tiêu tán bớt đi.

Bây giờ mới khiến anh cảm thấy dễ chịu một chút.

Thật là mất mặt, Kỷ Lâm lau khô mặt bằng khăn bông, tựa vào bên tường cười khổ rồi đốt một điếu thuốc. Không phải cũng chỉ là một cô gái hay sao? Có gì để nhìn? Ở trên mạng với tivi, anh đã thấy không ít.

Hơn nữa anh, anh đã cùng con gái làm một lần . Không...Không phải một lần mà là nhiều lần . Không có gì to tát. Phải bình tĩnh. Phải hết sức bình tĩnh.

Kỷ Lâm hít vài hơi khói, đờ xuống cảm giác khác thường trong lòng, ở trong nhà vệ sinh tĩnh táo một lát, mới điều chỉnh lại vẻ mặt thật tốt rồi đi ra ngoài.

Vừa vào võ đài, thấy Bạch Kỳ đang khoa tay múa chân, nhìn quanh một vòng cũng không thấy Diệp Chi với Hoàn Tử.

“Hoàn Tử đâu?” Còn có Hoàn Tử mẹ. Kỷ Lâm nhìn Bạch Kỳ hỏi một câu.

Bạch Kỳ nhìn anh một cái, trả lời “Về nhà.”

“Làm sao lại về nhà?” Chẳng lẽ lúc này mình đã không cẩn thận nhìn cái kia, bị Diệp Chi phát hiện rồi? Không đúng, mình xác định chỉ nhìn một cái, cô sẽ không biết đó chứ?

“Học xong dĩ nhiên là về nhà.” Bạch Kỳ đưa chân nhẹ nhàng đá Tiểu Hắc một cái, nhìn Kỷ Lâm một cái, giải thích “Hiện tại cũng đã bốn giờ hơn, Hoàn Tử học đã vượt nội dung một ngày, không trở về nhà ở lại chỗ này làm gì?”

“Nhưng cậu nhóc bình thường buổi tối mới về mà.”

“Đó là bởi vì bình thường không ai tới đón nó.” Bạch Kỳ liếc mắt, “Tớ nói cậu nha, coi như đứa bé kia đáng yêu đi nữa, cũng không phải là con trai của cậu, cậu có cần thiết phải độc chiếm người ta như vậy không?”

Kỷ Lâm vội vàng lên tiếng phản bác, “Tớ nào có. Tớ. . . . . Tớ chỉ tùy tiện hỏi một chút.” Anh thấy Bạch Kỳ định mở miệng nói tiếp, vội vàng cắt đứt lời anh ta, “Được rồi, buổi tối cậu đứng lớp nha. Tớ muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Bạch Kỳ kêu rên một tiếng, “Không phải chứ? Lại là tớ sao?”

“Không phải cậu thì là ai?” Kỷ Lâm cầm một cái quả dấm, khoe môi khê nhếch lên, “Nếu không chúng ta tập luyện một chút?”

“Không cần không cần.” Bạch Kỳ vội vàng lắc đầu, “Cậu đi đi, tự tớ một mình cũng có thể dạy được.”

“Cũng không tồi.” Kỷ Lâm khê cười một cái, khom lưng bế Hắc Miêu lên rồi đi ra khỏi võ đài.

“Hoàn Tử, con thích huấn luyện viên Kỷ hay huấn luyện viên Bạch?” trên đường Diệp Chi dắt con trai về nhà, trong lòng suy tính kỹ càng, hỏi thẳng con trai.

Cô cảm giác Kỷ Lâm có chút không đáng tin, một người đàn ông đã hơn ba mươi, còn có thể cùng Hoàn Tử chơi chung một chỗ, không có chút chững chạc, mặc dù xuất thân là quân nhân, nghe nói còn là Thượng tá, nhưng cô vẫn không yên tâm.

“. . . . .” Hoàn Tử nâng bước chân ngăn đi thẳng về phía trước, nhưng không trả lời Diệp Chi.

“Nói cho mẹ nghe một chút đi, con không quan tâm đến mẹ, mẹ sẽ tức giận đó.”

Hoàn Tử hơi mím môi, do dự, nhưng vẫn xoay xoay vắn vắn phun ra ba chữ, “Huấn luyện viên Kỳ.” (trong hán việt là ‘Kỳ giáo luyện’ 3 chữ)

Hoàn Tử đưa ra đáp án làm Diệp Chi cảm thấy kinh hãi, cô tưởng Hoàn Tử sẽ nói huấn luyện viên Bạch, bởi vì dù là đá chân hay đơn giản là chạy khởi động, đều là Bạch Kỳ dạy Hoàn Tử, mà Kỳ Lâm, theo Diệp Chi quan sát buổi trưa cũng chỉ là dẫn Hoàn Tử chơi với mèo mà thôi, Hoàn Tử tại sao lại thích anh ta hơn Bạch Kỳ nhỉ?

“Là bởi vì huấn luyện viên Kỳ chơi với con sao?”

Hoàn Tử nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một lát, cậu không biết nói đó là cảm giác gì, chỉ là rất thích huấn luyện viên Kỳ, thích anh ta sờ đầu mình, còn thích để cho anh ta ôm mình. Coi như anh không mang theo Tiểu Hắc để cùng mình chơi, mình cũng thích huấn luyện viên Kỳ.

Hoàn Tử lắc đầu, non nớt nói: “Con thích huấn luyện viên Kỳ.”

Tính nết do trời sanh với lại cũng có duyên với con trai, Diệp Chi cũng không tra cứu, chỉ nghĩ tính tình Kỳ Lâm chắc thú vị với con trai, không nói gì nữa, dắt Hoàn Tử về nhà.

Lúc sắp đến nhà, điện thoại trong túi xách vang lên, cầm lên nhìn, là Mạnh Trường Thụy.

“Chi Chi, hôm nay có rãnh không? Anh đến thành phố C rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Diệp Chi kinh hãi.

“Đúng vậy “ giọng nói Mạnh Trường Thụy có chút ý cười, “Nhà đã sửa xong lâu rồi, vẫn chưa tới là vì bên kia còn có chút chuyện. Sao ? Có

phải rất vui mừng? Buổi tối có thời gian không? Ra ngoài ăn một bữa cơm thôi.”

Diệp Chi suy nghĩ một lát, hôm nay Hoàn Tử đã học xong Taekwondo, lát nữa quả thật không có việc gì, nên gật đầu đồng ý “Được, vậy tới chỗ cũ đi, anh đến trước chờ tôi...tôi lập tức đến.”

“Được.”

Diệp Chi cúp điện thoại, vội vàng vào nhà thu dọn đồ đạc, đã đến thời gian ăn cơm, cô không muốn làm cho Mạnh Trường Thụy đợi cô lâu quá.

Ngày hôm qua cô tan việc về nhà có mua mấy hộp hải sâm, vốn nghĩ gửi cho Mạnh Trường Thụy, nếu anh đã tới, vừa đúng có thể trực tiếp đưa anh.

Diệp Chi thích sự thoải mái, cũng không thay đồ, cầm hải sâm lên, nói với mẹ Diệp một tiếng chuẩn bị xuống lầu, mới vừa thay giày cao gót. Đã cảm thấy trên cánh tay có gì đó, cúi đầu nhìn, Hoàn Tử đang nắm thật chặt cánh tay của cô, “Mẹ, mẹ đi gặp chú Mạnh sao?”

Ba năm này, Mạnh Trường Thụy tới thành phố C không ít, cũng đã gặp Hoàn Tử nhiều lần, Hoàn Tử cũng biết anh.

“Đúng vậy, con ở nhà ngoan ngoãn, phải nghe bà ngoại với ông ngoại nha.”

“Con cũng muốn đi.” Hoàn Tử ngửa đầu nhìn Diệp Chi , trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng có một sự kiên quyết.

Diệp Chi bất đắc dĩ, nói “Đừng lộn xộn, mẹ đi ăn một bữa cơm rồi về ngay, con ở nhà đọc sách, mấy ngày trước mẹ mới mua cho con một bộ mười quyển sách không phải sao? Không biết chữ nào có thể hỏi ông ngoại.”

“Không.” Ai ngờ, Hoàn Tử luôn luôn nghe lời lúc này lại cố chấp, tay nhỏ bé nắm thật chặt cánh tay của Chi , giống như sợ Diệp Chi chạy mất, “Con muốn đi.”

“Mẹ là đi ra ngoài làm việc, lần sau sẽ dẫn con đi.”

“Không.” Hoàn Tử kiên quyết lắc đầu.

Mấy năm trước, đứa trẻ còn nhỏ, người thích nhất trừ mẹ chính là chú Mạnh, bởi vì mỗi lần chú Mạnh tới đều mang cho cậu món cậu thích nhất, Ice Cream, nhưng có lẽ sắp tới sinh nhật sáu tuổi, Hoàn Tử cũng hiểu được nhiều chuyện hơn.

Cậu biết chú Mạnh nhất định là muốn làm ba của cậu, nhưng cậu không muốn chú Mạnh cùng mẹ kết hôn. Như vậy cậu sẽ giống như Hắc Miêu, cơm cũng ăn không đủ no. Còn có thể vừa lạnh vừa đói té ở trên tuyết.

“Hoàn Tử nghe lời, bà ngoại tối nay làm đồ ăn ngon cho cháu nha.” Mẹ Diệp cười híp mắt đi tới, một tay ôm Hoàn Tử vào trong ngực, vừa an ủi cậu, vừa nhìn Diệp Chi nháy mắt, ý bảo cô đi nhanh một chút.

Con gái đã hai mươi tám tuổi rồi, khó khăn lắm mới có một người đàn ông tốt ở bên, Mạnh Trường Thụy, sao có thể bỏ qua được? Không thể để tiểu quý này quấy rối được.

Diệp Chi lặng lẽ gật đầu một cái xoay người, đang muốn rời đi, sau lưng chợt vang lên tiếng khóc nức nở của Hoàn Tử.

Đứa trẻ ở trong ngực bà ngoại hết sức uốn éo, hai cái chân nhỏ đạp loạn lên, giùng giàng muốn đi xuống, lại bị mẹ Diệp ôm thật chặt, không thoát ra được.

Vừa nóng vừa giận, chu cái miệng nhỏ, nước mắt nhất thời chảy ra như suối.

Diệp Chi quyết tâm không để ý tới cậu, cũng không quay đầu lại đi xuống lầu dưới, nhưng mới đi xuống một tầng lầu, vẫn nghe thấy tiếng khóc khàn cả giọng của con trai, giống như là bị mẹ bỏ rơi, khóc thở không ra hơi.

Diệp Chi thở dài, xoay người quay lại. Ôm con trai từ trong tay mẹ Diệp, nước mắt cho cậu, “Ngoan, đừng khóc, mẹ dẫn con đi.”

“Trời sanh cái bệnh thương người. Đứa bé nháo một lúc là hết.” Mẹ Diệp ở bên cạnh ai oán nói: “Để ý đến nó làm cái gì?”

Hoàn Tử nghe được mẹ Diệp nói như vậy, hai con tay nhỏ bé nhanh chóng ôm chặt cánh tay Diệp Chi, như con thú nhỏ ngẩng đầu nhìn chăm chăm mẹ Diệp, mắt nhỏ dài trợn tròn lên, mang theo chút sát khí.

“Cái thằng nhóc này.” mẹ Diệp tức thiếu chút nữa giơ chân, muốn đưa tay bế cậu xuống, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ, chỉ hung hăng đóng cửa lại, bỏ lại một câu tức giận “Hai người cút hết đi.”

“Chọc cho bà ngoại tức giận rồi đó.” Diệp Chi búng nhẹ trán Hoàn Tử một cái “Lần này, mẹ nhân nhượng con một lần, lần sau không được như vậy nữa, biết không?”

Hoàn Tử liền vội vàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn Diệp Chi cười ngọt ngào, lộ ra trên má phải lúm đồng tiền, “Dạ, mẹ.”

“Tiểu tử thú.” Diệp Chi cũng cười.

Xuống dưới, Diệp Chi thuê xe chạy thẳng tới quán ăn cũ. Hoàn Tử ngồi cạnh cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài nhanh chóng xẹt qua, khụt khịt

cái mũi, trong lòng mơ mơ hồ hồ hình thành một khái niệm: dùng khổ nhục kế đối với mẹ là tốt nhất.

Lúc bọn họ đến, Mạnh Trường Thụy chờ sẵn ở nơi đó, nhìn thấy Hoàn Tử sững sốt một chút, vốn nghĩ là chỉ hai người gặp nhau, không ngờ còn dẫn theo con riêng.

Ngây ngẩn mấy giây thôi, thật ra Mạnh Trường Thụy cũng rất thích Hoàn Tử, cảm thấy đứa trẻ im lặng như vậy nhưng chơi rất tốt.

“Hoàn Tử, chú Mạnh thấy con lại cao thêm một chút rồi nha.” Hoàn Tử đối với việc mình cao thêm có rất nhiều ý niệm, nhiều lần lúc sinh nhật cũng nguyện, muốn nhanh lớn để bảo vệ cho mẹ thật tốt.

Những lời này của Mạnh Trường Thụy vừa đúng tâm tư của cậu, oán khí trong lòng đứa trẻ cũng tản đi không ít, nhưng vẫn nhìn Mạnh Trường Thụy không vừa mắt, bất kỳ ai muốn cướp mẹ của cậu đều không phải là người tốt.

Cậu học trên TV, chỉ nhìn Mạnh Trường Thụy gật đầu một cái, rồi đến chỗ ngồi cúi đầu nhìn ngón tay của mình, bất luận Mạnh Trường Thụy hỏi thế nào đều không trả lời.

Thật may Mạnh Trường Thụy rộng lượng, không cùng cậu so đo, mặc dù không thành công cùng Diệp Chi ăn bữa cơm hai người, cũng không thể nhân cơ hội lần này thổ lộ lần nữa, nhưng ít nhất cũng đã nhìn thấy người ăn một bữa cơm, không khí cũng không tệ lắm, trừ Hoàn Tử mặt lạnh không nói lời nào.

Ăn cơm tối xong, Mạnh Trường Thụy còn muốn cùng Diệp Chi đi dạo một vòng, nhưng Hoàn Tử ngồi đối diện anh lại ngáp, thỉnh thoảng còn dùng cặp mắt ướm nhẹ tội nghiệp nhìn Diệp Chi, khiến Mạnh Trường Thụy mấy lần muốn mở lời nói nhưng không thể nói ra được.

Chỉ có thể nhìn hai mẹ con Diệp Chi đi ra khỏi khách sạn.

“Đã trễ thế này rồi, để anh đưa mẹ con em về nhà, lên xe đi.” Mạnh Trường Thụy mở cửa xe, nói Diệp Chi với Hoàn Tử lên xe.

Diệp Chi định không muốn phiền toái anh ta, nhưng cửa xe người ta cũng mở ra rồi, cự tuyệt nữa thì có vẻ mình đang làm kiêu, nhìn Mạnh Trường Thụy cười cười, “Được.” Đang chuẩn bị lên xe, lại thấy Hoàn Tử bướng bỉnh, đứng im tại chỗ không chịu đi.

“Diệp Cảnh Thâm.” Diệp Chi nhíu lông mày, lần này là giận thật.

“Mẹ, con không muốn. . . . .” Hoàn Tử quơ quơ cánh tay Diệp Chi, cầu khẩn nói: “Chúng ta tự về nhà cũng được mà.”

“Diệp Cảnh Thâm, lên xe ngay, con hôm nay như vậy thật không ngoan, mẹ rất thất vọng về con.”

Hoàn Tử mấp má môi, mắt đỏ lên, nhưng cũng không chịu lên xe, cậu không muốn chú Mạnh đưa về nhà, không muốn chính là không muốn.

Hoàn Tử từ nhỏ sức khỏe đã yếu ớt, lại nghe lời, Diệp Chi hầu như chưa bao giờ trách mắng cậu, mỗi lần nói chuyện với cậu đều là nhỏ nhẹ khuyên bảo, nhưng lần này một chút cũng không lưu tình, lời nói nghiêm nghị, một chút cũng không có nhu hòa.

Đứa trẻ uất ức nước ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại, cũng không nói chuyện, chỉ quật cường đứng tại chỗ, nói gì cũng không chịu lên xe. Trong lòng lại hận Mạnh Trường Thụy, nếu không phải anh ta, mẹ nhất định sẽ không tức giận với mình. Mình ghét chú Mạnh.

Diệp Chi đặt túi xách trên bả vai xuống, sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói thêm gì nữa, bên tai chợt vang lên giọng vui mừng của Hoàn Tử, “Chú Kỳ... Chú Kỳ, chú tới đón con. Con ở đây nè.”

Diệp Chi suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra chú Kỳ là ai, theo ánh mắt Hoàn Tử nhìn lên thì thấy Kỳ Lâm.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nụ Hôn Bất Ngờ

Kỷ Lâm vừa ra khỏi võ đường thì nhận được điện thoại của một người bạn, tìm anh đi uống rượu, suy nghĩ một lát, dù thế nào đi nữa anh cũng không có bận gì, liền đồng ý.

Mấy anh em ở trong phòng bao riêng uống bia đến tận nửa đêm mới dừng lại, mỗi người một hướng đi ra khỏi khách sạn. Kỷ Lâm uống rượu ít nhất, nên ở lại cuối cùng chăm sóc mấy người uống say như chết.

Không ngờ vừa bước ra khỏi cửa thì nghe thấy có người gọi anh, Kỷ Lâm không tiếp xúc với nhiều đứa bé, trừ Tiểu Ngư ngoài ra không có người khác, lại càng không có người gọi anh chú Kỷ rồi.

Nghi ngờ quay đầu nhìn lại, vừa hay cách đó không xa nhìn thấy Hoàn Tử đang lôi kéo vạt áo Diệp Chi nhìn anh như nhìn ba của mình, muốn mở miệng nhờ lại không dám.

Kỷ Lâm nói với mấy anh em đi trước, bản thân thì đến trước mặt Hoàn Tử, cười híp mắt nói: “Ai da, Sao hôm nay lại gọi là chú vậy hả?” Mấy lần trước ở võ đài, Kỷ Lâm mất rất nhiều sức lực, Hoàn Tử cũng chỉ gọi anh là huấn luyện viên Kỷ, tối nay thế nào lại đổi thành gọi anh là chú Kỷ?

“Chú Mạnh, chú đi đi, cháu với mẹ có chú Kỷ rồi, chú Kỷ sẽ đưa cháu với mẹ về nhà.” Hoàn Tử nheo mắt lại, đứng bên cạnh Kỷ Lâm với vẻ mặt làm chuyện xấu giống nhau như đúc, nhưng người trong cuộc lại không biết.

“Diệp Cảnh Thâm.” Diệp Chi nhỏ giọng la cậu một câu, đứa nhỏ này, tại sao càng ngày càng kỳ cục, tại sao có thể tùy tiện phiến toái huấn luyện viên.

Cô vừa định mở miệng cự tuyệt, thì nghe Kỷ Lâm ở bên tai nói: “Được, chúng ta vừa vặn thuận đường, đi thôi, xe chú để ở bên đó.” Trên mặt anh tươi cười nhìn Hoàn Tử, nhưng thật ra là nói với Diệp Chi.

“Thật xin lỗi, huấn luyện viên Kỷ, chúng tôi. . . . .” Diệp Chi lời nói còn chưa nói đi hết, thì bị Hoàn Tử cắt đứt.

“Mẹ, đi thôi, chú Kỷ chờ sốt ruột rồi.” Nói xong nhìn Mạnh Trường Thụy phát phát tay, nở nụ cười đầu tiên trong tối nay, nói “Chú Mạnh gặp lại sau.”

Diệp Chi bất đắc dĩ vỗ trán, đứa nhỏ này bình thường đối với người nào cũng làm vẻ mặt lạnh lùng. Làm sao lại đối với Kỷ Lâm như vậy ? Như quen thuộc từ lâu? Thôi, phiền Kỷ Lâm đưa bọn họ một đoạn đường, mấy ngày nữa cô mời anh ăn cơm, coi như báo đáp.

Dù sao ở cửa tiệm cơm lồi lồi kéo kéo rất khó coi, Diệp Chi là một người sĩ diện, cảm thấy người khác dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình thấy không được tự nhiên.

Liên quay đầu nhìn Mạnh Trường Thụy nói: “Trường Thụy, vậy thì không làm phiền anh, hôm nào về nhà mới thì sẽ đến thăm.”

“Cũng được.” Chuyện bây giờ, Mạnh Trường Thụy cũng chỉ có thể đồng ý, anh cau mày quan sát Kỷ Lâm mấy lần, con người không tự chủ rụt một cái.

Kỷ Lâm mặc một thân quần áo màu đen thoải mái, nhìn như uế oải, trên thực tế thân hình lại thẳng tắp. Tình địch của mình lại cao lớn mà thon

dài. Anh một tay đặt trong túi, một cái tay khác dắt Hoàn Tử, đơn giản đứng tại chỗ, nhưng làm cho người khác không dèi mắt được.

Như vậy cũng không phải là làm người khác chú ý nhất, ánh mắt Mạnh Trường Thụy nhìn quét qua mặt Kỷ Lâm, trong lòng dâng lên một mùi giấm chua nồng nặc.

Kỷ Lâm mặt nhỏ thon dài, sống mũi thẳng, khóe miệng chứa đựng nụ cười như có như không, đèn đường vàng ấm chiếu xuống càng lộ vẻ đẹp trai khác thường.

Mạnh Trường Thụy tim đập nhanh, nụ cười trên mặt cũng tắt ngấm, nhìn Diệp Chi chào hỏi rồi mới lái xe đi.

“Huấn luyện viên Kỷ, làm phiền anh, tiểu tử thú vị hôm nay thật tùy hứng.” Diệp Chi đi theo phía sau Kỷ Lâm với Hoàn Tử, bất đắc dĩ nói.

“Chuyện nhỏ.” Kỷ Lâm cười nói: “Tôi còn vui mừng vì gặp được Hoàn Tử.” Nói xong, đưa tay vuốt vuốt đầu nhỏ của Hoàn Tử.

Lần này Hoàn Tử không phản kháng, ngược lại còn nhìn Kỷ Lâm nở nụ cười, làm cho Kỷ Lâm thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà kinh hãi), nhìn Hoàn Tử chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Hoàn Tử, ngày mai đến sớm hơn chút đi, ta sẽ thiên vị chỉ dạy cho người một chút” Hoàn Tử không hiểu thiên vị là gì, nhưng không cự tuyệt anh gật đầu đồng ý.

Trong miệng cậu mặc dù chưa bao giờ nói, nhưng thực tế lại rất thích sống chung một chỗ với Kỷ Lâm. Đứa nhỏ ở trong lòng anh, huấn luyện viên Kỷ địa vị chỉ đứng sau người nhà, thậm chí so với một người thích nhất là đọc sách như anh, hiện tại cậu đã quan trọng hơn cả sách.

“Mấy ngày nay có đau chân không?”

“Không đau.”

“Ở nhà có tự mình luyện tập hay không?”

“Có.”

“Ngày có nhớ huấn luyện viên không?”

“.....”

“Nhớ hay không nhớ?” Kỳ Lâm ôm lấy Hoàn Tử, thấp người đặt cậu ngồi vị trí kế bên tài xế, vẫn không biết xấu hổ hỏi.

Hoàn Tử nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Kỳ Lâm, mím môi không nói lời nào.

“Thật không có nhớ sao? Huấn luyện viên thấy thật đau lòng nha.” Kỳ Lâm mắt nhỏ dài khép hờ, âm ỉ nói, “Ta rất nhớ Hoàn Tử nha.”

Hoàn Tử nuốt nước miếng một cái, vẻ mặt huấn luyện viên như vậy là muốn khóc sao? Nhưng đàn ông làm sao lại khóc? Cậu...cậu thật ra thì cũng có chút nhớ huấn luyện viên. . . . . Vậy thì có thể nói một lần. Không nói huấn luyện viên có thể sẽ khóc .

Nghĩ tới đây, Hoàn Tử nắm tay thành quả đấm nhỏ, ngập ngừng nói: “Nhớ, có nhớ.”

Kỳ Lâm nghe vậy vui sướng, ‘Chụt’ một tiếng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử, nói : “Ngoan.”

Diệp Chi ở một bên nhìn bọn họ cười nói, trong lòng chợt thấy ấm áp, Hoàn Tử đang phát triển có lẽ cần một người đàn ông trẻ tuổi dạy dỗ. Mặc dù cậu học Taekwondo chỉ mới mấy ngày gần gũi, nhưng là có thể thấy được, so với trước cả ngày ở nhà đọc sách không nhúc nhích, đứa nhỏ quả thật hoạt bát hơn rất nhiều.

Huấn luyện viên Kỳ quả thật cũng không tệ, xem ra nên sắp xếp thời gian mời người ta ăn một bữa cơm.

Diệp Chi nhà ở phía đông thành phố C, mà nhà Kỳ Lâm thì ở phía tây thành phố C, cách nhau một trường đại học, thật ra cũng không gọi là xa.

Kỳ Lâm theo sự chỉ dẫn của Diệp Chi, chở hai mẹ con đến lầu dưới.

“Huấn luyện viên Kỳ, có thể cho tôi xin số điện thoại không? Mấy ngày nữa cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Điện thoại có thể, nhưng ăn cơm thì không cần.” Kỳ Lâm cười nhận lấy điện thoại của Diệp Chi, ngón tay thật nhanh bấm số điện thoại của mình rồi gọi qua điện thoại của bản thân sau mới lưu lại, rồi cầm điện thoại của bản thân lưu số của cô vào, sau mới trả lại cho Diệp Chi .

“Nếu cô cảm thấy băn khoăn, thì cho tôi mượn Hoàn Tử nuôi mấy ngày đi, ha ha.” Lời còn chưa nói hết, bản thân đã cười vui vẻ.

“Được, anh nuôi lớn rồi trả lại cho tôi.” Diệp Chi cười cười đáp lại, đưa tay cởi dây an toàn, nhưng cởi nửa ngày cũng không có cởi ra được.

“Để tôi giúp cho.” Kỳ Lâm rất nhanh chú ý thấy cô đang rất chật vật, hơi nhồm người lên, đưa tay phải ra giúp Diệp Chi cởi dây an toàn.

Thế nhưng dây an toàn hôm nay không biết bị cái gì, thế nào cũng không tháo ra được. Kỳ Lâm không thể làm gì khác hơn là nhượng toàn bộ người về phía Diệp Chi.

Chỉ là như vậy, hai người liền trong tư thế mập mờ, hai cái đầu lần lượt xúm lại, nếu nhìn nghiêng giống như là đang hôn nhau.

Lúc này cửa xe đã mở, nhưng dây an toàn làm thế nào cũng không tháo ra được, Diệp Chi với Kỳ Lâm đang cố gắng tháo ra, nên không chú ý

tới hai người đang trong tư thế mập mờ.

“Chi Chi?” Ba Diệp từ hội cờ tướng trở về nhà, nhìn thấy dưới lầu nhà mình đậu một chiếc Land Rover, dù là đèn đường vắng hơi mờ nhưng cũng không giấu được.

Ba Diệp rất thích xe hơi, hơn nữa yêu xe Jeep, lúc vừa thấy chiếc Land Rover, đã không dời mắt được rồi, từ đuôi xe đi tới đầu xe, tỉ mỉ nhìn qua một lần. Đang cố nén dục vọng sờ một cái để rời đi, lại liếc tới trong xe.

Nhất thời liền trợn to hai mắt, người ngồi ghế cạnh tài xế đang cùng một người đàn ông hôn, không phải là con gái của mình sao ?

Ba Diệp ho nhẹ một tiếng, trong xe hai người lại không nghe thấy, không có cách nào khác, ông chỉ có thể mở miệng kêu Diệp Chi một tiếng.

Diệp Chi mới nghe đến giọng của ba mình, kinh ngạc một chút, vừa định trả lời, thì thấy mình và Kỷ Lâm đang ở tư thế mập mờ, cũng không biết ba mình ở bên cạnh nhìn bao lâu rồi. Trong lòng Diệp Chi hoảng hốt, liều mạng ngẩng đầu lên.

Kỷ Lâm ngay lúc này lại cúi đầu xuống, hết sức chuyên chú cởi dây an toàn cho cô, đầu cách Diệp Chi chỉ có mấy cm, cô vừa ngẩng đầu, đôi môi vừa vạm liền dính lên trán Kỷ Lâm.

Chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . Người tuổi trẻ bây giờ cũng quá tùy tiện rồi. Anh vẫn còn ở trước mặt . Ba Diệp tức giận hít vào một ngụm khí lạnh, vừa định mở miệng nói với Diệp Chi, nhưng chợt nhớ tới Hoàn Tử.

Hai người ở trước mặt hôn môi? Như vậy Hoàn Tử là chẳng phải là vừa vạm ở phía sau nhìn sao?

Nghĩ như vậy, Ba Diệp cũng không đoái hoài tới sẽ trách mắng Diệp Chi, đi nhanh đến, mở cửa xe ôm Hoàn Tử ra, nói một câu, “Ta ôm đưa bé đi lên trước.” Cũng không quay đầu lại đi thẳng lên lầu, làm Diệp Chi muốn giải thích cũng không giải thích được.

Quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nhìn Kỳ Lâm, “Mới vừa rồi. . . . .
. Thật sự là xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Mà cơ thể Kỳ Lâm lúc này đã hoàn toàn cứng ngắc, mặc dù biết nụ hôn đó cũng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng ở trong lòng của anh lại thấy ầm ập.

Trên trán còn có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại ướm át, trái tim trong lồng ngực càng đập càng mãnh liệt, trên người cô có mùi thơm ngát thoảng thoảng bay vào mũi anh.

Kỳ Lâm cảm thấy da mặt nóng lên, trên tay không tự chủ dùng lực, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, Diệp Chi cúi đầu xem xét, dai an toàn tháo mãi không ra đã bị anh bóp nát.

“Không có, khụ, không có việc gì.” Kỳ Lâm đem dây an toàn bị đứt quăng sang một bên, nghiêng đầu sang chỗ khác cố gắng trấn định, “Tốt lắm, đã tháo được rồi.”

“A, huấn luyện viên Kỳ hẹn gặp lại.” Diệp Chi xuống xe, nhìn Kỳ Lâm phất phất tay, rồi đóng cửa xe lại, mới đặt một chân lên lầu, lại ngừng, nhìn về phía sau dặn dò một câu, “Lái xe chậm một chút.”

Kỳ Lâm gật đầu một cái, nhún ga, chiếc Land Rover thẳng một đường ra khỏi khu chung cư.

Diệp Chi về đến nhà, không đợi cởi áo khoác, đã bị Ba Diệp kéo sang một bên.

Ba Diệp mặt đen xì, nghiêm túc nói: “Chi Chi, về sau con chú ý một chút.”

Diệp Chi nháy mắt mấy cái, không hiểu ba cô ý tứ, “Dạ ?”

Ba Diệp xoa xoa đôi bàn tay, hình như là cảm thấy khó mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nói ra, “Ba biết con đến tuổi kết hôn rồi, nhưng mà...nhưng mà tối nay Hoàn Tử có ở đó, các con làm sao lại không biết kiêng dè hả ?”

Chuyện như vậy vốn là mẹ Diệp nói, nhưng tối nay cảnh tượng dưới lầu mẹ Diệp không nhìn thấy, Ba Diệp mặc dù cảm thấy thật mất mặt, nhưng là vì cháu ngoại, nên làm mặt dày nói với con gái. “ Lỡ may Hoàn Tử bị dạy hư thì làm thế nào.”

“Ba,ba hiểu lầm.” Diệp Chi dờ khóc dờ cười, “Đó là huấn luyện viên của Hoàn Tử , chúng con. . . . .”

“Không trách được. Như vậy mới đồng ý cho Hoàn Tử đi học Taekwondo dễ dàng.” Ba Diệp bưng tỉnh hiểu ra “Ba hiểu.”

“Ba, không phải như vậy, ba hãy nghe con nói. . . . .”

“Tốt lắm, ba không phải là khó khăn gì. Chỉ là các con về sau chú ý một chút là được, ba hiểu mà.”

Nói xong, Ba Diệp vỗ vỗ bả vai Diệp Chi, cười nhỏ đi vào phòng khách xem kịch, nghĩ con gái tốt cuộc đã có bạn trai.

Diệp Chi đứng tại chỗ khóc không ra nước mắt, ba biết cái gì nha. Cô và Kỳ Lâm căn bản chuyện gì cũng không có.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giúp Đỡ

Buổi chiều ngày hôm sau, Diệp Chi không dẫn Hoàn Tử đến võ đài, giống như muốn chứng minh với ba Diệp rằng cô và Kỷ Lâm không có quan hệ gì hết.

Nhưng ba Diệp không nghĩ như cô, ngược lại càng chắc chắn cho rằng cô và Kỷ Lâm quan hệ. Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật.

Ba Diệp sờ sờ cằm, liếc Diệp Chi đang ngồi gõ chữ ở trong phòng ngủ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, ngẫm nghĩ. Con gái cũng trưởng thành rồi, nếu không có Hoàn Tử, có lẽ đã sớm kết hôn, bây giờ khó khăn lắm mới có một đối tượng, mình sao có thể phản đối được chứ? Huống chi nghe vợ mình nói, huấn luyện viên này cũng không tệ.

Mặc dù con gái bây giờ chưa thừa nhận, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ dẫn người ta về nhà. Không vội...Đúng... không vội, ngộ nhờ quấy rầy thì chuyện tình nhỏ của con gái có thể bị phá hư.

Diệp Chi nếu biết việc mình làm sáng tỏ khiến Ba Diệp càng thêm hiểu lầm, có lẽ sẽ lập tức kéo Ba Diệp tới võ đài cùng anh ta giải thích. Chỉ tiếc là cô không biết, hơn nữa nhìn ba không dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình nữa, bản thân còn tự ăn mừng trong lòng, cho là kế sách của mình có tác dụng.

Hoàn Tử đi võ đài, nhìn quanh hai bên một lúc lâu cũng không nhìn thấy Kỷ Lâm. Trải qua chuyện tối hôm qua, Hoàn Tử đã nhận định huấn

luyện viên Kỳ là người của mình, nhưng bây giờ lại không thấy huấn luyện viên.

Đứa nhỏ do dự, nghiêm mặt đi đến bên cạnh Bạch Kỳ, ánh mắt không ngừng quét qua góc ngách của võ đường.

Qua một lúc lâu, mới đứng tại chỗ, dùng tay nhỏ vuốt ve võ đài, lắp bắp nói: “Tiểu Hắc sao lại không thấy tới vậy?”

Bạch Kỳ đang làm nóng người, không nghe rõ lời của cậu, dừng lại dùng khăn lông lau mồ hôi trên người, “Hoàn Tử, cháu nói gì vậy?”

Hoàn Tử cúi đầu, lông mi dài run rẩy, giọng nói nho nhỏ, giống như đang lầm bầm lầu bầu, nhìn Bạch Kỳ nói, “Tiểu Hắc mất tích rồi.”

“Yên tâm đi, không bị mất.” Bạch Kỳ xoa nhẹ đầu Hoàn Tử nói, “Hôm nay huấn luyện viên Kỳ không có tới, cho nên Tiểu Hắc cũng không tới.”

“Huấn luyện viên Kỳ đi đâu vậy?” Bạch Kỳ vừa dứt lời, Hoàn Tử liền ngẩng đầu lên hỏi ngay, bỗng nhiên phản ứng nhanh như vậy,

lại cảm thấy mình vội vã hỏi như vậy thật mất thể diện, lại cúi đầu xuống thật thấp lầm bầm một câu, “Cũng không mang Tiểu Hắc đến.”

Bạch Kỳ nhin không được, ‘phốc’ cười ra tiếng, đứa nhỏ này thật là kỳ cục, nếu muốn biết Kỳ Lâm đi đâu,

trực tiếp hỏi không được sao, lại cứ thích kéo Tiểu Hắc vào, chặc chặc, nhỏ như vậy mà đã là quỷ tinh linh rồi.

Con người xoay một vòng, cố ý chọc cậu, “Anh ta có chuyện, không biết buổi chiều có tới hay không, Hoàn Tử nhớ huấn luyện viên Kỳ rồi hả ?

Một lát huấn luyện viên Bạch sẽ gọi điện thoại cho anh ta, nói cho huấn luyện viên Kỳ cháu nhớ anh ta, anh ta nhất định sẽ vui mừng.”

“Cháu không có.” Hoàn Tử lập tức

phản bác, khuôn mặt tinh xảo bình thường trắng nõn bây giờ đỏ lên.

“À ...” khóe miệng Bạch Kỳ chứa đựng nụ cười xấu xa, “Vậy cháu không muốn gặp huấn luyện viên Kỳ hả ?

Ai...vậy ta sẽ nói cho anh ta biết không nên tới thì tốt hơn.”

Nói xong liền lấy điện thoại ra, giả bộ gọi cho Kỳ Lâm, còn cố ý mở loa ngoài.

“Bạch Kỳ? Chuyện gì?” Giọng Kỳ Lâm bên kia có chút thấp, nghe giống như tâm tình không tốt.

“A, không có việc gì, Hoàn Tử nói. . . . .” Bạch Kỳ còn chưa nói hết, bấp đùi đã bị Hoàn Tử ôm lấy, đưa nhỏ trưng ra

khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng hồng nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn há hốc liên hồi, giọng nói nhỏ như con muỗi phun ra mấy cái chữ, “Cháu...cháu không có không muốn. . . . .”

Bạch Kỳ nhếch mép lên, cúi người xuống đưa điện thoại di động vào bên tai Hoàn Tử, nói về phía ống nghe,

“Kỳ Lâm, Hoàn Tử nhớ cậu, đòi muốn nói chuyện với cậu.”

Ở bên kia, tay Kỳ Lâm đang vuốt Tiểu Hắc dừng lại, trong mắt tràn đầy nụ cười, nhẹ giọng nói: “Hoàn Tử muốn nói gì với tớ?”

Hoàn Tử thế nào cũng không nghĩ đến huấn luyện viên Bạch lại đưa điện thoại cho cậu, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể khẽ nhếch cái

miệng nhỏ nhắn, bối rối lỗ tai cũng đỏ lên, nhưng cũng không nói chuyện.

Kỷ Lâm cũng không thúc giục cậu, kiên nhẫn cầm điện thoại di động chờ Hoàn Tử nói chuyện.

Ước chừng nửa phút sau, Hoàn Tử thật khó khăn nói ra một câu, “Kỷ...huấn luyện viên Kỷ.Tiểu Hắc...Tiểu Hắc hôm nay không tới?”

Kỷ Lâm trong lòng chua chát, trong lòng đứa nhỏ này anh cũng không bằng một con mèo sao ? Hừ.

Kỷ Lâm dùng thêm chút sức trên người Tiểu Hắc, vốn đang nhẹ nhàng vuốt ve, bây giờ vò cho lông đen rối loạn,

che bụng nói vào điện thoại, không ồm mà rên, “Ai nha, bụng của ta đau quá. . . . . Đau chết. . . . .”

Trong lòng Hoàn Tử, người lớn ngã bệnh là chuyện rất quan trọng, vừa nghe giọng đau đớn của Kỷ Lâm, bỗng luống cuống,

“Huấn luyện viên, huấn luyện viên nhanh đi bệnh viện đi.”

“Không đi được. . . . .” Kỷ Lâm tiếp tục giả vờ bệnh, “Huấn luyện viên đau quá, nhanh lên,

Hoàn Tử nhanh qua đây dẫn huấn luyện viên đi...a....”

Hoàn Tử vừa vội vừa sợ, cũng rơi nước mắt, đã không còn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng như bình thường nữa,

Kỷ Lâm nói cái gì thì chính là cái đó, đưa miệng nhỏ vào ống nghe thổi hơi, một lúc lâu sau mới thận trọng hỏi “Huấn luyện viên Kỷ, huấn...huấn luyện viên khác hơn một chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, đều là công của Hoàn Tử .” Kỳ Lâm còn già mồn nói thêm “Huấn luyện viên bây giờ đã khỏe hơn rồi.”

“Thật ? Có thật không?”

“Thật.” Kỳ Lâm trên mặt đều là nụ cười, lơ đãng hỏi một câu, “Hoàn Tử, tối hôm nay ai tới đón cháu về nhà?”

“Bà ngoại .”

Không phải Diệp Chi? Kỳ Lâm thở phào nhẹ nhõm, cố gắng bỏ qua mất mát nhỏ trong lòng, liếc mắt nhìn giờ trên điện thoại di động, nói vào điện thoại “Như vậy đi, Hoàn Tử ở võ đường chờ một lát, huấn luyện viên lập tức qua có được hay không?”

Anh hôm nay không đến võ đài, là sợ đụng phải Diệp Chi .

Diện mạo Diệp Chi xinh đẹp tuyệt trần, mắt to sống mũi cao, lại rất có phong cách, rất dễ làm cho đàn ông thích.

Nhưng mấy lần trước lúc thấy Diệp Chi, anh đối với cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt, Diệp Chi ở trong lòng Kỳ Lâm rất ấn tượng nhưng mà thật ra cũng chỉ đẹp hơn phụ nữ khác một chút thôi.

Nhưng kể từ lần không cẩn thận nắm tay của cô, xong giống như đoàn tàu chệch khỏi đường ray.

Không cẩn thận liếc thấy bộ ngực của cô, nhịp tim cũng đập loạn.

Không cẩn thận bị cô hôn lên trán, nhịp tim cũng đập loạn.

Kỳ Lâm có chút khó chịu, lại có chút thất vọng, mặc dù không biết đây có được gọi là thích hay không, nhưng tối thiểu anh có cảm tình với Diệp Chi.

Thế nhưng chuyện này tuyệt đối không được, Diệp Chi đã kết hôn rồi, đứa bé cũng năm tuổi rồi, mình tại sao lại có cảm tình với cô.

Nhất định do mình ở trong quân đội ngây ngô thời gian dài, quanh năm không thấy phụ nữ nên mới có phản ứng như vậy.

Kỷ Lâm mất một ngày, đã tìm được cơ để đối mặt với Diệp Chi, tâm tư cũng ổn định một chút. Lại nghe Hoàn Tử nói buổi tối hôm nay cô không đến võ đường, thì yên tâm, nên hứa với Hoàn Tử.

“Nhưng huấn luyện viên đang bị bệnh.” Hoàn Tử âm thanh nho nhỏ, giống như sợ mình nói to trong điện thoại sẽ quấy rầy Kỷ Lâm.

Cậu bây giờ đã hiểu chuyện hơn, đã đọc không ít sách, biết khi người khác bị bệnh thì không được quấy rầy.

“Huấn luyện viên đã khỏe rồi.” Đứa bé ngây thơ quan tâm làm lòng Kỷ Lâm thấy ấm áp, quả thật hận không thể lập tức ôm Hoàn Tử vào trong ngực hung hăng hôn, nói một câu, “Cháu ở võ đường chờ huấn luyện viên.” Rồi cúp điện thoại, đi nhanh ra khỏi cửa nhà.

Một cuộc điện thoại, khiến Bạch Kỳ nhìn thấy trình độ vô sỉ của Kỷ Lâm đã tăng lên, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, người này thật may là không có con, bằng không không biết dạy đứa con thành vô lại như thế nào?

“Tốt thật. Thật may.”

Anh mới vừa lầm bầm xong, Hoàn Tử bỗng hắt hơi một cái.

“Bị cảm?” Bạch Kỳ đưa tay sờ sờ trán của Hoàn Tử, không nóng, chắc chỉ nhảy mũi bình thường thôi.

Ở nhà họ Diệp, Diệp Chi mới gõ xong một chương chữ, mẹ Diệp đẩy cửa đi vào, “Chi Chi, lát nữa con đừng quên đi đón Hoàn Tử, bạn mẹ tìm mẹ đi họp mặt, mẹ đi trước nha.”

Nói xong, lấy một chút gel vuốt lên tóc, cười cười hỏi Diệp Chi : “Mẹ hôm nay như thế nào? Có thấy già lắm không?”

Diệp Chi quan sát mẹ Diệp một lát, cô hứng thú cười nói: “Trông mẹ rất trẻ nha, đứng với con như hai chị em đó.”

“Có thật không? Vậy thì tốt.” Mẹ Diệp cười vui vẻ nói rồi đi ra ngoài, mới đi vài bước thì ngừng lại, “Con đừng quên đón Hoàn Tử đó, lúc đi nhớ cầm chìa khóa, ba con đi qua hội cờ tướng rồi, không biết lúc nào mới về.”

Thấy Diệp Chi gật đầu, mới yên tâm đi.

Ai, xem ra tối hôm nay mình nhất định phải đi đến võ đường rồi, Diệp Chi lấy tay chống cằm, nhẹ giọng thở dài.

Cũng không phải muốn trốn tránh mà cảm thấy ngại thôi, còn bị ba cô hiểu lầm, lần này xem ra muốn tránh cũng tránh không được rồi.

Diệp Chi tắt máy vi tính, sửa sang lại váy, mang giày cao gót đi ra ngoài. Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm,

lúc đến là lúc lớp Taekwondo của Hoàn Tử cũng sắp kết thúc, cô tính toán đến sớm một chút, tránh để cho con trai phải đợi.

Lớp Taekwondo nhỏ cách phía đông thành phố C không xa, Diệp Chi vòng qua sân cỏ lớn, vừa đi tới cổng trường để vào võ đường, ánh mắt lóe lên, thấy một người đàn ông đang đi đến. Híp mắt cẩn thận xem xét, không phải là Kỷ Lâm chứ.

Mà cùng lúc đó, Kỳ Lâm cũng nhìn thấy Diệp Chi , hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Chi rên lên tiếng, mình cùng huấn luyện viên Kỳ thật là có duyên, đi tới chỗ nào cũng có thể đụng mặt.

“Huấn luyện viên Kỳ.”

“ Mẹ Hoàn Tử.” trong lòng Kỳ Lâm đã muốn gầm thét lên, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, “Sớm như vậy đã tới đón Hoàn Tử?”

“À.” Diệp Chi gật đầu một cái, “Lớp cũng sắp kết thúc rồi, tới đón sớm một chút, tránh để Hoàn Tử làm phiền huấn luyện viên.”

“Không phiền toái.” Kỳ Lâm đi nhanh mấy bước vượt qua Diệp Chi , cùng cô vai kề vai đi vào võ đài, “Kể từ khi Hoàn Tử tới thì võ đường thú vị hơn nhiều.”

“Thôi đi, con trai của tôi, tôi biết. Ngày nào cũng trưng bộ mặt xụ xuống, có gì mà thú vị.” Diệp Chi nở nụ cười, lúng túng trong lòng liên biến mất không ít, nghiêng đầu vừa định nói tiếp cái gì, đã cảm thấy như bị sái chân, thân thể chột mắt trọng tâm, thiếu chút nữa đã ngã xuống, thật may Kỳ Lâm tay mắt lanh lẹ đỡ được cô.

Diệp Chi thở phào nhẹ nhõm, không đợi mở miệng nói cảm ơn với Kỳ Lâm, đã cảm thấy có điều không ổn, cô thử bồng nhúc nhích chân phải, không nhúc nhích được, lại dùng sức động một cái, vẫn không nhúc nhích được.

Diệp Chi cúi đầu nhìn, giày cao gót của mình gót nhỏ vừa vặn cắm ở trong khe hẹp của hai viên gạch, cô dùng sức thế nào cũng không rút ra được.

Diệp Chi nóng nảy,

cũng không để ý bên cạnh có Kỳ Lâm, ngồi chồm hồm xuống đất bắt đầu rút giày cao gót của cô ra.

Nhưng mà cái gót giày chết tiệt này, Diệp Chi mệt mỏi đến nỗi thở hắt ra, cũng không rút ra được.

“Để tôi.” Kỳ Lâm rốt cuộc không nhìn nổi, anh ngồi xồm xuống đối diện với Diệp Chi, đưa tay giựt giày cao gót kia ra.

“A, huấn luyện viên Kỳ, anh nhẹ tay một chút, giày này dễ gãy lắm, tôi...”

Nhưng đã không còn kịp nữa,

lời Diệp Chi nhắc nhở còn chưa nói ra hết, Kỳ Lâm cũng đã dùng lực, hung hăng nắm thân giày của cô kéo...

Trong nháy mắt, hai người choáng váng, giày thì được lôi ra ngoài rồi, chỉ là gót giày còn ở lại trong khe hở của nền gạch. . . . .

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thân Mật

Tay Kỳ Lâm cầm một chiếc giày cao gót màu bạc bị mất gót, sửng sờ một lúc lâu mới cảm thấy xấu hổ nghiêng đầu qua chỗ khác, ho khan một tiếng “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Mặc dù kết quả không như ý, nhưng anh ta cũng chỉ tốt bụng muốn giúp, Diệp Chi lấy lại giày của mình từ trong tay Kỳ Lâm, lắc đầu nói “Không sao.”

Giờ giày lên nhìn lại một vòng, khi thấy ở dưới đáy giày có một lỗ lớn thì rất cuộc đã xác định, đôi giày này không thể đi được nữa rồi.

Cái gót sớm không kẹt trễ không kẹt, sao lại kẹt ngay lúc này, cô làm sao có thể đi đón con trai đây? Chẳng lẽ cô thật sự phải đi chân không từ đây đến tới võ đường sao? Diệp Chi buồn buồn, xoa tóc của mình lung tung lên, mặt như đưa đám.

Kỳ Lâm đứng lên, quay đầu để nói chuyện cùng với Diệp Chi, thì thấy bộ dạng này của cô, lời ra đến khóe miệng đã nuốt xuống, mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ảo não của Diệp Chi, tim đập thành thịch.

Diệp Chi mặc dù dáng người xinh đẹp, nhưng không biết thế nào, trên người cô luôn có một loại cảm giác nhẹ nhàng mà xa cách, làm cho người khác thích cũng không có can đảm bộc lộ.

Nhưng động tác nhỏ này, người khác nhìn vào sẽ thấy Diệp Chi có chút giống trẻ con, trên mặt còn có cặp mắt tròn to đen bóng trong vắt, nên nhìn vào càng thấy cô thật ngây thơ.

Ánh mắt Kỳ Lâm không biến sắc nhìn mặt cô một hồi lâu, cho đến khi Diệp Chi thiếu chút nữa ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng vòng, lúc này anh mới ngồi xổm xuống trước mặt cô “Để tôi công cô.”

“A, như vậy sao được.” Diệp Chi kiên quyết phản đối, lúc này trong vườn trường đại học có một nhóm sinh viên nữ, nam đang đi đến. Bộ dạng hai người bọn họ như vậy bị người khác thấy được không biết sẽ nghĩ đến cái gì.

“Không có việc gì, thể lực tôi rất tốt.” Kỳ Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác trả lời một câu, bởi vì mặt trời lúc hoàng hôn chiếu vào nên mắt đen nhỏ dài khẽ nheo lại, trên lông mi dài mà thẳng phảng phất có ánh mặt trời đang nhảy múa, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm mê người, “Một hơi đi thẳng lên lầu năm cũng không có vấn đề gì.”

“Nhưng...” Diệp Chi vẫn còn ở do dự, nhìn chung quanh, chỉ sợ đi ngang qua những sinh viên đại học kia thì họ lại suy nghĩ nhiều thứ không hay.

“Lên đây đi, nếu không cô muốn đi chân đất đến đó ư?” Kỳ Lâm khước môi hơi nhếch lên, khẽ thở dài, “Bây giờ sinh viên không biết cái gì gọi là vệ sinh, cả ngày nhổ nước bọt xuống đất, hơn nữa gần đây còn có dịch cảm mạo...”

Anh ta còn chưa nói hết, đã cảm thấy sau lưng đè xuống, trong nháy mắt trên lưng có thêm một thân thể mềm mại, Diệp Chi hai tay của vòng chắc cổ của anh, ánh mắt của Kỳ Lâm khẽ quay qua là có thể nhìn thấy cổ tay trắng muốt tinh xảo của cô.

“Đừng nói nữa...Chúng ta đi nhanh lên đi.” Diệp Chi có chút ngượng ngùng nằm trên lưng của anh thúc giục.

“Được.” Kỳ Lâm đứng lên, nâng người Diệp Chi lên một chút ước chùng(ước lưng trọng lượng của cô), rồi mới bước nhanh về phía võ

đường.

Sau lưng, mấy nữ sinh đại học nhìn thấy bọn họ, trong nháy mắt phát ra một tiếng hoảng hốt.

“Cô gái kia là ai vậy? Bạn gái của huấn luyện viên Kỷ sao?”

“Chắc vậy, thân mật như vậy không phải bạn gái thì là cái gì?”

“Ai, ta nhìn trúng ai cũng thành hoa đã có chủ hết.” Một người nữ sinh giả bộ che ngực buồn bã nói. Ngay sau đó lấy điện thoại di động từ trong túi ra, cười một tiếng, “Bạn cùng phòng mình đánh cuộc với mình, nói huấn luyện viên Kỷ nhất định chưa có bạn gái. Ha ha, lần này mình nhất định thắng một bữa cơm rồi.”

Tiếng nói vừa ngừng, trong nháy mắt, tay cô ta cầm chiếc điện thoại di động hướng về hai người bọn họ, nhấn chụp liên tiếp.

Kỷ Lâm đi cũng không gọi là nhanh, Diệp Chi mơ mơ hồ hồ nghe được một vài từ, như “Bạn gái”, “Huấn luyện viên Kỷ”... da mặt cô trong nháy mắt bắt đầu nóng lên, không hề nghĩ ngợi đầu chôn sâu vào cổ của Kỷ Lâm, đem mặt của mình giấu đi.

Kỷ Lâm đang chạy bình thường, lại bị động tác này của cô làm cho thiếu chút nữa hụt chân ở bậc thang. Cô ưỡn chóp mũi ngạo nghễ lên chống đỡ cổ của anh, cô thở phà hơi nóng vào cổ anh, khiến trái tim Kỷ Lâm vốn đang nhảy tưng bậy giờ lại càng đập mạnh hơn.

Thình thịch, quả tim thật muốn rách ngực mà ra.

Trong lòng Kỷ Lâm cũng thấp thỏm, sợ Diệp Chi nghe được tiếng tim đập không có quy luật của mình, nên muốn chạy lên lầu năm thật nhanh, không biết thế nào, lại có chút không nỡ chạy nhanh.

Do dự vài giây, chợt anh nâng bước chân nặng nề ‘bịch’ dậm trên bậc thang, như vậy... Cô đại khái nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Anh dọa Diệp Chi giật mình, cô còn tưởng rằng thể lực của anh đã cạn kiệt nên đi không được nữa. Ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đè bả vai Kỳ Lâm lại, “Huấn luyện viên Kỳ, anh thả tôi xuống đi, anh lập tức đến võ đường đi, tự tôi có thể đi.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Kỳ Lâm vội vàng mở miệng, “Tôi đi được.”

Bên tai là tiếng bước chân nặng nề của anh, thùng thùng, âm thanh vọng khắp hành lang, Diệp Chi đâu phải không có ý tứ cứ để cho anh công như vậy.

Liên phản bác: “Huấn luyện viên Kỳ, để cho tôi tự để đi, anh không phải không ổn sao.”

“Tôi ổn, thể lực tôi tốt lắm.”

“Anh quả thật không ổn...”

Cô còn chưa nói hết, trên bậc thang chợt truyền đến một giọng nói chọc gheo, “Năm cái rắm. Kỳ Lâm, trời còn chưa tối, người cứ như vậy mà làm chuyện bậy bạ ở đây sao?”

Mấy ngày nay đèn cảm ứng lâu bốn hư, trường học chưa có phái người tới sửa, vì vậy trong hành lang rất tối, Bạch Kỳ từ phía trên nhìn xuống chỉ có thể thấy Kỳ Lâm công một cô gái, nhưng không thấy rõ mặt của cô gái kia, hơn nữa miệng anh luôn luôn như vậy, nên không chút suy nghĩ liền thốt ra như thế.

Đợi đến lúc nói xong, mới nhìn thấy ánh mắt Kỳ Lâm âm trầm tựa như có thể chảy ra nước, cùng lúc thấy rõ mặt của Diệp Chi, lúc này mới

biết mình nói chuyện vô ý.

Chạy thật nhanh vào trong võ đường, vừa chạy vừa nói vọng lại, “Hai người cứ tiếp tục. Tôi cái gì cũng không nhìn thấy.”

Ở giữa hai người vốn không có chuyện gì, bị Bạch Kỳ nói như vậy, nhất thời cảm thấy mất tự nhiên.

Phản ứng đầu tiên là Diệp Chi từ trên lưng Kỳ Lâm nhảy xuống. Bàn chân chạm vào mặt đá cẩm thạch lạnh như băng, ngay cả đây là mùa hè, cũng cực kỳ lạnh, chân của Diệp Chi cũng chỉ khẽ co rút một chút, cúi đầu trước Kỳ Lâm nhỏ giọng nói: “Cái đó...cám ơn anh, chúng ta đi nhanh đi, mặt đất hơi lạnh.”

Cô vừa nói lạnh, trong đầu Kỳ Lâm lập tức nhớ lại ngày đó đụng vào cô lúc mua băng vệ sinh. Vẫn chưa tới bảy ngày, kỳ sinh lý của cô có lẽ còn chưa có hết, cô gái những ngày này có chịu nổi lạnh hay không?

Kỳ Lâm nháy nháy mắt, cảm thấy hình như là không chịu nổi. Lập tức nhìn Diệp Chi nói: “Không được, để tôi cõng cô, cô không sợ mặt đất có thứ dơ bẩn sao?”

“Chuyện này...” Diệp Chi có chút chần chừ, cô quả thật bị Kỳ Lâm nói có chút ghê tởm, nhưng nếu để cho anh tiếp tục cõng, lại bị Bạch Kỳ nhìn thấy một lần nữa, vậy thì thật sự có chút khó nói, hơn nữa võ đường đã gần ngay trước mắt, đã có thể thấy cửa chính rồi.

Nhưng Kỳ Lâm lại kiên trì đưa lưng ra, thậm chí tay cũng nắm lấy cổ tay của Diệp Chi, nhưng không đợi anh mở miệng nói chuyện, phía sau vang lên một giọng nói non nớt lại lạnh lẽo “Mẹ, huấn luyện viên Kỳ.”

Giọng Hoàn Tử đê nén thật thấp, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, mấy bước liền chạy tới trước mặt Diệp Chi, giống như che chở cho con thú nhỏ, ngăn ở giữa Kỳ Lâm với Diệp Chi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kỳ Lâm.

Bất kỳ ai muốn cướp mẹ từ tay cậu đi thì đều phải chết. Bất chấp tất cả đều phải chết.

Kỷ Lâm bị bộ dáng khẩn trương này của cậu chọc cười, muốn đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử, lại bị cậu né ra.

Hoàn Tử hừ một tiếng, đưa tay dắt Diệp Chi đi xuống lầu dưới, bấp chập nhỏ bước vừa vội vừa mau.

Diệp Chi không biết tại sao con trai lại nổi giận, chỉ có thể cầm tay nhỏ bé của cậu, dịu dàng nói: “Hôm nay sao lại muốn về nhà sớm như vậy?”

“Huấn luyện viên Bạch nói huấn luyện kết thúc rồi.” Hoàn Tử dùng hết toàn lực cầm tay Diệp Chi đi về phía trước, trả lời đầu ra đây.

Con trai cũng đã nói như vậy, Diệp Chi cũng đành phải cùng đi theo, chỉ là đi nhưng lại kinh hồn bạt vía, chỉ sợ đã dẫm vào cái đồ dơ bẩn nào đó, chỉ có thể nhón đầu ngón chân cố gắng giữ cơ thể thẳng bằng bước tới.

Từ cái góc độ này Kỷ Lâm nhìn, vừa vặn có thể nhìn thấy eo mảnh khảnh của cô mềm mại lắc lư cố gắng bước đi.

Há miệng, định gọi nhưng rốt cuộc vẫn không có gọi ra ngoài miệng được, đứng im tại chỗ một lúc lâu, tới khi ánh mắt Kỷ Lâm không thấy bóng lưng hai mẹ con nữa, lúc này mới như không có chuyện gì xảy ra trở lại võ đường.

Bạch Kỳ đang ra sức lau gương, như con thằn lằn dính trên mặt kính, đầu đầy mồ hôi, nghiêng đầu nhìn thấy Kỷ Lâm đã trở lại, bàn tay lau càng thêm nhanh, giống như là một cái máy công suất lớn.

Lúc này Kỷ Lâm không muốn gặp anh ta, anh ta làm cái gì đều cảm thấy phiền lòng, đi tới một cước đá vào cái môn của Bạch Kỳ, đôi mắt nhỏ

dài lạnh lùng nói “Gan lại to lên nữa hả?”

“Không có, chưa.” Bạch Kỳ vuốt vuốt eo, vẻ mặt đau khổ nhìn Kỳ Lâm, “Tớ làm sao biết sau lưng cậu lại chính là mẹ Hoàn Tử.”

“Bạch Kỳ” Kỳ Lâm nhếch môi khẽ mỉm cười, “Tớ quên nói cho cậu biết bí mật này.”

Bạch Kỳ lỗ tai lập tức dựng lên, bí mật gì? Chẳng lẽ cậu ta rốt cuộc thông suốt, muốn gặp gỡ con gái rồi hả ?

“Trong khoảng thời gian này , tớ rốt cuộc phát hiện mình. . . . .”

Phát hiện mình đối với cô gái. . . . .

“Phát hiện mình có bàn tay chuyên trị bệnh cho người đê tiện hèn hạ.” Kỳ Lâm vừa đổi giọng, chân phải đã nhấn tâm đá vào hông của Bạch Kỳ lần nữa.

Trong nháy mắt Bạch Kỳ kêu rên vang dội cả võ đài.

Đợi đến khi Kỳ Lâm đem Bạch Kỳ giày xéo một lần nữa, nghe Bạch Kỳ hô đau đứt quãng, lúc này mới cảm thấy hả dạ một chút.

Tuy nhiên vẫn như cũ cảm thấy rất phiền muộn, mấy ngày nay anh vất vả mới cùng đứa nhỏ quan hệ tốt thêm một chút, lần này thì tốt rồi, tất cả đều nước chảy về biển đông rồi. Hơn nữa quan trọng nhất là, Kỳ Lâm đặt tay lên trên lưng Tiểu Hắc nhẹ nhàng vuốt ve, Diệp Chi có thể hay không bởi vì Bạch Kỳ nhìn thấy mà đối với anh sinh ra ấn tượng xấu?

Nói thí dụ như hành động bất chính?

Kỳ Lâm cau mày ngồi ở trên ghế dài, không có tâm trạng đùa với Tiểu Hắc.

“Meo meo” anh không yên lòng, không cho Tiểu Hắc cong cằm lên, ngược lại chộp được cái đuôi người ta, Tiểu Hắc thấy không vui, thân thể nhỏ bé vừa động liền đem cái đuôi của mình từ trong tay Kỳ Lâm lôi ra ngoài.

“Hôm nay ngay cả người cũng có ý kiến với ta.” Kỳ Lâm nhẹ nhàng nhìn cặp mắt to xanh biêng biếc Tiểu Hắc “Thì sao, con trai , cái đuôi cho cha sờ một cái cũng không được?”

Nói xong, còn cố ý đưa tay chộp cái đuôi người ta, kết quả đáp lại anh là Tiểu Hắc hung hăng ra đòn cào anh một cái.

Kỳ Lâm không cùng nó so đo, đem Tiểu Hắc thả xuống đất, để nó chơi một mình, chớp cũng không chớp, mắt nhìn trên mu bàn tay của mình có ba vết cào nhỏ, một hồi lâu mới khẽ cười một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Nuôi người mà người cũng nhỏ mọn không cho ta vuốt ve...người ta ngay cả con cũng có rồi...

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tặng Giày

Về gần đến nhà Diệp Chi giơ đôi giày cao gót bị đứt lên, mẹ Diệp sợ hết hồn, bạn tốt của bà tạm thời có việc gấp đi trước, vốn tụ hội nói chuyện cũng đã lâu, nên mẹ Diệp cũng xin phép đi trước.

Gần đây truyền hình, báo chí luôn nói nơi này có cướp bóc, nơi kia cũng có cướp bóc, làm cho mẹ Diệp vừa thấy bộ dạng của Diệp Chi, còn tưởng rằng cô vừa bị cướp.

Vội vàng chạy tới bắt lấy tay của Diệp Chi, nhìn cô tỉ mỉ nhiều lần từ trên xuống dưới, xác định Diệp Chi ngay cả gốc tóc cũng không bị thương, rồi mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi Diệp Chi có chuyện gì xảy ra.

Khi biết Diệp Chi không cẩn thận để gót giày cắm ở kẽ gạch mới thả lỏng người, chỉ chỉ vào trán của Diệp Chi mắng cô không cẩn thận, lớn như vậy rồi mà tay chân lóng nga lóng ngóng (ý chỉ hậu đậu).

Diệp Chi nghe mẹ Diệp trách mắng chỉ cười, trong lòng chẳng những không có ghét bỏ mà ngược lại thấy rất ấm áp. Chỉ có những lúc này, cô mới có cảm giác mình cũng cần người chăm sóc, mà không phải là một người mẹ độc thân cực khổ nuôi con.

“Con đó.” Mẹ Diệp thở dài một cái, cầm giày cao gót ở trong tay Diệp Chi nhìn một lát, xác nhận về sau cũng không còn có thể đi được nữa, trực tiếp đem đôi giày ném vào thùng rác “Nhà chúng ta cũng không phải là nghèo tới mức không có tiền mua giày, con cứ tiết kiệm làm gì. Ngày mai ra ngoài nhớ mua một đôi, con chỉ có mấy đôi giày, mẹ nhìn đều phát chán.”

Mẹ Diệp tính tình thoải mái, là một bậc phụ huynh rất dân chủ, lúc Diệp Chi mới lên sơ trung(cấp hai), mẹ Diệp nói với cô, chỉ cần cô không trễ nãi việc học, cô có thể yêu đương thế nào cũng được.

Nhưng khi đó Diệp Chi chỉ nghĩ đến học và học, không có ý định này. Ngay cả khi đã lên đại học cũng chỉ biết học, 4 năm trôi qua, thậm chí một người bạn trai cũng không có.

Diệp Chi tốt nghiệp được một năm, lúc mẹ Diệp còn đang rầu rĩ vì chuyện chung nhân đại sự của cô, thì cô lại mang thai.

Bây giờ mỗi lần nhắc tới chuyện này, mẹ Diệp đều cười nhìn Diệp Chi nói: “Cô xem cô đi, bình thường thì im thin thít, kết quả còn sinh con trước cả người khác nha.”

Khi đó Hoàn Tử chỉ hơn một tuổi một chút, mặc dù sức khỏe không tốt, nhưng ai cũng yêu thích, cả nhà ai cũng yêu thương chiều chuộng, ngay cả Diệp Khung không thường xuyên về nhà, cũng vì đứa cháu này cố định một tháng về nhà mấy lần.

Diệp Chi từ trước đến nay tính tình có chút ngậy thơ, bằng không cũng sẽ không bị người khác hạ thuốc trong tiệc rượu, lúc ôm Hoàn Tử, là lúc cả đời này cô khổ sở nhất.

Thật may mẹ Diệp chẳng những không có đánh cô mắng cô, ngược lại không ngừng an ủi cô, thỉnh thoảng cùng cô nói chuyện tâm tình, để cho cô vui vẻ cười một cái, nếu không Diệp Chi thật sự không thể chịu đựng được.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” Diệp Chi đưa tay ôm lấy mẹ Diệp, cô ở bên cổ mẹ Diệp cọ xát, “Mẹ càng ngày càng xinh đẹp lại rất hiểu nhân tình thế thái nha.”

Cô so với mẹ Diệp cao hơn một cái đầu, rất tự nhiên có thể ôm mẹ vào trong ngực của mình, mẹ Diệp toàn tâm toàn ý hưởng thụ con gái ôm mình,

trên mặt rất vui vẻ mỉm cười, “Đương nhiên. Năm đó ở trong thôn ta là đại mỹ nhân đó nha.”

Dừng một lát, ánh mắt liếc cái thùng rác bên kia, chợt đẩy ra Diệp Chi, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, “Lúc con bị kẹt gót giày, có đàn ông giúp con rút ra hay không?”

Diệp Chi cúi đầu nhìn chân của bản thân đang mang đôi dép hoa 10 đồng, trong đầu bỗng nhớ đến khuôn mặt đẹp trai của Kỳ Lâm, nhưng vẫn lắc đầu một cái, “Không có.”

“Ai.” Mẹ Diệp thở dài, trên mặt lộ vẻ đau khổ, “Con nói đi, mẹ thật vất vả mới nuôi con lớn như vậy, đến cuối cùng con lại thất bại như vậy.”

Dừng một lát, đưa tay vỗ vỗ bả vai Diệp Chi “Về sau nếu như ở trên đường gặp phải một thanh niên tuấn tú muốn rước con về nhà, đừng có từ chối, ngoan ngoãn cùng người ta kết giao, nha.”

Diệp Chi bị mẹ cô làm cho dở khóc dở cười, kêu một tiếng mẹ, vừa định nói, đã cảm thấy trên bắp chân của mình có cái gì đó, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Hoàn Tử đang cố gắng lôi kéo mình, trợn to cặp mắt đen nhỏ dài, sắc mặt nghiêm chỉnh nhìn mẹ Diệp.

“Ai u, tiểu tử này.” Mẹ Diệp bóp một cái trên mặt Hoàn Tử, ngời xồm người xuống, “Giờ sao? Người còn không vui lòng à?”

“Mẹ không thể bị người khác cướp đi.” Hoàn Tử nhìn chăm chăm mẹ Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, từng câu từng chữ nói vô cùng nghiêm túc, “Mẹ là của cháu.”

“Ai u, con nghe xem.” Mẹ Diệp bị Hoàn Tử trêu chọc vui, ngẩng đầu nhìn Diệp Chi “Con trai của con thật đúng là vệ sĩ của con nha.”

Dừng một lát, bỗng nhiên lại nhìn Hoàn Tử nói: “Không đúng, mẹ cháu không phải của cháu, của ba cháu.”

“Cháu không có ba.” Giọng Hoàn Tử có chút khẩn trương, nhất thời kích động, chột bật thốt lên một câu “Chờ cháu trưởng thành, cháu sẽ kết hôn với mẹ.”

Mẹ Diệp sững sờ, ngay sau đó cười ha ha, “Này Hoàn Tử nói cho bà ngoại biết, cháu tại sao lại muốn cưới mẹ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử đỏ lên, không biết vì thẹn thùng hay vì tức , nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng mẹ Diệp nói “Bởi vì mẹ rất tốt với cháu.”

“Bà ngoại cũng rất tốt với cháu nha, cháu có muốn cưới bà ngoại không?”

“Nhưng, nhưng. . . . .” Hoàn Tử cắn cắn môi dưới, do dự một chút, nhưng vẫn là kiên định lắc đầu một cái, “Không.”

“Tại sao nha?” Mẹ Diệp nhất quyết không tha.

“Bởi vì, bởi vì. . . . .” Hoàn Tử nhìn mặt của Diệp Chi một chút, lại nhìn mặt của mẹ Diệp một chút, nói “Bà ngoại già quá rồi.”

Lòng của mẹ Diệp nhất thời bể tan thành, tiểu tử thối này dám nói mình già quá rồi ư ?

Mình già thật sao? Trên mặt lại thêm nếp nhăn rồi sao? Mẹ Diệp đặt Hoàn Tử xuống, vội vội vàng vàng bước nhanh chân đi soi gương.

Vừa lúc đó, Hoàn Tử bỗng nhiên nhìn bóng lưng của bà ngoại mở miệng nói: “Cho nên bà ngoại không cần nói mẹ tìm ba mới, cháu sẽ không cưới bà, cháu chỉ cưới một người là mẹ thôi.”

Chân mẹ Diệp lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, tiểu tử thối này, thật là càng lớn trong đầu càng có thêm những suy nghĩ cong cong queo queo.

Mà Diệp Chi đã sớm không nhịn được cười nữa, ôm bụng nước mắt thấm ra ngoài, nhìn đứa con của mình, thấy sao con trai lại xinh đẹp như vậy, cuối cùng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử một cái, rồi mới thỏa mãn đi vào phòng bếp nấu cơm.

Diệp Chi đi xong, mặt Hoàn Tử không lộ vẻ gì, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, bò lên ghế sa lon, cầm một quyển sách trên khay trà lên bắt đầu nghiêm túc đọc.

Mắt nhỏ dài, lông mi dài liếc một vòng quanh phòng trông cậu càng thêm vẻ đẹp trai.

Hừ, cho rằng cậu không biết có thêm ba mới là có chuyện gì xảy ra sao? Nếu ba mới xuất hiện, cậu sẽ giống như Tiểu Hắc, vừa lạnh vừa đói té ở trong đông tuyết. Cho nên mặc dù cậu không thể cưới mẹ, nhưng không thể để cho một người đàn ông xa lạ làm ba mới của cậu được.

Nhưng người lớn thật đúng là dễ bị gạt nha, đứa bé lật một trang sách, đưa tay sờ sờ màu sắc phía trên tranh minh họa, trên má phải lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Kỷ Lâm từ võ đài về nhà, thấy Nhạc Du đang ôm Tiểu Ngư ngồi ở trên ghế salon xem phim hoạt hình, nhưng chỉ có một mình Nhạc Du nhìn mê mẩn mà thôi, hai tay Tiểu Ngư đang cầm một quả táo lớn, tối hôm qua bé thấy cậu hai(Kỷ Lâm) tay không đánh bể quả táo, hôm nay đang cố gắng luyện tập.

“Bảo bối, tới đây với cậu.” Kỷ Lâm ngồi vào bên cạnh, nhìn Tiểu Ngư vẫy vẫy tay.

Tiểu Ngự đang sùng bái Kỳ Lâm, nghe được lời này của anh, lập tức từ trong ngực mẹ chui ra, hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt Kỳ Lâm, đem quả táo đưa tới, giọng nói non nớt, nhưng mang theo mười phần nghiêm túc, “Cậu hai, dạy Tiểu Ngự.”

“Tiểu Ngự còn quá nhỏ, chờ Tiểu Ngự lớn cậu sẽ dạy.” Kỳ Lâm ôm Tiểu Ngự vào trong ngực hôn một cái, đôi tay nhẹ nhàng dùng lực, rắc rắc một tiếng làm quả táo lớn bẽ tan tành, mắt Tiểu Ngự tròn xoe trợn trắng lên.

Tiểu nha đầu từ nhỏ đã thích đánh nhau, tính tình rất giống con trai, chưa bao giờ khóc, thích nhất xem đại hiệp luyện võ công trên TV, thường làm ra chuyện làm người khác rất buồn cười.

Lúc này thấy Kỳ Lâm biểu diễn lần nữa, thấy rất thích mắt, càu nhàu một câu rồi từ trên người Kỳ Lâm bò xuống, đứng qua một bên tiếp tục luyện “Thần công”.

“Anh hai, anh đã về rồi.” Nhạc Du tắt ti vi, bóc một quả nho nhét vào trong miệng Kỳ Lâm, cười híp mắt nói.

“Ừm.” Kỳ Lâm nuốt hết quả nho trong miệng xuống, đưa tay vuốt vuốt đầu Nhạc Du, “Hôm nay sao lại tan việc sớm như vậy?”

“Anh cả cho phép em tan việc sớm.” Nhạc Du cười híp mắt nói.

Ông chủ của Nhạc Du chính là anh trai của Úc Lương Tranh, Úc Lương Tiêu, người trong nhà dĩ nhiên không cần phải giữ quy củ.

“Coi như anh ta thức thời.” Kỳ Lâm cười nói một câu, Nhạc Du còn chưa kịp nói tiếp chợt dời đi đề tài, “Bảo bối, loại giày nào con gái đi sẽ không đau chân?”

“Hả?” Nhạc Du vừa bóc xong quả nho còn chưa đưa vào trong miệng, thì nghe Kỷ Lâm nói những lời này, động tác cũng ngừng lại, hai mắt mở to nhìn Kỷ Lâm, “Anh hai, anh hỏi chuyện này để làm gì?”

“Không có gì, chỉ hỏi xem con gái thích đi loại giày cao gót nào để cao hơn một chút mà lại không đau chân.”

“À.” Nhạc Du ngây ngốc tin, “Cái loại gót nhọn đặc biệt mỗi chân, về sau em sẽ không mua cái loại giày đó, muốn mua thì mua loại đế xuồng, cao vừa phải là cùng.”

Kỷ Lâm yên lặng nhớ những lời Nhạc Du nói, cùng Nhạc Du hàn huyên mấy câu, rồi cấp tốc đi ra khỏi cửa.

Hôm nay anh hai về thật sớm, vẫn chưa tới năm giờ, bình thường giờ này võ đường cũng chưa đóng cửa.

Kỷ Lâm lái xe đi đến trung tâm mua sắm, chọn một cửa hàng giày nữ thuận mắt rồi đi vào.

Anh có dáng người xinh đẹp, quần áo cũng không tồi, nữ nhân viên bán hàng ánh mắt sắc bén, nhìn Kỷ Lâm một cái biết ngay anh là một khách hàng lớn, trên mặt lập tức nụ cười, tiến lên chào đón “Chào anh. Xin hỏi anh muốn chọn giày cho bạn gái sao?”

Còn chưa đợi Kỷ Lâm trả lời đã tự nhiên nói ra, “Bên này đều là mẫu mới, bán chạy nhất. Bạn gái anh nhất định sẽ thích.”

Kỷ Lâm há hốc mồm, muốn nói không phải mua cho bạn gái, quý thần xui khiến thế nào cũng không nói ra được, cho đến khi trả tiền, chóng mặt đi ra tiệm giày, bên tai vẫn còn vang lên lời nói của nữ nhân viên bán hàng kia.

“Tiên sinh, anh săn sóc như vậy, bạn gái của anh nhất định rất hạnh phúc.”

“Chúc anh và bạn gái anh bách niên hảo hợp, mãi mãi hạnh phúc.”

Anh đứng ngay đầu đường, xe chạy nhanh như nước, nhìn những chiếc xe đi ngang qua mặt, trong lòng bỗng có một cảm giác vừa đau vừa căng thẳng.

Bạn gái gì nha, Diệp Chi đã là vợ của người khác rồi.

Kỷ Lâm cúi đầu nhìn hộp giày tuyệt đẹp, cố đè nén vẻ xót xa trong ngực xuống, tự cười giễu một tiếng, ném đôi giày ra chỗ ngồi sau xe ‘phịch’.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tìm Ba Mới

Ngày hôm sau, Kỳ Lâm dùng túi ny lon màu đen chứa đôi giày mới bên trong, giả bộ đứng lên, xoay xoay tay một cách không tự nhiên rồi mang đến võ đường.

Đỏ mắt đợi đến xế chiều Hoàn Tử mới tới, nhưng không thấy Diệp Chi .

Tối hôm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều lần cách đưa đôi giày này cho Diệp Chi . Kết quả cảm thấy nói như thế nào đều không thích hợp, nghĩ đầu đầu cũng không biết dùng cố gì để nói, chỉ sợ lúc nhìn thấy Diệp Chi mình lại nói sai.

Vậy mà trong lòng lại mong đợi Diệp Chi tới võ đường, nói không chừng cô đến mình cũng sẽ biết nói như thế nào. Kết quả người đến không phải Diệp Chi, ngược lại là mẹ Diệp.

Kỳ Lâm nén sự tức giận trong lòng, thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy có chút thất vọng.

Ngay cả dạy Hoàn Tử học cũng không yên lòng, thỉnh thoảng nhìn về phía đế hộp giày, Hoàn Tử đã làm xong các động tác khởi động nhưng cũng không biết.

“Kỳ Lâm.” Bạch Kỳ đưa tay quơ quơ ở trước mắt Kỳ Lâm, chế giễu nói: “Cậu làm sao vậy, tương tư?”

Tối hôm qua anh ở trong quán rượu gặp một cô gái rất đẹp, hai người ở trên giường phối hợp hết sức ăn ý, sáng sớm hôm nay lúc tới võ đường mặt vẫn còn ý xuân.

Kỷ Lâm phục hồi lại tinh thần, liếc anh một cái, ngồi chồm hổm xuống điều chỉnh tư thế cho Hoàn Tử, giúp cậu đá chân, lạnh lùng nói: “Cậu cho rằng tớ là cậu?”

“Được, được, chuyện đàn ông với đàn bà không nằm trong đũng quần thì còn là chuyện gì nữa.” Bạch Kỳ nói chuyện không che đậy miệng.

Bị Kỷ Lâm trừng mắt liếc lập tức lui về phía sau mấy bước, ngậm miệng lại, “Được, được, tớ không nói, tớ xuống lầu mua nước uống, cậu uống gì?”

“Gì cũng được.”

“Còn Hoàn Tử?”

“Không thể tùy tiện uống.” Kỷ Lâm dùng vài phần lực đè ép chân tay Hoàn Tử, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Mua chai nước suối là được.”

“Biết, biết.” Bạch Kỳ lăm bằm một câu, “Cậu thật đúng là làm ra vẻ như là cha người ta.”

Lúc Kỷ Lâm liếc mắt nhìn sang, anh đã nhanh chóng kéo cửa ra chạy ra ngoài, “Tớ đi.”

Kỷ Lâm không cùng anh ta so đo nữa, nghiêm túc dạy Hoàn Tử đá chân. Dáng người anh rất ổn, lúc này hơi cúi đầu, nghiêng một bên gò má, càng lộ vẻ mặt mày hếch lên, rất xinh đẹp.

Nhưng vẻ xinh đẹp này không giống như anh bình thường tùy ý lộ ra ngoài, ngược lại có mấy phần dịu dàng, thậm chí động tác, ánh mắt đều là

nhu hòa.

Hoàn Tử mím môi nhìn Kỳ Lâm, chột nhớ tới ba của mình.

Cậu không biết mình tại sao lại không có ba, cậu cũng không dám hỏi, sợ người khác nghe sẽ nói xấu mẹ. Nhưng Vu Thành Bác có ba, ba cậu ta sẽ nằm ở trên sàn nhà để cho cậu ta cưỡi ngựa, còn có thể len lén nhét tiền cho cậu ta xài vặt.

Cậu. . . . . Thật hâm mộ.

Nếu như cậu có ba, có phải cũng sẽ giống như huấn luyện viên Kỳ, dịu dàng với cậu như thế này hay không?

Sẽ nhìn cậu cười, cũng sẽ mang cậu đi chơi.

Khi đó cậu cũng có thể đứng ở trước mặt Thành Bác nói ‘Đây là ba mình.’

“Hoàn Tử, Hoàn Tử?”

Giọng nói của Kỳ Lâm cắt đứt suy nghĩ của Hoàn Tử, cậu ngược mắt nhìn Kỳ Lâm, anh không tiếng động hỏi thăm.

“Cháu. . . . . Mẹ cháu hôm nay sao lại không tới?” Kỳ Lâm ho khẽ, cúi đầu dường như không chút để ý hỏi một câu.

“Mẹ đi làm.” Hoàn Tử nghiêm túc đáp một câu.

Kỳ Lâm thất bại thở dài, mình tại sao lại quên, hôm nay là Thứ hai, Diệp Chi đương nhiên là đi làm, thời gian gần đây thật là có chút hồ đồ rồi.

Được đáp án của Hoàn Tử, Kỳ Lâm không có hỏi Hoàn Tử về Diệp Chi nữa, cho cậu đá chân xong, rồi dẫn cậu qua chơi với Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hiện tại rất hoạt bát, một khắc cũng không ngồi yên, thấy cái gì cần cái đó, thích nhất cùng người khác quậy phá, móng vuốt nhỏ nơi này hạ xuống, nơi đó lại cong lên, làm cho cả nhà họ Kỉ không yên tâm.

Ngay cả cánh tay của Tiểu Ngư cũng bị nó để lại dấu, thật may là tiểu cô nương kiên cường, chỉ có ba vết cào nhỏ còn người không có sao, vui vẻ cùng Tiểu Hắc chơi.

Tiểu Hắc không biết thế nào, mặc dù là Kỳ Lâm nuôi, bình thường lại thích chơi với Hoàn Tử nhất, mỗi lần vừa thấy Hoàn Tử ngồi xuống trên võ đài, nhất định sẽ chạy tới bò lên trên người cậu ta.

Hoàn Tử cũng là người khó chịu tính tình lạnh nhạt, nó bò một lần, Hoàn Tử đuổi một lần, chỉ có lúc không ai, mới len lén ôm Tiểu Hắc hôn một cái, sờ một cái.

Nhưng Tiểu Hắc vẫn như cũ không có chút nào để ý sự lạnh nhạt của Hoàn Tử, đối với Hoàn Tử vẫn rất thích, thường bị Kỳ Lâm gãi cằm mắng mèò nhỏ háo sắc.

Gần tối, Diệp Chi tới đón Hoàn Tử, Kỳ Lâm tìm lý do khiến Bạch Kỳ giữ Hoàn Tử, bản thân thì gọi Diệp Chi ở bên ngoài vào, cầm đôi giày kia nhét vào trong ngực Diệp Chi.

Trong ánh mắt Diệp Chi lộ vẻ khó hiểu, anh xoay mặt mất tự nhiên nói: “Trả cô, giày xăng-đan.”

Diệp Chi giờ mới hiểu được anh muốn làm gì, trả lại giày cho anh, “Tôi không thể nhận, chiếc giày kia vốn không phải do anh làm hư, tại sao có thể nhận cái giày này của anh được chứ.”

“Là do tôi rút ra bị gãy.” Kỳ Lâm lại kiên trì, “Tôi phải chịu trách nhiệm, chỉ là tôi không biết cô thích loại nào, chỉ tùy tiện mua một đôi.”

“Cái này thật sự là không được, huấn luyện viên Kỳ, tôi cảm ơn anh, nhưng là. . . . .”

“Cầm đi.” Thấy Diệp Chi không nhận, trong lòng Kỳ Lâm có chút nóng nảy, trực tiếp bắt cổ tay Diệp Chi, không để cho cô đẩy ra, “Dù sao là dựa theo cỡ chân của cô mua, cô không phải nhận tôi chỉ có thể vứt đi.”

Theo cỡ chân? “Làm sao anh biết cỡ chân của tôi?”

“Khụ khụ, ngày đó tôi thấy cỡ chân dưới đế giày.” sắc mặt Kỳ Lâm trở nên hồng, thật may là trong hành lang mờ tối nhìn không rõ, “Cho nên cô cứ cầm đi, nếu không trong lòng tôi rất áy náy.”

Diệp Chi cúi đầu nhìn túi ny lon lớn trong tay, thật là khó khăn, giày này cô thật sự không thể nhận, cũng không muốn nhận, nhưng Kỳ Lâm đã nói đến mức này, cô không nhận cũng không tốt lắm.

Ở tình thế khó xử, căn bản không để ý tay Kỳ Lâm vẫn nắm cổ tay của cô không có buông ra.

“Cầm đi, tôi cũng không có bạn gái, nó ở trong tay tôi căn bản cũng không dùng tới.”

Ở bên trong lòng của Diệp Chi cũng đang mâu thuẫn, đại não cũng có chút hỗn loạn, nghe Kỳ Lâm nói anh không có bạn gái, lập tức phản xạ tiếp một câu, “Anh không có bạn gái? Sao lại như thế.”

“Tôi cũng không biết.” Kỳ Lâm thấy Diệp Chi đã không còn kháng cự anh cầm đôi giày kia, len lén thở phào nhẹ nhõm, khéo léo dời đi đề tài, “Tôi ở trong quân đội cũng không tiếp xúc với phụ nữ.”

Thật đáng thương a, đáng dấp tốt như vậy, thật sự là lãng phí. Diệp Chi ở trong lòng vì Kỳ Lâm tiếc hận, nháy nháy mắt, “Nếu không. . . . . Tôi giới thiệu giới thiệu cho anh một người đẹp nha?”

“Không cần.” Kỳ Lâm lập tức đáp một câu, “Tôi tạm thời còn chưa có tính toán chuyện yêu đương.”

Ah, hóa ra là như vậy, nhưng cũng tốt, mình cũng nhiều năm nay cũng chỉ lo nuôi dạy Hoàn Tử, thật đúng là cũng không biết nhiều người.

Diệp Chi cúi đầu nhìn giày trên tay mình, suy nghĩ một chút nói: “Huấn luyện viên Kỳ, Chủ nhật tôi mời anh ăn cơm, anh thích ăn cái gì?”

Kỳ Lâm vừa định nói không cần, há miệng, lại trở thành “Cái gì cũng được, tôi không kén ăn.”

“Như vậy à, vậy thì tốt, tôi về nhà suy nghĩ một chút xem có nhà hàng nào ngon không.” Diệp Chi mắt to cong cong, đưa tay vuốt vuốt tóc dài bên tai, “Anh nhất định phải tới nha.”

“Được, nhất định.” ánh mắt Kỳ Lâm nhìn bàn tay trắng nõn xinh đẹp rời khỏi tay mình, buồn bã đáp một tiếng. Cô vừa định đề nghị cho anh mấy nơi, thì nghe phía sau vang lên giọng của Hoàn Tử.

“Mẹ.”

Anh vội vã ngẩng đầu lên, trên mặt lần nữa nở nụ cười xã giao như cũ, nhìn Diệp Chi phất tay một cái, đi vào võ đài.

“Mẹ, mẹ ở đây cùng huấn luyện viên Kỳ nói gì vậy?” Hoàn Tử chủ động đặt tay nhỏ bé của mình vào tay Diệp Chi, vừa đi xuống lầu dưới, vừa hỏi.

“Không có gì.” Diệp Chi cười đáp một tiếng, ngay sau đó dời đi đề tài, “Hôm nay học như thế nào?”

“Huấn luyện viên nói con rất khỏe.” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử giương lên nụ cười kiêu ngạo, hừ một tiếng, “Những động tác kia

các chị cũng không làm tốt bằng con.”

“Thật nha “ Diệp Chi ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Hoàn Tử của chúng ta thật là lợi hại.”

Hoàn Tử ngượng ngùng cúi đầu, đối với việc mẹ chủ động khích lệ như vậy cậu có chút ửng phỏ không kịp, cách vài giây sau mới nhỏ giọng trả lời một câu, “Cũng không phải là còn...còn có người lợi hại hơn con.”

Diệp Chi hì hì cười một tiếng, xem ra con trai mình ngượng ngùng.

“Mẹ.” Hoàn Tử chột dưng lại, liếc mắt nhìn túi ny lon màu đen trên tay cô, “Trong tay mẹ cầm là đồ ăn ngon cho con hả?”

Diệp Chi cảm thấy con trai có điều không đúng, Hoàn Tử mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không tham ăn, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ăn cơm, cũng không đòi mình mua đồ ăn vặt, hôm nay là lần đầu tiên hỏi câu này.

Nhưng Diệp Chi cũng không nhớ quá nhiều, con trai mặc dù trưởng thành sớm, nhưng cũng chỉ là đứa bé, nên dịu dàng nói: “Hoàn Tử muốn ăn đồ ăn ngon? Đây không phải là đồ ăn ngon, con muốn ăn cái gì, mẹ mua cho con.”

Mắt Hoàn Tử tròn xoe, lông mi thật dài nháy nháy mắt, khuôn mặt trắng hồng hào nhỏ nhắn non nớt nói, “Không cần ăn đồ ăn vặt, phải về nhà ăn cơm.”

“Tốt.” Con trai khéo léo nghe lời khiến trong lòng Diệp Chi nhũn thành một vũng, cô nắm tay nhỏ bé của Hoàn Tử chậm chậm bước, theo tốc độ của cậu từ từ đi về nhà.

Hai bên vỉa hè đèn đường đã sáng, dựa theo bóng lưng hai mẹ con một lớn một nhỏ, tự dưng thấy ấm lòng người.

Ăn xong cơm tối, Diệp Chi mở đôi giày Kỳ Lâm đưa, là dép lê màu bạc hơi dốc, rất đẹp, cũng rất gây chú ý, Diệp Chi chỉ liếc mắt cũng đã thích.

Nhìn tên hiệu giày phía trên, không biết, nhưng cô biết, đôi giày này nhất định không phải hàng rẻ tiền.

Lại nợ tình cảm huấn luyện viên Kỳ nữa, xem ra phải mời người ta ăn một bữa cơm thật tốt mới được.

Mẹ Diệp không biết đôi giày đó là người khác đưa, còn tưởng rằng là Diệp Chi mua, vì vậy cũng không xem trọng, chỉ có Hoàn Tử ngồi ở bên cạnh, nhìn mẹ cầm đôi giày xăng-đan kia nhìn tới nhìn lui, tay nhỏ bé vô ý thức đặt trên ghế sa lon cũ, rồi con người không biết đang nghĩ cái gì.

Buổi chiều ngày hôm sau, lúc Hoàn Tử học Taekwondo liên tiếp mất hồn, làm hại Kỳ Lâm lo lắng không thôi. Tiểu tử này làm chuyện gì đều là đầu ra đấy, hết sức nghiêm túc, chưa từng có lúc nào bất ổn, hôm nay là như vậy là sao? Chẳng lẽ Diệp Chi với chồng cô cãi nhau?

Anh đã nói người đàn ông kia không nhờ vả được gì. Hừ. Cái thứ gì...

Ngồi chồm hồm xuống vừa định an ủi Hoàn Tử, thuận tiện mắng người đàn ông đó mấy câu, lại thấy Hoàn Tử chột ngẩng đầu lên, mắt nhỏ dài đen láy chớp cũng không chớp nhìn anh, nói “Huấn luyện viên Kỳ.”

“Hả? Thế nào?” Kỳ Lâm xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, lộ ra bộ dạng chăm chú lắng nghe cậu nói tiếp.

“Chú muốn làm ba của cháu sao?”

Cậu vừa nói những lời này xong, anh, huấn luyện viên Kỳ, luôn luôn uy phong sáng suốt, vừa đặt mông ngồi ở trên võ đường, trực tiếp té một cái nhe răng trợn mắt.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Thú Vị

Hoàn Tử mở to đôi mắt nhỏ dài đen láy, không nháy mắt nhìn Kỳ Lâm, bộ dáng kiên quyết kia, giống như nghe được từ trong miệng anh một cái đáp án là không thể.

Kỳ Lâm mất phong độ, nhưng cũng không để ý nhiều, nhếch nhác từ dưới đất bò dậy, cốc một cái lên trán nhỏ của Hoàn Tử, che giấu ho một tiếng, lúng túng nói: “Khụ khụ, tiểu tử này, nói mò gì đó.”

“Thật không muốn?” Hoàn Tử cũng không tin, nhìn chăm chăm Kỳ Lâm hỏi lại một lần nữa.

“Dĩ nhiên.” Kỳ Lâm tay nắm dây bên hông hung hăng siết lại, làm bản thân thiếu chút nữa hít vào một ngụm khí lạnh, đại não hỗn độn lúc này mới tỉnh táo một chút, miễn cưỡng nhìn Hoàn Tử cười cười, “Ha ha, cháu còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, huấn luyện viên dĩ nhiên không muốn làm ba của cháu. Không có muốn chút nào.”

Nói xong sờ sờ đầu nhỏ của Hoàn Tử, gọi Bạch Kỳ một tiếng, đi ra khỏi võ đường mà cũng không quay đầu lại.

Đứa nhỏ này, còn tưởng rằng ai cũng có thể làm ba của mình sao, haizz.

Để Hoàn Tử một mình đứng ở trong võ đường, nhìn bóng lưng của Kỳ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng như tờ giấy, không biết đang tính toán gì trong đầu.

Thì ra huấn luyện viên Kỳ không muốn làm ba của mình sao? Đầu Hoàn Tử suy nghĩ méo mó nghi ngờ, vậy tại sao lại cầm tay mẹ, còn tặng quà cho mẹ nữa? Thật là không hiểu nổi người lớn. . . . .

Lông mày nhỏ của Hoàn Tử nhíu lại, thật ra nếu là huấn luyện viên Kỳ làm ba của cậu, cậu mặc dù cũng không thích lắm, nhưng mà. . . . . tốt hơn với việc chú Mạnh làm ba.

Kỳ Lâm bị một câu hỏi của Hoàn Tử làm tâm hoàn toàn rối loạn, chẳng lẽ mình biểu hiện rõ ràng như vậy? Ngay cả Hoàn Tử cũng nhìn ra? Không thể nào nha. Kỳ Lâm dùng sức vỗ vỗ gò má của mình, cố gắng để cho đầu mình giữ vững tỉnh táo.

Có lẽ đứa bé nói xằng nói bậy, đúng. Nhất định là như vậy, Hoàn Tử còn quá nhỏ, cũng không biết quan hệ mẹ với ba là như thế nào, nhất định là đứa bé nói loạn thôi.

Kỳ Lâm cố gắng đè xuống sự không rõ ràng trong lòng, cố gắng lấy cớ cho vấn đề Hoàn Tử vừa hỏi.

Trái tim lúc này không ngừng nhảy tung trong ngực, lúc này mới từ từ bình thường lại.

Nhưng người đàn ông kia cũng thật là có phúc nha, Kỳ Lâm trong lòng thấy chua chua, có thể lấy được cô gái như Diệp Chi, còn sinh ra được một bảo bối thông minh lanh lợi như Hoàn Tử, làm cho anh mỗi lần nhớ tới đều buồn bực, ngực đau nhói.

Kỳ Lâm trừng mắt, trong miệng đắng ngắt, nếu mình gặp Diệp Chi trước thì như thế nào?

Hoàn Tử năm nay năm tuổi rồi, vậy thì phải là sáu năm trước. Kỳ Lâm cười khổ, sáu năm trước đúng là mình có cuộc sống rất tốt, coi như gặp được, đoán chừng còn để chạy mất.

Thật đúng có duyên không phận, anh hung hăng nện cho cái tay lái một cái, mang hết ý nghĩ đó đẩy ra khỏi đầu, vừa định nổ máy xe, điện thoại di động liền chọt vang lên, cầm lên vừa nhìn, là Diệp Chi .

Mới vừa bình tĩnh lại nhịp tim thì lại bị mất khống chế đập thật nhanh , Kỷ Lâm khẽ nguyên rủa một tiếng, hít một hơi thật sâu, rồi mới nhận điện thoại, “Diệp Chi ?”

Ngày trước anh không chịu gọi tên tuổi Diệp Chi, mỗi lần nhìn thấy cũng chỉ gọi cô là mẹ Hoàn Tử, nhưng hôm nay, bốn chữ này cũng nói ra miệng (theo phiên âm ra DC dịch là Cành không ra quả, 4 chữ) nhưng vừa nói ra, anh nghĩ đến cái đó, rồi đổ kị với người đàn ông của cô.

“Huấn luyện viên Kỷ, tối nay anh có rãnh không? Chúng ta đi ăn một bữa cơm đi, nhà hàng tôi cũng đã chọn xong.” Giọng Diệp Chi nghe hào hứng bừng bừng, rất có sức sống.

Lời cự tuyệt của Kỷ Lâm đến khóe miệng, cũng không tự giác biến thành, “Có, địa chỉ là gì?”

“Bá tước, một quán ăn trung quốc, ở gần quảng trường Bá tước.”

“Được, cô chờ tôi, tôi đến ngay.” Kỷ Lâm khóe môi nhếch lên, lúc đang nói chuyện đã đạp chân ga.

Còn chưa chờ Diệp Chi trả lời, lại hỏi thêm một câu, “Cô tối nay không tới đón Hoàn Tử? Ba của cậu bé đến đón hả?”

Diệp Chi bên kia dừng một lát, rồi mới lên tiếng nói: “Không phải, mẹ tôi sẽ đón.”

Quả nhiên là một người đàn ông không chịu trách nhiệm, Kỷ Lâm lại mang người đàn ông đó khinh bỉ một cách vô lý, rồi mới cúp điện thoại, vừa ngâm nga bài hát vừa hướng quảng trường Bá tước mà lái xe.

Đi được nửa đường, đột nhiên thức tỉnh. Trạng thái của anh không đúng. Anh nhất định phải vạch rõ giới hạn với Diệp Chi. Không thể dùng vẻ mặt này, nhất định phải nghiêm túc. Không thể có ý khác đối với Diệp Chi được.

Kỷ Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm đèn đỏ trước mặt, bình tĩnh. Nhất định phải bình tĩnh.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, xe phát động trong nháy mắt, ánh mắt của anh liếc về bên cạnh cửa sổ xe. Nhưng ở đó không có vẻ mặt nghiêm túc, trên mặt của anh rõ ràng là cười khúc khích không che giấu được.

Kỷ Lâm đến nhà hàng thì đã hơn bảy giờ, đường đi cũng không xa, thế nhưng anh lại đi tận một canh giờ. Không biết thế nào, tối nay lại kẹt xe, làm cho Kỷ Lâm vô cùng buồn bực, chỉ sợ Diệp Chi chờ lâu.

Thật may lúc anh đẩy cửa đi vào là thấy khuôn mặt tươi cười của Diệp Chi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi tới kéo ghế ngồi ra, “Thật xin lỗi, đã để cô đợi lâu.”

“Tôi cũng chỉ vừa tới.” Diệp Chi lắc đầu một cái, cầm thực đơn đưa tới trước mặt Kỷ Lâm, “Gọi đồ ăn đi.”

“Cô gọi đi, tôi không kén ăn.” Kỷ Lâm cầm thực đơn đẩy tới trước, cuối cùng thêm một câu, “Đừng khách sáo, tôi nói thật đó.”

“Phốc.” Diệp Chi cười cười, ngượng ngùng trong nháy mắt tan thành mây khói, cô mở thực đơn ra, lật vài tờ “Huấn luyện viên Kỷ, anh ăn cay được không? Hồng chu nhĩ phiến(*nàng nào biết món này chỉ ta nhé) như thế nào?”

“Có thể, cô xem rồi gọi.” ánh mắt Kỷ Lâm nhìn mái tóc đen của Diệp Chi, hơi mất hồn.

Người này thật đúng là cái gì cũng có thể ăn nha, Diệp Chi thấy thế cũng không khách khí với anh, nhanh chóng gọi vài món thức ăn, rồi cầm thực đơn trả lại cho phục vụ.

Diệp Chi lúc này cũng hơi đói rồi, thời gian cô làm việc và nghỉ ngơi luôn luôn có quy luật, khoảng sáu giờ tối chính là lúc ăn cơm tối, bây giờ đã đã hơn bảy giờ, nếu không phải thỉnh thoảng uống một ngụm trong ly so-da, nói không chừng bụng cũng đã kêu lên rồi.

Thật may nhà hàng này làm món ăn nhanh, vừa qua mười lăm phút món ăn đã được dọn đủ rồi, Diệp Chi ăn vài muỗng cơm tẻ xuống bụng, lúc này dạ dày mới thư thái một chút.

“Huấn luyện viên Kỷ, anh từng là lính sao?” Diệp Chi gắp một miếng đậu phụ, vừa ăn vừa hỏi.

“Không phải từng là, mà vẫn luôn là.” Kỷ Lâm cười khẽ, nhẹ nhàng đẩy đĩa đậu phụ sang phía cô, “Chỉ vì có chút chuyện nên cần nghỉ ngơi nửa năm, sang năm tháng hai sẽ trở về bộ đội.”

“A “ Diệp Chi kinh hãi, mắt đen bóng mở to dưới ánh đèn như có một tầng hơi nước, chói lọi như quỳnh rũ người khác.

Kỷ Lâm mở to mắt không nhìn tới cô, trong miệng hơi thấy khô.

“Sau này việc học Taekwondo của Hoàn Tử làm thế nào đây?” Đây là ý nghĩ đầu tiên của Diệp Chi.

“Có thể tìm võ đường khác, trong trường học này mấy võ đường cũng thật không tệ.” Nghe được lời này của Diệp Chi, trong lòng Kỷ Lâm xoắn chặt, nhưng vẫn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói.

“Ừm.” Diệp Chi đáp một tiếng, cúi đầu gắp thức ăn, Kỷ Lâm không nhìn thấy vẻ mặt của cô, trong lòng lại bắt đầu thấy khó chịu .

Nếu như sau này trở lại bộ đội, sợ là rất khó gặp lại được vẻ mặt lạnh băng nhưng nội tâm lại mềm mại của đứa bé. Không có ai gọi anh là chú Kỳ, lại không có ai cùng anh chơi với Tiểu Hắc.

Ngực Kỳ Lâm vừa buồn bực vừa căng thẳng, chợt rất muốn uống một ly rượu.

Hai người trong khoảng thời gian ngắn nhìn nhau chẳng nói gì, chỉ còn lại tiếng cái muỗng giả bị đụng chén, leng keng leng keng, tự dừng làm cho người ta buồn phiền.

Trong lúc ở trong lòng Diệp Chi đang suy nghĩ phải nói những thứ gì, ở gần cửa chợt phát lên một tiếng động.

Tay của cô run lên, giật mình làm rơi cái muỗng. Theo hướng âm thanh phát ra nhìn sang, lúc này mới phát hiện ra là một người con trai trẻ tuổi đang quỳ một chân xuống đất nhìn bạn gái cầu hôn.

Mấy người bàn bên cạnh cũng không ăn cơm, đặt chiếc đĩa xuống xem náo nhiệt, vì anh chàng kia mà nói giúp.

Cầu hôn rất lãng mạn, ở trong lòng của Diệp Chi không khỏi dâng lên một chút hâm mộ, cuộc đời của cô trực tiếp nhảy qua tình yêu cuồng nhiệt cùng hôn nhân, có đứa bé trước.

Có bạn trai là cái gì cảm giác? Là ngọt hay chua? Cô toàn bộ không biết, động tác nhai của Diệp Chi từ từ ngừng lại, bỗng cảm thấy không nuốt trôi cơm.

Cầu hôn rất nhanh đã thành công rồi, cô gái đó đang cầm một bó hoa to nước mắt cảm động chảy đầy mặt, trước mặt của mọi người nhón chân lên hôn bạn trai mình một cái, mọi người ai cũng vỗ tay nhiệt liệt.

Diệp Chi vốn tưởng rằng chuyện này đã xong rồi, cúi đầu định ăn cơm, cô bé kia thế nhưng lại đi tới bàn của bọn họ.

Diệp Chi đang vô cùng kinh ngạc, cầm một đóa hoa hồng to nhét vào trong lòng cô, nghịch ngợm nhìn Kỷ Lâm nháy nháy mắt, “Hôm nay là đêm Valentine, anh lại không mua hoa cho bạn gái, nhưng không sao, hoa của tôi tặng cho cô, chúc hai người sớm kết hôn.”

Kỷ Lâm ngu ngơ, Diệp Chi cũng ngu ngơ, hai người ngơ ngác nhìn bó hoa hồng to ở trong tay, cho đến vậy đôi tình nhân nhỏ đi ra khỏi nhà hàng, mới phục hồi lại tinh thần.

“Hôm nay là. . . . . Valentine?” Diệp Chi nhép nhép miệng, khó khăn hỏi.

“Hình như là. . . . . đúng?” Kỷ Lâm bị cô bé kia nói câu cuối cùng sớm ngày kết hôn làm tâm can rung động, bây giờ còn cảm thấy lâng lâng.

“Khụ khụ, huấn luyện viên Kỷ, chỉ là trùng hợp, tôi. . . . .”

“Tôi biết...tôi biết.” Kỷ Lâm phục hồi tinh thần lại, vội vàng cắt đứt lời nói của Diệp Chi, “Yên tâm đi, tôi không suy nghĩ lung tung đâu.”

Vậy thì tốt,cầm bó hoa hồng to đặt lên ghế bên cạnh. Diệp Chi cắn cắn môi nghĩ, cô cũng đã trưởng thành, nhưng Valentine cùng đàn ông ăn cơm với nhau thì vẫn là lần đầu tiên.

Mà Kỷ Lâm, cơm cũng không đụng đến, suy nghĩ trôi dạt đến chông của Diệp Chi. Valentine cũng không mua quà cho Diệp Chi. Vừa nhìn thì biết không phải là người quan tâm vợ con rồi. Ngẫm một chút, Diệp Chi cũng không biết hôm nay là Valentine, có thể thấy được anh ta đã bỏ rơi Diệp Chi đến trình độ nào rồi.

Đoàn trưởng Kỳ dùng chiếc đũa hung hăng đâm hạt cơm trong chén của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy sát khí.

Bữa cơm này hai người ăn cảm giác trầm bổng khác thường, lúc đi ra khỏi khách sạn, do áp lực của người ăn cơm trong nhà hàng, nên không thể không cầm bó hoa hồng to đó theo ra.

Biết hôm nay là Valentine, hai người ở một chỗ ít nhiều đều không tự nhiên, vì vậy sau khi ăn cơm xong, Kỳ Lâm đưa Diệp Chi về nhà. Mà bó hoa hồng lớn đó, anh do dự mấy phút, vẫn không có ném đi, mà mang về nhà mình, lén lén lút lút nhét vào trong quần áo mang qua cửa nhà.

Làm cho thượng tướng Kỳ với Mẹ Kỳ đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, con thứ hai sau khi ăn xong bữa cơm bụng lại lớn như vậy.

Tối hôm đó, Kỳ Lâm chợt nằm mơ. Trong mộng, anh trở lại một lần nữa sáu năm trước, từ cửa phòng chưa kịp đóng chặt đến tiếng kêu cứu của một cô gái.

Anh một cước đạp cửa ra, ba quyền hai cước đánh hai người đàn ông đang có ý đồ bất chính chạy mất dạng, đang muốn đỡ cô gái kêu cứu dậy.

Cơ thể cô gái yếu ớt đã mềm như nước, chợt ôm chặt lấy bờ vai của anh, kéo áo sơ mi mỏng của anh ra, môi mềm đặt lung tung trên ngực của anh.

“Cô gái, cô...cô không thể. . . . .”

“Cô gái, cô tỉnh lại đi...này. . . . . Ừmh. . . . .”

Cơ thể cô gái mềm mại, môi nóng bỏng, hơn nữa trong phòng rất tối, tất cả giống như nước chảy thành sông. Lý trí với tự chủ toàn bộ cũng quên hết, chỉ còn lại dục vọng.

Anh đè cô dưới thân thể mình, vuốt ve da thịt trơn nhẵn của cô, hung hăng tiến vào, môi lưỡi mập mờ dây dưa, cả đêm xuân sắc vô tận.

Sáng ngày hôm sau, đúng năm giờ Kỷ Lâm tỉnh lại, vừa định xuống giường, chợt cảm thấy thân thể có chút không ổn, cúi đầu mà nhìn, hung hăng mắng một tiếng, “Đclmm.”

Anh thế nhưng lại xuất tinh trong mơ.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Can Thiệp Kịp Thời

Buổi sáng, Úc Lương Tranh đi xuống lầu thật sớm, đang ngồi trong xe chờ Nhạc Du xuống, thì gặp Kỷ Lâm mồ hôi đầy người từ đằng xa đang chạy tới, vừa chạy, vừa dùng sức vung vẩy cánh tay, bộ dạng giương tay múa chân, quả thật thiếu chút nữa làm mù mắt của Úc Lương Tranh.

ddlqd

Anh mở cửa xe đi xuống, quan sát ông anh vợ của mình mấy lần, cau mày nói: “Cậu đang làm gì vậy?”

“A, tớ đang tập thể dục, rèn luyện thân thể.” Kỷ Lâm dường như mệt mỏi nói, dừng lại nói chuyện với Úc Lương Tranh, nhưng không quên đứng tại chỗ nâng đùi.

ddlqd

“Động kinh hả?” Úc Lương Tranh nhíu mày nhìn anh, thế nào cũng cảm thấy toàn thân anh lộ ra vẻ khác thường.

Mặc dù bình thường buổi sáng nào Kỷ Lâm cũng tập thể dục, nhưng cho tới bây giờ cũng không có luyện tập hung mãnh như vậy. Nhất là từ sau khi mang con mèo về nhà, cả ngày chỉ vây quanh con mèo kia chơi, thậm chí có lúc cũng không tập thể dục buổi sáng, hôm nay thật khác thường. Nhất định đã có chuyện gì xảy ra.

ddlqd

“Cậu tặng mèo cho người khác rồi?”

“Sao có thể chứ. Đó là con trai của tớ mà.” Kỳ Lâm làm xong động tác nâng đùi, lại bắt đầu đá chân, quả thật một khắc cũng không nhàn rỗi.

ddlqd

Úc Lương Tranh tựa nửa người trên xe, cau mày suy tư một lúc lâu, chợt ngược mắt nhìn Kỳ Lâm một cách kỳ quái, ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới mở miệng, “Cậu. . . . . Không phải là chưa thỏa mãn dục vọng đó chứ?” Cho nên mới phải dùng phương thức này phát tiết tinh lực dư thừa.

ddlqd

“Này. Cậu đừng có nói lung tung.” Úc Lương Tranh vừa dứt lời, Kỳ Lâm giống như mèo bị dẫm đuôi, xoay một cái từ trên mặt đất nhìn lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ cực kỳ hung ác, “Cậu mới chưa thỏa mãn dục vọng. Cả nhà cậu cũng chưa thỏa mãn dục vọng.”

ddlqd

Úc Lương Tranh hé mắt, “A, nói lời cuối cùng đó, vậy thì cậu chưa thỏa mãn dục vọng.”

“. . . . .” Kỳ Lâm xoay mặt, che giấu vẻ ửng hồng không bình thường trên mặt, cố gắng giải thích, “Ha ha, sao lại thế. Xem ra là cậu mấy ngày nay ăn không đủ no rồi, cho nên mới phát tiết trên người tớ. Tốt lắm, không cần giải thích, tớ hiểu mà.”

ddlqd

Anh nói xong một câu, Úc Lương Tranh trả lời cũng không nghe, chân dài nhanh chóng bỏ chạy vào nhà, thiếu chút nữa đụng phải Nhạc Du đang đi tới.

“Anh hai sao vậy?”

Nhạc Du cúi người lên xe, vừa cài dây an toàn, vừa hỏi.

ddlqd

“Nên tìm vợ.” Úc Lương Tranh cười cười, mịt mờ nói một câu.

Úc Lương Tranh đáng chết. Kỳ Lâm mở vòi hoa sen ra, mặc cho nước lạnh như băng từ đỉnh đầu chảy xuống, cắn răng nghiêng lợi lằm bằm.

ddlqd

Anh ta đã là đàn ông hơn ba mươi tuổi rồi, còn đi phơi bày chuyện mộng xuân. Đáng chết. Đáng là nói chuyện không biết suy nghĩ. Anh ta mỗi ngày ăn thịt, thì cho rằng khắp thiên hạ ai cũng giống như anh ta.

Người đàn ông xấu xa như vậy, ban đầu không nên khuyên bảo bồi gả cho anh.

ddlqd

Kỳ Lâm giận ùng ùng xoa sữa tắm lên người mình, bàn tay mang vết chai do cầm súng theo sức lực từ eo chuyển sang cơ bụng rắn chắc. Bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Diệp Chi mặc quần dài màu xanh nhạt ngồi ở trên ghế dài, vô ý lộ ra một chút ngực trắng nõn, cúi đầu ở trên laptop.

ddlqd

Da trơn mềm, cổ thon dài, bộ ngực đầy đặn, còn có đầu ngón tay xanh nhạt. . . . .

Đợi đến lúc Kỳ Lâm phản ứng anh đang suy nghĩ gì, thì phía dưới đã sớm phản ứng, anh nhìn nơi căng cứng của mình, sửng sốt một hồi lâu, chột đụng đầu vào vách tường ẩm ướt.

ddlqd

Buổi chiều trong võ đường, Hoàn Tử vừa đá chân, vừa len lén nhìn Kỳ Lâm, huấn luyện viên Kỳ hôm nay không có nói chuyện với cậu, chỉ ngồi ở trên ghế dài suy nghĩ chuyện gì đó, nhìn cũng không nhìn cậu một cái.

Đứa nhỏ nhìn Kỳ Lâm đang nhè nhẹ vỗ về lưng của Tiểu Hắc, trong lòng có chút khó chịu, huấn luyện viên Kỳ giống như không thích cậu nữa.
.....

ddlqd

Hoàn Tử từ nhỏ đã rất nhạy cảm với cảm xúc của người lớn. Lúc Diệp Chi tâm tình không tốt, cậu đọc trong sách viết, nên mang cho Diệp Chi một ly trà, hoặc là chui vào lòng cô nũng nịu một chút, lúc này thấy Kỳ Lâm buồn bã, chợt rất muốn đi an ủi huấn luyện viên một chút.

“Thế nào? Hoàn Tử, hôm nay không chuyên tâm nha.” Bạch Kỳ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử lại, để cho cậu nhìn thẳng vào mắt mình “Hôm nay huấn luyện viên Kỳ tâm tình không tốt, huấn luyện viên Bạch chơi với cháu nha.”

ddlqd

Hoàn Tử mở trừng hai mắt, đưa tay nhỏ bé kiên định đẩy tay Bạch Kỳ ra, không nhận lời của anh, ánh mắt lại lần nữa nhìn Kỳ Lâm.

Tiểu tử này thật đúng là. . . . . Bạch Kỳ cười khổ một cái, mình dạy cậu bé thời gian dài như vậy, trong lòng cậu làm sao mình lại không có địa vị như Kỳ Lâm cơ chứ.

ddlqd

“Đừng nhìn, nhìn thì cháu cũng không tìm ra một cô gái cho huấn luyện viên Kỷ đâu.” Bạch Kỳ sờ sờ môi, ác liệt nói.

“?” Hoàn Tử nháy nháy mắt, nghe không hiểu ý của Bạch Kỳ.

ddlqd

“Huấn luyện viên nói cho cháu biết một bí mật.” Bạch Kỳ hèn hạ ti tiện tiến tới, liếc Kỷ Lâm một cái, nói vào tai Hoàn Tử “Huấn luyện viên Kỷ của cháu muốn lấy vợ .”

“...” Hoàn Tử chột mở to hai mắt, khuôn mặt khiếp sợ.

ddlqd

“Là thật.” Bạch Kỳ nhìn thấy bộ dáng của đứa trẻ này cảm thấy rất mới lạ, tiếp tục trêu chọc cậu, “Cháu nhìn anh ta đi, còn kém viết lên trên mặt mấy chữ tôi muốn lấy vợ thôi.” Dừng một lát, lại thêm một câu, “Nói không chừng vài ngày nữa, cháu sẽ có thêm một sư nương nha.”

Bạch Kỳ nhìn chăm chăm Hoàn Tử, mong cậu có phản ứng đặc biệt, tiểu tử này mỗi ngày đều trưng một dáng vẻ lạnh lẽo, quả thật rất không thú vị.

ddlqd

Nhưng Hoàn Tử không như anh nghĩ, nhìn Bạch Kỳ mấy lần, dần dần thu lại nét mặt khiếp sợ, lần nữa khôi phục thành bộ dáng lạnh nhạt như bình thường, cúi đầu nghiêm túc đá chân, Bạch Kỳ nhìn mà trợn mắt há hốc miệng.

Quả thật hận không thể đưa tay kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử, giúp cậu làm một vẻ mặt khoa trương.

ddlqd

Lúc Diệp Chi tới đón Hoàn Tử, thì phát hiện Kỳ Lâm có cái gì không đúng, bình thường rất nhiệt tình, lần này nhìn thấy cô tới cũng chỉ đơn giản gật đầu một cái, sau đó thì đi ra võ đường.

Mà kỳ quái hơn là, đứa con nhà mình cũng có gì đó không ổn. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia trông rất nghiêm túc, nhìn một cái cũng biết là đang không vui.

ddlqd

Như vậy là sao?

Đến khi Diệp Chi dắt Hoàn Tử đi về một lúc lâu, cũng không nói ra nguyên nhân. Cô nhìn đỉnh đầu đen như mực của con trai, dịu dàng nói: “Con trai, con với huấn luyện viên Kỳ cãi nhau?”

ddlqd

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Diệp Chi đã cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ ngẫm lại, thật ra thì cũng không đúng, cô cảm giác Kỳ Lâm tính tình rất ngây thơ, đứa con nhà mình lại quá mức thành thực, hai người sao có thể cãi nhau được.

“Không có.” Hoàn Tử trầm mặc mấy giây, rồi trả lời vấn đề của mẹ, nhưng lại có chút không yên lòng.

ddlqd

Cậu thích huấn luyện viên Kỳ, huấn luyện viên Kỳ sẽ cùng cậu chơi đùa, sẽ dịu dàng sờ đầu của anh, còn có thể ôm cậu giơ lên thật cao, đặt lên trên vai của mình, mặc dù cậu mỗi lần đều biểu hiện không tình nguyện, nhưng trên thực tế trong nội tâm lại rất thích.

ddlqd

Nhưng bây giờ huấn luyện viên Kỳ lại muốn lấy vợ, Hoàn Tử mấp máy môi, đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút bất lợi đối với mình.

Huấn luyện viên Kỳ cưới vợ xong, khẳng định cả ngày sẽ chơi với vợ của anh ta, sẽ không quan tâm tới mình.

ddlqd

Nghĩ đến đây, lỗ mũi Hoàn Tử chột ê ẩm, cậu thích huấn luyện viên Kỳ, nếu sau khi cưới vợ, huấn luyện viên Kỳ vẫn có thể cùng chơi với cậu thì tốt biết bao nhiêu.

Nhưng như thế nào mới có thể làm cho huấn luyện viên Kỳ không cưới cô gái khác đây?

ddlqd

Hoàn Tử nhú lại lông mày thanh tú lại, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến một biện pháp tốt, nếu để cho huấn luyện viên Kỳ cưới mẹ. . . . . Vậy cậu không phải có thể vẫn cùng sống chung một chỗ sao.

Thế nhưng sao, Hoàn Tử lại có chút không vui. Mẹ là của cậu, nếu huấn luyện viên Kỳ làm ba mới của cậu, có phải sẽ đem mẹ đoạt đi hay không?

ddlqd

Vì vậy đưa nhỏ rồi rằm, lúc ăn cơm tối vẫn ngăn người, ngay cả Diệp Chi gấp cho cậu mấy miếng khố qua cậu ghét nhất cũng không hay biết.

Quả nhiên là cãi nhau với huấn luyện viên Kỳ rồi, Diệp Chi quan sát con trai một đêm, rốt cuộc khẳng định kết luận của mình. Ăn xong cơm tối, cô nghĩ đi nghĩ lại, nằm lì ở trên giường gửi cho Kỳ Lâm một cái tin nhắn: huấn luyện viên Kỳ, anh hôm nay như thế nào?

ddlqd

Ý cô là muốn hỏi thăm về Hoàn Tử một chút, nhưng khi Kỳ Lâm nhìn tin nhắn đó thì nghĩ ra một ý tứ khác.

Diệp Chi thế nhưng lại hỏi anh như thế nào? Kỳ Lâm cầm điện thoại di động trên tay mà run lên, hưng phấn thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên. Soạn tin nhắn rồi lại xóa rồi lại soạn, lại xóa, rốt cuộc căng thẳng trả lời hai chữ: rất tốt.

ddlqd

Diệp Chi nhìn màn hình điện thoại sững sốt, trả lời như thế là sao, phải cụ thể một chút chứ, tối thiểu phải để cho cô biết hôm nay anh và Hoàn Tử xảy ra chuyện gì chứ.

Vì vậy Diệp Chi lại gửi thêm một tin nhắn: tối nay Hoàn Tử không có tinh thần, nhưng mà lúc ở võ đường nhìn lại rất tinh thần.

ddlqd

Tin nhắn hỏi đủ rõ ràng chứ? Huấn luyện viên Kỳ nhất định có thể thấy rõ.

Nhưng lần này đến lần khác, lúc Kỳ Lâm thấy cái tin nhắn ngắn này lại hưng phấn. Thì ra ở trong lòng Diệp Chi mình lại quan trọng như vậy. Ý tứ của những lời này rõ ràng nói chỉ có mình có thể chăm sóc tốt Hoàn Tử. Nhất định là như vậy.

ddlqd

Lúc hưng phấn tới cực điểm huấn luyện viên Kỳ dễ nóng nảy, sốt ruột, càng không biết làm sao trả lời Diệp Chi, do dự mấy phút đồng hồ, rốt cuộc xấu hổ đỏ mặt trả lời.

Diệp Chi nhận được tin nhắn hồi âm của Kỳ Lâm thì khóe miệng rụt rụt, trực tiếp liền ném điện thoại di động ra ngoài, quả nhiên người đàn ông này với đứa con nhà mình gây gổ, chuyện này. . . . . Thật là sao có thể ấu trĩ như vậy.

ddlqd

Nhưng mà tại sao trước mặt mình anh ta lại khoe tài như vậy được cơ chứ? Quá đáng xấu hổ.

Mặc dù Diệp Chi nửa ngày không có trả lời tin nhắn, nhưng cũng đủ để cho Kỳ Lâm hưng phấn đến nửa đêm cũng không ngủ được, cầm điện thoại di động đọc hai cái tin nhắn vô số lần, cuối cùng thận trọng lưu lại, rồi mới lưu luyến tắt điện thoại.

ddlqd

Mà Kỳ Lâm cùng Diệp Chi không hay biết, lúc này trên diễn đàn đại học thành phố C đã xuất hiện một bức ảnh vô cùng nóng. Tiêu đề là: bạn gái thần bí của huấn luyện viên Kỳ rốt cuộc đã lộ mặt.

ddlqd

Topic này vừa ra, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt nữ sinh đại học, gần nửa giờ đã có hơn vạn người xem, hơn nữa còn đang bị những hồi đáp làm gia tăng lượt truy cập. . . . .

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Con Mèo Nhỏ

Trong hình chẳng những có chữ miêu tả, hình chụp còn rất sắc nét, nhưng bất ngờ chính là hình Kỷ Lâm cũng Diệp Chi.

Hoàng hôn, nắng chiều màu cam nhẹ nhàng chiếu lên trên thân hai người, người đàn ông khẽ nghiêng đầu, hình như là nói với cô gái cái gì đó, mà cả khuôn mặt cô gái thì chôn sâu trong cổ anh ta, hai người trông thật thân mật và ấm áp.

bãnglqd

Chủ nhân của bức hình còn hả hê ghi chú dưới bức hình: ‘Ta sớm đã nói huấn luyện viên Kỷ là một người đàn ông ưu việt như vậy, không thể nào không có bạn gái nha? Ha ha, các người đều người phàm, mau mau quỳ gối trước ta nha.’

Phía dưới có rất nhiều trả lời :

Người thứ nhất: cặp gặp than Lưu Minh.

Người thứ 2: huấn luyện viên Kỷ vậy mà có bạn gái, để cho ta đi tìm cái chết là vừa.

Người thứ 3: Chủ nhà xấu xa... . Huấn luyện viên Kỷ là của ta. Ta không tin. Không tin.

Người thứ 4: 3 ca tới chiến. Huấn luyện viên Kỷ chính là ta đây.

.....

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nước miếng trong diễn đàn bay tán loạn, rất náo nhiệt. Còn có một người ‘tốt bụng’ cố ý đăng lên một cái topic, Kopp một chút có liên quan đến huấn luyện viên Kỳ, khiến người xem đang u mê rất cuộc cũng hiểu rõ chuyện đầu đuôi, cũng hưng phấn tham gia thảo luận trong diễn đàn.

Vài tấm hình bên trong topic cũng không có chụp rõ mặt Diệp Chi, vì vậy thảo luận đến cuối cùng, tất cả mọi người rồi rít bàn tán ‘ngày mai nhất định phải đi trông thấy Diệp Chi, xem kiểu cô gái gì mới có thể bắt được trái tim huấn luyện viên Kỳ. . . . .’

Bạch Kỳ kể từ khi ở thành phố C cùng với Kỳ Lâm mở một lớp dạy Taekwondo, cũng biết rất nhiều chuyện tình nổi lên ở thành phố C. Rõ ràng nhất là đăng ký ID trên một vài diễn đàn của thành phố C, nhàn rỗi không chuyện gì làm thì lên nói chuyện chọc cười, trêu đùa cô gái nhỏ nào đó.

Tối hôm đó, trước lúc ngủ anh theo lẽ thường vào một cái diễn đàn, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái hình này, buồn ngủ trong khoảnh khắc chạy sạch sẽ, Bạch Kỳ cười hắc hắc, giơ móng vuốt tội ác viết mấy câu bằng điện thoại di động.

Hắc bạch cờ vây: Chủ nhà.... Cô gái kia căn bản không phải bạn gái huấn luyện viên Kỳ, mà là vợ của huấn luyện viên Kỳ. Thấy đứa nhỏ dễ thương hay luyện tập Taekwondo ở hội quán không? Đó là con trai của huấn luyện viên Kỳ.

Bạch Kỳ vừa đưa ra, lập tức như một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, phía dưới xuất hiện vô số trả lời hỏi rõ chân tướng sự việc, đáng tiếc Bạch Kỳ chỉ nói một câu này, rồi cũng không hồi âm nữa, làm một nhóm người vô đầu bút tai, nhưng cũng không có cách nào bắt ID hắc bạch cờ vây tới.

Ai bảo Kỳ Lâm cả ngày khi dễ mình. Bạch Kỳ hài lòng tắt điện thoại chui vào chăn ngủ thiếp đi, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng học viên của

võ quán ngày mai, chặc chặc, rốt cuộc thì nhìn thật là náo nhiệt.

Mà Bạch Kỳ tiến vào mộng đẹp cũng không biết, anh vô tâm làm một tiểu tác giả ác, cuối cùng khiến chuyện phát triển đến trình độ nào.

Kể từ sau khi Bạch Kỳ trả lời, cả hướng đi của diễn đàn trong nháy mắt thay đổi, tiêu điểm từ thảo luận chuyện bạn gái của huấn luyện viên Kỳ hoàn toàn chuyển tới con trai của huấn luyện viên Kỳ, thậm chí còn có mấy nữ sinh đang học Taekwondo ở đạo quán đem ảnh chụp của Hoàn Tử thả lên.

Kỷ Lâm ngoài miệng nói là huấn luyện viên chính của đạo quán, trên thực tế trừ Hoàn Tử, những người còn lại anh trên căn bản không đích thân dạy, hơn nữa thời gian Hoàn Tử học Taekwondo là khác với những người còn lại, vì vậy ở đạo quán chỉ có vài học viên là có tiếp xúc với Hoàn Tử, những học viên khác chỉ biết là trong đạo trường có một đứa bé, về phần đứa bé này cùng huấn luyện viên Kỳ có quan hệ như thế nào. . . . . là hoàn toàn không biết.

Vì vậy, mặc dù có mấy học viên đã nghe qua đối thoại giữa Kỷ Lâm với Hoàn Tử, lúc này cũng giải thích rằng, Taekwondo chú trọng nhất lễ nghi, cho dù là cha con, ở võ đài cũng sẽ huấn luyện như những bạn học khác. Suy luận như vậy Hoàn Tử là con trai của huấn luyện viên Kỳ, hoàn toàn có thể.

Mã bất đình đề: Mẹ nó, này tuyệt đối là ruột thịt. Nhìn cặp mắt đi, quả thật giống nhau như đúc.

Nhĩ Khang biệt tấu: LS+10086. Ta cá một xe dưa chuột, đứa nhỏ này là con ruột của huấn luyện viên Kỳ.

Khuyhnh bồn đại đại đại ngư: ta lại cá thêm một xe.

.....

“Lại, dùng sức đá, chân phải thật thẳng, không thể khom, cái gì cũng không cần nghĩ, dùng sức đá.” Kỷ Lâm cầm chân bia, một lòng một dạ dạy Hoàn Tử.

Đạo quán vốn yên tĩnh, lúc này quả thật chỉ có thể dùng từ người người tấp nập để hình dung, trừ võ đài không cho người ngoài đặt chân, những nơi khác có thể đứng cũng đứng đầy người. Tất cả đều là sinh viên đại học C, hơn nữa nữ sinh chiếm đa số.

Kỷ Lâm cũng không biết là xảy ra chuyện gì, mới sáng sớm, thì đã có nhiều nữ sinh mang trên mặt nụ cười kỳ quái tới đạo quán, đến gần tối, số lượng chẳng những không có giảm bớt, ngược lại có càng ngày càng có khuynh hướng nhiều lên.

Kỷ Lâm hỏi vài người xem họ tới nơi này làm gì, lại không hỏi ra được đáp án, cuối cùng đành mặc kệ các cô, xem các cô là người tàng hình, ôm Tiểu Hắc đến bên cạnh Hoàn Tử.

Hoàn Tử gật đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng nghiêm túc như một tờ giấy, dừng lại mấy giây, chợt đưa chân dùng sức đá vào bia một cái, “Hàaa....”

“Huấn luyện viên Kỷ. Thật...thật xin lỗi. . . . .”

Thời gian đưa trẻ học Taekwondo quá ngắn, còn chưa nắm vững chính xác sức lực để đá chân, Kỷ Lâm lại để cho cậu tự do đá theo ý mình, chỉ dặn đá mạnh về phía trước là được, kết quả Hoàn Tử cứ như vậy đá một cước ngay ót của Kỷ Lâm.

Bên ngoài võ đài trong nháy mắt đang yên tĩnh, liền vang lên tiếng cười không dứt.

Hoàn Tử mặt đỏ lên, chui vào trong ngực Kỷ Lâm, hai con tay nhỏ bé cầm mặt của Kỷ Lâm nhìn tới nhìn lui, lo lắng vô cùng, một đôi mắt đen

nhỏ dài bồng ươn ướt.

Cậu đá huấn luyện viên, huấn luyện viên có thể không thích cậu hay không?

“Ngoan, không có việc gì.” Kỳ Lâm vuốt vuốt cái trán của Hoàn Tử, nhếch miệng bất giác có ý cười, “Chút ít sức lực của người chỉ có thể gãi ngứa cho huấn luyện viên, ai... thật sự là không có sao.”

Hoàn Tử vẫn như cũ là một bộ dáng muốn khóc nhưng không khóc, Kỳ Lâm không còn cách nào khác, đem đầu đưa tới trước mặt Hoàn Tử, “Nếu không thì người thối cho huấn luyện viên một chút, thối một chút là tốt hơn liền.”

Anh vừa dứt lời, Hoàn Tử liền phồng hai má nhỏ lên, hướng trán của anh dùng sức thối một hơi, đứa trẻ xem lời nói của Kỳ Lâm là thật, lại muốn đền bù sai lầm của mình, thối cực kỳ dùng sức, khuôn mặt nhỏ bé mặt nên hơi hồng hồng, càng thêm mềm mại. Kỳ Lâm không nhịn được, anh bế cậu lên, hung hăng xoa nắn má của cậu một trận mới chịu bỏ cậu xuống.

Diệp Chi thật vất vả mới chen vào được đạo quán, lại thấy bên ngoài võ đài có một nhóm người, căn bản cũng không qua được, thật vất vả mới tìm được một cái khe hở, miễn cưỡng thấy được con trai cùng Kỳ Lâm, liền xông vào bên trong hô một tiếng “Hoàn Tử...mẹ đến rồi.”

Cô vừa thốt ra lời này, chỉ thấy mặt của đám người vây quanh võ đài kia trong nháy mắt liền chuyển đến cô, vô số đôi mắt sáng trong suốt dính vào trên người cô, Diệp Chi bị nhìn đến rợn cả tóc gáy.

Hôm nay. . . . . Đây là xảy ra chuyện gì?

“Huấn luyện viên ôm người qua, người xem nhiều người như vậy.” Kỳ Lâm chỉ chỉ bên ngoài, tay nắm thật chặt Hoàn Tử, một chút buông tay

cũng không có.

Hoàn Tử có thể là vì đá trúng Kỳ Lâm nên áy náy, cũng không có phản kháng, ngoan ngoãn ôm cổ của Kỳ Lâm, mặc cho anh ôm cậu đến bên cạnh mẹ.

“Đi ra ngoài rồi nói.” Kỳ Lâm nhìn đám người chung quanh, sợ bọn họ sơ ý đâm trúng người Hoàn Tử, cùng Diệp Chi nói một tiếng, rồi đi trước mở đường.

Diệp Chi gật đầu một cái, đi sát phía sau Kỳ Lâm.

“Thấy không. Thật sự là một nhà ba người chứ?”

“Không cần người nhắc nhở. . . . . Hic hic, ta đã chết tâm rồi.”

“Lòng ta đã nguội lạnh. . . . .”

Một đám nữ sinh che ngực giả bộ khóc, Bạch Kỳ ở một bên xem náo nhiệt, ánh mắt liếc về phía bóng lưng ba người Kỳ Lâm, trong lòng chột động, đừng nói chứ... thật giống một nhà ba người .

Kỳ Lâm tìm một nơi yên tĩnh, đặt Hoàn Tử xuống, Hoàn Tử hình như còn có chút không yên lòng với Kỳ Lâm, cậu sờ soạng trán anh một lúc, rồi mới trở lại bên cạnh mẹ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Diệp Chi cảm thấy hai người kia quan hệ có vẻ tốt hơn. Trong lòng không nhịn được nghĩ đến hứng thú tệ hại, quả nhiên là ngày hôm qua cãi nhau, hôm nay lại bình thường rồi.

Nhưng mà hôm nay ở đạo quán rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Diệp Chi không hiểu, Kỳ Lâm nhún vai, bày tỏ mình cũng không biết. Bây giờ trong đầu sinh viên càng ngày càng có những suy nghĩ vô cùng kỳ quặc, anh đã già, theo không kịp.

“Có rảnh rồi tới nhà chơi.” Diệp Chi dặt tay Hoàn Tử cười híp mắt nhìn Kỷ Lâm nói một câu, rồi mới vẫy tay tạm biệt.

“Huấn luyện viên, muốn... muốn đến nhà chúng ta chơi.” Hoàn Tử cũng bắt chước học một câu, nhưng đây là lần đầu tiên cậu muốn mời người khác, cho nên rất không có quen, một câu nói đó thật vất vả nói xong.

“Được.” Kỷ Lâm nhìn một lớn một nhỏ ở trước mặt có chút khó chịu, nhưng vui vẻ nhiều hơn, nên không chút do dự đáp một tiếng.

Thấy hai mẹ con đi xa, lúc này mới nặng nề thở dài một tiếng, cố nén ngửa ngáy trong lòng. A... Thật sự rất muốn xách hai người này về nhà.

Kỷ Lâm vừa nghĩ tới Diệp Chi và Hoàn Tử, vừa trở về đạo quán, không ngờ vừa mới kéo cửa ra, liền thấy mặt cha của mình đờ đờ sát khí, nhất thời lui về phía sau một bước, kinh hãi nói: “Cha, sao cha lại tới đây?”

“Người còn dám nói.” Thượng tướng Kỷ bần tay hung hăng vỗ một cái trên ót của con trai, “Người nói đi người đã làm ra cái chuyện tốt gì? Còn dám gạt ta và mẹ của người? Mẹ nó, người còn nói là không đúng nữa?”

Thượng tướng Kỷ trừng mắt liếc Kỷ Lâm, rồi nghiêng đầu nhìn bạn già, chờ câu trả lời của bà.

Kỷ Lâm bị anh cha làm cho không hiểu như thế nào, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, rụt bả vai một cái, kêu một tiếng “Mẹ?”

“Tôi xem hình đây. Lão Kỷ, ông cùng tiểu nhị nói chuyện đi.” Mẹ Kỷ không ngẩng đầu lên trả lời một câu, rồi bắt đầu tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

“Đồ khốn kiếp.” Thượng tướng Kỳ thấy Kỳ Lâm một chút ý tứ cũng không có, tức giận trực tiếp đập một cái, “Còn không thừa nhận. Con trai cũng đã có. Bạch Kỳ cũng biết, còn gạt ta và mẹ của người nữa sao?”

“Cha, cha nói cái gì vậy? Cái gì con trai?” Kỳ Lâm vẻ mặt đau khổ che nơi bị thượng tướng Kỳ đập một cái, đau nhe răng trợn mắt.

Anh quay sang một bên nhìn người đang cố gắng giả trang làm người tàng hình, Bạch Kỳ. “Bạch Kỳ, rốt cuộc là thế nào?”

“Khụ.” Bạch Kỳ ho một tiếng, nhìn thượng tướng Kỳ một chút, lại nhìn Kỳ Lâm một chút, trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Anh tối hôm qua chính là không có việc gì làm nên chỉ đùa một chút, ai biết lại gây ra họa lớn.

Hôm nay sau khi Kỳ Lâm cùng Diệp Chi mang theo Hoàn Tử rời khỏi đây, anh cảm thấy nhàm chán, liền cầm cái hình đó nhìn một chút, đang nhìn say sưa ngon lành, bỗng thượng tướng Kỳ cùng Kỳ phu nhân đến, Kỳ Lâm không có ở đây, anh chỉ có thể tiếp đãi.

Nhưng lúc anh đi lấy ghế cho hai lão gia ngồi thì sơ sót, tùy ý để màn ảnh điện thoại vẫn sáng đặt ở trên võ đài, hơn nữa còn vừa vặn là hình Kỳ Lâm cùng Diệp Chi ở diễn đàn kia.

Không ngờ bị thượng tướng Kỳ nhìn thấy, căn bản là cả hai đều không nghe giải thích của anh đã cho rằng Diệp Chi là...bị tên tiểu tử khốn kiếp nhà anh làm lớn bụng rồi vứt bỏ, cô gái đó... mà còn có Hoàn Tử “Đứa bé đáng thương bị ba bỏ rơi” .

Lão tướng quân tức giận đỏ ngầu cả mắt, tay áo cũng vén lên, một bộ muốn đem Kỳ Lâm đánh đến như tử.

Bạch Kỳ run run rẩy rẩy đối với Kỳ Lâm giải thích một phen, dĩ nhiên đã giảm bớt phần mình ở trong hình đó bình luận, chỉ nói là anh tình cờ phát hiện tấm hình, cảm thấy thú vị liền mở ra xem, không ngờ cha mẹ Kỳ cũng cảm thấy thú vị. . . . .

Kỳ Lâm nhất thời dở khóc dở cười, “Cha, chuyện này. . . . . Đây hai mẹ con không quan hệ với con, bọn họ. . . . .”

“Không quan hệ?” Thượng tướng Kỳ nhìn Kỳ Lâm, giơ điện thoại di động đưa đến trước mặt Kỳ Lâm, “Người xem đi, đôi mắt này với người giống nhau như đúc, rõ ràng chính là con người.”

Dừng một chút, cảm thấy không đúng, lại giải thích một chút nữa “Không phải. Người là mắt hồ ly. Cháu của ta là mắt xếch.”

Kỳ Lâm , còn nói như thế nào đây, cháu trai cũng đã gọi. Chỉ là Hoàn Tử thật sự không có quan hệ gì với anh, Kỳ Lâm không chút để ý đưa mắt nhìn qua màn hình điện thoại di động.

Không ngờ lúc liếc mắt này lại hoàn toàn làm cho anh sững sờ tại chỗ, đứa trẻ có một đôi mắt vừa nhỏ vừa dài, đuôi mắt hơi hếch lên, lông mi nồng đậm, xinh đẹp kỳ lạ, thế nhưng đó đều không phải là trọng điểm. . . . .

Trái tim Kỳ Lâm đập bịch bịch, bình thường nhìn không phát hiện ra, thế nhưng lúc này đột nhiên thấy hình Hoàn Tử, cặp mắt kia của cậu với anh thật đúng là cùng một khuôn ra.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hoài Nghi Mầm Mống

Thành phố C gần đây đang trong kỳ kiểm tra Internet, vì vậy thường bị cúp điện cả thành phố. Lại là lúc nóng nhất trong năm, không có máy điều hòa, không khí nóng trong phòng quả thật có thể khiến người ta hít thở không thông.

Bạch Kỳ xách một túi nước suối lạnh từ bên ngoài đi vào đạo quán, cầm một chai ném vào ngực Kỳ Lâm, thừa dịp lúc Kỳ Lâm không để ý lại len lén cho Hoàn Tử một chai.

Kỳ Lâm luôn không cho Hoàn Tử ăn gì đó quá lạnh, sợ làm đứa trẻ đau dạ dày, nhưng Bạch Kỳ thấy anh quan tâm quá mức rồi. Đứa nhỏ nào không mỗi ngày ăn một chút kem, kem ly chẳng hạn, vẫn vui vẻ bình thường. Hoàn Tử từ bao giờ lại yếu ớt như vậy rồi hả ? Vớ vẩn.

Hai năm qua, sức khỏe Hoàn Tử tốt lắm, sức chịu lạnh cũng tốt hơn rất nhiều. Lúc này khuôn mặt bé nhỏ nóng đỏ bừng lên, ánh mắt thấy nước đá sáng lên, để cho Bạch Kỳ mở nắp bình liền uống mấy ngụm lớn, xong mới cảm thấy cả người thư thái hơn một chút.

Kỳ Lâm đang ngồi ở trong võ đài, dựa vách tường suy nghĩ sự tình, chân mày nhíu chặt, trên khuôn mặt đẹp đều là biểu tình rối rắm.

Tối hôm qua, anh cuối cùng vẫn giải thích rõ cho ba mẹ anh. Diệp Chi không phải bạn gái của anh, Hoàn Tử cũng không phải là con trai anh.

Về phần ánh mắt của Hoàn Tử cùng anh giống nhau như đúc, cũng chỉ là trùng hợp thôi, cõi đời này có đôi mắt dài cũng không phải là chỉ có một

mình anh, trùng hợp thôi, người thân không thể nhận loạn được.

Thượng tướng Kỳ cùng mẹ Kỳ nghe giải thích của anh, chẳng những không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại có chút mất hứng. Chuyện này nếu là thật, vậy chẳng những chuyện chung thân đại sự của con thứ hai có tin tức, còn lượm được một cháu trai, trên đời này đi nơi nào tìm được chuyện tốt như vậy chứ.

Đáng tiếc chuyện tốt đều là xảy ra ở nhà người ta , thượng tướng Kỳ cùng mẹ Kỳ ôm một nửa tâm tình vẫn tội cùng một nửa tâm tình hưng phấn mà đến, cuối cùng lại thất vọng mà về, nhất là thượng tướng Kỳ, trước khi đi còn không quên đá thêm Kỳ Lâm một cái.

Đồ vô dụng. Vợ thì không có, chuyện như vậy còn có thể bị người khác hiểu lầm.

Chuyện tình tăm hình như tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, cuối cùng vẫn không có dậy lên sóng gió gì. Lúc Kỳ Lâm đang giải thích cho cha mẹ mình, trong lòng cũng tìm lý do để trấn an bản thân. Nhưng không biết làm sao , trong lòng của anh lại cảm thấy lạ, lúc không nhìn kỹ, anh thật đúng là không có cảm thấy Hoàn Tử giống mình.

Nhưng hôm nay quan sát cẩn thận một lần nữa, Kỳ Lâm lại không thể không thừa nhận, đôi mắt của Hoàn Tử dài nhỏ đen bóng, đuôi mắt khê hếch lên, ngay cả liếc mắt cũng giống mình như khuôn.

Chẳng lẽ đây thật sự là trùng hợp?

Kỳ Lâm rũ mắt xuống, ngón tay hờ hững vuốt ve trên ở bình nước khoáng lạnh như băng.

Hoàn Tử năm nay năm tuổi rồi, như vậy Diệp Chi chính là mang thai sáu năm trước.

Vụt... giống như là một tia chớp hung hăng chẻ đôi đám mây đen, trong nháy mắt liền xua tan tất cả bóng đêm, trong đầu của Kỳ Lâm chợt nảy lên một ý tưởng hoang đường.

Bắt đầu chỉ giống như một điểm sáng nhỏ, vậy mà bất kể Kỳ Lâm ngăn chặn thế nào, điểm sáng này chẳng những không dập tắt, ngược lại càng ngày càng lớn, cuối cùng hoàn toàn biến thành lửa lớn hùng hực, mãnh liệt ở trong đầu anh thiêu đốt.

Đầu ngón tay của anh khẽ run, trái tim mạnh mẽ đập bịch bịch, ở trong lồng ngực cố động, giống như là một cái mặt trống mạnh mẽ bị đánh, thùng thùng, khiến hô hấp của Kỳ Lâm trong nháy mắt dồn dập.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi trên người Hoàn Tử, cũng trong một giây kế tiếp trong nháy mắt sắc mặt âm trầm , “Hoàn Tử... để nước đá xuống.”

Diệp Chi đã từng đặc biệt dặn dò qua, sức khỏe Hoàn Tử không tốt lắm, không thể ăn đồ quá lạnh, nếu không sẽ ngã bệnh.

Ánh mắt Kỳ Lâm sắc bén như đao, lạnh lùng thối qua mặt của Bạch Kỳ, đi tới một tay lấy nước đá trên tay Hoàn Tử, trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Đây là lần đầu tiên Hoàn Tử nhìn thấy Kỳ Lâm nổi giận như vậy, đưa nhỏ mấp má môi nhưng không có khóc rống lên, mặc cho Kỳ Lâm cầm nước sôi của cậu ném vào trong thùng rác.

Thật ra thì cậu cũng biết mình không thể ăn gì đó quá lạnh. Nhưng thời tiết nóng như vậy, hơn nữa đã hai ngày huấn luyện viên Kỳ không sao để ý đến cậu rồi. . . . .

Kỳ Lâm cong người xuống, đôi tay xốc nách Hoàn Tử lên, để như trở bàn tay bế đưa nhỏ lên, đi tới võ đài.

“Hoàn Tử, , nói cho huấn luyện viên biết, sinh nhật của người là lúc nào?”

“Ngày 19 tháng 4.”

Hoàn Tử ngồi xuống bên cạnh Kỳ Lâm, một lớn một nhỏ dán vào một nơi như vậy không thấy nóng hay sao ? Đều mặc đồ Taekwondo thuần trắng, nhìn như vậy thật giống hai cha con.

Bạch Kỳ âm thầm lẩm bẫm một câu ở trong lòng.

Ngày 19 tháng 4, ngày không đúng. Kỳ Lâm cau mày, anh cùng cô gái kia xảy ra quan hệ là ở đầu tháng tám, theo trong đầu anh phỏng đoán, coi như Diệp Chi là cô gái đó, như vậy sinh nhật Hoàn Tử cũng phải là tháng sáu hoặc là tháng bảy.

Nhưng. . . . . Cảm giác nơi nào đó không đúng lắm.

“Hoàn Tử, người giống ba hay giống mẹ?” Kỳ Lâm cầm khăn lông trắng nhẹ nhàng gõ chóp mũi đứa nhỏ một chút, mượn cơ hội này sát lại gần nhìn mặt của Hoàn Tử.

Đứa trẻ quả thật rất đẹp trai, cũng không thể nào giống Diệp Chi . . . . .

Giống ba hay giống mẹ? Hoàn Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời, “Bà ngoại với ông ngoại đều nói giống ba.”

Lúc ở nhà, bà ngoại thường ôm cậu vừa than thở vừa nói, dáng dấp cậu thế nào lại cố tình giống người cha không biết mặt kia mà không giống người họ Diệp cơ chứ... Cho nên, mặc dù cậu chưa từng thấy ba hình dạng thế nào, nhưng bản thân lại giống ba nên cũng như nhau thôi.

Đứa trẻ trả lời rất dứt khoát, rõ ràng cho thấy thường có người ở bên lỗ tai cậu nói như vậy, trong lòng Kỷ Lâm còn sót lại một chút mong đợi chợt cảm thấy thất bại. Trái tim giống như bị moi ra một lỗ lớn, gió ở đây mạnh mẽ xuyên qua.

Anh miễn cưỡng nở nụ cười, sờ sờ đầu nhỏ của Hoàn Tử, “Uhm... con trai giống ba là tốt, giống như ba là tốt.”

Hoàn Tử nghe không hiểu ý tứ của anh, lại cảm thấy tâm tình huấn luyện viên Kỷ lúc này không tốt. Cậu lặng lẽ nhìn Tiểu Hắc vẫy vẫy tay, ôm Tiểu Miêu đã được nuôi mập mập, nhẹ nhàng thả vào trong ngực Kỷ Lâm, dùng lông mềm mại của Tiểu Miêu tới lấy lòng anh.

Chỉ là cảm xúc Kỷ Lâm đang sa sút, hoàn toàn không có chú ý tới việc lấy lòng hiềm thấy của Hoàn Tử.

Buổi tối, Diệp Chi tới đón Hoàn Tử về nhà, Kỷ Lâm mặc dù đã từ trong miệng Hoàn Tử xác nhận sự tình, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn được liên tiếp nhìn trên bả vai bên trái của Diệp Chi.

Cô gái kia ở phía trên ngực, gần vai trái có một vết sẹo hình chữ thập, như vậy Diệp Chi . . . . . trên vai của cô có phải sẽ có hay không?

Trong lòng anh biết rất rõ là không thể nào, nhưng không khống chế được suy nghĩ. Trái tim lúc này giống như cùng đại não chia lìa, tự động sinh ra ý nghĩ của mình, ‘không nhìn một cái quyết không bỏ qua’

Liếc mắt nhìn, xác định mình đừng hi vọng, nhưng thấy thế nào? Cũng không thể đi tới trước mặt Diệp Chi trực tiếp cởi quần áo.

Nhất định sẽ bị người ta nghĩ mình thành tên lưu manh, Kỷ Lâm thở dài một cái, tiễn Diệp Chi với Hoàn Tử, rồi cúi gằm đầu đi vào võ đường, quả nhiên, đó là một ý nghĩ kỳ lạ, thật là không đứng đắn mà.

Bạch Kỳ đang ngồi ở trên ghế dài xem phim, Kỳ Lâm liếc một cái, là loại hình Bạch Kỳ thích nhất, phim sex, cô gái lưu loát cởi quần áo một cái, trực tiếp lộ ra nửa người trên trắng bóng.

Kỳ Lâm nhìn chăm chăm màn hình máy tính, dần dần mất hồn, nếu Diệp Chi cũng giống như cô gái này dứt khoát cởi một cái thì tốt biết bao, như vậy chính mắt mình có thể nhìn thấy ngực trắng nõn của cô. . . . . Không, là vết sẹo...vết sẹo.

“Cùng nhau xem không?” Bạch Kỳ thấy Kỳ Lâm nhìn chăm chăm màn hình máy tính, cho là anh cũng cảm thấy hứng thú với bộ phim này, cái mông xê dịch sang bên cạnh, chừa lại cho Kỳ Lâm một chỗ.

“Một mình người xem đi.” Kỳ Lâm cởi áo ra, đạo phục cũng cởi ra, thay quần áo bình thường, đưa tay cầm chìa khóa xe trên bàn, nhìn Bạch Kỳ quơ quơ, “Tối nay đi uống một chén không?”

Bạch Kỳ vừa nghe anh nói lời này, lập tức hăng hái. Tửu lượng của anh cũng không tệ, nhưng những người bạn kia của anh thì ai cũng tửu lượng kém, trong bụng không chứa nổi một chút rượu, theo chân bọn họ đi uống rượu anh không có chút hứng thú nào.

Kỳ Lâm thì không giống vậy, tửu lượng của anh là ở trong bộ đội luyện ra. Bạch Kỳ thích nhất cùng Kỳ Lâm uống chung, nhưng trên căn bản buổi tối Kỳ Lâm không ra ngoài, quả thật khiến Bạch Kỳ không có cách nào.

Khó được hôm nay anh chủ động đề nghị, Bạch Kỳ rất tự nhiên hơn hờ đồng ý.

Hai người cùng nhau đi đến một quán rượu quen thuộc, món ăn không có gọi mấy, ngược lại rượu lại gọi một đồng lớn. Bạch Kỳ như người điên, ngay cả rượu nho trắng cũng đòi một chai, nhìn khóe miệng Kỳ Lâm thẳng tới.

Kỷ Lâm uống rượu cho tới bây giờ đều bắt đầu uống rượu có độ cồn thấp..., một chút xíu thì lên cao, Bạch Kỳ đi cùng với anh thời gian dài, trên người cũng lây không ít thói quen của Kỷ Lâm.

Vì vậy hai người cùng ăn ý đưa tay tới trước lấy bia.

Rất nhiều người không thể uống rượu bia hỗn hợp, nhưng Kỷ Lâm lại cứ là ngoại tộc, chỉ cần không thừa thái, bất luận thứ nào uống vào cũng không say.

Hai người cụng ly, không nói hai lời liền bắt đầu uống..., từ bia đến rượu trắng, cuối cùng ngay cả thứ Kỷ Lâm xem thường là Bồ Đào Tửu cũng uống cạn sạch.

“Bạch...Bạch Kỳ, ta đã nói với người chuyện này chưa nhỉ?” Kỷ Lâm uống rượu đến mức uống vào lời ra, đầu óc cũng không còn tỉnh táo, bắt được Bạch Kỳ đem lời nói bình thường cất giấu ở trong lòng, hiện tại đem tất cả nói ra hết.

“Ta...ta muốn đem Diệp Chi về nhà. Giấu... giấu đi.”

“Người giấu, giấu cô ta làm gì? Cũng không phải là rượu.” Bạch Kỳ lầm bầm một tiếng, đem một giọt rượu trong bình rượu cuối cùng liếm sạch sẽ, rồi ôm bình rượu khác đến ‘hắc hắc’ cười ngây ngô một tiếng “Tối nay thật...thật là sáng khoái.”

“Không cho nói Diệp Chi nhà ta không tốt.” Kỷ Lâm tát một cái lên đầu của Bạch Kỳ, mắt nhỏ dài tròng thật to, “Chi...Chi Chi là tốt nhất, hắc hắc.”

“Người... nhà người?” Bạch Kỳ uống say, lá gan cũng lớn hơn, không chút do dự cùng Kỷ Lâm sảng giọng, “Người nên chết tâm đi, người... người ta là người của người khác rồi.”

“Đúng vậy, Chi Chi đã kết hôn.” Đầu Kỳ Lâm phịch một tiếng lên trên bàn, ngón tay nít lấy khăn trải bàn thật chặt, trên mặt giống như khổ sở lại giống như mờ mịt “Kết...kết hôn, cô đã kết hôn rồi.”

Nếu như Kỳ Lâm tinh táo, ngay cả Bạch Kỳ là bạn tốt nhất của anh, anh tuyệt đối cũng không đem chuyện mình thầm mến Diệp Chi nói ra, nhưng anh uống say rồi, tất cả những gì bình thường chỉ dám nghĩ, không dám nói ra, lúc này giống như tìm được chỗ tháo nước, lời từ trong lòng liên tục không ngừng chảy ra.

Cho đến khi hai người dìu dắt nhau từ trong quán rượu đi ra, Kỳ Lâm cũng không quên Diệp Chi, ôm cây đèn đường ven đường, ý muốn dùng mặt cọ, trong miệng lẩm bẫm lẩm bẫm, “Chi Chi...Chi Chi... ta nhìn trúng người, coi trọng người. . . . .”

Cuối cùng vẫn là Bạch Kỳ lão đảo đi tới, gỡ anh ra khỏi cột đèn tử đường.

Từ từ tỉnh lại, huyết thái dương đau làm cho Kỳ Lâm phải nhíu mày, ánh mắt nhìn lên đồng hồ báo thức trên đầu giường, đã hơn một giờ, anh ngủ hơn ba tiếng đồng hồ, rượu cũng đã vơi đi chút nào rồi.

Anh vén chăn ngồi dậy, vừa định xuống giường đi rửa mặt, trong giây lát nhớ lại nhớ mang máng sự việc ở quán rượu, trong nháy mắt sắc mặt khó chịu.

Trời ạ, anh ở trước mặt Bạch Kỳ nói cái gì rồi. Kỳ Lâm vỗ trán, hận không thể đảo ngược thời gian lại.

Tên tiểu tử kia là một người không thể che đậy miệng của mình. Ngộ nhỉ. . . . . anh thì không sao, nhưng điều đó có thể phá hư cuộc sống của Diệp Chi. Kỳ Lâm không dám nghĩ thêm, cũng không đoán hoài tới việc nhưc đầu của mình, hít thở sâu mấy hơi rồi cầm điện thoại di động lên, muốn gọi điện thoại cho Bạch Kỳ.

Nhưng bấm số điện thoại xong còn chưa có đê nén nút gọi, điện thoại di động chợt có một cú điện thoại gọi tới.

Kỷ Lâm trợn to hai mắt, nhìn tên người gọi đến trên màn ảnh điện thoại di động, nhìn qua một lần lại một lần nữa, không sai, là Diệp Chi. Diệp Chi gọi điện thoại cho anh.... Ở trời vừa rạng sáng nhiều.

Kỷ Lâm luống cuống tay chân nhận điện thoại, không đợi nói gì, bên kia bỗng vang lên tiếng khóc nức nở của Diệp Chi, “Huấn luyện viên Kỷ... thật xin lỗi làm phiền anh. Nhưng tôi thật sự là không đi xe được, cũng không tìm được người, Hoàn Tử bị bệnh rất nặng. . . . .”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngủ Chung

Làm thủ tục nhập viện cho Hoàn Tử xong, nhìn bác sĩ cầm kim tiêm đâm vào tay của con trai, Diệp Chi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát giác cả người mình toát ra mồ hôi lạnh.

Buổi tối, cô đang ngủ say, mơ mơ màng màng thì nghe thấy giọng nói xa lạ ở bên ngoài cách một cánh cửa. Vốn cô còn chưa có để ý, nhưng phòng đã cũ cách âm không tốt, Diệp Chi rất nhanh đã nghe tiếng nôn mửa của Hoàn Tử, vội vàng chạy tới nhà vệ sinh.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt của Hoàn Tử, đang ôm bồn cầu không ngừng nôn ọe, cơ thể nhỏ của cậu say lão đảo, giống như một giây kế tiếp có thể ngã xuống ngay lập tức.

Sức khỏe con trai hai năm qua không có xảy ra vấn đề, vì vậy lúc Hoàn Tử nói muốn đi ngủ, Diệp Chi không chút do dự đồng ý. Cô thế nào cũng không nhớ ra mình đã làm gì không cẩn thận, quên mất sức khỏe của Hoàn Tử, để cho cậu bị bệnh nặng như vậy.

Diệp Chi cũng không rửa mặt, mặc một áo khoác ngoài cho Hoàn Tử, rồi ôm con trai đi xuống lầu.

Đứa trẻ hiểu chuyện, sợ âm ỉ giấc ngủ của cô, có bệnh thì tự mình xử lý, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu thượng thổ hạ tả(miệng nôn dưới tả), lại không có nói cho cô biết, để bản thân chịu đựng đến bây giờ.

Diệp Chi đau lòng lại gấp gáp ôm con trai đứng ở ven đường lo lắng vẫy tay gọi taxi. Vậy mà nhà đột còn gặp đêm mưa, lúc này đã là hai giờ

sáng, mặc dù chung quanh đây rất phồn hoa, xe nhưng lại không có xe dừng lại, chỉ có vài chiếc nhưng bên trong đều có người.

Con trai bị bệnh, cánh tay nhỏ mềm nhũn vòng ở trên cổ của cô, một chút hơi sức cũng không có, nhìn bộ dáng bây giờ cùng bộ dáng tinh thần sáng láng lúc bình thường tưởng như hai người.

Trời đất bao la, Hoàn Tử khỏe mạnh là quan trọng nhất. Diệp Chi nhìn nước mắt ở trong mắt gọi điện thoại cho Mạnh Trường Thụy, cô bây giờ không suy tính kiêng dè vấn đề gì nữa, chỉ cần có thể thuận lợi đưa Hoàn Tử đến bệnh viện để cho cô cầu xin ai giúp đều được.

Nhưng Mạnh Trường Thụy lại tắt máy, mỗi ngày Mạnh Trường Thụy cơ hồ đều tìm mọi cách để đến gần Diệp Chi, vì vậy ngày đêm đều điên đảo, Diệp Chi vốn cho rằng anh sẽ không ngủ, vậy mà vào lúc này anh tắt máy.

Diệp Chi tay run run bắt đầu lại từ đầu lật từng số trong danh bạ, nhưng liên tục bấm nhiều số của người quen trong điện thoại, nhưng đều tắt máy. Danh bạ được dò từ đầu tới đuôi, có thể đập điện thoại của cũng đã đập, ngay cả một người cũng không tìm được.

Diệp Chi thật sự là đã hết cách rồi, cô đứng ở đầu đường ôm Hoàn Tử rơi nước mắt, không ôm hy vọng bấm số điện thoại của Kỷ Lâm, không ngờ lại thông.

“Cám ơn anh, huấn luyện viên Kỷ, tối nay nếu là không có anh, tôi thật sự là không biết phải làm sao.” Diệp Chi ngồi ở đầu giường của Hoàn Tử, thương yêu vuốt ve con trai, thấy Hoàn Tử nhắm mắt lại, đã dần dần ngủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Kỷ Lâm nói cám ơn.

“Không có việc gì.” Kỷ Lâm cầm một cái ghế duy nhất trong phòng bệnh đặt bên cạnh Diệp Chi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bình truyền nước

đang đều đặn nhỏ từng giọt nước thuốc xuống, lắc đầu một cái, “Cô ngủ một chút đi, tôi canh thuốc cho.”

Lúc nghe Diệp Chi nói Hoàn Tử bị bệnh, lòng của Kỷ Lâm muốn nhảy ra ngoài, thậm chí quên mặc áo khoác, trực tiếp chạy xuống lầu, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Hoàn Tử với Diệp Chi vào bệnh viện.

Đứa nhỏ mặt trắng bệch vẫn không quên nhìn anh chào hỏi, càng thêm đau lòng, quả thật hận mình không thể thay cậu đau đớn.

Hoàn Tử bị bệnh rất nặng, là viêm dạ dày cấp tính, nhưng đến bệnh viện kịp thời, ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày là được.

Cho dù như vậy, Kỷ Lâm cũng tự trách bản thân không dứt, nếu không phải ban ngày anh không coi chừng Bạch Kỳ, để anh ta len lén đưa Hoàn Tử một chai nước đá, đứa nhỏ cũng không bị hành hạ đau đớn như vậy.

Về sau phải coi chừng đứa nhỏ kỹ hơn, tuyệt đối không để cho cậu đến gần những người nguy hiểm. Ví dụ như Bạch Kỳ.

“Tôi không mệt.” Diệp Chi lắc đầu một cái, dịch góc chăn cho Hoàn Tử, lại sờ sờ kim đang ghim trên tay của cậu, thấy tay con trai đã ấm dần lên, không còn chút lạnh nào như lúc nãy, rồi mới yên tâm, “Huấn luyện viên Kỷ, anh ngủ đi, đã trễ thế này còn làm phiền anh. . . . .”

“Đừng nói những lời thừa.” Kỷ Lâm cắt đứt lời của Diệp Chi, mắt nhỏ dài đen bóng ở dưới ánh đèn sáng trong suốt, lóe quang, ít đi bén nhọn bình thường, nhiều hơn mấy phần dịu dàng, “Chuyện của Hoàn Tử là chuyện của tôi.” Dừng một lát, nhỏ tiếng thêm một câu, “Tôi không có chút nào cảm thấy phiền toái, ngược lại rất vui mừng.” Vui mừng vì lúc cô gặp khó khăn thì nghĩ đến tôi.

Diệp Chi ngẩn ngơ, nhịp tim rối loạn mấy nhịp.

Lúc này Kỷ Lâm thật sự là quá dụi dàng, chỉ có mấy câu nói đơn giản, cũng bị anh nói giống như là giữa những người tình thì thầm, tự dưng khiến Diệp Chi sinh ra cảm giác mập mờ.

Ánh mắt của cô từ trên mặt Kỷ Lâm dời đi, che giấu bằng cách nhào tới trên giường, vùi mặt mình trong cái mền trắng như tuyết, buồn bực nói: “Này, vậy tôi chợp mắt một lát.”

Nhịp tim bỗng nhiên thất thường khiến lòng Diệp Chi lộn xộn, cũng không khách khí cùng Kỷ Lâm, không chút suy nghĩ lựa chọn cách che giấu tốt nhất trước mặt Kỷ Lâm là nhắm hai mắt của mình lại không nhìn Kỷ Lâm.

“Ngủ đi, yên tâm đi, tôi canh cho.” Kỷ Lâm nghiêng đầu nhìn đỉnh đầu của Diệp Chi, khóe mắt, đuôi mày đều là nhu hòa.

Lúc bốn giờ sáng, Hoàn Tử cũng đã truyền xong hai chai thuốc, Kỷ Lâm lặng lẽ đi gọi y tá trực rút kim tiêm cho Hoàn Tử. Cầm tay nhỏ bé của đứa nhỏ nhét vào trong chăn thật chặt, lại rón rén điều chỉnh tư thế cho Diệp Chi ngủ thật thoải mái, rồi mới ngồi trở lại trên ghế.

Trong phòng bệnh đèn đã bị anh tắt đi, rèm cửa sổ màu xanh dương của bệnh viện kéo lại cực kỳ chặt chẽ, một chút ánh trăng cũng không có, trong phòng tối sầm, ngay cả Kỷ Lâm trợn to hai mắt, cũng chỉ có thể loáng thoáng thấy hình dáng thân thể của Diệp Chi.

Không ngờ Diệp Chi còn có thể ngủ ở bên cạnh mình một lần, đây đối với mình là bồi thường tốt nhất cho việc thăm mền. Người mình thích nhất đang nằm ngủ yên ổn bên cạnh, mà mình cũng rất cuộc cũng có thể có cơ hội chăm chú ngắm nhìn cô.

Ánh mắt của Kỷ Lâm tham lam nhìn Diệp Chi, một khắc cũng không rời.

Chỉ có tối nay, qua tối nay anh phải cất kỹ những tâm tình này của mình, chôn xuống tận đáy lòng, lần nữa làm một huấn luyện viên tốt trong lòng của Diệp Chi.

Cô đã kết hôn rồi, còn có con trai , ngay cả khi mình thích hơn nữa, đối với cô có cảm tình sâu hơn nữa, cũng không thể phá hư cuộc sống của cô.

Cứ như vậy đi, như vậy cũng rất tốt.

Kỷ Lâm cúi đầu, cái trán đặt ở trên cái ván giường cứng ngắt lạnh lẽo của bệnh viện, khép con người nhỏ dài lại.

Sáu năm trước, nhà anh tìm lại được em út, gả cho Úc Lương Tranh, có Tiểu Ngự, cha và mẹ cũng rất cao hứng, anh trai với anh cũng vui mừng.

Nhưng mà anh lại gặp đả kích nặng nề nhất. Một lần đi làm nhiệm vụ ở biên giới, bởi vì đạn làm thương tổn ống dẫn tinh mà mất đi khả năng sinh đẻ, sau này anh không thể có con.

Ba năm trước đây, Tiểu Ngự được hai tuổi, anh trai kết hôn, trong nhà con trai lớn rồi cuộc cũng đã có gia đình riêng của mình, tất cả người trong nhà đều rất vui vẻ, anh cũng vui vẻ.

Vậy mà khi đó anh đang ở biên giới bị một trùm ma túy bao vây, cuối cùng cái giá để hoàn thành nhiệm vụ là cơ thể đầy vết thương, bỏ lỡ hôn lễ của anh trai.

Mà bây giờ, anh rốt cuộc đã gặp được một cô gái mình thích. Nhưng cô đã sớm kết hôn, cùng người khác hợp thành một gia đình.

Khóe mắt Kỷ Lâm hơi ướt, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có một mình anh, mặc kệ cố gắng thế nào, theo đuổi thế nào, chẳng những không có hạnh phúc, ngược lại cái mình muốn càng ngày càng xa mình.

Nhưng không cần gấp gáp, dù sao. . . . . anh cũng đã quen. Cứ như vậy đi, chỉ cần mình quan tâm mọi người thật tốt, anh cũng không có gì để nói.

Hôm sau Hoàn Tử vừa mở ra mắt thì kinh hãi thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên. Đứa nhỏ mở đôi mắt nhỏ dài nhìn nhiều lần, rốt cuộc nhận ra cái đó cùng mẹ trán kề trán, người đàn ông đang ngủ say đó không phải là huấn luyện viên Kỳ sao.

Huấn luyện viên Kỳ nói láo. Anh nhất định là muốn làm ba của mình. Nhìn một chút, đã cùng ngủ với mẹ rồi.

Phản ứng đầu tiên của Hoàn Tử chính là bước lên hung hăng đẩy Kỳ Lâm ra, nhưng lại sợ quấy rầy đến giấc ngủ của mẹ, chỉ có thể căng cứng người, trợn to hai mắt nhìn Kỳ Lâm, hi vọng huấn luyện viên Kỳ của cậu có thể cảm giác được ánh mắt mà hiểu ý của cậu.

Đáng thương đây là lần đầu tiên Kỳ Lâm ngủ bên cạnh Diệp Chi, vừa hưng phấn lại khẩn trương , hơn nữa lúc rạng sáng còn vẫn trừng mắt canh thuốc cho Hoàn Tử, lúc này đang ngủ say, sao có thể cảm thấy ánh mắt của Hoàn Tử. Vì vậy địa vị của anh ở trong lòng Hoàn Tử vừa mới lên cao lại rớt xuống một cái.

Hoàn Tử truyền nước biển xong cũng tốt hơn nhiều, ít ra cũng không ói nữa, cũng không có muốn đi nhà cầu. Tối hôm qua cậu chịu đựng đến tận nửa đêm, lúc này mặc dù đã tỉnh nhưng vẫn rất mệt mỏi, chỉ lát sau lại ngủ thiếp đi. Mơ mơ màng màng suy nghĩ, đợi đến lúc có thời gian, nhất định phải hỏi huấn luyện viên Kỳ kỹ càng một chút, xem anh đến tột cùng có muốn làm ba của cậu hay không.

Lúc mở mắt lần nữa, Kỳ Lâm đã mua điểm tâm về rồi. Thấy cậu tỉnh, ngón trỏ dọc đặt trên môi khẽ ‘suyt’ một tiếng, chỉ chỉ Diệp Chi đang nằm ở trên giường ngủ say sưa, ý bảo Hoàn Tử không cần gọi cô dậy.

Hoàn Tử hiểu ý gật gật đầu, cậu cũng biết mẹ rất cực khổ, cũng được bà ngoại ân cần dạy bảo giáo dục nhiều năm. Cậu ở trước mặt Diệp Chi vô cùng ngoan ngoãn.

Rón rén xuống giường, mặc cho Kỳ Lâm dẫn cậu đến phòng vệ sinh rửa mặt, lúc này mới cầm muỗng nhỏ, ngồi ở méo giường từng muỗng từng muỗng ăn cháo trứng muối thịt nạc Kỳ Lâm mua về thật giỏi.

Diệp Chi bị mùi thơm làm cho thanh tỉnh, mở mắt nhìn, liền thấy một lớn một nhỏ, mỗi người đang cầm chén nhỏ, từng ngậm từng ngậm húp cháo.

Bụng tức thời phát ra một tiếng ‘ùng ục’, Diệp Chi lúng túng che bụng lại, dụi dụi mắt, nhìn Kỳ Lâm nói: “Huấn luyện viên Kỳ, lại làm phiền anh rồi.”

“Không phiền toái, cô nhanh đi rửa mặt, nếu không bữa sáng sẽ nguội.” Kỳ Lâm chỉ chỉ một túi ny lon trên bàn, nhìn Diệp Chi nói.

Sáng sớm hôm nay, anh mới vừa mở ra mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt Diệp Chi đang điềm tĩnh ngủ. Môi hồng răng trắng, tóc đen hơi tán loạn, chẳng những không có có vẻ dơ dáy, ngược lại có mấy phần lười biếng. Cô rất gần, gần đến nỗi Kỳ Lâm cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của cô.

Trong nháy mắt, thời khắc đẹp đẽ như vậy khiến Kỳ Lâm sinh ra ảo giác thiên trường địa cửu.

Nhưng giấc mộng này cuối cùng cũng không thể thực hiện, điều duy nhất anh có thể làm, chỉ là thu hồi ánh mắt của mình, mang cho cô một phần đồ ăn sáng nóng.

Đồng hồ sinh học của Diệp Chi luôn luôn đúng, mặc dù trời bên ngoài đã sáng rồi, nhưng lúc này vẫn chưa tới tám giờ. Mặc dù tối hôm qua bận

rộn một đêm, nhưng hôm nay cô vẫn muốn đi làm. Gần đây công ty nhận được nhiều đơn đặt hàng hơn, công việc thanh toán thường ngày của Diệp Chi cũng trở nên bận rộn, ngay cả việc viết văn trên mạng cũng trễ nãi, làm cho tiếng oán thán của độc giả dậy đất, thúc giục không ngừng.

Cô thật sự là không có thời gian quan tâm đến con trai, chỉ có thể để cho mẹ cô tới chăm sóc Hoàn Tử.

Diệp Chi ăn sáng xong, dùng sức hôn một cái ở trên mặt Hoàn Tử, trên mặt đều là áy náy, “Con trai... mẹ phải đi làm rồi, gọi bà ngoại đến chăm con có được không?”

Hoàn Tử hơi mím môi, trong lòng có chút mất mát, nhưng vẫn nghe lời gật đầu một cái, “Được.”

“Đứa bé ngoan.” Diệp Chi sờ sờ đầu nhỏ của con trai, bày tỏ an ủi, lại quay sang nhìn Kỷ Lâm, “Huấn luyện viên Kỷ, tối hôm qua làm phiền anh...anh cũng mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ ngơi đi. Hoàn Tử không sao, bây giờ tôi gọi điện cho mẹ tôi, một lát nữa bà có thể đến chăm sóc Hoàn Tử.”

Kỷ Lâm lắc đầu một cái, đưa tay cầm điện thoại của Diệp Chi xuống, “Tôi có thể ở lại chăm sóc Hoàn Tử.”

“Như vậy sao được. Anh đi về nghỉ ngơi đi, tôi. . . . .”

“Không sao.” Kỷ Lâm cắt đứt lời của Diệp Chi, khéo môi anh hơi gấp, đặt móng gối ở trên đầu giường của Hoàn Tử, cùng với Hoàn Tử mắt to trừng mắt nhỏ, “Quyết định như vậy đi.”

Dừng một lát, chợt nghiêng nửa người kéo Hoàn Tử ôm vào trong ngực, giống như gà mẹ ôm che chở cho gà con, ngẩng đầu nhìn Diệp Chi, “Cô đi đi, Hoàn Tử ở đây đã có tôi .” Bộ dáng nhất định không đi.

Huấn luyện viên Kỳ thật đúng là nhiệt tình, Diệp Chi chóng mặt đi ra khỏi phòng bệnh. Đây chẳng lẽ là Lôi Phong trong truyền thuyết?

Lúc đó, trong hành lang một gian cửa phòng bệnh chợt mở ra, từ bên trong chạy ra một cô gái mặc quần áo bệnh nhân, cô gái ôm đứa nhỏ thật chặt ở trong ngực, trên mặt rất tức giận, nhìn vào trong phòng bệnh bắt đầu tức giận mắng to, “Người cho rằng tôi không biết người tại sao tự nhiên ân cần vậy sao? Người chỉ muốn cướp con trai của tôi thôi. Ta cho người biết, con trai là của một mình tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho người cướp.”

Diệp Chi đi ra ngoài, bước chân bỗng nhiên dừng lại, cứng ngắt nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt dừng lại ở cửa phòng bệnh của con trai, huấn luyện viên Kỳ đối với chuyện của Hoàn Tử để ý như vậy, sẽ không phải. . . . . cũng muốn giành con trai của cô chứ?

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chân Tướng

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Hoàn Tử đang cầm quyển truyện thiếu nhi Kỳ Lâm mới vừa mua về cho cậu, mặt không chút thay đổi lật nhanh, mỗi một câu chuyện cuối cùng kết thúc đều giống nhau là hoàng tử và công chúa rốt cuộc vượt qua khó khăn và có được hạnh phúc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử đen kịt, loại sách này cậu đã không thèm đọc rất lâu rồi, đều là dụ dỗ mấy cô nhóc con, hừ.

Nghiêng đầu nhìn một chút, thấy Kỳ Lâm không có chú ý mình, liền len lén xông Tiểu Hắc vẫy vẫy tay, lặng lẽ chống lên chân, nhắc lên một góc chăn, ám hiệu Tiểu Hắc chui vào chăn của mình.

Sáng sớm hôm nay Bạch Kỳ tới đây thăm Hoàn Tử rồi, dù sao cũng là mình hại đứa nhỏ bị bệnh, thuận tiện còn mang Tiểu Hắc đến, mặc dù trong bệnh viện không cho mang thú cưng vào, nhưng huấn luyện viên Bạch len lén bỏ vào trong ngực ước lượng con mèo cũng nhỏ, đối với anh mà nói không có nặng chút nào.

Tiểu Hắc mấy ngày nay ở nhà họ Kỉ ăn ngon, ngủ tốt, lớn lên rất nhiều, lông màu đen bóng loáng, bị ánh mặt trời chiếu lên thậm chí có cảm giác lấp lánh, xem ra so với con mèo lưu lạc đáng thương trước kia là hai con mèo khác nhau rõ rệt.

Tiểu Hắc rất thông minh, nhìn thấy động tác của tiểu chủ nhân, lập tức nâng bốn chân nhỏ ngăn ngùn lông lá trượt một cái chui vào trong chăn, dán thật chặt ở trên người Hoàn Tử, duỗi lưỡi liếm liếm tay nhỏ bé của Hoàn Tử làm nũng.

Hoàn Tử bị anh liếm ngứa ngứa, ở trong chăn gãi gãi cầm Tiểu Hắc vỗ về, thấy Kỳ Lâm vẫn là không có chú ý động tác của mình, cậu nghiêng người vào trong chăn chuyên tâm trêu chọc mèo.

Một người một con mèo ở trong bóng tối chơi không chán.

Kỳ Lâm ngồi ở cái bàn đối diện giường bệnh, lấy tay chống cằm, cau mày, ánh mắt đã chạy xa rồi, hiển nhiên là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Từ rạng sáng hôm qua đến bây giờ, anh nhìn Diệp Chi một thân một mình bận rộn từ trong ra ngoài, lại không có người đến giúp một tay, trong lòng có chút đau, nhưng tức giận nhiều hơn.

Ba Diệp với mẹ Diệp thì không có gì, Diệp Chi cố ý dấu diếm bọn họ, nhưng chồng của Diệp Chi đâu? Làm sao lúc này cũng không xuất hiện?

Được, dù không đau lòng cho vợ, nhưng con trai thì sao đây? Làm sao ngay cả con trai cũng không quan tâm?

Kỳ Lâm mím môi, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng. Anh đã sớm nhìn ra người đàn ông kia không phải hàng tốt gì. Quả nhiên là như vậy. Đơn giản chính là không có ý thức trách nhiệm.

Nếu là đàn ông tốt thì cũng thôi đi, mình mặc dù thích Diệp Chi , nhưng cũng không muốn làm cái gì, nhìn cô tốt là được. Nhưng chồng Diệp Chi lại cứ hết lần này đến lần khác là người như vậy, điều này làm mình sao có thể yên tâm chứ.

Tay trái của Kỳ Lâm vô thức xoắn xoắn vạt áo, suy nghĩ đầy đầu. Mình có nên nhắc nhở Diệp Chi một chút hay không, nói chồng cô căn bản không đáng giá để cô hy sinh như vậy? Nhưng như vậy cũng có phần đường đột, Diệp Chi có thể có cảm giác mình xen vào việc của người khác hay không?

Ai nha, thật là rối rắm muốn chết.

Kỷ Lâm tùy tiện nắm chặt đầu cua ngăn ngùn của mình, đang muốn nghĩ cách vẹn toàn đôi bên, ánh mắt lại liếc về phía Hoàn Tử mà không thấy. Trên giường bệnh trắng như tuyết, chần ngay giữa vun lên một đống, hiển nhiên là đứa trẻ chui vào trong chần rồi.

Anh khê nhếch môi, đứng lên rón rén đi tới đầu giường, một tay tóm lấy cái đống nho nhỏ đội lên kia, “Bắt được rồi. Hoàn Tử cùng mèo nhỏ trốn huấn luyện viên sao?” Vừa nói, vừa vén chần ở trong ngực lên, cúi đầu nhìn vừa đúng đối mặt với cặp mắt to màu xanh lá của Tiểu Hắc.

“Meo meo ~”

Tiểu Hắc liếc một cái, thấy đôi môi của Kỷ Lâm đóng đóng mở mở, còn tưởng rằng chủ nhân của mình cũng muốn chơi cùng mình, móng vuốt nhỏ duỗi một cái, hướng về phía miệng của Kỷ Lâm nhoáng một cái.

Tới đây chủ nhân, qua đây chơi với ta ~ chơi với ta nha ~~

Kỷ Lâm sờ sờ môi, không có bị thương, Tiểu Hắc xem như có lương tâm, thu hồi móng tay, thảo nào nhẹ như vậy, thì ra ôm không phải là người, là con mèo.

Kỷ Lâm đem Tiểu Hắc thả trên giường, nhìn nó nhẹ nhàng linh hoạt nhảy tới ngực của Hoàn Tử, cũng đi theo ngòai bên cạnh Hoàn Tử, “Buồn bực?”

Hoàn Tử giật giật môi, không lên tiếng, lỗ tai nhỏ màu trắng đỏ một vòng, bị huấn luyện viên bắt được cùng mèo chơi, thật sự là quá mất mặt.

“Một lát nữa huấn luyện viên đi mua cơm cho người, ăn cơm trưa xong chúng ta xuống dưới đi bộ một chút có được không?” Dừng một chút, cảm thấy nói như vậy đứa nhỏ sẽ không cảm thấy hứng thú, liền tăng thêm

một câu, “Bên ngoài có mấy cây thông lớn, phía trên còn có rất nhiều quả thông, nhìn rất đẹp.”

Hoàn Tử không lên tiếng, nhưng ngẩng đầu lên, cậu nhìn Kỳ Lâm như sóc con xin ăn, mềm mại đáng yêu, tình thương của cha trong lòng Kỳ Lâm dâng lên mãnh liệt, lập tức đứng lên, “Bây giờ huấn luyện viên sẽ đi xuống dưới mua, người ngoan ngoãn ở đây không cho phép ra phòng bệnh, biết không?”

Thấy Hoàn Tử ngoan ngoãn đáp, lúc này mới ra khỏi phòng bệnh, lúc đi ngang qua y tá phòng trực, vẫn không quên bước vào dặn dò một chút, để cho nhiều y tá giúp một tay nhìn trong phòng bệnh đứa nhỏ.

Bên cạnh bệnh viện có một tiệm cơm không tẻ, bên trong có nhiều hải sản rất ngon, nhưng Hoàn Tử bây giờ chỉ có thể húp cháo, Kỳ Lâm tiếc nuối nhìn cháo bí đỏ trên tay mình một chút, lần này thôi, lần sau anh nhất định phải mang đứa nhỏ đi ăn một bữa thật ngon.

Hoàn Tử thích ăn thịt hơn, nhưng cũng chưa bao giờ kén ăn, có thịt thì ăn, không có cũng không cần, một hơi húp hết sạch cháo Kỳ Lâm mang về, rồi mới đặt cái muỗng xuống, nhỏ giọng hỏi một câu, “Huấn luyện viên Kỳ, bên ngoài nóng không?”

Nụ cười trên mặt Kỳ Lâm sâu hơn, cố ý làm bộ như nghe không hiểu ý trong lời nói của cậu, “Nóng, người xem đi, trên mặt huấn luyện viên cũng toát mồ hôi hết cả rồi.”

“A....” Hoàn Tử nín lấy góc chăn, cúi đầu, có chút thất vọng.

“Lừa người đó.” Kỳ Lâm nhìn mặt bánh bao của đứa nhỏ, khom lưng nhặt giầy của Hoàn Tử lên, cho cậu đi từng chiếc xong mới nói: “Hôm nay vừa đúng trời đầy mây, chúng ta có thể xuống dưới đi dạo một chút, có được không?”

Hoàn Tử nghe vậy, mắt sáng lên, vội vàng gật đầu không ngừng, nhảy trên đất chủ động cầm tay Kỳ Lâm, chạy ra ngoài phòng bệnh.

“Chậm một chút đi” mắt Kỳ Lâm tươi cười nói, “Chúng ta thảo luận một chút, chuyện này không được nói cho mẹ biết không? Nếu mẹ biết sẽ tức giận.”

Diệp Chi ngoài miệng mặc dù không có gì, nhưng bộ dáng có chút khẩn trương, cũng biết cô khẳng định không tán thành việc Hoàn Tử vừa hết bệnh liền chạy xuống dưới lầu.

Hoàn Tử hiểu ý gật gật đầu, còn phối hợp làm động tác thở dài, Kỳ Lâm nhìn mà buồn cười.

Trong sân bệnh viện thật ra không có gì có thể nhìn, một xe bán nước nhỏ với những khuôn mặt âu sầu của người nhà bệnh nhân, Kỳ Lâm dẫn Hoàn Tử vòng qua đám người, đi tới cửa bệnh viện đến dưới hai cây thông lớn.

“Đây... ươi, mùi có thơm không?” Kỳ Lâm lấy ở dưới gốc cây một quả thông đặt dưới mũi Hoàn Tử.

Hoàn Tử chỉ ươi một chút, liền cau mày đẩy tay Kỳ Lâm ra, hiển nhiên là không quá vui vẻ với mùi của cây thông.

“Quên những gì huấn luyện viên đã nói với ươi đúng không?” Kỳ Lâm nắm trong tay quả thông kia, thái độ lạnh lùng “Đứng như lỏng, ngồi như chuông, chính là cái này lỏng.” Anh chỉ vào cây thông trước mặt, cầm tay Hoàn Tử sờ sờ thân cây khô, “Nhìn thấy chưa? Sẽ phải giống như vậy, đứng thẳng tắp, dù lúc nào cũng tuyệt không khom lưng. Mùi quả thông mặc dù không dễ ươi, nhưng ươi cũng phải nhớ. Là nam nhân, sẽ phải như cây thông, không thể như cây liễu.”

Nói xong, đem quả thông lần nữa nhét vào trong tay Hoàn Tử, nhìn Hoàn Tử cố gắng ngửi mấy cái, lúc này mới khôi phục thái độ cười hì hì bình thường, móc khăn ướt ra lau từng ngón tay của cậu thật sạch sẽ, cho đến khi trên đầu mùi ngón tay của Hoàn Tử cũng dính khăn ướt mùi trà xanh, lúc này mới dừng lại.

Bệnh của Hoàn Tử nói nghiêm trọng thì thật ra cũng không nghiêm trọng, nhưng con trai khi còn bé bị bệnh nên Diệp Chi sợ, vì vậy mới cực kỳ khẩn trương. Kỷ Lâm thấy hiện tại đứa trẻ rất hoạt bát, đã sớm có thể xuất viện, lúc này mới dẫn cậu xuống.

Không biết thế nào, mỗi lần anh thấy Hoàn Tử cố gắng nâng cao sức khỏe của bản thân, cố gắng hướng mình theo phương hướng phát triển anh dạy thì hận không thể đem đứa trẻ đoạt lại về nhà mà nuôi.

Đứa bé vừa biết điều vừa biết nghe lời như vậy, chỉ cần có người hướng dẫn tốt, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ. Diệp Chi thì không có vấn đề, nhưng chồng của Diệp Chi. . . . .

Kỷ Lâm day day huyết thái dương, cúi đầu nhìn Hoàn Tử.

Mới vừa nghe một ít lời nói của mình, đứa trẻ cố ý muốn hái một quả thông mang về. Mặc dù cậu cái gì cũng không nói, nhưng muốn quả thông, thoát nhìn giống như là đứa bé mới vừa phát hiện sự vật mới mẻ, Kỷ Lâm lại biết, tiểu tử này nhất định là đem lời nói của mình ghi tạc vào trong lòng, muốn dùng hạt thông khích lệ mình đây mà.

Đứa bé mới hơn năm tuổi một chút, làm sao lại có thể hiểu chuyện như vậy. Chẳng những chú ý đến sắc mặt của người lớn, còn biết làm sao để cho sức khỏe mình trở nên tốt hơn. Trong mắt của Kỷ Lâm hơi phức tạp, nếu nói đứa nhỏ này không có trải qua cái gì, ngay cả anh mình cũng không tin.

Ở dưới lầu chạy một vòng, Hoàn Tử trên mặt đã ra mồ hôi, Kỳ Lâm lau sạch sẽ cho cậu rồi nhìn cậu ngoan ngoãn nằm trên giường, lúc này mới đi rót một ly nước ấm, đợi nước nguội mới đưa cho Hoàn Tử, “Uống một hớp.”

Hoàn Tử nhận lấy ly sứ màu trắng Kỳ Lâm mới vừa ở bên ngoài, nhìn một chút phía trên có con gà nhỏ, cảm thấy không phù hợp với thẩm mỹ quan của mình, nhưng vẫn uống hết nước trong ly, rồi mới trả lại cho Kỳ Lâm.

“Hoàn Tử, mẹ ngươi có phải rất mệt hay không.” Kỳ Lâm cầm ly nước nghĩ lại đi rót một ly nước ấm, đi vài bước chợt ngừng lại, quay đầu không giải thích được hỏi Hoàn Tử một câu.

Hoàn Tử không chút do dự gật đầu một cái, mẹ rất mệt mỏi, bà ngoại nói vì nuôi mình, mẹ thậm chí ngủ cũng chưa đủ.

“Vậy ngươi. . . . . ba ngươi đâu?” Kỳ Lâm nắm thật chặt cái ly trong tay, do dự mấy giây, rốt cuộc vẫn là nhin không được hỏi lên.

Thấy đứa trẻ nghiêng đầu, một bộ nghe không hiểu lại tăng thêm một câu, “Ta nói, ba ngươi, công việc có phải rất bận hay không?” Bận đến nỗi con trai ruột ngã bệnh cũng không đến thăm một chút.

Kỳ Lâm vừa dứt lời, đã cảm thấy ánh mắt Hoàn Tử trở nên có chút kỳ quái.

Anh ngượng ngùng sờ sờ mặt của mình, cho là mình nhắc tới ba Hoàn Tử khiến đứa trẻ mất hứng, trong miệng thấy hơi khổ sở. Anh vốn không muốn hỏi, nhưng nhin nhiều ngày như vậy, thật sự là không nhin nổi nữa, nếu hôm nay không hỏi rõ ràng, anh cảm giác buổi tối ngủ không ngon.

“Huấn luyện viên Kỳ, chú có phải muốn làm ba cháu hay không?”

Hoàn Tử nghiêm mặt bình tĩnh nhìn Kỷ Lâm.

“Ha ha, không có, không có. . . . . Làm sao biết chứ? Hoàn Tử người đừng đoán mò.”

“Chú không muốn sao?” Hoàn Tử nhìn ánh mắt của Kỷ Lâm, “Nhưng chú Mạnh muốn.”

“Cái gì?” Kỷ Lâm nắm chặt tay căng thẳng nói, trong lòng lập tức dâng lên lửa giận ngập trời, thì ra ngày đó người đàn ông kia là có ý định này. Thế nhưng lại muốn phá hư gia đình Diệp Chi, tên tiểu nhân này.

Anh vừa định há mồm nói Hoàn Tử cẩn thận cái chú tiểu nhân đó, chỉ nghe thấy đứa trẻ lạnh nhạt nói, “Mẹ nhất định sẽ tìm ba mới cho cháu.”

“Cái... cái gì?” Ba mới? Hô hấp Kỷ Lâm cứng lại, Hoàn Tử đây là ý gì?

“Cháu không có ba, trước đây cũng chưa từng có.” Dù thế nào đi nữa cậu trước nay chưa có gặp qua ba.

Trong đại não oanh một tiếng, trong nháy mắt biến thành trống rỗng, không dám tin mừng như điên trái tim đập liên hồi. Kỷ Lâm lui về phía sau một bước, tay run một cái, ly sứ trắng ở trong tay tụt ra ngoài, rơi xuống đất, phát ra bộp một tiếng, giòn giã, giống như cái ly này mới từ dưới đất chui lên.

Mây đen trở ngại bay hết, chỉ còn một mảnh ý tươi tốt phồn thịnh, vui vẻ.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cha Con Đồng Lòng

“Hoàn Tử, con thấy huấn luyện viên Kỷ thế nào?” Diệp Chi dắt Hoàn Tử xuống xe Kỷ Lâm, nhìn xe Kỷ Lâm dần dần đi xa, rồi mới cúi đầu nhỏ giọng hỏi con trai một câu.

Cũng không trách cô đem lòng sinh nghi, tối hôm nay cô vừa đến bệnh viện, đã cảm thấy trong phòng bệnh không khí có chút không đúng, Hoàn Tử lãnh khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào đầu giường đang cầm một quyển sách đang nhìn, rất bình thường.

Nhưng Kỷ Lâm. . . . . trên mặt Diệp Chi hiện ra vẻ phức tạp, huấn luyện viên Kỷ thấy thế nào cũng giống như đã uống nhầm thuốc .

Diệp Chi đi vào phát hiện ra Kỷ Lâm ngồi ở bên giường không biết ở đây xảy ra chuyện gì sừng sờ, trên mặt còn mang theo một nụ cười khúc khích, như một người tuấn mỹ bị nụ cười khúc khích này làm cho giống như đầu ngỗng ngốc nghếch.

Điều này cũng không có gì, huấn luyện viên Kỷ mặc dù giúp mẹ con cô nhiều việc, nhưng Diệp Chi với anh quan hệ thậm chí còn không tính là quen thuộc, vì vậy cũng không thể tùy tiện hỏi anh.

Nhưng khi cô vừa đi đến bên cạnh Kỷ Lâm, không đợi mở miệng nói chuyện với anh, Kỷ Lâm khéo mắt dư quang nhìn cô, nhưng mà như nhìn thấy quái vật.

Cọ một cái liền từ trên cái ghế ngồi đứng lên, thậm chí bởi vì dùng sức quá mạnh mà cái ghế ngồi bịch một tiếng lật ngã ngửa, rơi thẳng xuống đất.

Diệp Chi nghe vô cùng chói tai, mà đầu sỏ gây nên thật giống như một chút cũng không chú ý tới, vẫn đứng ở nơi đó nhìn cô cười khúc khích, “Chi Chi, cô đã về rồi.”

Lời này có cái gì không đúng, bình thường Kỳ Lâm chỉ gọi cô là Diệp Chi hoặc mẹ Hoàn Tử, lần này bỗng nhiên sao lại gọi tên riêng của cô rồi hả ?

Nhưng quý dị hơn vẫn còn ở phía sau, Diệp Chi ngồi trên xe Kỳ Lâm không chỉ một lần, Kỳ Lâm lái xe rất tốt, lần nào cũng lái xe rất ổn, nhất là tối hôm qua, giành giật từng giây, kỹ thuật vượt qua tránh né, quả thật khiến Diệp Chi lau mắt mà nhìn.

Nhưng hôm nay Kỳ Lâm lại như là tâm tình thay đổi, chẳng những lái xe chậm rì rì, còn tức giận nhiều lần, Diệp Chi nhìn mà kinh hồn bạt vía, thật vất vả mới về đến nhà.

“Không biết.” Hoàn Tử nặng nề bước lên cầu thang, trong hành lang đèn cảm ứng trong nháy mắt sáng lên, mặt mày đứa trẻ tinh xảo ở dưới ánh đèn có vẻ càng đẹp trai đáng yêu hơn “Có thể là muốn vợ.”

Diệp Chi khóe miệng giật giật, “Con trai , lời này ai nói với con?”

Vốn cho là cậu không biết sao? Hoàn Tử bĩu môi khinh thường, kể từ lúc cậu nói với huấn luyện viên Kỳ là cậu không có ba, huấn luyện viên Kỳ thay đổi thành bộ dáng mới vừa rồi, vui mừng lộ cả ra mặt, rõ ràng muốn làm ba mới của mình, còn không thừa nhận.

Hơn nữa huấn luyện viên Bạch cũng đã nói, huấn luyện viên Kỳ đã lớn tuổi cho nên muốn lấy vợ.

Đứa trẻ hơi cúi đầu, trên đầu một nhúm tóc cũng theo động tác của chủ nhân quơ quơ, “Huấn luyện viên Bạch nói.”

Cái này huấn luyện viên Bạch. Thật đúng là cái gì cũng dám nói trước mặt đứa bé. Trong lòng Diệp Chi thấy bực mình, xem ra là mình đã nhìn nhầm. Trong hai huấn luyện viên, Kỷ Lâm tương đối đáng tin, về phần Bạch Kỳ, hừ hừ, về sau cũng không để Hoàn Tử tiếp xúc nhiều với anh nữa, ngộ nhờ đem con trai của cô dạy bậy thì phải như thế nào.

Mà lúc này đây, Kỷ Lâm chạy một đường ngay lên lầu chợt hắt hơi một cái, vỗ đầu một cái thì tỉnh táo không ít, anh vọt tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra hướng ra bên ngoài hô một tiếng, “A... Ta có cơ hội rồi .”

Kết quả bị thượng tướng Kỷ đẩy cửa đi vào đánh cho một trận. Thật là ba ngày không đánh, đầu bị ẩm nước. Gào cái gì, gào khóc đấy hả ? Hình ảnh hằn trong quân đội đâu rồi, ra ngoài liền thành như vậy.

Kỷ Lâm bị đánh, lại cảm thấy toàn thân sáng khoái, một chút cũng không có né tránh cùng không cam lòng như bình thường, ngược lại còn mặc cho đánh mặc cho mắng, thượng tướng Kỷ nhìn thấy cũng tê dại da đầu, cuối cùng thì roi cũng vung lên không nổi nữa.

Về sau Diệp Chi cảm thấy thái độ Kỷ Lâm đối với cô đột nhiên nhiệt tình, mỗi lần cô đi đón Hoàn Tử, đều sẽ bị Kỷ Lâm lôi kéo nói thêm mấy câu, đề tài liên miên bất tận, đều vây quanh Hoàn Tử .

Nhưng Diệp Chi lại không cảm thấy đơn điệu, làm mẹ, luôn là hi vọng mình có thể hiểu rõ đứa bé tất cả, nhưng cô bận rộn công việc, không thể lúc nào cũng ở chung với con trai, Kỷ Lâm ngược lại cả ngày tiếp xúc với Hoàn Tử, vì vậy cô vui mừng nói nhiều với anh mấy câu, để hiểu rõ hơn con trai .

Hôm nay lúc gần tối, Diệp Chi mới vừa đi ra công ty, nhìn thấy Mạnh Trường Thụy đang đứng ở bên cạnh vườn hoa công ty cười tủm tỉm nhìn cô.

“Vì sao lại tới đây?” Diệp Chi đi tới, vừa xoa cổ đau nhức, vừa nói.

“Mới nhìn thấy ngày hôm kia em gọi điện thoại cho anh, xảy ra chuyện gì vậy?” Mạnh Trường Thụy mở cửa xe, ý bảo Diệp Chi ngồi vào ghế tay lái phụ.

“Nhàn rồi không chuyện gì nên gọi điện thoại chơi.” Diệp Chi thắt dây an toàn, không có đem chuyện Hoàn Tử bị bệnh nói cho anh biết, nếu không Mạnh Trường Thụy nhất định sẽ tới nhà thăm, chuyện cũng không có quan trọng, mấu chốt là Hoàn Tử không có sao, về sau càng không muốn gặp Mạnh Trường Thụy, thậm chí một chút xíu chuyện cùng Mạnh Trường Thụy có liên quan cũng vô cùng không muốn.

Diệp Chi không muốn làm cho Mạnh Trường Thụy lúng túng, cũng không muốn khiến con trai mất hứng, vậy chỉ có thể khiến hai người không thấy mặt nhau thôi.

Mạnh Trường Thụy nghiêng đầu nhìn Diệp Chi , trong mắt đột nhiên bắn ra một tia sáng, gương mặt thanh tuấn cũng sáng lên. Anh nắm thật chặt tay lái, cố gắng không để cho giọng nói của mình nghe có vẻ run, “Thế nào, nhớ anh?”

“Nhớ gì ? ” con người Diệp Chi xoay vòng, Mạnh Trường Thụy định mở miệng, cô lần nữa trước cắt đứt anh, “ Biên tập tạp chí nói tôi hỏi anh một chút , lúc nào thì ra tiếp nửa phần sau của truyện, nói là tôi thúc giục bản thảo thành công, đến lúc đó sẽ chia cho tôi một phần ba .”

“A.” Mạnh Trường Thụy tầm mắt hơi khép, ánh mắt rơi vào khối ngọc quan âm treo trên cổ rất dịu dàng, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chi Chi, em biết mà. Nếu em nhớ, tất cả của anh đều là của em.”

Nói xong một câu rồi chột đạp chân ga.

Ý của Diệp Chi là muốn dẫn đề tài sang một đề tài an toàn khác, không ngờ đến cuối cùng lại nghe được Mạnh Trường Thụy tỏ tình.

Cô cúi đầu, lăm bằm nói không ra lời.

Nếu vừa bắt đầu cô còn chưa tin lòng của Mạnh Trường Thụy, nhưng đã nhiều năm như vậy, Mạnh Trường Thụy vẫn thủy chung như một, lời của anh với mình mà nói đúng là... anh là một trạch nam, đời này toàn bộ tinh lực đều dùng ở hai chuyện, một cái chính là viết văn, còn lại là theo đuổi Diệp Chi .

Không phải là không cảm động, bao nhiêu lần cô đều nghĩ, dứt khoát đáp ứng anh thôi, nhưng Hoàn Tử thì làm thế nào? Hoàn Tử biểu hiện đối với Mạnh Trường Thụy là không thích, mà cô, trước là con gái còn là một người mẹ.

“Trường Thụy, anh biết tôi. . . . .” Diệp Chi gian nan nghĩ ra lý do, bình thường rất thông minh lúc này toàn bộ biến mất không thấy gì nữa. Cuối cùng chỉ có thể nói một câu vô vị, “Tôi...tôi hiện tại chỉ muốn nuôi Hoàn Tử lớn lên thật tốt.”

“Chi Chi, em nghe anh nói.” Lần này, Mạnh Trường Thụy không để cho Diệp Chi qua loa nữa, anh thừa dịp đèn đỏ quay đầu ngưng mắt nhìn Diệp Chi , “Anh hiểu biết rõ em là vì Hoàn Tử, nhưng em có nghĩ tới hay không, đứa bé đang phát triển, cha là người đóng vai quan trọng bao nhiêu ?”

“Tôi. . . . .”

“Em cũng biết, tôi là thạc sĩ công tác xã hội, hơn nữa ở phương diện sự phát triển của trẻ em, mặc dù đã bỏ nhiều năm nhưng cũng không xê xích gì nhiều, ít ra cũng chưa quên.”

“Tôi hiểu biết rõ.” Diệp Chi cắn cắn môi, ngón tay nắm thật chặt đệm dưới, trong mắt có một chút xấu hổ, “Nhưng tôi. . . . . Hết cách rồi, tôi không yên lòng, tôi. . . . .”

“Em đừng vội, anh không phải ép buộc em.” Mạnh Trường Thụy bắt được tay của Diệp Chi, “Anh cũng chờ ba năm rồi, chờ thêm một thời gian cũng không sao, em cũng biết anh là hạng người gì, anh tuyệt đối sẽ không đối với Hoàn Tử không tốt. Hơn nữa. . . . .”

Mạnh Trường Thụy dừng lại, cân nhắc từ ngữ một chút, vừa liếm liếm môi khô, vừa nói ra miệng, “Ừm. . . . . Biễn người mọt mọt, ba Hoàn Tử khẳng định không tìm được, lui vạn bước, coi như tìm được thì em phải làm thế nào đây? Em biết anh ta là hạng người gì? Biết anh ta sẽ thừa nhận Hoàn Tử hay không?”

Diệp Chi bị mấy vấn đề anh hỏi một câu nói cũng không nói ra được, trong đại não rối một nùi, sắc mặt cũng trắng bệch.

Đêm hôm đó là tổ trưởng dẫn cô đi ăn mừng thăng chức mới đặc biệt dẫn bọn cô đi nhà hàng, cô vốn không muốn như vậy, nhưng tổ trưởng không thuận theo, cô chỉ có thể ngậm ngốc đi, kết quả là bị người mà cô đánh bại cùng một tổ chuốc thuốc, xem bị hai tên lưu manh cường gian.

Người nam nhân kia tới cứu cô kịp thời, cô thật ra thì vẫn có một chút ý thức, khi đó thật sự là bất cứ giá nào, cái gì cũng không suy nghĩ được, trên người rất khó chịu, hơn nữa người nọ gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ thì lòng dạ nhất định không xấu, cùng anh làm một lần thuốc trên người hình như cũng không còn khó chịu nữa.

Vì vậy tất cả đều thuận nước đẩy thuyền xảy ra, chỉ là khi hết thuốc trên người, đầu cô cũng bắt đầu tỉnh táo, lúc này mới phát giác sợ đến mức dị thường.

Lung tung mặc quần áo vào, đẩy người đàn ông còn ngủ mơ mơ màng màng ra rồi chạy ra ngoài, kết quả diện mạo người ta cũng không thấy rõ.

Đã nhiều năm như vậy, Hoàn Tử cũng năm tuổi rồi, cô căn bản không nghĩ tới muốn tìm cha ruột Hoàn Tử. Cho nên vẫn không có tìm người đàn

ông đó, chính là sợ người đó thương tổn con trai .

“Anh để cho tôi suy nghĩ một chút, để cho tôi ngẫm lại.” Diệp Chi kinh ngạc nhìn phía trước, ánh mắt có chút mê mang, làm như đang đối mặt với Mạnh Trường Thụy nói chuyện, cũng làm như đang làm bầm lâu bầu.

“Được.” Mạnh Trường Thụy vuốt vuốt đỉnh tóc của cô, cố giả bộ trong sáng cười một tiếng, “Anh chờ em.”

Mà lúc này đây, Hoàn Tử đang cùng mẹ Diệp ở trong võ đường mắt to trừng mắt nhỏ.

“Mẹ đâu?” Bình thường không phải là mẹ tới đón cậu sao? Tại sao hôm nay là bà ngoại tới? Trong lòng Hoàn Tử có chút mất mát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là bộ dáng cứng rắn.

Kỷ Lâm vừa nghe đến tên Diệp Chi, lập tức bước tới bên cạnh Hoàn Tử, dùng cái tấm đá chân che giấu, trên thực tế đang dựng lỗ tai lên nghe trộm người ta nói chuyện.

“Quan tâm ai tới đón làm gì ? Có thể về nhà là được.” trên mặt mẹ Diệp có chút vui sướng, “Đi thôi, Hoàn Tử, tối nay bà ngoại làm cho cháu món thịt băm tương kinh.”

Hoàn Tử một cái liền nghe ra trong lời nói của mẹ Diệp có ẩn hàm ý tứ, ngẩng đầu nhìn Mẹ Diệp, trên mặt càng lạnh lẽo, trong miệng như cũ lặp lại một câu, “Mẹ đâu?”

“Cái đứa bé này bà ngoại thật là rất yêu thương người.” Mẹ Diệp dùng đầu ngón tay chọc chọc trán của Hoàn Tử, “Mẹ cháu với chú Mạnh đi ra ngoài rồi, tối nay không ăn cơm ở nhà.” Nói xong cầm tay Hoàn Tử, “Tốt lắm, bây giờ đã biết, có thể về nhà chứ?”

Mẹ lại cùng chú Mạnh đi ra ngoài. Trong đầu Hoàn Tử căng thẳng như dây cung, hất tay mẹ Diệp ra, rồi nắm lại thành một quả đấm nhỏ.

Diệp Chi thế nhưng cùng một người đàn ông có lòng dạ xấu xa đối với cô đi ra ngoài. Kỷ Lâm từ trên võ đài nhảy dựng lên, cũng không làm bộ dùng tấm đá chân che giấu nữa, trên khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng là nóng nảy, làm thế nào? Vợ sẽ bị người đoạt đi. Đây tuyệt đối không được.....

Ánh mắt một lớn một nhỏ trên không trung đụng vào nhau, chợt cùng nhau sáng lên.

“Huấn luyện viên Kỷ, mang cháu đi tìm mẹ đi.”

“Hoàn Tử, huấn luyện viên dẫn cháu đi tìm mẹ.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tình Địch Pk

Nói làm liền làm. Kỷ Lâm nhanh chóng bắt được dây bên hông bước xuống, ngay trước mặt mẹ Diệp không kiêng dè chút nào liền cởi áo làm lộ nửa người trên, mấy khối cơ bụng xinh đẹp chinh tề thiếu chút nữa làm mù ánh mắt của mẹ Diệp.

Anh cầm áo khoác lên, quần cũng không kịp đổi, khom lưng ôm Hoàn Tử vào trong ngực, cầm chìa khóa xe nhanh chóng đi ra ngoài.

Mẹ Diệp bị những động tác quá nhanh của anh làm cho sững sờ đứng ở nơi đó không có phản ứng, trơ mắt nhìn Kỷ Lâm lừa cháu ngoại của mình bỏ chạy.

Ai ngờ Kỷ Lâm chạy ra mấy bước, bỗng nhiên lại hồng hộc chạy trở lại, anh với Hoàn Tử mắt nhỏ dài giống nhau như đúc nhìn chăm chăm mẹ Diệp, “Ở đâu? Diệp Chi ở đâu?”

“A... Diệp Chi... ở đây, đang ở nhà hàng tây đối diện quảng trường, cậu. . . . .”

Lời của bà còn chưa nói hết, chỉ thấy Kỷ Lâm lại như một trận gió chạy xuống lầu, tốc độ kia... Mẹ Diệp chỉ cảm thấy thời gian như một cái nháy mắt, người đã không thấy tăm hơi đâu rồi.

Bà ngẩng đầu nhìn sang, thấy Bạch Kỳ đang há hốc miệng nhìn bà, bà phản ứng kịp thời rồi đẩy cửa chạy ra ngoài trong miệng lo lắng kêu, “Ai nha, Hoàn Tử, huấn luyện viên Kỷ. Các người đi làm cái gì? Chi Chi là đi hẹn hò. Ai nha... Các người trở lại ngay.”

Nhưng Kỷ Lâm chạy còn nhanh hơn thỏ, lúc này đã đến bãi đậu xe rồi, mẹ Diệp có thể đuổi theo kịp sao. Mẹ Diệp chỉ có thể ngừng bước chân, vừa thở, vừa từ từ đi về nhà.

Tiểu tử này, dáng vẻ tuấn tú, lòng dạ cũng tốt, nhưng không có ánh mắt độc đáo. Chi Chi đang hẹn hò, bị anh ta quấy nhiễu như vậy, đoán chừng lần này lại không vui.

Ai... Mẹ Diệp thở dài một cái, còn có... thế nào lại thích ở trước mặt người khác thay quần áo như vậy? Không nói chuyện đó nữa, vóc người không ngờ tốt. . . . .

Không nói Kỷ Lâm mang theo Hoàn Tử, nhao nhao muốn đi người quấy nhiễu buổi hẹn hò của người ta, không khí giữa Diệp Chi cùng Mạnh Trường Thụy lúc này cũng thực không tồi.

Lần đầu tiên hai người nói chuyện rõ ràng với nhau, Diệp Chi đột nhiên cảm thấy không còn lúng túng nữa, chỉ buông cả người ra hưởng thụ thức ăn ngon trước mặt.

Hai người bọn họ đều là nhà văn, tự nhiên có lời tán gẫu, Mạnh Trường Thụy cũng không phải là tính tình khó gần, biện pháp trêu chọc Diệp Chi vui vẻ cũng biến đổi không ngừng. Ăn một bữa cơm, Diệp Chi cảm thấy cả người thoải mái, nghĩ tới nếu Mạnh Trường Thụy lúc này thổ lộ một lần nữa, đoán chừng mình sẽ đồng ý.

“Truyện em mới viết đã liên hệ xuất bản hay chưa?” Mạnh Trường Thụy nhàn nhạt nhấp một miếng rượu đỏ, ngẩng đầu hỏi Diệp Chi .

“Không vội, mới được hai vạn chữ, chờ viết xong rồi hãy nói.” Diệp Chi xiên một miếng bò bít-tết cuối cùng bỏ vào trong miệng, nuốt xuống, lúc này mới để nữa xuống, nói: “Anh biết đó, tôi lười phải viết dàn ý, hoàn thành sẽ liên lạc lại xuất bản mới, bớt phiền phức.”

Mạnh Trường Thụy khẽ cười một cái, nét mặt ở dưới ánh đèn màu vàng nhạt càng thêm lộ ra vẻ tuấn tú, anh giơ tay day day huyệt thái dương, cười nói: “Thật ra thì hôm nay là anh tới làm thuyết khách (người đàm phán).”

“Cái gì?” Diệp Chi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Biên tập nhà anh muốn ký hợp đồng xuất bản sách của em, anh ta biết anh và em quan hệ tốt, liền nhờ anh tới đây, khiến anh nhất định phải thuyết phục được em cho anh ta in quyển sách này.” Mạnh Trường Thụy hài hước nhếch khóe môi lên, Diệp Chi kinh ngạc nhìn, nụ cười trên mặt sâu hơn, “Người nào không biết Kỳ Lạc Vô Hối đại nhân có lượng tiêu thụ bảo đảm, mà cũng chỉ ký sách chứ không ký người.”

“Thôi đi, anh đừng cười tôi.” Diệp Chi bĩu môi, cầm ly rượu lên đụng ly của Mạnh Trường Thụy một cái, “Niên Nhập Thiên Vạn đại thần không biết có ý gì khi nói lời này?” Không đợi Mạnh Trường Thụy trả lời, liền lại tăng thêm một câu, “Anh nói xem nếu tôi thả ra tin tức đại thần trong giới ngôn tình và giới huyền huyền thật ra là một người thì như thế nào?”

“Tùy em.” Mạnh Trường Thụy nhún nhún vai, rồi lấy điện thoại di động ra, ở trước mắt Diệp Chi quơ quơ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cho Diệp Chi xem một tấm hình “Chậc chậc, đến lúc đó anh cũng có tính toán trước, hình của Kỳ Lạc Vô Hối, chắc hẳn rất nhiều người cảm thấy hứng thú.”

Tấm hình này của Mạnh Trường Thụy chụp vô cùng tốt, Diệp Chi lúc đó đang cúi đầu uống rượu đỏ, Mạnh Trường Thụy cố tình nói với cô, cô chỉ có thể khẽ ngược mắt nhìn người trước mặt, trong đôi mắt to đen nhánh đều là nụ cười yêu kiều, trên gò má trắng nõn hơi điểm hồng càng thêm xinh đẹp khác thường.

Mạnh Trường Thụy vốn nghĩ dọa Diệp Chi một chút, lại không nghĩ rằng hình đẹp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nhìn có chút mất hồn, anh không để lại dấu vết đem điện thoại di động xuống dưới bàn, len lén đem hình làm hình nền điện thoại, khi Diệp Chi chưa kịp phản ứng đã khéo léo đổi chủ đề.

“Như thế nào? Có được hay không? Vấn đề tiền nhuận bút em không phải lo lắng.” Ngón tay Mạnh Trường Thụy gõ trên mặt bàn một cái, “Ít nhất là một vạn chín.”

“Nhiều như vậy?” Diệp Chi kinh ngạc, cũng quên chuyện hình lúc nãy, “Biên tập của anh. . . . . Đây là nghiêm túc.”

Mạnh Trường Thụy gật đầu một cái, “Dù sao sách của em sớm muộn gì cũng ra, không bằng ký cho anh, bìa tùy em chọn, bảo đảm tìm cao thủ hợp tác.”

Diệp Chi đặt ly xuống, nghiêm túc suy nghĩ một chút, hôm nay cô cũng đã có chút danh tiếng, quả thật không cần lo lắng vấn đề bản thảo, hơn nữa biên tập của Mạnh Trường Thụy cô cũng đã tiếp xúc qua mấy lần, người này cũng không tệ chắc không có vấn đề gì, vậy thì ký cho anh thôi.

Diệp Chi vừa định mở miệng đồng ý, chỉ nghe thấy Mạnh Trường Thụy ở bên tai nói: “Biên tập của anh nói rồi, em nhất định phải đồng ý, muốn anh. . . .”

Anh cố ý kéo dài âm cuối, cũng không nói câu nói kế tiếp, chỉ mỉm cười nhìn Diệp Chi .

“Như thế nào?”

“Dùng sắc đẹp dụ dỗ.”

“Khụ khụ” Trên mặt Diệp Chi thoáng qua vẻ lúng túng, trừng mắt liếc anh một cái, “Nói cái gì đó?”

Mạnh Trường Thụy cười nhẹ, ngón tay vuốt nhẹ ở trên ly thủy tinh, giọng điệu giống như nghiêm túc lại giống như nói giỡn, “Như thế nào, Kỳ Rơi Vô Hối đại nhân, sắc đẹp ở phía trước, em không cần?”

Hô hấp của Diệp Chi cứng lại, nhịp tim dần dần nhanh lên, cô biết Mạnh Trường Thụy đang thử dò xét thái độ của cô, nhưng. . . . . Hiện tại trong lòng cô là một mớ bòng bong, muốn đồng ý, nhưng có chút sợ, sợ bởi vì rung động nhất thời mà sau này hối hận, thật sự là mâu thuẫn khác thường.

Nhưng. . . . . lòng mi Diệp Chi run rẩy, người đàn ông này theo đuổi mình ba năm, giúp mình nhiều như vậy vậy, bản thân tuy không có tình yêu nam nữ đối với anh, nhưng cũng không bài xích đi cùng với anh.

Như vậy thì đồng ý đi, vòng vo cũng không phải là cách tốt.

Nghĩ tới đây, Diệp Chi hít sâu một hơi, dũng cảm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Mạnh Trường Thụy, “Trường Thụy, tôi. . . . .”

Mạnh Trường Thụy giật mình, thân thể không tự chủ cứng cứng, nín thở chờ đợi câu trả lời của cô.

“Tôi. . . . .”

Đúng lúc đó, bên cạnh truyền đến một tiếng ‘bịch’, rõ ràng có người cố ý ngồi vào băng ghế phát ra âm thanh, trên truyền hình phát ra 《điệp khúc màu lam》 nhà hàng Tây trung có vẻ cực kỳ chói tai.

Lời nói của Diệp Chi bị cắt đứt, quay đầu cau mày nhìn không ngờ ngay lập tức trợn tròn mắt, ngồi ở bên cạnh chỗ ngồi của cô, một người

đang cầm một tờ thực đơn nghiêng đầu canh chừng hai người cô, không phải là đứa con nhà mình với Kỷ Lâm sao.

“Các người... các người vì sao lại tới?” Diệp Chi kinh ngạc thiếu chút nữa đứng lên, cuối cùng vẫn là nhịn được, ánh mắt dừng lại ở trên người một lớn một nhỏ quét mấy vòng, nhíu mày hỏi.

“Ăn cơm.” Hoàn Tử nghiêm mặt, cứng rắn nhìn Diệp Chi nói một câu, vừa nói, còn vừa đưa tay mập mạp lật thực đơn mấy cái.

Chữ không biết. . . . . Nhưng tuyệt đối không thể để cho người khác biết.

Lông mi Hoàn Tử run rẩy, chỉ vào mấy hình ảnh tương đối dễ nhìn, làm bộ hưởng vẻ phía phục vụ nói: “Cái này cùng cái này.” Nói xong rồi lập tức đóng thực đơn lại, ưỡn thẳng lưng ngồi trên băng ghế, nghiêm túc nhìn Kỷ Lâm, “Huấn luyện viên Kỷ, cháu đã gọi xong rồi.”

Kỷ Lâm đã sớm nhìn ra Hoàn Tử không hoàn toàn biết hết chữ, nhưng đứa nhỏ này cố tình không có rụt rè, ngược lại như một người lớn gọi thức ăn, nếu không phải trường hợp không tốt, tình địch bên cạnh lại nhìn chăm chăm, Kỷ Lâm đã sớm bật cười.

“Ừ, cho hai phần mì Ý.” Kỷ Lâm không nhìn thực đơn, trực tiếp nhìn nhân viên phục vụ nói một câu. Mì rất tốt cho dạ dày, Hoàn Tử vừa vặn mới bị viêm dạ dày, ăn cái này sẽ khá hơn một chút.

Hai người bọn họ đều gọi món ăn xong rồi ngồi như kỳ đà cảm mũi nhưng xem như không có chuyện gì xảy ra, Mạnh Trường Thụy ở một bên tức giận sầm mặt lại, nếu không phải người này mang theo Hoàn Tử xông tới, vào lúc này Chi Chi đã thành công trở thành bạn gái của anh rồi .

Ánh mắt của hai người trên không trung chạm vào nhau, nhất thời văng lửa khắp nơi.

Kỷ Lâm: tới đây. Lão tử ngày ngày ra chiến trường. Sử dụng ánh mắt giết chết người. Giết chết người. Giết...giết...giết....

Mạnh Trường Thụy: dám phá hỏng chuyện tốt của ta, người đi tìm chết đi. Chết đi... chết đi.

Hai người đang dùng ánh mắt đấu nhau, Diệp Chi lại không nhịn được, đẩy ghế ngồi ra đi tới ngồi xuống bên cạnh Hoàn Tử, “Hoàn Tử, con với huấn luyện viên Kỷ vì sao lại tới đây?”

“Ăn cơm.” Hoàn Tử len lén liếc Mạnh Trường Thụy một cái, vẫn như cũ là hai chữ này.

“Diệp Cảnh Thâm.” trên mặt Diệp Chi khẽ mang một chút não, “Có phải là con quán lấy huấn luyện viên, khiến huấn luyện viên dẫn con tới hay không?”

Kỷ Lâm thấy không xong, đây là muốn la Hoàn Tử rồi, vội vàng nhìn Mạnh Trường Thụy bỏ lại một ánh mắt “Về sau sẽ chăm sóc người”, quay đầu nhìn Diệp Chi nói: “Chi Chi, đừng trách Hoàn Tử, là tôi nghe mẹ Diệp nói ở đây đồ ăn ngon, Hoàn Tử cũng muốn ăn cho nên mới mang theo cậu đến.”

Là như thế này sao? Diệp Chi miễn cưỡng nhận lời giải thích của Kỷ Lâm, nhưng trong lòng lại cảm giác có chỗ nào có cái gì không đúng.

Hoàn Tử vừa nghe huấn luyện viên biện hộ giúp mình, trong lòng lập tức lại tăng thêm cho Kỷ Lâm một chút lòng tin, đồng thời khẳng định một cái: huấn luyện viên Kỷ làm ba mới của cậu quả nhiên so với chú Mạnh tốt hơn nhiều.

“Hoàn Tử, cháu có khỏe không ?” Lúc này Mạnh Trường Thụy cũng bước tới, anh sờ sờ đầu nhỏ của Hoàn Tử, anh vừa chào hỏi vừa cười.

Muốn cướp đi mẹ là người xấu. Hoàn Tử bĩu môi, không để ý đến Mạnh Trường Thụy, rồi lại sợ mẹ tức giận, chỉ có thể nghiêm mặt căng thẳng nói hai chữ, “Chào chú.”

Mạnh Trường Thụy giựt giựt khóe miệng, mấy ngày không thấy, đứa nhỏ này càng trở nên tiếc chữ như vàng rồi.

Thái độ của Hoàn Tử đối với Mạnh Trường Thụy rất lạnh nhạt, Kỷ Lâm liếc mắt một cái đã nhìn ra, nghĩ tới đứa trẻ thân mật thăm thiết ôm cổ của mình gọi ‘huấn luyện viên...huấn luyện viên...’, ở bên trong lòng của Kỷ Lâm tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hào quý dị.

Cái gì gọi là trời sanh duyên phận? Đây chính là điều đó. Anh mặc dù quen biết Diệp Chi sau Mạnh Trường Thụy, nhưng Hoàn Tử lại chỉ thích anh.

Chắc chắn, cái này gọi là giải quyết cô gái sẽ phải giải quyết đứa con yêu của cô trước, nhớ điều chân lý này, nhất định trong chiến dịch lấy trái tim của cô mình sẽ thắng lợi.

Bắt cóc Hoàn Tử, cưới được Diệp Chi, cuộc sống hạnh phúc tột cùng. Suy nghĩ một chút thật đúng là có chút ít kích động nha...

Kỷ Lâm mắt nhỏ dài híp một cái, chột nhìn Mạnh Trường Thụy cười một cái “Mạnh tiên sinh ăn no chưa, bàn ăn cũng đã ăn xong, tại sao còn chưa đi?”

Mạnh Trường Thụy vừa định đáp lời, Kỷ Lâm đã vượt lên trước một bước nói: “Nếu chưa ăn no, tôi gọi cho anh một phần điểm tâm ngọt nhé?”

Mạnh Trường Thụy nghẹn lời, vốn lời đã ra đến miệng “Tôi còn chưa ăn món điểm tâm ngọt” bỗng cứng rần nuốt xuống, trầm mặc mấy giây, mới vừa hơi cứng ngắc nói: “Diệp Chi bọn ta ....”

Kỷ Lâm nghe vậy lập tức trợn to hai mắt, một đôi mắt phượng nhỏ dài cũng tròn to, “Không cần... không cần, Diệp Chi cùng Hoàn Tử không phải có tôi ở đây sao, anh có thể về trước, việc khổ cực đưa bọn họ về nhà tôi có thể gánh vác giúp, người anh em, cảm ơn anh mời Diệp Chi ăn cơm, lần sau tôi sẽ mời lại.”

Anh dừng một chút, thấy Mạnh Trường Thụy muốn chen vào nói, nhưng không biết nói gì, bộ dạng vô cùng rối rắm, trái tim cảm thấy dễ chịu, vung tay lên, ngay cả một câu cuối cùng cũng thay Mạnh Trường Thụy nói “Mạnh tiên sinh, gặp lại sau, lái xe chậm một chút. Đừng vượt đèn đỏ.”

Tác giả trạch nam Mạnh đại thần thật đáng thương, vốn rất thông minh, một người rất thông minh, lại gặp phải quân côn đồ Kỷ Lâm này, chỉ có thể thua trận một cách nhếch nhác.

Tiên sư nó !!! Người có bản lĩnh làm việc cực khổ đó, không lẽ ta không làm được ? Mạnh Trường Thụy cố nén tức giận trong lòng, cắn răng nghiêng lợi nói: “Gặp lại.”

Con mẹ nó. Người này ai vậy ? Tình địch như vậy đến tột cùng là từ lúc nào nhô ra vậy ? Đclmm !!!

Buổi tối hôm đó, Mạnh đại thần linh cảm giác tràn đầy, tốc độ tăng cao, ở trong truyện mới, anh đã viết nên một nam phụ ác độc, chỗ bình luận truyện nhất thời lại thảo luận cao trào.

Chim nhỏ bay bay: “Năm cái rắm. Nam phụ này thế nào lại đáng ghét như vậy. Thế nhưng lại cướp cô gái của Nam Thần nhà chúng ta. Giết anh....”

Nhà 1: LS+10086. Giết chết nam phụ.

Nhà 2: +10010. Giết chết.

Nhà 3: giết chết nam phụ + giấy căn cước số. . . . .

Mạnh Trường Thụy năm con chuột, không ngừng nảy sinh những bình luận mới, vừa nhìn hướng máy vi tính âm trầm cười, không sao, mặc dù thua ở người ba lần, nhưng ở chỗ khác lão tử sẽ ngược chết người. Còn phát động con gái cả nước cùng nhau ngược chết người.

Mình thật cơ trí...Thật đáng khen ngợi

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thổ Lộ

Mạnh Trường Thụy đi rồi chỉ còn lại ba người ngồi lại trên bàn ăn, mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong thời gian ngắn không biết nên nói gì cho phải.

Diệp Chi cảm giác có cái gì không đúng lắm, huấn luyện viên Kỷ đối với Mạnh Trường Thụy có rất nhiều địch ý, lời vừa rồi đầy mùi thuốc súng bay đầy trần trong nhà hàng, ngay cả không muốn nghe cũng nghe thấy.

Nhưng Kỷ Lâm rốt cuộc mang Hoàn Tử tới làm gì? Giống như không có việc gì, trừ. . . . . đuổi Mạnh Trường Thụy đi.

“Tiên sinh, đây là món ngài gọi, xin từ từ dùng.”

Người hầu bàn đến cắt đứt suy nghĩ của Diệp Chi, cô nghiêng người sang bên cạnh, cho người hầu bàn dọn món lên.

“Ăn cái này đi, sợi mì tốt cho dạ dày.” Kỷ Lâm đem mì Ý đẩy tới trước mặt Hoàn Tử, lại đặt vào tay cậu một cái nĩa, tự cho là chăm sóc đứa trẻ rất thỏa đáng, làm xong tất cả, khẽ nhìn Diệp Chi, thấy cô đang sững sờ nhìn mặt bàn, cười hả hê, cúi đầu hít một hơi sợi mì lên.

Diệp Chi cau mày nhìn một bàn mì Ý này, mì Ý là tính hàn, theo lý thuyết không nên để Hoàn Tử ăn, nhưng Kỷ Lâm cũng là có ý tốt, hơn nữa dạ dày Hoàn Tử đã sớm tốt lắm rồi, ăn cái này sẽ không hại gì, vì vậy cũng không ngăn cản anh.

Hoàn Tử còn nhỏ, khẩu vị cũng bình thường, hơn nữa là lần đầu tiên ăn món ăn tây nên không quen, ăn vài miếng đã buông nĩa xuống, nhìn một

bàn cơm bốc hơi bên cạnh, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp múc một muỗng nhét vào trong miệng.

Kết quả cay le lưỡi, Kỳ Lâm vội vội vàng vàng cho cậu uống nửa ly nước lạnh, này mới khiến cậu còn dễ chịu hơn chút.

Kỳ Lâm đem đĩa cơm thịt bò thăn cục tiêu đen đẩy ra xa khỏi Hoàn Tử, lau mồ hôi hột trên chóp mũi cho cậu xong, đầu lòng nói: “Ăn không quen? Đi, huấn luyện viên dẫn cháu đi nơi khác ăn.”

Nói xong, một tay ôm lấy Hoàn Tử vào trong ngực, rồi đi thẳng ra bên ngoài, đi vài bước thì dừng lại, thấy Diệp Chi vẫn còn ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, liền mở miệng thúc giục: “Chi Chi, đi nhanh.”

“Hả? Ừ.” Diệp Chi lóc cóc đi theo phía sau Kỳ Lâm, choáng váng ra khỏi nhà hàng Tây, lại cùng Kỳ Lâm vào một nhà hàng Trung Quốc, cảm thấy tình hình có chút tiến triển ngoài dự liệu của mình.

Nhìn Kỳ Lâm đối với Hoàn Tử rất tốt, Hoàn Tử muốn ăn món ăn nào, chỉ cần một ánh mắt liếc qua, một giây kế tiếp này món ăn nhất định cũng được Kỳ Lâm gắp vào trong chén cho cậu, hơn nữa Kỳ Lâm nhìn Hoàn Tử ăn xong, bộ dáng cười híp mắt kia, quả thật so với anh ta tự ăn còn vui vẻ.

Quả nhiên là muốn giành con trai của mình mà, Diệp Chi nháy nháy mắt, đột nhiên cảm thấy mình phải phản kích .

Kỳ Lâm còn không biết mình ở trong lòng Diệp Chi đã thành người bụng dạ khó lường, Diệp Chi cố ý không cho anh đưa cô và Hoàn Tử về nhà, anh cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Đang tốt tại sao lại thành như vậy rồi ?

“Quá làm phiền anh rồi, huấn luyện viên Kỳ, chúng tôi thuê xe đi là được, cảm ơn anh.” Diệp Chi một tay nắm thật chặt tay Hoàn Tử, một cái

tay khác đã giơ lên vẫy taxi ven đường.

Ngay lúc này, Hoàn Tử luôn luôn nghe lời mẹ, chột làm phản. Đứa bé đi tới bên cạnh xe của Kỷ Lâm, mở cửa ra rồi lôi Diệp Chi lên, “Mẹ, huấn luyện viên Kỷ nói thuận đường.”

Vừa nói, còn vừa dùng cặp mắt đen bóng nhỏ dài vô tội kia nhìn Diệp Chi .

Diệp Chi bị chính mình con trai ruột phá hủy kế hoạch, quả thật muốn cho tiểu tử không có lương tâm một cái tát, nhưng Kỷ Lâm đang nhìn, cô chỉ có thể cố nén cảm giác quý dị trong lòng, không cam nguyện lên xe.

Dọc đường đi, ba người trầm mặc không lên tiếng, ở trong lòng Diệp Chi suy nghĩ Kỷ Lâm có ý đồ, Hoàn Tử trời sinh đã bí ẩn khó hiểu, mà Kỷ Lâm. . . . . Thì rối rắm có nên thổ lộ đối với Diệp Chi hay không?

Kết quả đã lái xe quá nhanh, không đợi nghĩ ra nguyên nhân, cũng đã đến dưới lầu nhà Diệp Chi.

“Cám ơn anh, huấn luyện viên Kỷ, tôi mang Hoàn Tử lên lầu.” Diệp Chi cởi dây an toàn ra, lễ phép nhìn Kỷ Lâm nói một câu rồi xuống xe.

Kỷ Lâm nhìn chăm chăm dây an toàn bên ghế lái phụ hàm răng ngứa ngáy, không nên hư thời điểm hư, nên hư thời điểm cố tình không hư.

Anh đang nghĩ cái gì kéo dài chú ý của Diệp Chi, lúc đang định nói với cô mấy câu, bên tai chột truyền đến một âm thanh gõ cửa sổ.

Kỷ Lâm hạ cửa xe xuống, ghé đầu nhìn, không phải là ba Diệp đã từng gặp một lần sao?

Như thường lệ, ba Diệp ăn xong cơm tối sẽ đi chơi cờ, mới vừa tới lầu dưới nhà mình, liền thấy chiếc xe dừng mãi quen thuộc bên đường, sắc

mặt lập tức trầm xuống, Diệp Chi sẽ không làm trò cùng tiểu tử dạy Taekwondo trước mặt Hoàn Tử chứ?

Nghĩ như vậy, ba Diệp lập tức nóng nảy, bước đến gõ cửa sổ xe, mắt đảo qua bên trong xe, quả nhiên là trông thấy cháu ngoại của mình đang cô đơn ngồi ở ghế sau bộ dáng rất tội nghiệp. Mà con gái mình đã tháo dây an toàn ra, lại chưa xuống xe, hiển nhiên là còn muốn cùng Kỳ Lâm làm gì đó.

Ba Diệp trong lòng nhất thời đau nhói, ai u... cháu ngoại thật ngoan ngoãn nha, làm sao lại có người mẹ không biết điều như vậy chứ.

Ông nghiêm mặt lại mở cửa sau xe ra, dắt Hoàn Tử xuống xe, bỏ lại một câu, “Ta mang đứa bé đi lên trước.” Chỉ để lại Diệp Chi với gương mặt khổ sở, ngồi ghế cạnh tài xế, ý định giải thích cũng biến mất, ba cô. . . . . Đây là lại hiểu lầm rồi.

Nhạc phụ đại nhân quả thật là trợ thủ tốt nha.

Kỳ Lâm cười cong một đôi mắt hồ ly, không để lại dấu vết khóa cửa xe lại, lúc này mới thông thả ung dung cởi dây an toàn trên người mình ra, gọi Diệp Chi một tiếng, “Chi Chi...”

Từ chương này trở về sau, cứ 10c mình sẽ đặt pic khoảng 3~4 chương. Nàng nào đọc bằng đt mà load k đc thì cmt để mình báo với admin nhé :D Và bây giờ mời các nàng xơi chương mới...

“Huấn luyện viên Kỳ.” Diệp Chi đáp một tiếng, bộ dáng đề phòng, cũng không ngẩng đầu nhìn Kỳ Lâm.

Kỳ Lâm nhếch môi cười yếu ớt, từ từ tiến tới trước mặt Diệp Chi, tay phải đặt trên bả vai Diệp Chi, Diệp Chi đang kinh ngạc thì anh mở miệng nói nhẹ nhàng: “Cha mẹ tôi vẫn còn rất khỏe mạnh, trong nhà còn có một anh trai với một em gái, cả hai cũng đã kết hôn. Tôi trước mắt vẫn ở thành phố C mở lớp dạy Taekwondo, nửa năm nữa mới trở về doanh trại.”

Dừng một lát, trong đầu cố gắng tìm từ thích hợp, rồi tiếp tục mở miệng nói: “Tôi đã làm lính mười mấy năm, thể lực rất tốt, dáng dấp cũng không xấu xí, tôi cũng biết nấu cơm, việc nhà mọi thứ đều biết làm. Dừng một câu nói khái quát chính là: ra được phòng khách, vào được phòng bếp.”

Diệp Chi nháy mắt mấy cái, nói cái này cho cô nghe làm gì?

“Nhà tôi cách nhà cô cũng gần, tôi lái xe chỉ mất năm phút đồng hồ, chạy bộ cũng không vượt quá mười phút, cô kêu một tiếng có thể tới ngay lập tức, nếu mùa đông cô muốn ăn hạt dẻ rang đường, tôi mua rồi chạy đến nhà cô cũng còn nóng hổi .”

Kỷ Lâm dừng một lát, xích lại gần Diệp Chi hơn, hơi thở hỗn hển nhẹ nhàng phả trên mặt Diệp Chi, nóng bỏng mà ướt át.

“Dù nửa đêm cô muốn xuống lầu mua băng vệ sinh, tôi cũng sẽ bảo đảm phục vụ đến nơi.”

“Anh...anh nói gì đó.” trong nháy mắt mặt Diệp Chi đỏ bừng, đôi tay giơ ra chống đỡ lồng ngực cứng rắn của Kỷ Lâm, không để cho anh gần mình thêm nữa, nhịp tim cũng dần dần đập nhanh hơn.

“Mạnh Trường Thụy... tôi mới vừa thấy, nhà anh ta ngược hướng với nhà chúng ta, nếu một khi cô có chuyện gì gấp cũng không thể đến kịp.”

Kỷ Lâm không để ý cô từ chối, tay phải nâng lên cầm tay của Diệp Chi “Còn nữa, tôi sẽ chăm sóc đứa bé tốt, cũng sẽ thương bé.”

Dừng lại, đổi đề tài “Lúc này cô có nhìn thấy Tiểu Hắc nhà tôi không? Chính là con mèo đen nhỏ đó.”

Diệp Chi nháy nháy mắt, ngơ ngác gật đầu.

“Tôi chăm sóc nó rất tốt, mập mạp tròn trịa, bệnh tật thuyên giảm. Hoàn Tử tôi cũng sẽ chăm sóc tốt như vậy. Tôi rất thích Hoàn Tử, tôi sẽ coi cậu như con ruột của mình.”

Thật ra thì lúc Kỷ Lâm mới vừa nói vài câu, ở bên trong lòng của Diệp Chi đã mơ hồ cảm nhận ra, nhưng hiện tại anh nhắc tới đứa bé, Diệp Chi theo bản năng nhớ đến lúc ở bệnh viện đã thấy một màn kia, liền thốt lên, “Anh quả nhiên là muốn giành Hoàn Tử với tôi.”

Nói xong, mới phát hiện không ổn, gương mặt đỏ hơn nữa, muốn chỉnh sửa lại không tìm được lời nói để nói, chỉ có thể cúi đầu, liều mạng đè nén nhịp tim càng lúc càng nhanh xuống.

Da của cô trơn bóng trắng nõn, đến gần nhìn cũng không tìm ra lỗ chân lông, chỉ thấy một mảnh trơn bóng óng ánh, hai má lại đỏ ửng, càng hiện ra vẻ vô cùng kiều diễm, Kỷ Lâm nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, thật khó khăn mới kìm nén bản thân nhất thời kích động mà cúi đầu hôn cô.

“Tôi sẽ không giành Hoàn Tử với cô.” Kỷ Lâm cười khê, nắm tay Diệp Chi thật chặt.

“Này, vậy anh. . . . .”

“Cô và Hoàn Tử tôi đều muốn.” Kỷ Lâm đưa tay nâng cằm Diệp Chi lên, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt của mình, mặt mày xinh đẹp nhu hòa ở dưới ánh đèn rạng rỡ lộ ra bộ dáng như bị ép buộc.

“Ha ha, Kỷ... huấn luyện viên Kỷ, có lẽ anh uống hơn nhiều. . . . .” Tim Diệp Chi như đánh trống, cô quay đầu đi, né tránh hơi thở cường thế của Kỷ Lâm, tay cầm tay nắm cửa xe nhắc lên để mở cửa xuống xe.

Kết quả thế nào cũng mở không ra, vừa vội lại vừa sợ, chỉ chốc lát sau trên trán đổ mồ hôi hột. Cô thế nào cũng không biết Kỷ Lâm thế nhưng lại

đối với mình có ý tứ, bình thường cũng không nhìn ra. Anh đến tột cùng đã sinh ra tâm này từ lúc nào?

Diệp Chi cắn môi, mình là lần đầu tiên nghe tỏ tình mà lại tự sướng như thế....

“Cửa xe tôi đã khóa lại.” Kỷ Lâm cười vui vẻ, anh xoay người Diệp Chi lại, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp cơ hồ muốn choáng váng ánh mắt của Diệp Chi, “Chi Chi, cô nghe không hiểu sao? Tôi đang tỏ tình với cô đó.”

“Không, không phải. . . . .” Chống lại cặp mắt phượng sóng nước mãnh liệt của Kỷ Lâm. Diệp Chi nuốt nước miếng sợ sệt, cũng không biết mình nên nói cái gì.

“Xem ra là cô không nghe rõ, không sao, vậy thì tôi lặp lại lần nữa cũng được.” ánh mắt của Kỷ Lâm nhìn chăm chăm Diệp Chi, nói từng chữ từng câu cực kỳ nghiêm túc, “Tôi thích cô, muốn cô, cũng muốn Hoàn Tử.”

Đại não Diệp Chi oanh một tiếng, nhất thời trống rỗng, gương mặt đỏ bừng, phản xạ muốn mở miệng cự tuyệt anh, kết quả còn chưa nói ra đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một giây kế tiếp, gương mặt tuấn tú của Kỷ Lâm ở ngay trước mặt cô phóng đại vô số lần.

Diệp Chi chột trợn tròn mắt, trong đôi mắt sáng loáng là kinh sợ, cô bị hôn rồi.... Đây là lần đầu tiên cô bị đàn ông hôn lúc tỉnh táo.

Nụ hôn đầu đúng nghĩa của cô. . . . . Hôm nay thế nhưng lại lọt vào trong tay Kỷ Lâm.

Kỷ Lâm đặt môi ở trên môi Diệp Chi nhẹ nhàng hôn, giống như còn ngại lòng của Diệp Chi không đủ loạn, dán môi vào môi của cô lại lăm bắm một câu, “Hai mẹ con nhà cô đều là của tôi.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sách Lược Theo Đuổi Vợ

“Đề nghị của tôi như thế nào?” hai tay của Kỷ Lâm nắm bả vai thon gầy của Diệp Chi, con mắt chăm chú nhìn cô, không để cho cô có một chút nào trốn tránh, từng bước từng bước ép sát .

“Kỷ, huấn luyện viên Kỷ. . . . . Anh buông tôi ra trước.” gương mặt của Diệp Chi nóng bỏng, lòng bàn tay mồ hôi không ngừng chảy ra ngoài, cô cố gắng nghiêng thân thể về phía sau, cố gắng kéo giãn cự ly của mình với Kỷ Lâm, vậy mà không gian trong xe cứ như nhỏ lại vậy, cô lại dựa vào cửa xe, căn bản không có đường lui, chỉ có thể mặt đối mặt với Kỷ Lâm nói chuyện.

“Em đồng ý, tôi sẽ buông ra.” Vào giờ phút này, Kỷ Lâm rất cuộc cũng lộ ra tính cách cường ngạnh của người nhà họ Kì, anh nửa đề ở trên người Diệp Chi, lấy một tư thế tuyệt đối cường thế nhìn chăm chú vào cô, nửa bước cũng không chịu thỏa hiệp.

“Anh đừng như vậy. . . . .” Diệp Chi đây là lần đầu tiên bị như vậy đột ngột tỏ tình, căn bản không biết nói gì cho phải, vất hết óc ở trong lòng suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc lúng túng mở miệng nói: “Tôi...tôi biết anh thời gian quá ngắn, tôi căn bản cũng không hiểu rõ con người anh. . . . .”

“Em đồng ý xong, chúng ta sẽ có thời gian cả đời để hiểu rõ lẫn nhau.” Kỷ Lâm mặt dày nói, đôi mắt nhỏ dài híp lại nhìn Diệp Chi , “Hơn nữa tôi vừa mới đem những vấn đề chủ yếu của mình nói cho em biết rồi đó.”

Nào có như vậy? Như vậy không thân sĩ(*có nghĩa là ga-lăng). Diệp Chi căn môi, lúc Mạnh Trường Thụy thổ lộ với cô đều tiến hành theo tuần

tự, cho cô thời gian giảm sốc rất dài, dáng vẻ này của Kỳ Lâm, không có chút nào cho cô lý do trốn tránh, chỉ chấp nhất muốn một đáp án, đây quả thực là thúc ép trần trụi.

“Ha ha, tôi...tôi còn phải nuôi đứa bé, không có thời gian nói yêu đương.” Hai người ánh mắt không cần thận trên không trung đụng nhau, Diệp Chi cống quít cúi đầu, né tránh ánh mắt nóng rực của anh, cảm thấy suy nghĩ đó là cố hoàn mỹ nhất.

Không ngờ Kỳ Lâm chẳng những không có lui bước, ngược lại khẽ cười mấy tiếng.

“Hoàn Tử rất ưa thích tôi, nhiều lần đều muốn tôi làm ba của cậu.” Kỳ Lâm nói láo với Diệp Chi mà không đỏ mặt, thuận tiện lấy Hoàn Tử ra dụ dỗ.

“Cái gì?” Diệp Chi ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Kỳ Lâm hỏi. Đứa con nhà mình thật sự là nói như vậy với Kỳ Lâm? Như vậy người đàn ông này vào giờ phút này thổ lộ với cô, rốt cuộc là giống như anh nói thích mình, vẫn là suy nghĩ muốn bắt cóc Hoàn Tử?

“Mạnh Trường Thụy đó...” Kỳ Lâm lại không trả lời Diệp Chi, chuyển đề tài đến trên người của Mạnh Trường Thụy, “Cho anh chết tâm đi, Hoàn Tử không thích anh ta, Hoàn Tử chỉ thích tôi.”

Dừng một lát, giọng điệu chậm lại “Em xem, chúng ta một nhà ba người ở chung một chỗ thật tốt, tôi thích em và Hoàn Tử, Hoàn Tử cùng em cũng yêu thích tôi, thật hạnh phúc.”

Người nào thích anh. Người này có thể tự kỷ vậy sao? Diệp Chi giựt giựt khóe miệng, vừa định nói những lời này, lại bị Kỳ Lâm cắt đứt.

Anh đưa tay sờ sờ mặt của Diệp Chi thật nhanh, con người đen nhánh trong nở nụ cười “Em xem mặt em đỏ rần rồi ”

Lại cúi đầu ghé lỗ tai vào ngực của Diệp Chi nghe mấy giây, lúc ngẩng đầu, trên mặt đã là vô cùng chắc chắn “Đỏ mặt, tim đập rộn lên, em tại sao lại khẩn trương như vậy?”

Ánh mắt của Kỳ Lâm rơi trên môi đỏ tươi trơn bóng của Diệp Chi, đầu càng ngày càng thấp, âm thanh càng lúc càng mập mờ, “Em cũng có cảm giác với tôi có phải hay không? Ngượng ngùng nói? Không sao, em như vậy tôi sẽ xem như là em đã đồng ý.”

Nhanh gạt đầu đi, sau đó em mang theo đứa con yêu thương, toàn bộ đến nhà tôi ~~~

Kỳ Lâm đắm chìm trong trong ảo tưởng tốt đẹp của mình không thể tự kiểm chế, không còn nhìn thấy trên mặt Diệp Chi màu đỏ đã bớt đi không ít, hốt hoảng mới vừa đó cũng không thấy, chỉ còn lại tỉnh táo.

“Huấn luyện viên Kỳ, anh cười xong chưa?” Diệp Chi vuốt vuốt lại tóc, nhấp môi dưới, khi ý thức được đôi môi mới vừa bị Kỳ Lâm hôn qua, vội vàng dừng động tác.

Ah? Chi Chi đồng ý rồi hả? Kỳ Lâm cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc, nghiêng tai nghiêm túc nghe câu trả lời của Diệp Chi.

“Xin lỗi, tôi không đồng ý, chúng ta chưa quen bao lâu.” Nói xong một câu, Diệp Chi lập tức đưa ra hai tay chống ở lồng ngực Kỳ Lâm, dùng sức đẩy anh ta lui về phía sau.

Kỳ Lâm nghe cô cự tuyệt có chút hoảng hốt, căn bản không phòng bị cô sẽ nói vậy, đợi đến khi Diệp Chi đẩy anh ra mới nhớ tới cô muốn tránh, kết quả cái miệng vừa nhắc lên, đầu ‘phịch’ một tiếng trực tiếp đụng phải mũi xe, đau nhe răng trợn mắt, che một cái đầu dùng sức xuýt xoa.

Diệp Chi cúi đầu nhìn tay của mình, lại nhìn Kỳ Lâm đang ôm đầu co rút thành một cục, chuyện này. . . . . Cô chỉ muốn đẩy anh ra mà thôi, ai

biết anh thế nhưng lại bị đụng đầu.

Nhưng . . . . . Đây là cơ hội tốt. Diệp Chi do dự mấy giây, rồi cuộc vẫn là vụng trộm mở cửa xe ra, chạy xuống xe như trốn, không chút để ý tới Kỷ Lâm đang ôm đầu rên rỉ khổ sở .

Mình lúc nào thì thích anh? Để cho anh tự luyện. Để cho anh nói càn. Đau chết đáng đời.

Mắt thấy Diệp Chi chạy vào trong nhà cũng không quay đầu lại, Kỷ Lâm hồi hận hung hăng đập một cái vào tay lái. Không đúng.... Không phải là như vậy.

Không phải đều nói khổ nhục kế sao? Mình cũng đã dùng, Chi Chi thế nào lại không những không an ủi mình, ngược lại bỏ chạy đây? Cô gái này thật là một loại sinh vật kỳ quái. . . . .

Kỷ Lâm gục trên tay lái thật sâu thở dài, trên mặt xinh đẹp hết sức rối rắm. Mặc dù anh không nghĩ vừa bắt đầu sẽ thành công ngay, nhưng bị cự tuyệt hẳn tâm như vậy, rồi cuộc vẫn có chút đau lòng.

Nhưng không sao. Anh sẽ không để ý vết thương nhỏ này. Quá trình mặc dù nhấp nhô, nhưng là kết cục nhất định sẽ là tốt đẹp, chính là....

Năng lực kháng đòn của huấn luyện viên Kỷ có thể so với tiểu cường, nhưng tâm tình lại xuống thấp trong chốc lát.

Có câu nói diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, chỉ cần làm xong Hoàn Tử trước, sau động thủ với Mạnh Trường Thụy, Diệp Chi còn có thể chạy khỏi lòng bàn tay của anh sao?

Kỷ Lâm hướng về phía cửa sổ nhà họ Diệp hôn gió một cái, rồi hung hăng đập chân ga, lái xe trở về nhà như một làn khói.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Kỳ Lâm đi ngay đến lớp dạy Taekwondo, phía sau còn có một đám người đi theo, ôm TV, dây điện, Bạch Kỳ trợn mắt hốc mồm nhìn. Kỳ Lâm. . . . . Đây là muốn làm gì?

Âm thanh máy khoan điện chói tai vang lên chừng nửa giờ, cái đó TV LCD 34 inch rất cuộc đã có mặt ở trên tường, Kỳ Lâm hạ hê ngồi trên ghế sa lon cầm điều khiển ti vi vừa không ngừng chuyển kênh, vừa quay đầu nói chuyện với Bạch Kỳ, “Như thế nào? Cái TV này được không?”

Được? Như thế nào là được? Bạch Kỳ nhìn ngăm từ trên xuống dưới nhiều lần, cũng không nhìn ra cái TV LCD này cùng TV LCD bình thường khác nhau ở chỗ nào, nhưng khi anh liếc thấy cái DVD dưới TV, mắt trắng xanh liền sáng lên.

“Đoàn trưởng. Cậu muốn xem cái đĩa này sao? Để tớ hướng dẫn cho.” Emma, thật sự là không dễ dàng, đoàn trưởng nhà ta rất cuộc hơn ba mươi tuổi cũng đã biết làm chuyện nam nhân nên làm rồi .

Xem phim người lớn...tự sướng không đủ. Ta sẽ tìm một vài em xinh tươi đến, đảm bảo sẽ thoải mái nha.

“VCD ở đâu? Bây giờ chúng ta cùng xem một bộ.” Mắt Bạch Kỳ sáng lên nhìn chăm chăm Kỳ Lâm. Gần đây công lực của anh đã nâng lên một bước rồi, một cuộn phim không thỏa mãn được anh. Lần trước nhìn cô gái nhỏ đang ngủ thiếp đi.

Bạch Kỳ hào hứng chạy đến Kỳ Lâm chỉ vào VCD, anh phải tìm một cuộn phim kích thích mình một chút.

Kỳ Lâm lấy ra rất nhiều VCD, nhưng không cái nào có bìa, rất rất nhiều đĩa chồng chất chung một chỗ, Bạch Kỳ từ giữa đồng đó rút ra một cái rồi bỏ vào trong DVD, hưng phấn xoa xoa tay chờ, trong lòng anh mong đợi “Kích thích” .

Thế nhưng khi trên TV xuất hiện hình ảnh kia, Bạch Kỳ mặt ngu đi, anh tức giận đỏ bừng mặt, chỉ vào TV lắp ba lắp bắp mấy câu không nói ra ngoài được được.

“Cậu. . . . . Cậu. . . . . Cậu thế nhưng. . . . .”

“Quả nhiên là hình ảnh high definition.” Kỳ Lâm tiến tới trước TV nhìn mấy lần, thoả mãn gật đầu, “Không tệ, hình ảnh rất có cảm xúc, nhân vật cũng rất rõ ràng.”

Nói xong, liền ngồi vào trước TV, coi phim một cách nghiêm túc.

Anh vừa ngồi xuống, bên tai liền truyền đến tiếng cắn răng nghiến lợi của Bạch Kỳ, “Kỳ.... Lâm.”

“Cậu làm sao vậy?” Kỳ Lâm quay đầu lại, vẻ mặt vô tội nhìn anh ta, “Khó coi sao? Rõ ràng ...rất rõ ràng mà.”

“Đclmm.” Bạch Kỳ hung hăng mắng một tiếng, quơ tay cầm áo của mình lên, đá cửa ‘oanh’ một tiếng, đi thẳng ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Là rõ ràng, chẳng những rõ ràng, còn siêu cấp rõ ràng. Nhưng cái anh muốn xem là phim người lớn.... Phim người lớn. Không phải phim ‘Con đầu to bố đầu nhỏ’

Đclmm. Giờ còn đi coi ‘Con đầu to bố đầu nhỏ’. Kỳ Lâm này quả là hiếm thấy. Như vậy cả đời sao cầm tới tay con gái, sờ tới ngực phụ nữ cơ chứ... Cứ độc thân cả đời như vậy.

Mà trong võ đường, Kỳ Lâm mở trừng hai mắt nhìn Bạch Kỳ ra khỏi võ đường. Không phải nói muốn xem sao? Sao lại đi như thế? Thật là hay thay đổi.

Hoàn Tử bước vào võ đường, nhìn thấy huấn luyện viên Kỳ nhìn màn hình TV cười khúc khích, đứa trẻ không nói một lời đi tới đứng ở bên cạnh Kỳ Lâm, không tiếng động nhắc nhở anh nên dạy học.

Nhưng Kỳ Lâm chẳng những không có cho Hoàn Tử tập Taekwondo, ngược lại một tay ôm lấy cậu vào trong ngực, “Hoàn Tử, huấn luyện viên cùng cháu xem phim ‘Con đầu to bố đầu nhỏ’ nhé. Cháu xem, ba với con trai rất thân mật, cùng nhau đánh trả.”

Bộ phim hoạt hình này nhất định sẽ gợi lên tình thương của cha đối với Hoàn Tử, sau đó đứa trẻ sẽ như chim con nhào vào trong lòng ngực mình tìm kiếm che chở của mình. Đến lúc đó việc đem Diệp Chi mang về nhà không phải là dễ như trở bàn tay sao? Mình quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh.

“.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử đen thui, cậu không cần xem mấy bộ phim hoạt hình ngây thơ này. Cậu muốn học Taekwondo, đánh người xấu, bảo vệ mẹ.

Thấy Hoàn Tử không lộ ra vẻ say mê cuồng nhiệt, Kỳ Lâm nghi ngờ nháy nháy mắt, “Cháu không phải thích xem ‘Con đầu to bố đầu nhỏ’ sao? Ở đây huấn luyện viên còn có cầu vồng mèo lam thỏ, Pokemon, nếu không..... Transformers?”

Hoàn Tử thản nhiên nhìn Kỳ Lâm, huấn luyện viên Kỳ thật là trẻ con, thật có thể làm ba mới của mình được sao?

Mặt đứa trẻ nhỏ không chút thay đổi, đi tới góc cách xa Kỳ Lâm nhất, tự mình làm nóng người, còn Kỳ Lâm trong tay vẫn đang cầm một đồng lớn đĩa phim hoạt hình, cậu nhìn cũng không thèm nhìn.

Hoàn Tử không thích xem phim hoạt hình. Kỳ Lâm cảm giác lòng tự ái của mình bị thương tổn, đứa bé tại sao không thích phim hoạt hình ?

Huấn luyện viên Kỳ uất ức liếc mắt nhìn Hoàn Tử ở trong góc, không để ý lơ tay ‘choang’ tiếng đĩa rơi vỡ loảng xoảng.

Ở nhà họ Diệp, ba Diệp đưa bộ mặt nghiêm túc nhìn mẹ Diệp than vãn, “Huấn luyện viên Kỳ là huấn luyện viên của Hoàn Tử? Đúng, chính là anh ta. Đang hẹn hò với Diệp Chi. Còn bị tôi bắt được nhiều lần.”

“Cái gì?” Mẹ Diệp há to mồm, bộ mặt khiếp sợ nhìn ba Diệp, giờ quả hồ trăn lên trời nửa ngày cũng không nhét vào miệng. “Ông không nhìn lầm chứ?”

“Tôi làm sao có thể nhìn lầm? Tôi còn chưa có già đâu.” Ba Diệp hừ một tiếng, “Thế nào? Chi Chi tối nay nói với bà có chuyện không đi đón Hoàn Tử hả? Hừ, có chuyện sao? Tôi chỉ sợ không phải vậy đoán chừng là cùng tiểu tử kia giận dỗi rồi .”

“Này, vậy làm sao bây giờ?” Mẹ Diệp bị ba Diệp đưa ra tin tức này làm chóng mặt, trong khoảng thời gian ngắn thái độ cũng có chút mờ mịt.

“Làm thế nào? Chuyện đùa nhỏ cũng đã lỡ rồi, để cho chúng nó tự giải quyết đi. Nhắn tin cho nó về, nói tối nay hai ta không rảnh, để cho nó tự đi đón Hoàn Tử. Gặp mặt nói chuyện một chút có thể sẽ khác.”

“A, tốt. . . . . Tốt.”

Vì vậy, Diệp Chi ở công ty đang ngồi trước máy vi tính chuẩn bị làm đơn đặt hàng mới, chỉ nghe điện thoại di động vang lên, mở ra xem, nhất thời ngơ ngác, là mẹ cô nhắn tin: mẹ và cha con gần tối đều có chuyện bận, con đi đón Hoàn Tử nhé.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Anh Trai Đến Thăm

Đây đều là những thứ lung tung. Diệp Chi ném điện thoại di động sang một bên, thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, mặc dù xem không hiểu câu cuối cùng mẹ cô PS là có ý gì, nhưng cô hiểu cô tối nay phải gặp mặt Kỷ Lâm.

Sao lại cố tình phải có chuyện ngay lúc này nhỉ? Diệp Chi hung hăng đập bàn một cái, buồn bực thở dài. Ngay cả nghĩ làm bộ như chưa từng xảy ra cái gì, nhưng cô thật không có cách nào làm được.

Truy cứu nguyên nhân, nụ hôn của Kỷ Lâm tối ngày hôm qua đã để cho cô ấn tượng quá sâu sắc. Đó là lần đầu tiên cô cùng đàn ông hôn môi khi cô tỉnh táo, mặc dù cô đối với Kỷ Lâm không có tình cảm gì đặc biệt, nhưng bị hôn xong, cô lại giống như thời thời khắc khắc đều muốn anh.

Lúc đánh răng nhớ, lúc ăn nhớ, ngay cả đi nhà cầu cũng muốn.

Diệp Chi vỗ trán, hung hăng vỗ ngực hai cái, cuối cùng phun ra con giận trong ngực. Thôi, đi một bước tính một bước, thoát được một lần cũng không trốn thoát được cả đời. Chỉ cần Hoàn Tử còn học Taekwondo ở võ đường, cô không thể tránh tiếp xúc với Kỷ Lâm được, binh đến tướng chặn, không phải là tỏ tình, sợ cái gì. Dù sao quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình.

Diệp Chi dùng suốt thời gian cả một ngày chăm chút lại tâm tình của mình, cuối cùng cũng có thể bước chân vào võ đường, trên mặt giờ như sóng yên biển lặng, cho dù cô đứng ở trước mặt Kỷ Lâm, Kỷ Lâm cũng không thể nhìn ra cảm xúc chân chính trong đáy lòng cô.

“Huấn luyện viên Kỳ, làm phiền anh, hẹn gặp lại.” Diệp Chi vừa đến võ đài, liền đi tới bên cạnh Hoàn Tử, nhanh chóng mang giày lại cho con trai, nắm tay Hoàn Tử nhìn Kỳ Lâm lên tiếng chào muốn đi.

“Đợi đã nào....” Kỳ Lâm thông minh, sao có thể không nhìn ra Diệp Chi đang tránh anh, dĩ nhiên không thể để cho cô cứ thế mà đi. Anh tiến lên một bước, ngăn ở trước mặt Diệp Chi, giọng điệu rất nhẹ, nhưng không để cự tuyệt, “Buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Xin lỗi, bà ngoại Hoàn Tử đã làm cơm chờ chúng tôi rồi.” Diệp Chi sửng sốt một chút, ngay sau đó lập tức cự tuyệt, không khó nghe ra trong đó có ý vị từ chối cứng nhắc.

Nhưng Kỳ Lâm không chấp nhận, giống như bị cự tuyệt chính là người khác không phải anh. Anh cầm một tay khác của Hoàn Tử, cúi đầu nhìn Hoàn Tử, “Hoàn Tử, tối nay muốn ăn cái gì? Hải sản? Hay là thịt?”

Cùng nhau chung sống hơn hai mươi ngày, Kỳ Lâm rất yêu thích Hoàn Tử ít nhiều hiểu rõ đứa bé, tự nhiên biết đứa trẻ thích ăn thịt.

Hợp ý, không tin cách làm không đúng.

Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của Hoàn Tử bỗng dần ra, nhìn anh rồi nhìn Diệp Chi, lại nhìn Kỳ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nhỏ giọng nói: “Thịt? Ở KFC có rất nhiều thịt.”

Diệp Chi bình thường đối với Hoàn Tử rất kiên nhẫn dịu dàng, nhưng trên thực tế lại quản con trai rất nghiêm, Thức ăn nhanh giống như là KFC, MacDonald..... nhất định không cho cậu ăn. Vì vậy Hoàn Tử đã lớn như vậy nhưng chưa từng một lần ăn những món ăn nhanh đó.

Cậu thường nghe Vu Thành Bác nói các loại đồ ăn trong KFC, Pizza Hut,... trong lòng đã sớm hâm mộ, cậu mặc dù rất muốn mẹ dẫn cậu đi, nhưng lại sợ mẹ không có tiền, vì vậy giấu ở trong lòng không dám nói.

Lần này rốt cuộc mượn Kỳ Lâm đem tâm nguyện trong lòng nói ra. Bà ngoại nói có thể lái xe là người có tiền, huấn luyện viên Kỳ có tiền, còn muốn làm ba mới của mình, mình xin dẫn mình đi ăn một bữa KFC cũng sẽ không ăn chết?

Nghe vậy, khoe môi Kỳ Lâm hơi nhếch lên, thì ra Hoàn Tử muốn ăn KFC, đừng nói là muốn ăn một bữa, dù là muốn một cửa hàng anh cũng sẽ cho cậu.

Huống chi. . . . . Hoàn Tử muốn đi, anh cũng không tin Diệp Chi có thể bỏ mặc con trai rồi về nhà.

Nghĩ như vậy, trong lòng Kỳ Lâm lập tức hưng phấn, thậm chí quên hỏi ý kiến Diệp Chi, đã nói: “Tốt, gần đây có một cửa hàng KFC, huấn luyện viên lập tức dẫn cháu đi.”

Ánh mắt Hoàn Tử sáng lên, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Diệp Chi cầu khẩn, con người nhỏ dãi trong suốt giống như con sóc con, Diệp Chi nhìn thoáng qua không thể cự tuyệt.

Diệp Chi vẫn luôn muốn làm một người mẹ tốt để cho mình đứa bé cuộc sống khoái khoái lạc lạc, nhưng tính tình Hoàn Tử thật sự là quá lạnh nhạt, lại quá hiểu chuyện, thậm chí rất nhiều lần Diệp Chi cũng không biết Hoàn Tử có phải là mình sinh ra hay không.

Cô liếc Kỳ Lâm một cái, mặc dù biết rõ Kỳ Lâm cố ý hỏi ý kiến của Hoàn Tử, tuy nhiên thế nào cũng không tức giận được, chỉ bằng việc Kỳ Lâm có thể làm cho Hoàn Tử vui vẻ, cô không thể sinh ra ác cảm với anh được.

“Đi, nhưng chỉ một lần này thôi, loại đồ ăn này không thể ăn nhiều, không có dinh dưỡng, biết không?” Diệp Chi cố gắng làm cho giọng nói của mình nghiêm túc.

“Dạ.” Hoàn Tử vội vàng gật đầu không ngừng, cầm tay Diệp Chi với Kỷ Lâm đi ra cửa, bước chân so bình thường nhanh hơn không ít, giống như rất nôn nóng, lúc này lại giống như những đứa con nít khác rồi.

Trong sân trường đại học C cũng không có nhiều sinh viên, ba người Diệp Chi tựa như người một nhà, hơn nữa ba người dáng dấp cũng không tệ, nên dọc theo đường đi khiến không ít người quay đầu lại nhìn.

Thình thoảng còn sẽ có học sinh đi tới chào hỏi với Kỷ Lâm, mang trên mặt nụ cười mập mờ rõ ràng, thậm chí còn có tiểu tử to gan lớn mật, trực tiếp nhìn Diệp Chi kêu ‘sư mẫu’, làm cho Diệp Chi mặt đỏ tới mang tai, muốn giải thích cũng không thể tùy tiện chen lời với người ta, chỉ có thể lúng túng đứng ở một bên, quả thật hận không thể lập tức đến KFC ngay.

Lúc bọn họ đi tới quán thì cũng không đông lắm, chỉ có vài cặp đang ngồi ở trong góc nói chuyện với nhau, nghe tiếng mở cửa thậm chí cũng không ngẩng đầu nhìn. Kỷ Lâm đem thực đơn đặt vào trong tay Hoàn Tử, sợ đứa trẻ không biết chữ, từ từ đọc cho cậu nghe từng món một.

“Cái này là cánh gà nướng Orléans, ừ giống như trên hình ảnh này, mùi vị rất thơm rất thơm, so với thịt bò kho tương Hoàn Tử ăn còn thơm hơn. Cái này là khoai tây chiên, cái này gọi là bánh trứng, Éc. . . . . Huấn luyện viên cũng chưa nếm qua món này. . . . .”

Một lớn một nhỏ đứng ở trước quầy nhìn thực đơn nghiêm túc nghiên cứu, giống như ăn một bữa KFC chuyện vô cùng nghiêm túc. Diệp Chi nhìn Kỷ Lâm ánh mắt hơi phức tạp.

Lương của tuần này

Không thể không nói Kỷ Lâm rất cẩn thận, cũng rất thích đứa nhỏ, cô chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông đối với đứa bé có thể kiên nhẫn đến trình độ này, cho dù Mạnh Trường Thụy cũng không có.

Mạnh Trường Thụy tính tình mặc dù không tệ, trong người lại mang theo một chút văn nhân thanh cao, nói dễ nghe được kêu là văn nghệ sĩ, nói khó nghe chính là không thực tế, anh ta nhất định sẽ không có tư thái đồ đứa bé, nhưng Kỳ Lâm không như vậy.

Anh có thể thân mật khiêng Hoàn Tử lên trên bả vai, có thể cùng Hoàn Tử xem phim hoạt hình, còn có thể dùng hết toàn lực vì thăm dò một thói quen nhỏ của Hoàn Tử, những thứ này Mạnh Trường Thụy đều làm không được.

Có lẽ Kỳ Lâm thật sẽ là một người ba tốt, Diệp Chi chợt có ý nghĩ như vậy. Cô bỗng giật mình, vội vàng hất đầu một cái, vội vàng chỉ mấy món ăn mà không cần suy nghĩ, rồi đi theo Kỳ Lâm ngồi vào một vị trí gần cửa sổ.

Hoàn Tử lần đầu tiên ăn KFC, nên rất hưng phấn, nhìn những cánh gà vàng ươm có lớp da giòn rụm muốn bốc tay ăn, nhưng Kỳ Lâm dùng khăn giấy gói kỹ lại cho cậu rồi mới đưa cậu ăn từng miếng từng miếng một.

Ba người mặc dù không nói lời nào, chỉ cúi đầu ăn, nhưng là không khí lại hài hòa không ngờ, khiến nhân viên phục vụ đứng ở quầy chọn món không kiềm được nhìn vài lần.

Bọn họ ở KFC dùng bữa ngon lành, mà ở nhà họ Diệp là một cảnh tượng khác.

Diệp Khung thật vất vả mới về nhà một lần, lại không nhìn thấy Diệp Chi với Hoàn Tử, sắc mặt không tốt.

Mẹ Diệp vội vàng giải thích với anh, nói tối nay Diệp Chi mang theo Hoàn Tử với bạn trai cô ra ngoài ăn cơm, đoán chừng phải đợi một lát nữa mới về.

“Cái gì? Bạn trai? Người nào? Tại sao con không biết?” Diệp Khung sắc mặt càng đen hơn, anh chỉ mới một tháng không về nhà, em gái lại có

bạn trai? Chẳng lẽ là Mạnh Trường Thụy? Ừm. . . . . Mạnh Trường Thụy thật ra thì không tồi, thế nhưng em gái với cháu ngoại đồng thời bị đoạt đi cảm giác thật sự là ...hông bét.

“Không phải nó.” Ngoài dự đoán, mẹ Diệp thế nhưng lại phủ nhận, “Là huấn luyện viên Taekwondo của Hoàn Tử , không biết Chi Chi làm thế nào biết, cùng người ta quen biết sau đó đem Hoàn Tử đi học Taekwondo.”

“Trước đây con không có nghe Chi Chi nói qua người này.” Diệp Khung chau mày lại, mặt mày tuần tú mang theo sát khí, trong nháy mắt cả người liền âm trầm, “Người đó mẹ thấy qua chưa?”

“Gặp qua... Đã gặp qua.” Mẹ Diệp liền vội vàng gật đầu, “Dáng dấp khá tốt.”

“Đã nói với mẹ bao nhiêu lần là đừng trông mặt mà bắt hình dong.” Diệp Khung từ trên ghế salon đứng lên, trong giọng nói có chút bất mãn, “Thôi, con cũng không trông cậy vào mẹ có thể giúp Diệp Chi giữ cửa, để con tự mình đi một chuyến, mẹ gửi cái tin nhắn hỏi Chi Chi bây giờ đang ở đâu.”

“Được...được.” Con trai lên tiếng, mẹ Diệp không dám không nghe lệnh, vội vàng gửi tin nhắn cho Diệp Chi, đợi một lúc Diệp Chi mới trả lời: “Ở KFC gần đại học C.”

Diệp Khung khẽ gật đầu rồi kéo cửa đi ra ngoài.

Mẹ Diệp nhìn bóng lưng cao lớn của con trai biến mất ở phía sau cửa, đôi mắt dần dần đỏ lên.

Lúc Diệp Khung còn nhỏ, bà và ba Diệp công việc rất bận, chỉ có thể đem con trai gửi ở nhà mẹ chồng, một năm mới về nhà một lần, mãi cho đến khi Diệp Khung sáu tuổi, bà mang thai lần nữa, mới đưa con trai về nhà.

Mẹ Diệp rất nhanh phát hiện ra thái độ của con trai đối với bọn họ thật sự là quá lạnh nhạt, vô luận bà dùng bao nhiêu cách thì con trai cũng đối với bọn họ lạnh nhạt, thậm chí chỉ coi bọn họ là người xa lạ.

Lúc cha mẹ chồng gặp tai nạn, Diệp Khung đang học năm cuối sơ trung, biết được tin tức này, tiểu tử núp ở trong phòng của mình khóc ba ngày rồi không để ý bọn họ khuyên can nghỉ học rồi bắt đầu lao vào thương trường đấu đá kiếm ăn.

Qua nhiều năm, mặc kệ ba Diệp với mẹ Diệp có cố gắng cỡ nào, thái độ Diệp Khung vẫn như cũ là lạnh lụng, ngược lại đối với Diệp Chi lại rất tốt, sau khi sinh Hoàn Tử lại đối với Hoàn Tử vô cùng tốt.

Mẹ Diệp lau đi khóe mắt ướt át, ngực đau dữ dội, hơn hai mươi năm, bây giờ bà đã không trông cậy vào con trai có thể thay đổi thái độ, chỉ hi vọng đứa con này về sau có thể bình an là tốt rồi.

Diệp Chi mới vừa ăn xong một cái cánh, còn chưa kịp cầm Hamburger, chỉ nghe thấy ‘phịch’ một tiếng cánh cửa bị đẩy ra, âm thanh lớn đến nỗi kinh động mọi người trong tiệm. Cô ngẩng đầu nhìn lên, giật mình trợn to hai mắt, “Anh?”

Diệp Khung cũng không trả lời cô, ánh mắt nhìn lướt qua trên người Diệp Chi, ngay sau đó liền rơi xuống trên người Kỷ Lâm ngồi ở bên cạnh Hoàn Tử, “Cậu chính là bạn trai Chi Chi?”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lời Đề Nghị Của Anh Trai

Diệp Chi không nghĩ tới anh của cô sẽ đến nói một câu như vậy, khuôn mặt từ trắng nõn chuyển sang trắng xanh rồi đỏ hoàn toàn, ngay cả động tác cầm hamburger cũng ngừng lại, lúng túng hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Há hốc mồm, định sẽ giải thích với Diệp Khung, lại bị Kỷ Lâm đột nhiên cắt đứt.

“Chính xác.” Kỷ Lâm kéo cái ghế đang ngồi ra, đi tới trước mặt Diệp Khung, mắt nhỏ dài mày cong cong, nói “Xin chào, tôi là Kỷ Lâm.” Vừa nói, vừa đưa tay phải ra trước mặt Diệp Khung.

Diệp Khung không trả lời anh, chỉ khoanh tay trước ngực nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kỷ Lâm mấy lần, lúc này mới gật đầu tượng trưng một cái rồi lạnh lùng nói: “Cậu theo tôi ra ngoài.” Nói xong, bước ra khỏi cửa chính KFC trước.

“Anh. Em với anh ta không phải là quan hệ kia, anh. . . . .” Diệp Chi vội vàng đuổi theo, từ nhỏ đến lớn, những người đàn ông xuất hiện bên cạnh cô đều bị anh trai đánh giá tử mị, chỉ cần anh nhìn không vừa mắt, anh không quản đó là ai, nhất định sẽ đuổi chạy tán loạn.

Muốn theo đuổi em gái ta? Xem quả đấm của ta có đồng ý hay không đã.

Diệp Chi mặc dù tức Kỷ Lâm không che đậy miệng, nhưng cũng không muốn trơ mắt nhìn anh ta và anh trai đánh nhau.

“Em ở lại với Hoàn Tử.” Diệp Khung quay đầu lại, quét mắt nhìn Diệp Chi một cái, “Người lớn rồi mà vẫn lạnh chanh láu táu như thế còn ra thể thống gì nữa.”

Diệp Khung thật ra thì đáng đáp cực tốt, diện mạo tuấn tú, cơ thể cường tráng. Nhất là cặp mắt kia, vừa đen vừa sáng, giống như Bích Hồ, u tĩnh mà sâu sắc. Nhưng anh quanh năm va chạm với xã hội đen, trên người khó tránh khỏi có mùi đao kiếm đẫm máu, âm trầm, sắc bén mà lạnh lùng, người có định lực không tốt căn bản không dám nhìn anh lần thứ hai.

Nhất là lúc anh nhíu mày, trong nháy mắt sát khí nồng đậm từ khóe mắt tỏa ra, liếc mắt nhìn qua sẽ làm người khác coi thường diện mạo của anh mà chỉ nhớ vẻ rét lạnh này.

“Yên tâm, không có việc gì đâu.” Kỳ Lâm đẩy Diệp Chi về lại chỗ ngồi, đè bả vai của cô lại, nghịch ngợm nhìn cô nháy mắt, “Tôi sẽ có chừng mực.”

Diệp Chi ngẫm trong lòng: anh có cái gì chừng mực chứ? Anh mà có chừng mực sẽ không thêm dầu vào lửa, tiếp tục nói gạt anh tôi. Nhưng lấy tính tình anh trai nói một không nói hai, hôm nay nếu không phải đánh Kỳ Lâm một trận, chắc anh sẽ không bỏ qua.

Xem ra tối nay trở về nhất định phải cùng mọi người trong nhà giải thích rõ ràng, sau này hiểu lầm chắc chắn không thể phát sinh thêm nữa.

Diệp Chi thở dài, ngẩng mặt nhìn Hoàn Tử đang cầm một túi sốt cà chua chiến đấu hăng hái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu nhưng làm thế nào cũng không thể xé túi ra. Diệp Chi lấy túi sốt cà từ trên tay con trai, xé mở miệng bao rồi lấy cọng khoai tây trong hộp chấm vào sốt cà chua đưa đến khóe miệng của Hoàn Tử, “Há miệng nào....”

Hoàn Tử ngoan ngoãn mở cái miệng nhỏ nhắn thật to, vui vẻ hưởng thụ được mẹ cho ăn, không biết mọi người giờ phút này trong lòng vô cùng

phức tạp.

“Cũng chả có gì đặc biệt.” Diệp Khung tay phải sờ túi trong, móc ra một điếu thuốc đốt lên, hít một hơi thật sâu, gương mặt tuấn tú lượn lờ trong sương khói có chút mơ hồ không rõ, “Trừ gương mặt còn có nơi nào để nhìn.”

“Anh là anh trai của Diệp Chi? Cũng chính là. . . . . Anh vợ?” Kỷ Lâm giống như không có nghe được lời nói móc châm chọc của Diệp Khung, vẫn như cũ cười híp mắt, “Lần đầu tiên gặp mặt, đi uống một chén?”

“Miệng lưỡi trơn tru, còn nói những lời hoa mỹ.” Diệp Khung nói xong, đôi mắt xinh đẹp không nhìn, mí mắt sụp xuống giống như không muốn nhìn Kỷ Lâm lâu thêm nữa, “Cậu không thích hợp với Chi Chi.”

“Anh vợ, anh thật bất công.” Kỷ Lâm cũng có khuôn có mẫu, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, cúi đầu nhìn điếu thuốc của Diệp Khung, nhưng không hút mà chỉ kẹp ở trong tay, lẳng lẳng nhìn lên nói, “Có thích hợp hay không không phải nhìn là được.”

Dừng một lát rồi tiếp tục nói: “Cứ để mọi chuyện phát triển tự nhiên là được.”

Diệp Khung hừ một tiếng, gõ gõ tàn thuốc lá trên tay, “Phát triển tự nhiên? Tôi xem không phải có chuyện như vậy chứ?” Diệp Khung ánh mắt thay đổi, trong nháy mắt trở nên sắc bén như đao, “Chi Chi nhà chúng tôi đoán chừng cũng chướng mắt người.”

Khóe miệng của Kỷ Lâm đang cười bỗng đông cứng lại, “Dạ, bất quá sớm muộn gì cũng thành công.”

“Người rất tự tin.”

“Dĩ nhiên.”

“Người dựa vào cái gì mà tự tin như vậy? Miệng lưỡi? Hay là thân xác của người?” Diệp Khung mặt mày càng sắc bén hơn, giống như ánh mắt quả thật biến thành sắt gắt gao nhìn Kỷ Lâm.

“Anh vợ nói đùa.” Kỷ Lâm đập tắt tàn thuốc, thuận tay ném vào trong thùng rác bên cạnh, “Mặc kệ là miệng lưỡi hay là thân xác, chỉ cần có một thứ Diệp Chi thích là được rồi.”

Sắc mặt của Diệp Khung trầm xuống, không khí chung quanh trong nháy mắt giảm xuống không ít, anh quét qua Kỷ Lâm mấy lần rồi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa ra một quyền, hung hăng công kích bụng của Kỷ Lâm.

Kỷ Lâm không tránh không né, cứ đứng yên như vậy, giống như một cây tùng cao lớn nghênh tiếp, tay trái nhẹ nhàng đỡ, ngang nhiên tiếp nhận quả đấm của Diệp Khung.

Con người của Diệp Khung co rụt lại, ánh mắt nhìn Kỷ Lâm thay đổi.

“Anh xem tôi như cái bị thọt sao.” Kỷ Lâm khước môi câu lên, mắt phượng hẹp dài trong suốt cũng lạnh lẽo không có cười, anh so với Diệp Khung cao hơn, lúc này khẽ cúi đầu nhìn anh ta, quanh thân khí thế toàn bộ khai hỏa, trong nháy mắt cảm giác bị áp bức khổng lồ cuốn sạch toàn thân Diệp Khung.

Lạnh lẽo mà khát máu, sát khí mang theo lãnh khốc rét lạnh này giống như khí thế từ trong địa ngục tới cơ hồ ép Diệp Khung hít thở không thông, anh mở to hai mắt không dám tin nhìn Kỷ Lâm, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi hột.

Từ năm mười lăm tuổi đến bây giờ, Diệp Khung đã tạt lặn trên hai mươi năm, trên tay ít nhiều gì cũng dính mấy cái mạng người, vậy mà sát

khí cả người so với Kỳ Lâm lại kém rất nhiều.

Người này. . . . . Trên tay mạng người không đến mấy trăm cũng có mười mấy. Sự phát hiện này khiến Diệp Khung rung mình một cái, Chi Chi lần này trêu chọc trúng người không đơn giản rồi.

Nhưng dù nguy hiểm đi nữa, anh cũng muốn ngăn ở trước mặt em gái.

Diệp Khung cắn chặt răng, ép buộc mình nhìn thẳng vào mắt Kỳ Lâm, “Người làm cái gì? Tiếp cận Chi Chi có mục đích gì?” Một câu nói đơn giản cũng đã dùng hết tất cả hơi sức của anh, một trận gió thổi qua, Diệp Khung chỉ cảm thấy sau lưng một hồi thấm lạnh, lúc này, anh mới phát giác ra sau lưng của mình đã ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh.

“Thích Chi Chi mà thôi.” Kỳ Lâm nhìn Diệp Khung mấy giây, rồi dời ánh mắt đi, trong khoảnh khắc khí thế cả người tựa như thủy triều rút đi, giống như Diệp Khung vừa thấy chỉ là ảo giác.

Anh lại móc ra một điều thuốc, tự mình đốt lên đưa tới tay Diệp Khung, “Còn nữa, Anh vợ, tôi chỉ là một anh bộ đội nhỏ bé, không giống anh đâu.” Nói xong nhìn Diệp Khung cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng.

Thì ra là làm lính, Diệp Khung hít một hơi khói, mới vừa cảm giác bình tĩnh một chút, nhưng trong nháy mắt anh đã nhận ra câu nói sau cùng của Kỳ Lâm có ý tứ, toàn thân cứng đờ, trong lòng lập tức cảnh giác cao độ.

Giữ đúng lời hứa nhé. Các nàng thanks cho mình nên tặng thêm chương...cuối tuần vui vẻ nha

Chỉ sau thời gian ngắn ngắn hơn 10', người này đã nhìn thấu thân phận của mình. Diệp Khung nắm thật chặt quả đấm, ánh mắt giống như đứng ngồi không yên nhưng chỉ thấy Kỳ Lâm cười híp mắt.

Tình huống trước mắt này khiến anh không thể lùi bước, dù là một bước cũng không được lùi.

Anh hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Người tốt nhất là đảng hoàng, nếu làm lính, trở về trong bộ đội đi. Không nên quấy rầy Chi Chi, nếu không. . .” Đã ở trên đời lăn lộn hơn mười năm, Diệp Khung rất nhanh có thể điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, sống lưng anh thẳng tắp, khe khẽ nhìn Kỷ Lâm, trên mặt nghiêm nghị, “Ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

“Tại sao là quấy rầy nhỉ, tôi thương cô ấy còn không kịp.” Kỷ Lâm cắt đứt lời nói của Diệp Khung, khẽ miệng cười vô lại, “Hơn nữa Hoàn Tử cũng rất thích tôi.”

Nét mặt Diệp Khung bỗng dừng cứng đờ, trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Hoàn Tử. . . . Hoàn Tử thích người ta cũng mặc kệ, tóm lại người và Chi Chi không thích hợp, ta sẽ không đồng ý, hơn nữa người sở dĩ có suy nghĩ như vậy là bởi vì người không có con, nếu người có con của mình thì tình cảm đối với Hoàn Tử khẳng định sẽ thay đổi.”

Anh ra đời bôn ba nhiều năm như vậy, dạng gì còn chưa gặp qua? Nhất là cha ghẻ hoặc mẹ kế ngược đãi con riêng, nhẹ thì không cho cơm ăn, lời nói lạnh nhạt, nặng thì đánh đập ngược đãi, thậm chí đánh đập đến chết. Để cho anh đưa em gái mình với cháu ngoại giao cho một tên lính có thể nắm mạng người trong tay, anh làm sao có thể yên tâm?

Huống chi. . . . Diệp Khung nhìn Kỷ Lâm, nghề nghiệp đó với anh vừa đúng đối lập, nếu tương lai có một ngộ nhờ. . . . Diệp Chi kẹt ở giữa nhất định sẽ rất khó khăn. Thay vì về sau khổ sở, không bằng dập tắt khả năng này ngay từ đầu.

“Ta sẽ coi bé như con ruột của mình.” Kỷ Lâm nhìn chăm chăm Diệp Khung, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Diệp Khung hừ lạnh một tiếng, làm như không tin.

“Tôi không thể sinh con, cho nên anh không phải lo lắng.” Tầm mắt Kỷ Lâm hơi khép, do dự mấy giây rồi cuộc nói ra những lời này.

Vết sẹo đó là từ sáu năm trước đã tiến vào chiếm giữ ở đáy lòng anh , mỗi lần đụng chạm đều đâm đũa máu tươi, đau đớn vô cùng. Vậy mà vì Diệp Chi , vì để cho người nhà của cô yên tâm, anh tình nguyện tự tay xé vết sẹo này ra, đem nơi yếu ớt nhất phô bày ra ngoài.

Trong lòng Diệp Khung chấn động, không đợi anh hỏi thêm nữa, Kỷ Lâm đã nhắc chân đi, Diệp Khung đứng tại chỗ nhìn bóng lưng mạnh mẽ rần rỏi càng đi thì càng xa của anh, vẻ mặt biến ảo không ngừng nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại.

Lúc Kỷ Lâm trở về, Diệp Chi với Hoàn Tử đã ăn không ít, Hoàn Tử đang cầm khăn giấy lau tay, xưa nay chưa thấy cười thế nhưng thấy anh tới lại cười với anh một cái.

Kỷ Lâm vui không nhịn được đi tới cúi người hôn khuôn mặt nhỏ bé của cậu một cái, rồi mới nhìn Diệp Chi nói: “Chi Chi, tôi đi trước, anh trai của em đã tới, cũng không cần tôi làm sứ giả bảo hộ nữa rồi.”

Mặc dù nét mặt Kỷ Lâm không thay đổi, nhưng Diệp Chi lại cảm thấy tâm tình của anh không đúng, chẳng lẽ là anh trai nói cái gì không tốt với anh chẳng?

Diệp Chi cắn môi, nhìn Kỷ Lâm quẫn bách, “Có phải anh tôi hay không. . . . . Các anh nói gì?”

“Không có gì, nhưng tôi nên đi rồi” Kỷ Lâm chỉ chỉ sắc trời bên ngoài đã dần tối, cúi người gần sát lỗ tai Diệp Chi, âm thanh mập mờ cọt nhả, “Nếu không sao? Em hi vọng khuya này ở cùng với tôi?”

Diệp Chi mặt của đỏ lên, trừng mắt liếc anh một cái, “Đi đi.”

Kỷ Lâm nghe vậy cười ha ha, nhìn Hoàn Tử phất phất tay rồi đi ra khỏi KFC.

“Anh, em với Kỷ Lâm. . . . .” Trên đường trở về, Hoàn Tử nằm ở chỗ ngồi sau xe ngủ thiếp đi, Diệp Chi nhân cơ hội nhỏ giọng giải thích với Diệp Khung, “Chúng em không có gì .”

“Anh đều biết rõ.” Không ngờ, Diệp Khung thế nhưng không có giật mình, “Anh liếc mắt đã nhận ra.” Anh quay đầu nhìn Diệp Chi , “Em cũng trưởng thành rồi, nên có suy tính.”

“Anh, em còn không vội. . . . .”

“Anh hiểu rõ em lo lắng Hoàn Tử” . Nhắc tới Hoàn Tử, sự tàn ác trên mặt Diệp Khung hơi tàn đi, đáy mắt nhu hòa, “Nhưng em còn hai năm nữa đã 30 rồi, với lại người này. . . . .” Diệp Khung dừng một lát, rớt cuộc cũng phun ra mấy chữ, “Không thích hợp lắm.”

“Anh.” Diệp Chi kinh ngạc, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Diệp Khung phát biểu ý kiến đối với người đàn ông xuất hiện bên cạnh cô, mặc dù không có đánh giá tốt gì. . . . .

“Ánh mắt nhìn người của anh trai em rất chuẩn, anh ta điều kiện mọi mặt cũng không tệ, nhưng không thích hợp. Em suy nghĩ đi, anh là quân nhân sớm muộn gì cũng phải về lại doanh trại, sau đó thì em làm sao?” Diệp Khung mặt mày sắc bén, nói thêm “Một năm chỉ có thể gặp anh ta một lần, hơn nữa không chỉ như thế, lúc anh ta đi thi hành nhiệm vụ, em còn phải nơm nớp lo sợ, chỉ sợ anh ta xảy ra vấn đề gì.” Diệp Khung dừng một lát, nhìn Diệp Chi thật sâu, “Cuộc sống như thế, em thật sự có thể chấp nhận sao?”

Diệp Chi cúi đầu, không nói lời nào, Diệp Khung cũng không nóng nảy, chỉ lẳng lẳng chờ câu trả lời của cô.

Một hồi lâu, giọng Diệp Chi thật thấp vang lên phá tan yên tĩnh trong xe, “Em vốn là. . . . . Cũng không nghĩ muốn cùng anh ta như thế.”

“Thật ra thì anh ngược lại cảm thấy Mạnh Trường Thụy cũng không tệ.” Diệp Khung dừng một lát, thấy Diệp Chi không có phản ứng gì, bỗng đổi đề tài “Tốt lắm, Anh chỉ cho em một ý kiến, quyết định như thế nào tùy em.” Anh cười cười, đưa tay xoa nhẹ tóc Diệp Chi, “Tiểu nha đầu, mặc kệ em lựa chọn như thế nào. Anh đều ủng hộ em.”

“Dạ.” Diệp Chi đáp một tiếng, trong đầu lại đột nhiên hiện ra gương mặt tươi cười của Kỷ Lâm, cô cắn cắn môi, trong lòng không biết vì sao, bỗng thấy ê ẩm.

Cùng một người xa lạ thổ lộ ra đáy lòng của bản thân ... còn là bí mật, mặc dù là vì Diệp Chi, nhưng bản thân anh ta cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Anh ta là một người đàn ông có lòng tự trọng cao, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút khó chịu. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng nhất định phải chịu đựng, bất cứ giá nào cũng không dựa dẫm vào người khác.

Kỷ Lâm ngồi trong xe xoa nhẹ trên mặt một cái, đem cảm xúc dư thừa quẳng ra sau đầu, lúc này mới xuống xe đi về nhà của mình.

Ai ngờ đến vừa mới bước ra khỏi nhà để xe, đang ở khúc quanh thấy Triệu Thanh Uyển mặc toàn thân áo gió màu đen.

Chân mày Kỷ Lâm nhíu lại, nhìn thấy người quen cũ cũng không vui mừng, cất giọng lạnh lùng, “Làm sao cô ở chỗ này?”

“Tới tìm anh.” Tròng mắt Triệu Thanh Uyển thanh lệ dịu dàng, trên mặt khó nén một nỗi mệt mỏi, da mặt trắng nõn không được chăm sóc có chút vàng, xem ra tinh thần cực kém.

“Có chuyện gì sao?”

Triệu Thanh uyển gật đầu một cái, đầu ngón tay vịn vào tường khẽ run, cô ngửa đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của Kỷ Lâm, trong lòng vừa đau vừa thương mở miệng mấy cái rồi cuộc khó khăn nặn ra mấy chữ, “Em...em mang thai, lần này sợ rằng có chút khó khăn.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Độc Giả Ngoài Dự Tính

“Uống nước.” Kỳ Lâm đem một ly nước ấm đặt trên khay trà, đẩy tới trước mặt Triệu Thanh Uyển, rồi mới ngồi xuống đối diện cô, “Chuyện gì xảy ra?”

Anh không có đưa Triệu Thanh Uyển về nhà cha mẹ mình mà dẫn cô đến phòng trọ nhỏ của mình, cô gái này tâm cơ không phải nặng bình thường, ngộ nhờ bị cha mẹ thấy sợ rằng lại sinh ra hiểu lầm. Mà Kỳ Lâm cho dù một chút xiu cũng không muốn dính dáng với cô ta.

Sáu năm trước, mẹ Kỳ bệnh nặng, nguyện vọng lớn nhất là muốn gặp lại con gái nhỏ bị mất cách đây 26 năm. Lúc đó, thượng tướng Kỳ đã sớm không còn ôm hi vọng tìm được con gái, nên tìm Triệu Thanh Uyển xuất thân là một cô nhi cho cô giả trang thành con gái đã đánh mất của bọn họ.

Nhưng không ngờ không lâu về sau, Kỳ Lâm phát hiện bạn gái, Nhạc Du, của đoàn trưởng bọn anh, Úc Lương Tranh, chính là em gái nhỏ bị thất lạc 26 năm của mình.

Em gái thật trở lại dĩ nhiên em gái giả không cần dùng tới. Vì chuyện này nên Kỳ Lâm rất áy náy với Triệu Thanh Uyển nên tạo rất nhiều điều kiện tốt cho Triệu Thanh Uyển.

Đến đây, Triệu Thanh Uyển đã không có quan hệ gì với nhà họ Kỳ rồi, nhưng mấy tháng sau, cô ngẫu nhiên bắt được mấy người bắt cóc Nhạc Du. Vậy nên lắc mình một cái cô thành ân nhân nhà họ Ki.

Triệu Thanh Uyên dáng dấp ưu nhã xinh đẹp, liếc mắt nhìn qua chính là cô gái dịu dàng như nước, nhưng cô không chỉ không mềm yếu, ngược lại vì công danh lợi lộc có thể bất chấp mọi thứ.

Cô xuất thân là cô nhi, gia đình không có bối cảnh, toàn dựa vào cố gắng của mình thi đậu đại học, cuối cùng làm một giáo viên tiểu học. Theo lý thuyết điều kiện như vậy cũng không tệ nhưng Triệu Thanh Uyên không thỏa mãn.

Cô muốn cuộc sống xa xỉ, không cần vì mấy đồng tiền mà tính toán chi li, cũng không cần vì mấy vạn tiền mua quần áo mà đau lòng. Vì vậy cô nhờ Kỷ Lâm giúp cô tới một trường tiểu học thuộc tầng lớp danh giá dạy học, lúc đó cô bị Cục trưởng Cục giáo dục Chu Nhân Mạnh lừa lên giường, thành người tình của hắn ta.

Qua nhiều năm, số lần Kỷ Lâm tiếp xúc với cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mặc dù người không vì mình trời tru đất diệt, nhưng cô gái này quá thủ đoạn, vì tiền vì quyền bất chấp tất cả nên để cho Kỷ Lâm kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi).

Nói khó nghe hơn là nếu không phải cô ta cứu cục cưng nhà bọn anh, Kỷ Lâm cũng không để ý đến cô.

Triệu Thanh Uyên là một người thông minh, chỉ liếc mắt đã nhìn ra Kỷ Lâm vô cùng chán ghét cô. Đôi tay cô níu thật chặt lấy vạt áo, chỉ cảm thấy ánh mắt Kỷ Lâm lạnh nhạt giống như từng lưỡi dao bén nhọn lạnh lùng đâm thẳng vào trái tim của cô.

Cô thật ra không nghĩ đến sẽ tìm Kỷ Lâm, cô bây giờ chật vật như vậy, ngay cả thứ duy nhất vẫn lấy làm kiêu ngạo là gương mặt cũng tiều tụy không còn hình dáng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt anh.

Triệu Thanh Uyên cắn môi, trong mắt dần dần có nước mắt.

Hai năm trước, cô rời khỏi Chu Nhân Mạnh, tìm một kim chủ khác. Bởi vì Chu Nhân Mạnh đã sớm không thể thỏa mãn dã tâm của cô, cô làm nhân tình bí mật của Chu Nhân Mạnh ba năm, tiếp xúc nhiều với người tầng lớp cao trong xã hội, mơ ước ban đầu chỉ là có nhà, có xe, có tiền dư tiêu xài, sau bắt đầu chưa thấy đủ.

Năm trước, cô lại dính líu một nhân viên cấp cao, chánh tổng của một tỉnh, vốn tưởng rằng lần này chất lượng cuộc sống sẽ nâng cao một bước, ai biết lại không cẩn thận đụng phải tổ ong vò vẽ.

Vợ của nhân viên cấp cao này có chút bối cảnh, phạm vi quen biết rất rộng, nếu phát hiện chồng mình ở bên ngoài có cô gái khác, tuyệt đối không nường tay.

Những người quen biết đều biết bí mật đó, nhưng Triệu Thanh Uyển không biết mà cùng vị nhân viên cấp cao đó vô cùng thân thiết. Cô vốn cho là mình không có rêu rao thì không có người nào biết, không nghĩ tới là hai năm sau bị vợ của nhân viên cấp cao kia phát hiện.

Cô gái kia xuống tay không chút nể tình, ác độc muốn giết chết Triệu Thanh Uyển. Nếu không phải cô cơ trí, bây giờ sợ rằng không chết thì cũng là nửa tàn phế.

Nhân viên cấp cao kia cũng hèn nhát, vô cùng sợ vợ. Cho dù Triệu Thanh Uyển đi theo anh ta hai năm, đến thời điểm mấu chốt thì tí xiu cũng không chịu bảo vệ cô.

Cố tình lúc này, Triệu Thanh Uyển phát hiện mình mang thai ba tháng, cô không dám đi phá thai, sợ cô gái kia ở trong bệnh viện giở trò.

Làm thế nào? Trốn không xong, chạy không thoát, tính tình Triệu Thanh Uyển cũng không phải ngồi chờ chết, bất đắc dĩ rồi cuộc tìm Kỳ Lâm.

Kỷ Lâm khó chịu, trầm mặc nghe Triệu Thanh Uyển kể lại xong, không nói giúp một tay, cũng không nói không giúp.

Triệu Thanh Uyển sốt ruột, nước mắt lại dâng lên, theo lông mi lăn xuống trên đất, làm ướt khuôn mặt thanh lệ, xem ra tư vị rất đằm đạm đáng yêu, “Kỷ Lâm, anh giúp em lần này đi một lần cuối cùng, em van anh.”

Miệng Kỷ Lâm nhếch lên đầy châm chọc, “Tôi không hiểu một chuyện.”

Triệu Thanh Uyển sửng sờ, “Cái gì?”

“Làm sao cô có thể yên tâm thoải mái đi phá hư gia đình người ta như vậy?” Tuy một câu làm chẳng nên non, nhưng Triệu Thanh Uyển là tiểu tam, hai cái này tính chất không giống nhau.

“Em...em biết anh nhìn em không nổi.” Triệu Thanh Uyển cắn môi, âm thanh nghẹn ngào, “Nhưng em có cách gì? Em không phải Nhạc Du, em không có ba mẹ giàu có. Tất cả đều một mình chèo chống. Em không như vậy còn có thể làm thế nào.” Nói xong lời cuối cùng thậm chí còn cắn răng nghiền lợi.

Mắt phượng của Kỷ Lâm híp lại, ánh mắt lạnh lùng sáng lấp lánh, “Cô đừng quên, cục cưng nhà chúng tôi một mình ở bên ngoài sinh sống 26 năm.” Anh dừng một lát, lời nói sắc bén, không chút lưu tình, “Cô gái không cha không mẹ còn nhiều mà, người ta còn quang minh chính đại sống, mà không phải giống cô đi làm tiểu tam.”

Lòng Triệu Thanh Uyển đau như xoắn, từng chữ từng câu của anh giống như nặng ngàn cân, hung hăng nện trong lòng, máu thịt cũng mơ hồ giống như bị nghiền nát, nhưng cô phải mạnh chống đỡ. Ngay cả người ở trước mắt này là người đàn ông cả đời cô cũng không muốn cầu xin, cô nỗ lực nghĩ trước mặt anh giữ vững tự ái, nhưng vì tiếp tục sinh tồn thì cái gì cô cũng có thể bắt chấp.

“Kỷ Lâm, em thề, nếu chuyện này giải quyết xong em sẽ không xuất hiện tại trước mặt anh nữa.” Triệu Thanh Uyển cúi đầu, nước mắt từng giọt rơi trên áo gió màu đen, dừng một lát thấy Kỷ Lâm không có phản ứng, cô quyết tâm, “Coi như là ân tình cứu Nhạc Du đi.”

“Được.” Kỷ Lâm cầm lên chén nước uống một hớp nước, lần này lại đồng ý vô cùng sáng khoái, “Tôi giúp cô lần này, sau đó hai chúng ta thanh toán sạch sẽ.”

Triệu Thanh Uyển gật đầu, ngực đau nhói hít thở không thông, cô tự cười giễu, kéo dài đến bây giờ anh mới đồng ý, nhưng thật sự chờ thêm câu nói kia. Thôi, cứ như vậy đi, trước mắt qua cửa ải này rồi lại nói tiếp....

Nghĩ tới đây, Triệu Thanh Uyển ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt trên mặt, “Kỷ Lâm, đứa nhỏ này em. . . . .”

“Xin lỗi.” Cô chưa kịp nói xong, Kỷ Lâm đã mở miệng cắt đứt lời cô, “Tôi nói giúp cô thì sẽ giúp cô, nhưng mà tôi phải nói trước với cô chuyện này.”

Kỷ Lâm lạnh nhạt cự tuyệt không hề rầy rà, “Mặc kệ cô quyết định giữ hay không giữ, tôi cũng không tham dự. Đứa nhỏ này không quan hệ với tôi, tôi giúp cô bởi vì tôi nợ cô một ân tình, nếu như cô giữ, tôi sẽ không giúp cô nuôi, nếu như cô không muốn giữ, tôi sẽ không cùng cô đi đến bệnh viện.”

Mặt Triệu Thanh Uyển trắng bệch nhìn anh, anh không hề thương hương tiếc ngọc, từng câu từng chữ nói vô cùng rõ ràng, “Tôi đồng ý chẳng qua là giúp cô giải quyết người vợ của nhân tình của cô, chuyện còn lại thì tự cô giải quyết.”

Nói xong những lời này, Kỷ Lâm đứng lên khỏi ghế sa lon, nhanh chân đẩy cửa đi ra ngoài, để một mình Triệu Thanh Uyển sững sờ ở lại, trong khoảnh khắc đó cô khóc không thành tiếng.

Cô biết Kỳ Lâm rất thích trẻ con, cũng biết Kỳ Lâm không thể sinh con, lần này cô tới chủ yếu là nhờ Kỳ Lâm giúp cô giải quyết người đàn bà hung ác đó, nhưng trên thực tế Triệu Thanh Uyển còn có một ý định khác.

Nếu Kỳ Lâm thương xót đứa nhỏ trong bụng mình, không để cho mình phá bỏ thì cô có thể thuận nước đẩy thuyền mượn đứa bé này để dính líu quan hệ với anh, cứ như vậy cô không tin anh không động lòng với mình.

Cô chắc chắn Kỳ Lâm sẽ vì đứa bé mà mềm lòng. Cô quen biết Kỳ Lâm sáu năm trước. Sáu năm sau, Kỳ Lâm không phải là người đàn ông cà lơ phất phơ thích gặm móng heo mà đã thành một thanh niên tuấn mỹ rồi.

Triệu Thanh Uyển che mặt, nước mắt theo khe hở ngón tay chảy ra ngoài, vì Kỳ Lâm tuyệt tình, cũng vì mình đã đánh mất tôn nghiêm.

Sau khi gặp Diệp Khung, mặc dù bị đá kích nhưng Kỳ Lâm vẫn như cũ tràn đầy lòng tin, tích đủ hơi sức theo đuổi Diệp Chi, thậm chí còn học Bạch Kỳ cách theo đuổi phụ nữ, tính toán triển khai theo đuổi Diệp Chi.

Nhưng ai biết Diệp Chi ngay cả muốn thấy cũng không thấy được mặt. Người đưa đón Hoàn Tử biến thành mẹ Diệp, một bóng người của Diệp Chi cũng không có, gọi điện thoại hẹn cô ăn cơm, cô luôn nói bận, tin nhắn cũng không trả lời. Cô cứ thế này giống như muốn cắt đứt mọi thứ với anh.

Kỳ Lâm ôm điện thoại di động nằm trên giường lăn lộn buồn bã. Ở trong lòng mắng Diệp Khung một trăm lần, nhất định là anh ta nói với Diệp Chi cái gì nên Diệp Chi mới tránh né anh như vậy.

Không bắt được Diệp Chi, Hoàn Tử thì lạnh lùng ít nói, hỏi thì cũng không tìm được tin tức gì dùng được. Mỗi lần anh hỏi Hoàn Tử về Diệp Chi, thì mọi chuyện đều trở thành thế này

“Hoàn Tử, mẹ cháu tại sao không tới đón cháu?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ nhắn nhỏ, “Mẹ bận.”

“Bận thì cũng không thể một lần cũng không tới chứ.” Kỳ Lâm ân cần hỏi thăm, muốn Hoàn Tử ý thức được tình hình của anh không ổn, từ đó cùng chung một chiến tuyến với anh.

Không ngờ Hoàn Tử chỉ thản nhiên liếc anh “Huấn luyện viên Kỳ, chú nhớ mẹ sao?”

“Éc. . . . . Khụ khụ, không có, làm sao như vậy được. Huấn luyện viên không có nhớ chút nào. . . . .”

“Thật sao?” Đứa trẻ trợn to đôi mắt phượng nhỏ dài ngây thơ nhìn anh, “Cháu còn tưởng rằng chú nhớ mẹ, chú luôn miệng hỏi mà.”

Kỳ Lâm xoay mặt đi vành tai hơi đỏ lên, “Khụ khụ, một chút xiu..., tóm lại, cháu nói cho chú biết, mẹ cháu tại sao lại không đến?”

“Mẹ bận.”

“. . . . .”

Tiếp tục như vậy nữa thì không hay. Kỳ Lâm thở dài vuốt vuốt tóc, suy nghĩ biện pháp khác, còn có Mạnh Trường Thụy ở bên cạnh nhìn chăm chăm như hổ đói với Diệp Chi nữa. Anh tuyệt đối không thể coi thường được.

Mặc dù Hoàn Tử bây giờ còn học ở lớp Taekwondo của anh, nhưng khi đến tháng chín, đứa trẻ phải đi học, thời gian ở võ đường sẽ giảm bớt rất nhanh, nói không chừng Diệp Chi mất hứng không cho đứa nhỏ học nữa.

Chuyện này không thể được. Kế hoạch của anh là nắm hai tay vợ và con trai, hai tay đều muốn nắm thật chặt.

Ngón tay Kỳ Lâm vô ý thức điểm tới điểm lui ở trên màn hình điện thoại, biện pháp nào tốt nhỉ?

Lúc đó anh không cần thận mở ra một đoạn văn thì ánh mắt của anh chợt sáng lên. Có rồi, sẽ dùng phương pháp này.

Anh hào hứng vọt tới trước máy vi tính, mở Baidu lên, tìm mấy dòng chữ, sau đó rất thuận lợi nhấp vào một đoạn văn ở đó

Thì ra bút danh của Chi Chi là Kỳ Lạc Vô Hối, tên rất hay. May mà mình thông minh, có lưu một đoạn văn của cô trong máy. Kỳ Lâm nhếch môi cười một tiếng.

Nhìn qua mấy chương mới của cô, Kỳ Lâm nhanh chóng đăng ký một tài khoản, ở dưới chương đó bình luận một câu.

Mộc Hữu Chi: Viết đoạn tình cảm sao lại cứng ngắt như vậy. Tác giả chưa từng yêu đương sao? *Cười* Hay là tác giả đi tìm một người đàn ông tốt nào đó nói chuyện yêu đương trước đi.

Bình luận xong thoát ngay ra ngoài, Kỳ Lâm nhìn máy vi tính tối thui cười một tiếng, đến đây, mau tới tìm anh nói yêu thương đi. Anh không phải vì mình, mà vì sự nghiệp sáng tác văn học của Diệp Chi.

Mình quả nhiên là người đàn ông tri kỷ nhất trên thế giới.

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Về vấn đề hai người không nhận ra đối phương: Đầu tiên không có mở đèn nên không nhìn thấy mặt. Tiếp theo, giọng nói của Diệp Chi lúc đó thật ra không có lớn như vậy. Cuối cùng, giọng nói của người đang bị gi

kia(Diệp Chi) lúc đó với lúc bình thường không giống nhau. . . . . *Che mặt*. . . . .

Vào một ngày, Kỳ Lâm đi từ từ đến trước mặt Diệp Chi: Vợ... Vợ yêu, nếu có người hỏi chúng ta làm thế nào quen nhau thì anh phải trả lời như thế nào?

Diệp Chi (liếc anh một cái): Sẽ không có ai hỏi cái vấn đề vợ vấn này đâu.

Kỳ Lâm (trợn to hai mắt không đồng ý): Ngộ nhỡ có thì sao? Không được, anh phải suy nghĩ thật kỹ. A... Anh nghĩ ra rồi.

Diệp Chi : Hả?

Kỳ Lâm: Vợ yêu, em muốn biết, em có biết bài Mua ban tình yêu lúc đầu*** không?

Diệp Chi : Biết.

Kỳ Lâm (hươ tay múa chân): Anh sẽ nói, muốn muốn muốn. Vợ yêu của anh muốn nên anh liền chạy đến.

Diệp Chi (giận): Cút.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trời Mưa Mập Mờ

Kể từ khi Diệp Khung nói với cô những lời nói, Diệp Chi không có đi gặp Kỳ Lâm nữa. Quyết định vạch rõ quan hệ với anh, cũng sẽ không ở trước mặt anh lung lay, bớt mấy phần lúng túng.

Nhưng bởi vậy, mỗi ngày không có Kỳ Lâm chọc cô cười, Diệp Chi lại cảm thấy không thoải mái, lòng cũng cảm thấy trống trải.

Nhưng Diệp Khung không biết vì sao cứ cách hai ba ngày lại về nhà một lần. Hơn nữa thời gian này ở công ty rất bận, thời gian biểu kín bưng, làm cho Diệp Chi chẳng những không có thời gian suy nghĩ cẩn thận cảm xúc thất thường của mình, thậm chí ngay cả bình luận của độc giả cũng không kịp nhìn.

Hôm nay cảm xúc bỗng dâng trào, cô lên mạng, mở bình luận độc giả rồi bắt đầu đọc.

Mặc dù thời gian này cô viết truyện chậm, nhưng độc giả vẫn trước sau như một rất nhiệt tình, tốc độ bình luận cũng không có giảm.

Diệp Chi đọc mà trong lòng vui sướng, từ bình luận đầu tiên bắt đầu từ từ đọc xuống, có thúc giục nhanh hơn, có thảo luận nội dung tiếp theo, thậm chí còn có người thổ lộ với cô. Diệp Chi cười cười, đang định tắt websites, chợt liếc xuống mấy bình luận phía dưới, định thần nhìn lại thì nhất thời liền sửng sờ.

Mộc Hữu Chi: Viết đoạn tình cảm sao lại cứng ngắt như vậy. Tác giả chưa từng yêu đương sao? *Cười* Hay là tác giả đi tìm một người đàn ông

tốt nào đó nói chuyện yêu đương trước đi.

Lầu 1: Mẹ nó. Người này ai vậy? Thích đọc thì đọc, không thích đọc thì lượn. Người là ai mà dám công kích lớn tiếng như vậy ?

Lầu 2: Cho lầu trên một like. Ha ha, Kỳ Tử đại nhân viết đoạn tình cảm cứng ngắt chỗ nào. Ta đọc đoạn tình cảm đều rơi nước mắt.

Lầu 3: Giải thích xem, cứng ngắt chỗ nào ? Ta thấy không cứng ngắt, xem như chưa từng nghe thấy lời người nói...hứ

Lầu 4: . . . . .

Đoạn tình cảm mình xử lý cứng ngắt lắm sao? Diệp Chi cau mày, đọc kỹ chương ngay chỗ bình luận một lần nữa, không có vấn đề. Vì một chương này mà cô đặc biệt đi rạp chiếu phim xem một bộ phim tình cảm, nghiên ngẫm cảm xúc của từng nhân vật.

Cô nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, có chút nghi ngờ. Mình quả thật chưa từng yêu, người này cũng có thể nhìn ra sao ? Chẳng lẽ độc giả này là Hòa Nhân Kim Tinh hay sao?

Xem ra mình viết thật sự có vấn đề, Diệp Chi suy tư một lát, đánh mấy chữ dưới phần bình luận đó: cảm ơn bạn đã góp ý, mình sẽ cố gắng nhiều hơn. Suy nghĩ một lát, lại thêm một câu: hiểu biết thực tế cũng rất tốt, mình sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Bình luận xong Diệp Chi liền đóng websites, nhắn tin cho Mạnh Trường Thụy: Trường Thụy, chương em mới đăng anh đã đọc chưa?

Sau mấy giây thì bên kia đáp lại: Đọc rồi, thế nào?

Diệp Chi : Anh cảm thấy đoạn tình cảm em viết thế nào? Thật sự rất cứng ngắt sao?

Mạnh Trường Thụy: Không có, anh cảm thấy viết tốt hơn so với trước kia nhiều, sao vậy?

Diệp Chi : Có thật không?

Mạnh Trường Thụy: Thật. .

Diệp Chi : Trường Thụy, anh đã yêu qua chưa?

Mạnh Trường Thụy: . . . . . Không có.

Quả nhiên không có, Diệp Chi ném điện thoại di động ra, buồn bực xoa tóc, thì ra văn chương của mình có vấn đề, chỉ có người đã từng yêu mới có thể nhìn ra.

Chẳng lẽ nên tìm một người đàn ông sao ? Ánh mắt Diệp Chi rơi vào tin nhắn mới của Mạnh Trường Thụy, khẽ lóe lên một cái.

Trước đó cô đi chơi với Mạnh Trường Thụy chuẩn bị đồng ý yêu cầu của anh, lại bị Kỷ Lâm thổ lộ làm khuấy đảo nên thất bại.

Bây giờ suy nghĩ lại nếu lúc đó quyết định đồng ý thì sao? Người Diệp Chi chợt đổ mồ hôi lạnh. Cô với Mạnh Trường Thụy xác thật không có tình cảm đặc biệt gì, nếu cứ qua loa đồng ý như vậy, đến lúc đó không chừng sẽ gây ra chuyện không tốt, thật may là... thật may là....

Diệp Chi thở phào nhẹ nhõm, uống một hơi cạn sạch ly cà phê lạnh. Nhưng nói đến Kỷ Lâm. . . . . Anh mấy ngày nay không có động tĩnh gì. . . . . Thôi, vốn mình muốn như thế này mà.

Ở trong võ đường, một đám sinh viên đang nghiêm túc luyện tập để chuẩn bị kỳ khảo hạch sắp đến, bọn họ vừa định ngồi ở trên ghế dài thì nghe huấn luyện viên Kỷ ‘ngao’ một tiếng nhảy lên, ôm máy tính hưng phấn nhưng không biết vì sao.

“Huấn luyện viên Kỷ bị sao vậy? Mấy ngày trước buồn bực lắm mà, hôm nay rốt cuộc sao lại như vậy?” Một sinh viên nữ lặng lẽ đứng bên cạnh một sinh viên nữ khác nói.

“Đoán chừng mấy ngày trước bị vợ bắt ngủ trên ghế sa lon, hôm nay được đặc xá. Huấn luyện viên của chúng ta là một người đàn ông chính trực, cho nên. . . . .Cậu hiểu chứ.” một sinh viên nữ khác nhìn bạn mình đá lông nheo, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Hoá ra là như vậy .” Sinh viên nữ kia hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm Kỷ Lâm, “Huấn luyện viên Kỷ của chúng ta quả nhiên là người đàn ông tốt.”

Kỷ Lâm lúc này đã kích động lắm rồi, Diệp Chi thế nhưng lại trả lời bình luận của anh. Cô đọc nhiều bình luận như vậy, ai cũng không trả lời chỉ trả lời bình luận của anh. Hơn nữa cô còn nói sẽ cố gắng yêu đương. Quả nhiên là tâm ý tương thông.

Ngao ngao ngao. Đợi mấy ngày rốt cuộc cơ hội đã tới. Kỷ Lâm để máy tính xuống, chạy như điên về nhà thay quần áo, vớt lại toàn bộ học viên cho Bạch Kỳ rồi lái xe đi tới công ty của Diệp Chi, vừa đúng lúc Diệp Chi mới vừa đi ra khỏi công ty nên chạm thẳng vào nhau.

“Chi Chi, anh tới đón em về nhà.” Bộ mặt Kỷ Lâm vô cùng ân cần.

“Éc. . . . . Không cần.” Anh đột nhiên đến làm Diệp Chi sợ hết hồn, phản ứng cự tuyệt ngay lập tức, trong tay nắm một đồng tiền quơ quơ trước mắt Kỷ Lâm, “Tôi đi xe buýt, tiền cũng đã chuẩn bị rồi.”

Kỷ Lâm da mặt rất dày, rõ ràng nghe được ý tứ trong lời nói của Diệp Chi, nhưng anh làm bộ như không nghe thấy, cầm đồng xu trong tay của Diệp Chi, rồi nhét vào trong túi áo của cô, “Giữ lại để lần sau dùng.”

Nói xong, thấy Diệp Chi còn không muốn đi, Kỳ Lâm ngẩng đầu chỉ chỉ bầu trời, “Em xem, tiếng sấm to như vậy, không đi nữa thì mưa ngay đó.”

Tin dự báo thời tiết hôm nay bảo có mưa, Diệp Chi lại có bệnh là hay quên, lúc ăn điểm tâm rõ ràng đã nhớ mang theo cây dù, nhưng ra cửa phát hiện ra mình đã quên.

Lúc này nghe Kỳ Lâm nói như thế mới phát giác mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, không khí trầm muộn, nhìn có lẽ sẽ mưa to. Chỉ có thể đi xuống bậc thang, miễn cưỡng nhìn Kỳ Lâm cười một tiếng, “Làm phiền rồi.”

@All: Tuần vừa rồi baba vô chơi nên k thoát ra để làm truyện được. Hôm nay baba về mới mò đến lap post được. Đây là chương của tuần vừa rồi, tối khuya sẽ post chương của tuần này. Mong mọi người đang theo dõi truyện mà bị chậm trễ như zị tha lỗi :((*dập đầu tạ lỗi* vậy

“Không phiền, không phiền....” Kỳ Lâm vội vàng chạy lại mở cửa xe cho Diệp Chi vô cùng niềm nở nói. Nếu như mình cứ theo đuổi mạnh mẽ như vậy đoán chừng cô ấy sẽ dao động.

Chuyện tốt lành thì không có mà chuyện xấu thì nhiều, hai người mới đi được một nửa đường thì mưa to như trút nước.

Trong nháy mắt bầu trời tối đen như mực, tiếng sấm ầm ầm không dứt, những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên mui xe phát ra âm thanh lộp bộp khiến người nghe kinh hãi. Tầm nhìn đã giảm xuống mức thấp nhất, thỉnh thoảng còn có tia chớp xẹt qua bầu trời, vô cùng kinh người.

Cần gạt nước phía trước không theo kịp tốc độ rơi của hạt mưa, đi tiếp nữa chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Thời tiết quái quỷ này. Kỷ Lâm mắng trong lòng một câu, mở miệng nói với Diệp Chi: “Anh đi tìm một chỗ đậu xe, thời tiết này không có cách nào lái xe được.” Ánh mắt anh lại nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, không dám lơ là giây phút nào cả.

“Ừ.” Diệp Chi đáp một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, hôm nay may nhờ có anh ta tới, nếu không chỉ sợ mình ngay cả về nhà cũng không về được.

Vận khí của hai người cũng không tệ, vừa vận bên đường có một sân rộng có thể dừng xe nhưng những chủ xe trên đường đều hướng về bên đó. Kỷ Lâm âm thầm đổi hướng khác, rốt cuộc tìm được một khoảng sân tương đối lớn, từ từ lái xe tiến vào.

Nhưng tiếp theo cũng không biết làm thế nào, mưa này không biết lúc nào có thể ngừng, cũng không thể ngồi mãi bên trong xe, phải tìm nơi nào trú mưa, sau đó sẽ nghĩ chuyện khác.

Nhưng làm thế nào đi ra ngoài? Tại sao vừa mới chạy được một đoạn đường lại mưa lớn như vậy? Anh thì không sao nhưng Diệp Chi thì có lẽ hơi khó nghĩ.

Nghĩ tới đây, Kỷ Lâm quay đầu nhìn Diệp Chi lại vừa vận đổi mặt với ánh mắt của cô.

“Tôi không sao.” Diệp Chi nhìn anh cười an ủi, nói một tiếng, “Ven đường có nhiều cửa hàng như vậy, chạy nhanh vào một chỗ trú mưa cũng không có vấn đề gì.”

Đã cuối tháng 8, mưa to cuốn đi bớt cái nóng, mang đến ít khí lạnh trong ngày hè oi ả, ánh mắt Kỷ Lâm nhìn thân thể gầy nhỏ của Diệp Chi một hồi. Trong lòng có chút không nở, cô gầy như vậy, dầm mưa một vòng có thể bị cảm hay không?

Quay đầu nhìn ghế ngồi sau xe, không có cái gì để che cho cô hoặc quần áo cho cô thay khi ướt. Trong lòng hơi bức mình, về sau nhất định phải để một bộ quần áo để phòng khi cần.

Kỷ Lâm thờ dài, anh nhìn Diệp Chi rồi cởi áo khoác của mình ra nhét vào ngực cô, nói một câu, “Dùng để che đầu.” Rồi nhanh chóng xuống xe, đi vòng qua bên này mở cửa xe cho Diệp Chi, Diệp Chi còn chưa kịp phản ứng, anh chọt cuối xuống chỗ ngồi bế cô lên, đem áo khoác của mình che kín cho cô cực kỳ chặt chẽ, rồi mới chạy nhanh vào một cửa hàng nào đó.

“Khụ khụ....” Diệp Chi muốn nói với Kỷ Lâm vài câu, nhưng vừa mở miệng thì bị mưa như trút nước rơi vào miệng bị sặc ho khan vài cái, chỉ có thể im lặng ôm cổ của Kỷ Lâm thật chặt, vùi mặt vào bộ ngực của anh.

Tốc độ của Kỷ Lâm rất nhanh, mấy phút sau đã vào một hiệu may, vừa vặn chưa đến thời gian đóng cửa, trong cửa tiệm này rất đông người, tất cả đều là người vào tránh mưa.

Người bên ngoài chạy vô đều ướt sũng, rất may đây là cửa tiệm bán quần áo nên có quần áo khô để thay ngay.

Diệp Chi vừa được Kỷ Lâm đặt xuống từ trong lòng ngực, không đợi đứng vững, Kỷ Lâm đã chạy tới trước một giá treo lấy hai bộ quần áo, đưa một bộ kín đáo cho Diệp Chi, “Nhanh đi thay đồ ngay để khỏi bị cảm, anh đi trả tiền.”

“Nhưng. . . . .”

“Đừng do dự, người tới ngày càng nhiều, một lát đông quá phòng thử quần áo sẽ không đi vào được nữa.” Kỷ Lâm đẩy Diệp Chi ra, móc bóp từ trong túi ra trả tiền.

Vừa lúc đó, một nhân viên phục vụ đi tới, nhìn mấy bộ quần áo rồi nhanh chóng tính tiền, chỉ chỉ một phòng thử quần áo trống không cuối

cùng “Anh chị mau đi thay đi, xíu nữa lại có một nhóm người tới nữa đó.”

Nói xong, một tay đẩy Kỳ Lâm, một cái tay khác đẩy Diệp Chi, bộ dáng kia dường như muốn đem hai người nhét vào chung một phòng thử quần áo.

“Này” Diệp Chi đã bước một chân vào phòng thử quần áo, nhìn phía sau Kỳ Lâm, mặt quần bách đồ bùng lên “Chúng tôi không phải. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, bỗng ‘Xoẹt’ một tiếng, cửa tiệm bị đẩy ra, có một đám người ướm sững từ bên ngoài đi vào, Diệp Chi với Kỳ Lâm mới nghe âm thanh này, theo bản năng nhìn lại.

Phục vụ viên kia thừa cơ hội này, đẩy mạnh hai người vào trong phòng thử áo, ở bên ngoài dùng sức nói to vào bên trong: “Hai anh chị thật lè mề chậm chạp, bên ngoài còn có rất nhiều người xếp hàng, nhanh thay đi. Thay xong để người khác còn dùng nữa.”

Dùng một lát rồi nhỏ tiếng lẩm bẫm thêm, “Rõ ràng là vợ chồng, lúc này lại giả vờ thuần khiết, thật là....”

Diệp Chi với Kỳ Lâm cũng không nghe được cô nói thầm. Trong phòng thử quần áo nhỏ bé, hai người nghiêm mặt bắt đầu thay đồ nhưng không để cho thân thể của mình đụng phải đối phương. Ánh đèn sáng ngời ở trên đầu, trong phòng thử áo yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh nước trên người không ngừng rơi xuống đất. Ánh mắt của Diệp Chi với Kỳ Lâm không cần thận đụng nhau trên không trung, đầu tiên là sững sờ, sau đó đỏ mặt nhếch nhác quay đầu ra chỗ khác.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tiến Dần Từng Bước

Hôm nay Diệp Chi mặc một cái váy liền màu trắng làm bằng tơ tằm dài tới đầu gối, bên hông dùng một đai lưng to màu đen khảm đá lấp lánh buộc vòng quanh cái eo mềm mại mảnh khảnh, nhìn vừa tôn dáng vừa xinh đẹp.

Tơ tằm vừa mỏng lại nhẹ, mùa hè mặc vô cùng mát. Diệp Chi rất thích cái váy này, nên tần số mặc nó cũng nhiều hơn so với những bộ đồ khác, nhưng mặc mưa thì cũng không tốt lắm.

Tơ tằm tuy hai lớp nhưng vẫn rất mỏng, mưa to như vậy làm ướt đầm hết, vải dán thật chặt ở trên người, ngay cả áo lót bên trong cũng lộ ra ngoài, nửa che nửa đậy, nửa kín nửa hở, cực kỳ mê người.

Kỷ Lâm không cẩn thận liếc Diệp Chi một cái, lập tức hốt hoảng dời mắt đi, không gian nhỏ như vậy, người mình thích lại ăn mặc như vậy, nếu anh không có phản ứng mới là có vấn đề.

Hai người một lúng túng, một xấu hổ, sững sờ đứng ở trong phòng thử quần áo, giống như hai cây cọc gỗ một câu cũng không nói.

Nữ nhân viên ở bên ngoài nghe bên trong còn chưa có động tĩnh, giận dữ nói “Aizzz... các người nhanh lên có được không? Ta đây đang rất bận, nếu không thay thì đi ra cho người khác đi vào.”

Đầu năm nay làm ăn cũng đâu có dễ dàng, thật vất vả mới kiếm được cơ hội lớn này, bỏ qua mới là người ngu. Cô ta mới vừa rồi cũng len lén đem bảng giảm giá giấu đi.

“Khụ khụ, em thay trước đi.” Thân thể Kỳ Lâm áp sát trên vách tường, nhắm mắt lại không nhìn Diệp Chi, nói một câu.

Quần áo ướt sũng trên người chẳng những khó chịu mà còn lạnh. Nhưng cô sao có thể thay quần áo trước mặt Kỳ Lâm được. Cô thà rằng cứ như vậy về nhà, chứ quyết không thay.

Mặt của Diệp Chi đỏ lên, giọng nói lại vừa nhẹ vừa nhỏ, như mèo nhỏ nhìn Kỳ Lâm nói, “Tôi...tôi không thay, anh thay đi, tôi đi ra ngoài chờ anh.”

Nói xong một câu, muốn đẩy cửa đi ra ngoài. Nhưng bước chân còn chưa có đi ra đã bị Kỳ Lâm đè bả vai xuống.

“Thay đi. Không thay lỡ bị cảm sẽ không tốt.” Anh giương mắt nhìn lên trên vách tường, bỗng nhiên thò tay tắt đèn phòng thay quần áo đi “Như vậy không thể thấy được, em mau thay đi.”

Trong không gian nhỏ hẹp đột nhiên tối hù, cảm xúc càng thêm mạnh mẽ. Tuy nói không nhìn thấy, nhưng tâm lý mới là cản trở, ở trước mặt người đàn ông có tình cảm đặc biệt đối với mình thay quần áo, Diệp Chi tự nói gan của cô còn chưa có lớn như vậy.

Nhưng cô chưa cự tuyệt lần nữa, Kỳ Lâm lại mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta chỉ có hai cái lựa chọn, hoặc cùng thay quần áo, hoặc đều không thay quần áo.”

Tại sao không thể có một người không thay? Diệp Chi còn chưa có hỏi câu đó, Kỳ Lâm đã đoán được ý của cô, tiếp tục nói: “Người bán hàng kia nghĩ chúng ta là vợ chồng, nếu anh đi ra ngoài, cô ta khẳng định cho là anh không muốn thay quần áo, vì để kiếm lời nhiều nên sẽ không để cho anh bước vào một lần nữa.”

Dừng một lát, thấy Diệp Chi không lên tiếng, âm thanh trở nên đáng thương “Chi Chi, mặc quần áo ướt sũng rất khó chịu, em sẽ không để cho anh cứ như vậy đi ra ngoài, đúng không? Đúng không?” Nói đến câu cuối cùng thì bắt đầu nũng nịu.

“Nhưng. . . . .”

“Hơn nữa mỗi ngày anh còn dạy Hoàn Tử, nếu anh bị cảm, nói không chừng sẽ lây cho Hoàn Tử.”

Những lời nặng nề này đánh trực tiếp vào trong lòng Diệp Chi, cô khẽ cau lông mày lại, nếu Kỷ Lâm bị cảm thì mình cũng không cho Hoàn Tử đi học Taekwondo, Hoàn Tử chắc chắn sẽ không bị liên lụy, mà mình nhất định phải ngăn chặn tất cả cơ hội khiến con trai bị bệnh. . . . .

Gương mặt của Diệp Chi nóng bỏng, hôm nay chẳng lẽ phải ở chỗ này thay quần áo hay sao? Không đúng, cô có thể đi ra ngoài. Cô không cần ở trước mặt Kỷ Lâm thay quần áo, cũng không cần nhìn anh thay quần áo.

Nhưng cô chưa kịp hành động, bên tai đã truyền đến tiếng cời quần áo sột soạt. Trong lòng Diệp Chi cả kinh lui về phía sau một bước, “Anh...anh đang làm gì?”

“Cời quần áo.” Kỷ Lâm nói hết sức đương nhiên, “Quần áo ướt mặc rất khó chịu.”

Diệp Chi nuốt nước miếng, “Anh...anh có thể nhìn thấy để thay đồ sao?”

“Có thể lắm mò.” Kỷ Lâm thành thật trả lời “Rất dễ. Nếu không anh có thể dạy cho em lần mò? Đưa tay của em cho anh” Nói xong bắt lấy tay Diệp Chi.

“Không cần.” Đầu ngón tay chạm nhau, Diệp Chi kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhanh chóng hất tay của Kỷ Lâm ra, biết rõ không nhìn thấy nhưng ánh mắt vẫn nhắm thật chặt , “Anh thay nhanh lên.”

Người này. Thế nào lại không biết xấu hổ. Diệp Chi cắn môi, đỉnh đầu suýt nữa bốc khói. Lúc này lại không thể mở cửa đi ra ngoài, thật đúng là . . . . .

“Tốt lắm, tốt lắm, không nên gấp, anh đang cởi quần lót .”

“ . . . . . Anh. . . . . Anh không mặc quần lót?” Diệp Chi bỗng nói lời trong lòng ra ngoài, sau khi nói xong, quả thật hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình.

“Ướt nên không mặc.” Có lẽ đã vào hoàn cảnh này nên Kỷ Lâm xấu hổ trước kia đã sớm chạy mất dạng, trả lời rất thoải mái.

“ . . . . .” Diệp Chi giựt giựt khóe miệng, người này thật đúng là tác phong phóng khoáng.

“Tốt lắm, anh đã thay xong, tới em đó.” Kỷ Lâm lục lọi một bộ quần áo rồi đưa cho Diệp Chi, “Nhìn thẳng về phía trước, anh chỉ em cách lần mò.” Dừng một lát, nói nhỏ thêm một câu, “Anh bảo đảm không có nhìn trộm, em thay nhanh đi.”

Diệp Chi nhận lấy quần áo từ trên tay anh thẹn thùng, đầu ngón tay đều phát run, người này làm sao lại có thể da mặt dày như thế chứ. . . . .

Diệp Chi hít một hơi thật sâu, ép buộc mình chấp nhận thực tế, trong lòng định thần chừng một phút rồi mới run rẩy lên tiếng nói: “Anh... không cho anh mở mắt.”

“Được...Được, anh bảo đảm không mở mắt.” Kỷ Lâm gật đầu như bằm tỏi. Trong lòng hồi hộp, Chi Chi chịu ở trước mặt anh thay quần áo,

điều này nói rõ lên điều gì? Nói rõ tin tưởng mình.

Mình tuyệt đối sẽ không phụ sự tin tưởng của cô. Mặc dù. . . . . Trong lòng anh thật ra thì thật muốn phụ cô . . . . .

Tay Diệp Chi run run tháo đai lưng, dùng răng cắn áo lót khô ráo ngăn ở trước ngực, hai tay nắm cổ của áo đầm, cong cánh tay lên thật nhanh cởi áo đầm ra. Nhanh chóng mặc áo sơ mi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay sờ quần.

Sờ soạng mấy lần cũng không có sờ thấy, chỉ có thể nhờ Kỳ Lâm giúp đỡ, “Quần đâu?”

“Nơi này.” Kỳ Lâm ân cần đưa quần cho cô, dừng một lát, chột nhả nói: “Chi Chi. . . . . Quần áo ướt sũng hết rồi, cởi ra đi. Khụ khụ... Mặc không tốt.”

Đại não Diệp Chi oanh một tiếng, trong nháy mắt hiểu trong lời nói Kỳ Lâm ẩn hàm ý tứ gì. Người này thế nhưng lại muốn mình. . . . .

Cô mắc cỡ thiếu chút nữa tìm một cái lỗ để chui vào, đầu óc nóng lên, trực tiếp đưa tay đẩy Kỳ Lâm, tức giận nói: “Anh tránh ra.”

@All: Nói thật là đang có dự định mở hố mới nên sẽ post chương liên tục để nhanh chóng lấp hố đến khoảng 50c thì mở hố mới. Còn 10c cuối thì đang suy nghĩ nên đợi beta hết ra ebook rồi post luôn hay post rồi mới beta :D Cái đó thì đang suy nghĩ, khi nào suy nghĩ xong thì báo nhé. Bi chừ mời các bạn xơi chương mới

Cô cố trút hết buồn bực trong lòng rồi lại quên lúc này hai người đang ở trong phòng thử quần áo nhỏ hẹp, đẩy Kỳ Lâm không hề nhúc nhích, ngược lại tay cô trượt một cái ngã vào trong ngực Kỳ Lâm.

Áo sơ mi dài tay, cổ áo lại rộng lần này ngã liền lộ ra cả bờ vai mượt mà. Mà tay Kỷ Lâm thật vừa đúng lúc nắm bả vai Diệp Chi.

“Anh ra...anh ra, em mặc quần xong anh liền ra.” Giọng Kỷ Lâm không giấu được nụ cười, giống như một con mèo trộm thịt, “Mặc dù anh thật muốn ôm em nhiều hơn một chút, nhưng đoán chừng nhân viên phục vụ phía ngoài sẽ không đồng ý.”

Nói xong, bàn tay ở trên vai cô xoa xoa mấy cái.

“Buông ra.” ‘Bộp’ một tiếng, Diệp Chi đánh rơi tay Kỷ Lâm ra, lui về phía sau một bước sửa sang lại quần áo, bất chấp mọi thứ vội vàng cúi người xuống mặc quần lên.

Xác định trên người mình đã ăn mặc chỉnh tề rồi, cô mới kéo cửa phòng thử quần áo đi trước một bước ra ngoài.

“Hai người thật là lễ mễ.” Nhân viên phục vụ oán trách một câu, “Aizzz... làm sao lại tắt đèn như vậy ?” Cô ta đứng bên ngoài giơ tay mở đèn lên, nhìn Kỷ Lâm sững sờ đứng tại chỗ không có phản ứng, “Quý khách, anh có thể ra ngoài được không ? Những người bên ngoài chờ đã lâu rồi.”

“A...Được.” Kỷ Lâm bây giờ mới định thần lại, bước chân ra khỏi phòng thử quần áo, nhưng trên mặt vẫn còn hơi ngơ ngác.

Mới vừa nãy sờ vai của Diệp Chi, đầu ngón tay của anh giống như chạm thấy một vùng không được mịn màng, giống như là một vết sẹo. . . . .
. Nhưng chỉ mới chạm được một chút. Sau đó anh vụng trộm sờ sờ lại nhiều lần, nhưng không tìm được chỗ đó.

Chẳng lẽ là cảm giác của mình sai lầm? Hay là mình sờ trúng phụ kiện của áo?

Trái tim Kỷ Lâm đập bịch bịch, căn bản không dám nghĩ đến khả năng cực kỳ nhỏ bé đó, chỉ có thể cố đè nén kích động không ngừng dâng trào trong lòng xuống, giả bộ bình tĩnh đi tới trước mặt Diệp Chi.

Diệp Chi không để ý tới anh, nhìn trái nhìn phải nhưng không nhìn mặt của anh.

“Chi Chi” Giọng nói Kỷ Lâm khô khốc, trong lòng bàn tay cũng chảy rất nhiều mồ hôi. Cách vài giây sau mới khó khăn phun ra một câu “Em.. Bả vai của em có vết sẹo sao?”

Làm sao anh biết? Diệp Chi vừa định hỏi đã nghe Kỷ Lâm nói câu kế tiếp, “Anh...anh mới vừa sờ thấy.”

Diệp Chi ghen lời, thiếu chút nữa xông lên cho gương mặt tuần tú của Kỷ Lâm một cái tát.

“Không có.” Có cũng không nói cho anh biết.

“Thật không có sao? Nhưng anh rõ ràng sờ. . . . .”

“Không có chính là không có.” Diệp Chi nâng cằm lên nhìn Kỷ Lâm khiêu khích “Tôi lừa anh có ích lợi gì, ha ha, trên vai tôi tại sao có thể có sẹo được chứ. Tuyệt đối không có.”

“Ừ.” Kỷ Lâm thất vọng cúi đầu, xem ra mình thật sự nhầm lẫn, đã nghĩ sẽ không trùng hợp vậy đâu rồi mà.

Ở ngoài mưa vẫn còn to, mưa lất phất trên đường. Tiếng mưa ào ào và tiếng sấm ầm ầm vang vọng ở bên tai. Diệp Chi với Kỷ Lâm đứng ở góc, cũng khép mắt lại vẻ mặt khác nhau.

Mưa to ước chừng hai giờ, Diệp Chi với Kỷ Lâm cũng ở trong cửa hàng may mặc đợi hai giờ. Lúc ngừng mưa, những người trong cửa hàng

nhảy căng lên hoan hô rồi chen lấn nhau ra cửa.

Tâm tình tốt chỉ vừa mới duy trì mấy giây đã biến mất hầu như không còn, tình hình xảy ra mưa to làm tình huống hỏng bét hết. Lối đi bộ vô cùng ẩm ướt còn những hầm thoát nước xung quanh cũng bật tung nắp, càng khoa trương hơn là cầu nhỏ phía trước quảng trường đã sập, nguyên phần phía nam đã sập xuống rồi, phía dưới lại đè một chiếc xe hàng lớn. Đoán chừng ngày mai sẽ được lên trang nhất Nhật báo.

Kỷ Lâm lái xe thận trọng trong đêm đen, không dám tăng tốc độ, tốc độ nhanh như rùa thật vất vả mới lái đến lầu dưới nhà Diệp Chi.

“Lúc trở về cẩn thận một chút.” Diệp Chi xuống xe nhìn vào bên trong dặn dò, dừng một lát rồi tăng thêm một câu “Về đến nhà gọi tin nhắn cho tôi.”

Kỷ Lâm gật đầu nhìn Diệp Chi cười cười rồi nổ máy đạp ga...đi nhưng xe lại không có phản ứng.

Không phải lúc này lại hết xăng chứ? Khóe miệng Kỷ Lâm giựt giựt, mấy ngày trước trong bình xăng cũng không còn nhiều, nhưng anh không có đi đổ thêm không nghĩ tới bây giờ. . . . .

Anh không tin nên đạp chân thêm vài cái, chiếc Land Rover màu đen chỉ vọt tới trước vài mét rồi không có phản ứng.

Quả nhiên là hết xăng, Kỷ Lâm nện cho tay lái một cái khóc không ra nước mắt. Lần này quả là xấu mặt mà.

“Thế nào?” Diệp Chi phát hiện có gì không ổn, gõ cửa sổ xe hỏi.

“Chi Chi, xe hết xăng.” Gương mặt Kỷ Lâm đau khổ, nói “Nhưng thật may là đã đưa em về đến nhà.”

Trong lòng Diệp Chi cảm thấy ấm áp, ngừng vài giây rồi quay mặt, “Anh theo tôi lên lầu đi, tôi xem anh tôi có ở nhà không, nếu anh tôi ở nhà, anh có thể lấy xe của anh tôi đi.”

Cơ hội tốt như vậy Kỳ Lâm tại sao có thể bỏ qua được. Trên mặt lập tức từ u ám chuyển sang tươi cười đẩy cửa xe ra bước xuống xe, tốc độ lên lầu rất nhanh giống như chỉ sợ Diệp Chi đổi ý.

Ba Diệp với mẹ Diệp nhìn thấy Kỳ Lâm thì hết sức kinh ngạc, nghe Diệp Chi nói rõ nguyên nhân xong liếc mắt nhìn nhau, tiếc nuối nói: “Anh con hôm nay không có ở nhà.”

Vận khí này. . . . . Kỳ Lâm thờ dài nhìn sang Diệp Chi “Thôi, anh để xe ở nhà em rồi sẽ gọi taxi về nhà.”

“Cái gì mà gọi taxi.” Mẹ Diệp từ trên ghế salon đứng lên, hung dữ trợn mắt nhìn Diệp Chi, “Mưa còn chưa dứt thì người nào dám ra đường, Kỳ Lâm, cậu nghe lời dì đi, cậu ở nhà của dì ngủ một đêm đi.”

“Mẹ.” Diệp Chi vội vàng mở miệng ngăn cản.

“Con câm miệng.” Mẹ Diệp rầy la Diệp Chi “Tiểu Kỳ đưa con trở về nhà dễ dàng sao ? Ở lại một đêm thì thế nào ?” Quay sang Kỳ Lâm thì lập tức đổi lại một khuôn mặt hòa ái “Tốt lắm, nghe lời dì tối nay ở lại đây. Tối nay ra đường quá nguy hiểm, nói gì thì dì cũng không thể để cậu về.”

“Nhưng trong nhà không có phòng trống.” Diệp Chi nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Vừa lúc đó Hoàn Tử bị lơ là rất lâu nhỏ giọng chen vào một câu, “Mẹ, giường của con rất lớn.”

Còn bị con trai bán đứng. Diệp Chi khóc không ra nước mắt. Đứa nhỏ này ăn cây táo rào cây sung.

Mọi lý do đều đã dùng hết cũng không thể ngăn cản việc Kỳ Lâm ngủ lại tối nay. Diệp Chi căn cứ môi đón nhận thực tế.

Kỳ Lâm toét miệng cười vui vẻ. Cùng Hoàn Tử mắt to tròng mắt nhỏ, không tiếng động khích lệ: Hoàn Tử. Làm tốt lắm, sau khi huấn luyện viên trở về nhất định sẽ có phần thưởng cho cháu. Được không !!!

Hoàn Tử: Tối nay có thể còn có sấm đánh. . . . . Nam tử hán không thể để cho mẹ ôm, trước hết mượn huấn luyện viên Kỳ dùng một chút.

Bọn họ bên này vội vàng dọn dẹp phòng, mà ở trong bệnh viện cách đó không xa, Diệp Khung đi thăm một thủ hạ bị trọng thương, đang muốn rời khỏi bệnh viện thì gặp được một người đang đỡ vách tường từ từ đi về phía trước, Triệu Thanh Uyển.

Cô gái có thân hình thon thả, diện mạo thanh lệ dịu dàng rất xinh đẹp. Nhưng sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, hai chân run lên, nhìn một cái có thể biết ở bệnh viện làm cái gì.

Nhưng cô lại kiên trì đi về phía trước, dù mỗi lần chỉ bước được một bước nhỏ nhưng không có dừng lại.

Ánh mắt Diệp Khung bị hấp dẫn, ma sai quỷ khiến thế nào lại đi tới trước mặt Triệu Thanh Uyển, “Có cần tôi giúp một tay không?”

Triệu Thanh Uyển nhìn anh một cái “Không cần.”

“Bạn trai cô đâu?”

“Chạy trốn.”

“Bạn bè cô đâu?”

“Không có.” Triệu Thanh Uyển cười lạnh. Người này thật là khó hiểu, nhìn không giống người tốt, không ngờ lại tốt bụng như vậy.

“Tôi đỡ cô ra khỏi bệnh viện.” Diệp Khung vươn tay đỡ Triệu Thanh Uyên lại nói thêm một câu “Chỉ tiện tay mà thôi.”

Không có bất kỳ người nào có thể dựa vào, bất cứ việc gì đều chỉ có thể dựa vào bản thân. Diệp Khung nhìn cô gái trước mắt bỗng nhớ đến mình, kể từ khi ông bà qua đời thì mình cũng như vậy, không có người nào để dựa vào. Cha mẹ tuy không phải cố ý bỏ anh, nhưng bị vứt bỏ sáu năm, tâm lý của anh có ảnh hưởng rất lớn, anh cũng không có cách nào đối với bọn họ thân mật hơn.

Triệu Thanh Uyên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Diệp Khung. Một hồi lâu sau nở một cười “Cũng tốt, làm phiền anh rồi.”

“Đừng khách sáo.” Gương mặt Diệp Khung lạnh lùng tiến lên một bước, dễ dàng bế Triệu Thanh Uyên lên.

Bên ngoài mưa to không ngớt, sắc trời tối tăm, ban đêm so với bình thường tới sớm hơn nhiều, một cơn mưa to trong ngày hè cơ hồ làm cho người ta thở không nổi.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngủ Chung

Phàm là đàn ông thì trong xương đều có chủ nghĩa đàn ông, nhìn thấy cô gái nhu nhược tâm lý ít nhiều cũng sẽ có ý nâng niu bảo vệ.

Diệp Khung quanh năm ở trên giang hồ, đương nhiên không có tính tình đau xót người khác nhưng bỗng nhiên Triệu Thanh Uyển xuất hiện gợi lên yêu thương trong lòng anh mà thôi.

Anh trời sinh cố chấp mà quật cường luôn không tuân theo lẽ thường. Đại đa số đàn ông đều thích cô gái ngây thơ nhà lành, Diệp Khung cố tình thích loại cô gái quả cảm kiên cường, cô gái nói một không nói hai.

Năm nay Diệp Khung đã ba mươi hai tuổi, nghề nghiệp không phải là tốt nhưng tướng mạo của anh rất được, những cô gái mê mẩn khuôn mặt này của anh đếm không xuể. Diệp Khung không phải Kỷ Lâm, trong đầu cũng không có đạo đức khuôn mẫu. Đối với phụ nữ thì không cự tuyệt, chỉ cần xinh đẹp đi ngủ là được.

Nhìn lại thì ngay cả tên của người ta cũng không nhớ được, qua nhiều năm cô gái vì anh đau lòng, rơi lệ, thậm chí nạo thai sợ rằng một tay cũng đếm không hết, vậy mà anh lại không buồn quan tâm.

Lòng của Diệp Khung cứng rắn lạnh lẽo rồi lại rỗng tuếch, cái gì cũng không chứa nổi. Vậy mà hôm nay, bóng dáng Triệu Thanh Uyển mặt mày trắng bệch vịn tường từng bước một đi về phía trước, trong lúc lơ đãng đã xâm nhập trong mắt của anh đánh tới trái tim anh.

Nhất là cô gái đó ngẩng đầu ưỡn ngực, đối mặt với mình không chút yếu thế, bình tĩnh sắc bén, một chút cũng không vì tình huống trước mắt của bản thân mà rơi vào thế hạ phong.

Diệp Khung dừng xe ở nơi Triệu Thanh Uyển đã chỉ, những tia sáng kỳ dị liên tiếp rơi vào mắt.

“Cám ơn, đã đến nhà tôi rồi.” Triệu Thanh Uyển tháo dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

Nhưng chân trước mới vừa xoay ra khỏi xe cổ tay đã bị Diệp Khung bắt được. Giọng đàn ông trầm thấp ở trong bóng đêm đen càng nghe có vẻ êm tai, trừ đi sự lạnh lẽo thì mang tới chút kích thích “Tên của cô cùng số điện thoại.”

Triệu Thanh Uyển quay đầu lại sắc mặt vốn không tốt ở dưới ánh đèn càng lộ vẻ bi thương, nói “Anh muốn theo đuổi tôi?”

Diệp Khung cười nhẹ “Tôi cho là cô đã đoán được.”

Ánh mắt Triệu Thanh Uyển ngưng lại, không ngờ anh ta lại thừa nhận ngay lập tức như vậy. Giương mắt nhìn lại, đáy mắt người đàn ông này đen nhánh thâm thúy hẳn là đang nghiêm túc.

Dừng một lát rồi thấp giọng nói: “Triệu Thanh Uyển, điện thoại là. . . .”

Diệp Khung nghiêm túc lưu số điện thoại của Triệu Thanh Uyển vào di động, còn gọi qua điện thoại cô xác nhận lại một lần nữa rồi mới hài lòng cất điện thoại di động vào túi. Nhìn ngắm xung quanh để nhớ vị trí nhà cô rồi mới lái xe đi.

Ở nhà họ Diệp.

Kỷ Lâm mặt dày mày dạn đứng ngay ở cửa sổ chết không cho Hoàn Tử đóng cửa phòng tắm.

“Hoàn Tử, huấn luyện viên giúp cháu tắm.” Con người của Kỷ Lâm hẹp dài ở dưới ánh đèn sáng có vẻ rất trong sáng lóe ra sự mong đợi.

Gào khóc đòi tắm cho Hoàn Tử. Hoàn Tử ướm nhẹ nhất định sẽ rất đáng yêu. Làm thế nào? Hiện tại rất muốn đem đứa trẻ đặt trong bồn tắm.

Hoàn Tử bị huấn luyện viên Kỷ nhiệt tình đứng ở cửa hù sợ, từ trước đến giờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lạnh lẽo hiện tại có chút sững sờ, bộ dáng huấn luyện viên như vậy giống như muốn bán mình đổi tiền uống rượu.

“Hoàn Tử, cháu nghe huấn luyện viên nói.” Kỷ Lâm lách mình chen vào phòng tắm ‘rắc rắc’ một tiếng đóng cửa lại, từng bước đến gần đứa nhỏ “Mẹ là con gái, Hoàn Tử không thể cùng con gái tắm, nhưng chúng ta đều là con trai dĩ nhiên có thể cùng nhau tắm rửa.”

Dừng một lát, lại hỏi: “Cháu đã đi nhà tắm công cộng bao giờ chưa? Đó là nơi có nhiều người cùng tắm với nhau.”

Hoàn Tử ngây ngốc lắc đầu, chưa từng đi và cũng không biết nhà tắm công cộng là gì.

“Cháu xem, cháu chưa từng cùng tắm với những người khác vậy thì không tính là đàn ông. Hôm nay huấn luyện viên với cháu cùng nhau tắm, chính là để cho cháu biến thành người đàn ông chân chính.” Một tay Kỷ Lâm ôm lấy Hoàn Tử bế lên, nhanh chóng cởi hết quần áo của đứa nhỏ ra rồi nhẹ nhàng bỏ vào bồn tắm ấm áp, khoe miệng nhếch lên thật cao, “Cháu nên cảm tạ huấn luyện viên.”

Anh nói đi nói lại một tràng nhưng Hoàn Tử thật ra cũng không hiểu anh nói gì, chỉ mê mê tỉnh tỉnh cảm thấy huấn luyện viên Kỷ với mình đang

cùng nhau tắm rửa để biến mình thành người đàn ông chân chính, nên mình phải cảm tạ huấn luyện viên.

Hoàn Tử mấp máy môi có chút ngượng ngùng, huấn luyện viên Kỳ đối với mình thật tốt. Mình bây giờ nên đồng ý chú ấy làm ba mới của mình mới đúng.

“Cám ơn huấn luyện viên.”

“Đừng khách sáo.” Kỳ Lâm được tiện nghi còn ra vẻ, lúc nói chuyện đã cởi hết quần áo của mình ra, chân dài duỗi thẳng bước vào trong bồn tắm, đem Hoàn Tử đang ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó chờ đợi anh tắm ôm vào trong ngực mình, xoa nắn nhẹ nhàng cho ướt tóc đứa nhỏ mới cầm đầu gội đầu lên dịu dàng nói: “Nhắm mắt, nếu không sẽ cay mắt cháu.”

Hoàn Tử nghe lời nhắm mắt lại trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn mặc cho Kỳ Lâm lấy dầu gội xoa lên đầu cậu.

Thật biết nghe lời, Kỳ Lâm hung hăng hôn một cái lên gương mặt trơn mềm của đứa nhỏ, vừa nhẹ nhàng xoa tóc cho cậu vừa nói: “Mấy ngày nay chú Mạnh kia có tới tìm mẹ cháu hay không?”

Lúc chưa mở miệng không cảm thấy gì vừa mở miệng thì cảm thấy giọng mình có chút chua xót, ngay cả Kỳ Lâm cũng sợ hết hồn, thật may Hoàn Tử còn nhỏ nên không nghe ra được cái gì.

“Không biết, mẹ bạn nên không ở nhà.” Hoàn Tử suy nghĩ một lát rồi trả lời rất nghiêm túc.

Ngón tay của Kỳ Lâm dừng lại, “Này Hoàn Tử nói cho huấn luyện viên biết, cháu có muốn chú Mạnh làm ba mới của cháu không?”

Hoàn Tử nhắm mắt thật chặt, trả lời không chút do dự “Không muốn.”

Kỷ Lâm nghe vậy cười tí mắt, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn “Nhắm mắt lại nữa nhé, huấn luyện viên bắt đầu xả nước xối bọt đây.”

Nhìn đứa trẻ mím môi nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng vô cùng đáng yêu, trong mắt Kỷ Lâm nụ cười lại sâu hơn. Mở vòi hoa sen ra thận trọng xối sạch bọt xà bông cho Hoàn Tử.

“Tốt lắm.” Kỷ Lâm sờ sờ mái tóc đen mềm mại trên đầu Hoàn Tử ý bảo cậu mở mắt rồi mới xoa sữa tắm lên người cậu.

Trong miệng còn nói lẩm bẫm “Cháu xem đi Hoàn Tử, huấn luyện viên mỗi ngày dạy Taekwondo cho cháu, cháu phải đứng về phía huấn luyện viên biết không?”

“.....” Hoàn Tử nghe không hiểu.

“Chú Mạnh đó.” Kỷ Lâm tiến tới nói nhỏ bên tai Hoàn Tử xúi giục đứa nhỏ “Cháu không thể để cho chú đó đem mẹ giành mất, phải kiên quyết ngăn chặn mẹ với chú đó cùng nhau đi ra ngoài, vừa thấy tình huống bất thường lập tức thông báo huấn luyện viên.”

Chap cuối trong ngày. Mệt quá...đi ngủ

Hoàn Tử không đáp, mắt phượng ướt nhẹp đáng yêu tinh xảo chỉ nháy nháy mắt nhìn Kỷ Lâm.

Kỷ Lâm xoa nhẹ nhàng khuôn mặt đứa nhỏ, lau sạch bọt trên mặt Hoàn Tử, nhìn kiệt tác của mình cười sáng khoái rồi mới tiếp tục nói: “Phòng khách nhà cháu có điện thoại, cháu dùng cái đó bấm số gọi cho huấn luyện viên. Cục cưng, cháu có trí nhớ rất tốt đúng không ? Số điện thoại của huấn luyện viên là....”

“Huấn luyện viên, chú phải làm ba mới của cháu sao?” Lời của Kỷ Lâm còn chưa nói hết thì đã bị giọng nói non nớt của Hoàn Tử cắt đứt, hình

như đứa nhỏ đối với cái vấn đề này rất có thành kiến, cũng không biết đã hỏi bao nhiêu lần, giống như nhất định phải từ trong miệng Kỳ Lâm lấy được đáp án mới chịu bỏ qua.

Hai lần trước Kỳ Lâm đều cao giọng phủ nhận, lần này lại thừa nhận hết sức sáng khoái “Đúng. Huấn luyện viên sẽ làm ba mới tốt của cháu. Cháu suy nghĩ đi, nếu huấn luyện viên biến thành ba mới của cháu thì ngày ngày cháu có thể ăn KFC mà không bị mẹ mắng.”

Hoàn Tử chớp chớp mắt có chút động lòng nhưng không tỏ thái độ gì.

Kỳ Lâm không ngừng cố gắng, lại tăng thêm một câu “Hơn nữa, đến lúc đó cháu có thể học Taekwondo bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu. Một tháng khảo hạch một lần, bảo đảm không tới hai năm là có thể lên tới đai đen. Muốn đánh người nào thì đánh người nào, ở trong khu này đi ngang về dọc đều được.”

Vừa dứt lời, Hoàn Tử lập tức đáp lời, hoàn toàn bán đứng mẹ, “Tốt. Cháu đứng về phía huấn luyện viên.”

“Bé ngoan.” Kỳ Lâm xoa xoa đầu nhỏ của Hoàn Tử, cười giống như mèo trộm thịt.

Kỳ Lâm trước tiên tắm rửa sạch sẽ cho Hoàn Tử rồi mặc áo ngủ vào cho đứa trẻ, dọn dẹp sạch sẽ đưa ra khỏi phòng tắm rồi mới bắt đầu tự mình tắm rửa. Nhưng mới tắm được một nửa, đột nhiên nghĩ đến mình không có quần áo để thay.

Lần này phiền toái rồi. Kỳ Lâm ảo não nện vách tường một cái, làm sao lại quên chuyện này, chẳng lẽ một lát lại ‘lộ thiên’ đi ra ngoài?

Đang khổ não thì cửa phòng tắm chợt bị mở ra khe khẽ, Kỳ Lâm theo phản xạ che chỗ nào đó thì từ trong khe cửa thấy một đầu nhỏ đen nhánh.

Nhất thời tức cười “Hoàn Tử, cháu làm gì đó? Cùng huấn luyện viên chơi trốn tìm sao?”

Hoàn Tử bĩu môi, không trả lời của anh rồi mở cửa ra thật to, ôm quần áo đi từng bước một vào “Mẹ nói đưa cho huấn luyện viên .”

“Cám ơn Hoàn Tử, huấn luyện viên tặng cho cháu một nụ hôn.” Kỷ Lâm cong người xuống thơm lên trên mặt Hoàn Tử rồi đưa tay nhận quần áo trên tay Hoàn Tử.

Trong bộ quần áo ngủ có kẹp một cái quần lót màu đen nổi bật, Kỷ Lâm ‘Ồ’ lên một tiếng, cầm cái quần lót màu đen lên nhìn trái nhìn phải, thấy vẫn chưa cắt bỏ nhãn mác.

Chẳng lẽ Diệp Chi đặc biệt đi xuống mua cho anh? Kỷ Lâm kích động, Chi Chi thế nhưng mua quần lót cho mình. Nhất định là đối với mình có ý tứ rồi .

“Đó là quần lót của cậu. Mẹ dặn phải lấy một cái mới.”

Hoàn Tử lạnh lùng nói một câu hoàn toàn đánh nát bong bóng màu hồng trong lòng Kỷ Lâm.

Đoàn trưởng Kỷ đang cầm cái quần lót màu đen mà lệ rơi đầy mặt. Cục cưng đừng đá kích huấn luyện viên vậy chứ, huấn luyện viên theo đuổi mẹ cháu đã rất khổ cực rồi.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Hoàn Tử luôn luôn có quy luật, tuy nói trời có sấm đánh có chút sợ, nhưng lần này có Kỷ Lâm ở bên cạnh, trong lòng cũng yên tâm hơn. Cậu bước lên giường chỉ lúc sau đã ngủ mất rồi.

Kỷ Lâm ôm đứa nhỏ thơm ngát, lại nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, mắt hẹp dài cũng dần dần nhú lại.

Diệp Chi mơ mơ màng màng vừa định ngủ, đã nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, trong lòng cả kinh lập tức chạy đi mở cửa, không nghĩ đến là Kỳ Lâm.

“Anh...Anh tới đây làm gì?” Diệp Chi cúi đầu nhìn lướt qua áo ngủ rộng lưng thùng của mình, bị ánh mắt nóng rực của Kỳ Lâm canh chừng không chống đỡ được.

“Nhìn em.” Kỳ Lâm đặt mông ngồi ở trên giường Diệp Chi cười híp mắt nhìn Diệp Chi, nói lời tâm tình không hề đỏ mặt “Nhớ em.”

“Này.” Diệp Chi bị anh làm cho xấu hổ, nhắm mắt đi tới trước mặt Kỳ Lâm, giọng nói nhỏ nhẹ chỉ sợ đánh thức ba mẹ cô “Anh nhanh đi ra ngoài đi, ngày mai tôi còn phải dậy sớm đi làm không có thời gian cùng anh nói chuyện phiếm.”

“Anh cũng không muốn nói chuyện phiếm.” Kỳ Lâm nhún vai, bộ dáng vô cùng vô lại.

“Vậy anh tới làm gì.” Diệp Chi cắn răng nghiêng lợi nói.

Kỳ Lâm từ trên giường đứng lên tròn mắt nhìn Diệp Chi “Tới để tỏ tình.”

“Cái... cái gì?” Diệp Chi nuốt nước miếng lui về phía sau một bước, muốn né tránh khí thế bức người của anh.

“Làm bạn gái của anh.” Kỳ Lâm đưa tay ôm lấy cô vững vàng cố định vào trong ngực, từng câu từng chữ nói cực kỳ nghiêm túc, “Anh cũng đã đến nhà em, em thành toàn cho anh một lần có được hay không? Làm bạn gái của anh.”

“Không, chúng ta. . . . . Chúng ta còn chưa quen biết lâu.” Diệp Chi đỏ mặt, lắp ba lắp bắp cự tuyệt, nhưng không có chút sức lực nào.

“Lại viện cố, chúng ta làm sao không quen.” Trong mắt hẹp dài của Kỷ Lâm thoáng một tia giảo hoạt, “Cùng nhau ăn cơm xong, thay quần áo, cahm sóc đứa bé, hiện tại còn ngủ chung. Anh nghĩ là đã đủ chín muồi.”

“Anh đừng nói bậy.” Diệp Chi cắn môi, đỏ mặt đến mức có thể nhỏ ra máu, “Người nào, người nào với anh ngủ chung qua.”

“Bây giờ không có, nhưng lập tức. . . . .” Kỷ Lâm dừng một lát, cánh tay dùng lực ôm thật chặt Diệp Chi, thuận thế lui về phía sau rồi ngã xuống, hai người liền liền ngã xuống giường.

Diệp Chi kêu lên một tiếng, chưa kịp nói gì đã cảm thấy hoa mắt. Vị trí hai người trong nháy mắt đã thay đổi thân thế nặng nề của Kỷ Lâm đã đè lên trên người cô.

Giọng trầm thấp của người đàn ông ở bên tai vang lên, thậm chí có chút quen thuộc, “Em xem, cái này không phải là ngủ chung sao ?”

“Anh. . . . . Cái người này....” Diệp Chi bị Kỷ Lâm vô sỉ làm cho không thể nói cái gì. Trong đại não trống không, chỉ còn lại hình ảnh người đàn ông trước mắt càng ngày càng phóng đại.

“Có đồng ý hay không?” Hơi thở cực nóng của anh phun trên mặt của cô, trên cổ của cô, giống như một ngọn lửa hùng hực đang cháy, trong nháy mắt thấm thấu vào da của cô len lỏi vào trái tim.

“Không, không. . . . . Ừmh. . . . .”

Môi của anh nóng bỏng mang theo thứ khí thể không cho cự tuyệt hung hăng đặt ở trên môi của cô mút vào, một chút phản kháng cũng không cho cô giữ lại.

Hồi lâu mới rời khỏi môi cô “Có đồng ý hay không?”

“..... Không.....”

“Tốt lắm.” Kỳ Lâm đưa tay khê vuốt gương mặt bóng loáng trắng nõn của cô nhếch môi cười “VẬY anh sẽ hôn đến khi em đồng ý mới thôi.”
Dừng một lát, lại nói: “Con người của anh giọng nói hơi lớn, nếu mất hứng nói không chừng sẽ đánh thức người khác, cho nên em. . . . . Ngoan ngoãn. . . . .” Nói xong, cúi đầu lần nữa bắt được môi của Diệp Chi.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Gậy Đánh Uyên Ương

Tên vô lại này. Anh ta không phải là đến tỏ tình với mình, anh ta đến để giở trò lưu manh với mình. Mình không thể xúc động nếu không sẽ đánh thức ba mẹ, đây quả thực là uy hiếp trắng trợn. Diệp Chi vừa tức vừa thẹn, quả thật hận không thể nhảy dựng lên tát thẳng vào mặt của Kỷ Lâm.

Cô đánh Kỷ Lâm một vạ lần ở trong lòng, thực tế cũng do bản thân đang bị anh đè ở dưới liều mạng hôn, đôi môi đau đớn, đẩy không ra đánh cũng không đi.

Cái này mà gọi là hôn môi sao? Đây rõ ràng là gặm. Diệp Chi nhẫn tâm liếc mắt xem thường ở trong lòng, Kỷ Lâm mưu toan cạy hàm răng cô ra, lúc tiến quân thần tốc thì cô dùng sức cắn vào môi anh một cái.

“Á.....” Kỷ Lâm đau đớn hít một hơi, Diệp Chi cắn phát này không chút lưu tình, miệng của anh trong nháy mắt đầy mùi máu tươi.

Anh liếm liếm môi nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Diệp Chi đang nằm phía dưới. Chẳng những không tức giận mà ngược lại trong lòng càng hưng phấn hơn. Quả nhiên là cô gái được mình coi trọng. Ngay cả phản kháng cũng mãnh liệt như vậy.

Nếu nói người tình trong mắt người đang yêu đều là Tây Thi thì bây giờ trong mắt của đoàn trưởng Kỷ trừ Diệp Chi hoàn toàn không thấy người khác.

“Anh là đồ khốn kiếp.” Diệp Chi dùng sức đẩy Kỷ Lâm, tức giận đến tay cũng phát run, cổ cứng lên, nhìn Kỷ Lâm nói “Tôi không đồng ý. Cũng

không. . . . . Ừm. . . . .”

“Anh nói lời sẽ giữ lời.” Kỳ Lâm áp cả thân thể lên trên người Diệp Chi không để cho cô mảy may tránh thoát, vừa hôn môi cô vừa nói giọng khàn khàn: “Em không cần đồng ý, anh muốn ngủ lại ở phòng em rồi đợi đến sáng mai bước ra từ phòng em ngay trước mặt ba mẹ em.”

“Anh....” Diệp Chi chột trợn to hai mắt, tại sao mình không biết Kỳ Lâm vô sỉ đến mức này chứ? Nếu anh ta làm như vậy thật, mình có trăm cái miệng cũng không thể thanh minh được.

Diệp Chi chưa bao giờ gặp loại tỏ tình cuồng phong như thế này. Không đồng ý cũng không được. Được, vậy đồng ý rồi tính tiếp. Cô cắn cắn môi không ngờ biện pháp chỉ có thể là thỏa hiệp.

“Anh cho tôi chút thời gian có được không? Tôi...tôi bây giờ không thể đồng ý.”

“Anh đã cho em thời gian dài như vậy rồi.” Kỳ Lâm kiên quyết không lui bước, đôi môi dán chặt khóe miệng Diệp Chi nhẹ nhàng mè nheo “Chi Chi, em xem anh là một người đàn ông tốt, nhất định phải sáng sớm phải về nhà đúng không? Người nên đồng ý đi, coi như là bạch kiểm một miễn phí sức lao động rồi.”

Kỳ Lâm trong cương có nhu, vừa đấm vừa xoa, làm cho Diệp Chi tức giận cũng không thốt ra miệng được.

“Kỳ Lâm, anh phải cho tôi nghĩ thông suốt chứ. Chuyện như vậy cần phải hai bên tình nguyện. . . . .”

“Đúng vậy cần phải hai bên tình nguyện.” Kỳ Lâm ngắt lời cô, mắt nhỏ dài dưới ánh đèn dao động lấp lánh, vừa đen vừa sáng vô cùng đẹp, “Em đồng ý thì không phải hai bên tình nguyện sao ?”

Nói xong, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng của Diệp Chi rồi hung hăng hôn một cái “Đời này anh chỉ thích một người là em, em đáp ứng anh có được không?”

Thấy Diệp Chi mặc dù mím môi không nói lời nào nhưng không tiếp tục la hét cự tuyệt nữa. Ánh mắt Kỷ Lâm lóe sáng bắt đầu chơi xấu “Có được hay không? Có được hay không? Chi Chi...” Anh hơi kéo dài âm cuối rồi vùi đầu ở trong cổ Diệp Chi cọ xát, trong giọng nói mang theo bảy phần khẩn cầu ba phần uất ức “Bị em cự tuyệt một lần, anh đã không tới trong thời gian dài.”

Trái tim Diệp Chi run lên, mắt nhìn chăm chăm Kỷ Lâm. Người đàn ông giống như động vật nhỏ nũng nịu, dụi tới dụi lui lung tung ở trên cổ cô, không ngừng lấy lòng làm cho lời cự tuyệt của cô đã đến mép cũng không nói ra miệng được.

Diệp Chi ít tiếp xúc với đàn ông nên không biết có một loại đàn ông trời sinh trong bụng đen tối nhưng trên mặt có thể làm ra bất kỳ vẻ mặt vô tội nào chỉ cần có thể đạt được mục đích.

Cho nên bây giờ cô đã bị biểu cảm của Kỷ Lâm mê hoặc, hoàn toàn quên mất người đàn ông bá đạo vừa rồi. Thậm chí còn muốn đưa tay sờ sờ tóc của Kỷ Lâm để an ủi anh.

Khóe mắt Kỷ Lâm liếc qua nét mặt của Diệp Chi mà trong lòng hồi hộp, hôm nay nếu mình làm khó thì chuyện này chắc sẽ thành nên tích góp hết hơi sức lăn lộn làm nũng “Em đồng ý đi, đến lúc đó nếu đúng là anh không tốt thì chia tay anh cũng không muộn. Chi Chi... Chi Chi.....”

Chưa tới bốn tháng nữa anh phải trở về bộ đội nên nhất định phải thừa dịp đang rảnh rỗi đem Diệp Chi về nhà biến thành người của mình. Giải quyết triệt để tất cả tai họa ngầm như Mạnh Trường Thụy.....

Nếu không đến lúc đó ngộ nhờ mình có nhiệm vụ, mười ngày nửa tháng không về, Diệp Chi bị Mạnh Trường Thụy lừa gạt đi thì làm thế nào? Nếu thật xảy ra chuyện như vậy, anh sẽ khóc như chưa bao giờ được khóc đi.

Vô lại thì sao? Da mặt dày thì thế nào? Chỉ cần có thể nắm Diệp Chi trong tay thì cái gì anh cũng có thể làm, việc gì phải quản quá trình nó như thế nào. Kết quả tốt là được.

Đến lúc đó tay trái ôm vợ tay phải ôm con trai. Đây mới thật sự là cuộc sống giàu sang.

Giọng nói của người đàn ông này rất đáng thương, không có vẻ tự nhiên như bình thường ở võ đường cũng không thấy khí phách mạnh mẽ như vừa rồi, tóc thô ráp ở trên cổ mình cọ tới cọ lui, giống như một con chó con nũng nịu.

Lòng của Diệp Chi từ từ mềm nhũn, không tìm được nhớ tới cảnh tượng mỗi lần nhìn thấy Kỳ Lâm. Anh không phải cùng Hoàn Tử chơi vui vẻ sao? Cũng chính là người ôm con Tiểu Hắc Miêu trêu chọc, trong mắt không tự chủ nở nụ cười. Người đàn ông thích đùa bé và mèo, tính tình cũng không tồi.

Cô bỗng nhiên thò tay nắm cổ áo của Kỳ Lâm, lôi anh ra ngoài nhìn cặp mắt trong sáng đó cố nén ngượng ngùng chậm chậm nói: “Kỳ Lâm, tôi. ....”

Ngay lúc đó có một tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt lời nói của Diệp Chi.

“Chi Chi, anh vào nhé.” Giọng nói trầm thấp của Diệp Khung truyền vào trong tai, Diệp Chi hoảng hốt không kịp làm ra phản ứng gì thì Diệp Khung đã đẩy cửa bước vào.

Khi ánh mắt của anh quét qua Kỳ Lâm đang áp sát vào người Diệp Chi thì bỗng dừng trở nên lạnh lẽo hung ác, giống như con sói cô độc đứng trên vách núi trong đêm trăng vô cùng tàn nhẫn làm người ta kinh hãi.

“Anh...Anh.... Không phải như anh nghĩ đâu.” Diệp Chi vội vàng đẩy Kỳ Lâm ra cuống quít chạy tới bên cạnh Diệp Khung giải thích, “Em với Kỳ Lâm đúng là... Đúng là chỉ có nói chuyện thôi.”

“Nói chuyện nói đến trên giường rồi hả?” Diệp Khung hừ một tiếng, bộ mặt u ám.

Anh vừa vào cửa nhà đã phát hiện trên giá giày có nhiều thêm một đôi giày, anh đoán là Mạnh Trường Thụy. Dù sao anh cũng chứng kiến Mạnh Trường Thụy theo đuổi em gái của mình khổ sở ba năm, nhưng ý nghĩ của Diệp Khung rất nhanh đã sụp đổ.

Mạnh Trường Thụy tuyệt đối sẽ không ngủ lại nhà anh, không cần nghĩ cũng biết anh ta không thể qua được cửa ải của Hoàn Tử. Hoàn Tử mấy năm nay càng ngày càng bài xích Mạnh Trường Thụy, ngay cả nhìn thấy Diệp Chi và Mạnh Trường Thụy ở chung một chỗ cũng không chịu nổi, huống chi là để Mạnh Trường Thụy qua đêm ở nhà mình.

Chẳng lẽ đôi giày đó là của thằng tiểu tử làm lính kia sao? Trong lòng Diệp Khung căng thẳng, vội vàng chạy vào phòng ngủ của Diệp Chi, không ngờ lại phát hiện không chỉ có đèn phòng ngủ còn sáng mà cẩn thận nghe còn nghe được giọng nói nho nhỏ bên trong.

Diệp Khung nhất thời dâng trào lửa giận liền gõ cửa phòng Diệp Chi liếc mắt thấy được tư thế thân mật của hai người.

“Em câm miệng.” Diệp Khung đưa tay đẩy Diệp Chi ra, giọng nói lạnh lùng cơ hồ có thể đóng thành băng “Em nhiều năm ăn học đã vứt đi đâu hết rồi hả? Em xem em bây giờ là cái dạng gì? Thế nhưng lại mang một người đàn ông về nhà lên giường.”

Diệp Khung dừng một lát, giọng nói không lớn nhưng sắc bén như dao, từng câu từng chữ hung hăng đâm vào trong lòng Diệp Chi “Diệp Chi, giáo dục của em đi đâu rồi? Em như vậy sao ngày đó có thể giữ lại Diệp Cảnh Tâm? .”

Sắc mặt của Diệp Chi trắng xanh rồi đổi thành trắng bệch, há miệng nhưng một lời giải thích cũng không phun ra được. Thân thể của cô lắc lư không chịu nổi gánh nặng đặt mông ngồi xuống giường cắn chặt môi, nước mắt từng giọt lớn lăn xuống trên gò má.

Cô chưa kết hôn mà có con thì cô đã là sĩ nhục của cả nhà, những thứ này cô đều biết. Nhưng lúc cô phát hiện thì cũng đã mang thai bốn tháng rồi, thai nhi trong bụng cũng đã thành hình, cô đi siêu âm màu đã thấy được bảo bảo của cô, sinh mạng nho nhỏ ở trong bụng cô đang từ từ lớn lên, vô cùng kỳ diệu làm người ta kích động.

Cô đi bệnh viện vô số lần, thậm chí có lần đã lên bàn mổ rồi nhưng cuối cùng vẫn chạy ra. Cô không đành lòng, thật sự không đành lòng. Đó là cốt nhục của cô. Một sinh mệnh nhỏ bé như vậy cô sao có thể tự tay bóp chết quyền lợi ra đời của cậu cơ chứ.

“Đủ rồi.” Kỳ Lâm từ trên giường đứng lên, ngăn trước mặt Diệp Chi, trong con ngươi hẹp dài tỏa ra ánh sáng lấp lánh lạnh lùng “Tôi với Chi Chi không có làm việc gì, là tôi đang ép cô ấy đồng ý làm bạn gái của tôi, anh đừng nói thái quá.”

Tính tình của Kỳ Lâm không thể nhịn được sự tức giận, ngược lại anh từ trước đến giờ đều làm theo cảm tính, có thù tất báo. Diệp Khung nếu không phải là anh của Diệp Chi thì anh cho một cước đá ra ngoài rồi.

Có trời mới biết thấy nước mắt của Diệp Chi thì anh đã muốn đánh người đàn ông này một trận. Đánh đến khi anh ta không thể nói nữa mới thôi.

“Tôi nhớ tôi đã nói với cậu rồi mà. Cậu và Diệp Chi không thích hợp.” Mặt Diệp Khung âm trầm, chân mày chau chặt lại “Cậu về sau cũng không cần tới đây nữa.”

“Có tới hay không không phải anh nói là được.” Kỷ Lâm chớp mắt nắm chặt quả đấm đi tới trước mặt Diệp Khung khẽ cúi đầu ghé sát bên lỗ tai anh dùng âm thanh lạnh lùng chỉ có thể hai người nghe được nói: “Anh vợ, anh đừng ép buộc tôi, anh đã ra ngoài lăn lộn nhiều năm như vậy cũng đã làm những chuyện gì, tôi nếu muốn biết không ai có thể dám thay anh che giấu.”

Dừng một lát, ánh mắt liếc Diệp Chi thoáng qua trong mắt một chút đau lòng “Tôi hôm nay sẽ nói cho anh biết, Diệp Chi tôi chắc chắn phải có được.”

Con người của Diệp Khung co rút lại, ánh mắt nhìn Kỷ Lâm nhất thời sát khí tỏa ra bốn phía.

Kỷ Lâm không hề lơ đãng chỉ tiếp tục nhẹ giọng nói: “Anh không vui? Tùy anh, tôi muốn cùng với Diệp Chi trôi qua những tháng ngày thật tốt, anh có thể làm gì tôi.”

Sống lưng anh thẳng tắp, khí thế cả người càng tỏa ra mãnh liệt hơn, giống như một thanh trường kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, tinh thần cao ngất. Ánh mắt như muốn giết người nhìn Diệp Khung cười nhạt “Anh tức giận? Muốn đánh tôi? Vậy cũng phải có thực lực đó. Anh không vui cũng không muốn Diệp Chi và tôi lui tới? Không thành vấn đề, tùy anh nhưng nếu như mà tôi mất hứng thì.....”

Kỷ Lâm dừng một lát, giọng nói giống như sấm nổ bỗng dưng bùng phát ở bên tai Diệp Khung “Lão tử phải đi đào vết nơi ở của anh vậy.”

Nói xong câu đó, anh không để ý Diệp Khung nữa mà đi tới trước mặt Diệp Chi ngồi xổm xuống dịu dàng dịu nói: “Chi Chi, anh về, nghe lời,

đừng khóc nữa.”

“Này, đã trễ thế này làm sao anh đi. Không được.” Diệp Chi nghe được lời nói của Kỷ Lâm thì lập tức lau khô nước mắt, lắc đầu kiên quyết phản đối “Quá nguy hiểm, cũng không có xe nên anh không thể đi.”

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Khung. Lúc này bị lời nói của anh trai náo loạn, bây giờ đại não cũng đã từ từ khôi phục lại sự tỉnh táo “Anh, em và Kỷ Lâm thật sự không có cái gì. Em về sau sẽ giải thích với anh, nhưng tối nay anh ta thật sự không thể đi.”

Dừng một lát, lại tăng thêm một câu “Còn nữa anh, em không muốn nghe anh nói lại chuyện của Hoàn Tử nữa.”

Nói xong cô quay sang Kỷ Lâm, thái độ cực kỳ kiên quyết, lại có chút thân mật nói “Không cho đi. Tôi không để cho anh đi.”

Khóe môi Kỷ Lâm hơi nhếch lên, trong mắt còn chứa đựng nụ cười làm nổi bật khuôn mặt tuấn mỹ “Không có gì, sau này có thời gian sẽ ngủ với em.” Thấy Diệp Chi đỏ mặt, Kỷ Lâm ngay trước mặt Diệp Khung ôm cổ của cô rồi hôn lên mặt cô một cái “Anh về đến nhà sẽ gọi điện thoại cho em.”

Nói xong một câu anh liền đứng thẳng lên bước thẳng ra khỏi cửa phòng, lúc đi ngang qua Diệp Khung, không nặng cũng không nhẹ để lại một câu nói, “Anh vợ, chúng ta còn gặp nhau dài dài.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Gọi Là Đứa Bé Gấu

Không khí được mưa xối xả như trút nước cọ rửa sạch sẽ trong lành mát mẻ, mang theo hơi nước ướt át của mùa hè nhẹ nhàng thổi qua mặt. Mặc dù đã hơn mười giờ đêm rồi nhưng ở trường đại học C còn rất náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có vài cặp sinh viên yêu nhau đứng dưới cây ngọc lan cao lớn xinh đẹp hôn nhau, ngay cả âm thanh hôn môi cũng có thể nghe rõ mồn một.

Kỷ Lâm đi xuyên qua cửa Đông đại học C rồi từ từ đi vào trong. Con đường phía trước được đèn đường chiếu sáng sáng ngời, trong đầu của anh cũng rất rõ ràng.

Diệp Chi là người anh chắc chắn phải có được, Hoàn Tử anh cũng muốn. Anh không quản khi gió người nào phản đối, đừng nói Diệp Khung là anh của Diệp Chi, cho dù cha mẹ của Diệp Chi phản đối anh cũng không thỏa hiệp.

Anh không phải là hiền lành, khi còn bé cũng đã là một đứa bé gấu, đã từng đánh nhau khắp đại viện không ai là đối thủ trừ Úc Lương Tranh, còn lại thì không có thua bất kỳ ai.

Từ rất lâu đã biết rõ có năm đám cứng mới có quyền nói đạo lý. Nhẹ nhàng không nghe, vậy thì đánh đến khi nghe lời mới thôi.

Có quả đám cộng thêm quyền lực, Kỷ Lâm nghĩ anh hoàn toàn có thể làm bất cứ chuyện gì không chút kiêng kỵ.

Nhưng anh chưa từng làm chuyện gì quá phạm, ngay cả đêm khuya cũng sẽ dừng xe khi gặp đèn đỏ. Diệp Khung là người đầu tiên Kỷ Lâm muốn thử dùng chút thủ đoạn đó.

Trong phạm vi sinh hoạt, Kỷ Lâm đã thấy qua rất nhiều chuyện nhưng anh vẫn không muốn dính dáng đến. Từ nhỏ thượng tướng Kỷ đã cầm roi ân cần dạy bảo anh: Không cho ra ngoài gây chuyện thị phi. Không cho ý thế hiếp người. Nếu anh phạm thì ông sẽ là người đầu tiên đưa anh vào nhà giam.

Qua nhiều năm như vậy, Kỷ Lâm có thể không chút do dự đâm mũi kim có chứa chất độc vào tim, cũng có thể nổ súng vào kẻ địch một cách gọn gàng nhưng mà một chút kinh nghiệm quần áo lụa là cũng không có.

Nhưng không phải là anh không thể, nếu ép sự tàn nhẫn trong xương tủy của Kỷ Lâm thì anh tuyệt đối sẽ khiến người chọc đến anh sống không dễ chịu.

Anh vuốt mồ hôi hột trên đầu rồi móc chìa khóa ra cắm vào trong lỗ khóa. Anh biết Diệp Khung tại sao không để cho Diệp Chi lui tới với anh, đầu tiên là quan tâm em gái nhưng nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là lo lắng thân phận của anh sẽ mang đến phiền toái cho anh ta.

Kỷ Lâm xoay khóa mở cửa rồi cười lạnh, Diệp Khung nếu thức thời một chút thì anh tuyệt đối sẽ không làm khó anh ta. Nhưng nếu anh ta tiếp tục nói điều không hay với Diệp Chi thì anh sẽ....

“Ah...Chú út, sao con lại về rồi? Không phải gọi điện thoại nói tối nay không về sao?” Cả nhà họ Kì đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, nghe tiếng mở cửa thì rớt rít nhìn ra cửa trước, giật mình khi thấy Kỷ Lâm, mẹ Kỷ không nhịn được hỏi.

“Dạ, muốn về nên về thôi.” Kỷ Lâm thay xong giày đi tới cầm một quả táo lên giống như để hả giận hung hăng cắn một miếng lớn, lúc này

mới xả hết cơn giận.

Nhạc Du và Úc Lương Tranh liếc mắt nhìn nhau, anh hai ở bên ngoài bị người ta khinh bỉ rồi sao ?

“Làm mặt lạnh cho ai nhìn hả? Mất hứng, cúp ngay trở về phòng đi.” Thượng tướng Kỷ nương mày rậm lên, nhìn con gái xinh đẹp của mình một cách thân thiết rồi lại nhìn đứa con trai mạnh mẽ của mình, lòng lập tức thiên vị “Đừng đứng ở chỗ này ảnh hưởng tâm tình của cục cưng xem ti vi.”

“Ba, thật ra thì con và anh hai được ba nhật về nuôi sao?” Kỷ Lâm bị thượng tướng Kỷ nói dở khóc dở cười “Ba không hỏi xem con trai của ba có phải bị người khi dễ hay không?”

“Khi dễ?” Thượng tướng Kỷ liếc mắt khinh bỉ nhìn đứa con thứ hai “Con bị người ta khi dễ chỉ biết là về nhà tố cáo, không cần nói lão tử liền quất chết con.”

Quả nhiên trong mắt ba của anh chỉ có một nhà của cục cưng là ruột thịt. Kỷ Lâm cắn quả táo mấy cái ‘rắc rắc’ lau khóe miệng dính nước trái cây, mơ hồ nói: “Biết... Biết... con trai thì đánh, con gái sẽ dụ dỗ.”

Thấy thượng tướng Kỷ trừng mắt sắp nổi giận, Kỷ Lâm vội vàng cắn quả táo hai ba ngụm cho xong rồi nhìn Mẹ Kỷ nói: “Mẹ, Tiểu Hắc đâu? Đem Tiểu Hắc cho con, con sẽ cúp ngay lập tức.”

Mẹ Kỷ bị anh chọc cười rồi đưa tay chỉ phòng của Kỷ Lâm “Có lẽ ở trên giường ngủ của con rồi, vật nhỏ nhận chủ nên ngủ trên giường của con đó.”

Kỷ Lâm gật đầu rồi chạy nhanh như làn khói trở về phòng của mình.

“Anh có cảm giác anh hai gần đây có điều gì không ổn hay không?” Trong phòng khách, Nhạc Du dùng cùi chỏ chọt Úc Lương Tranh rồi nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói.

“Anh hai của em vẫn luôn có cái gì không ổn.” Úc Lương Tranh nói trúng tim đen.

“Này. Em có nói đùa với anh đâu.” Nhạc Du giơ tay lên hung hăng bấm một cái vào bắp thịt căng đầy ở trên đùi Úc Lương Tranh “Tối nay khẳng định anh hai đã gặp chuyện gì đó.”

“Được rồi, em hãy yên tâm đi, anh ta không có việc gì đâu.” Úc Lương Tranh bất đắc dĩ xoa nhẹ đầu vợ mình. Cái bấm này của cô chỉ đủ gãi ngứa cho anh, muốn cho anh bị thương thì còn thiếu chút lực nữa. Nhưng những lời này nhất định không thể tùy tiện nói ra, Úc Lương Tranh không thể làm gì khác hơn là làm dáng vẻ như rất đau, nhe răng trợn mắt mở miệng nói: “Anh hai của em chắc muốn tìm chị dâu cho em rồi.”

“Thật... Thật?” Nhạc Du không dám tin trợn to hai mắt.

“Thật.” Úc Lương Tranh gật đầu, cười hết sức mập mờ.

“Con trai, ba bị mẹ con chê.” Kỷ Lâm nhào lên trên giường, một tay ôm lấy Tiểu Hắc đang ngáy ngủ vào trong ngực, vừa xoa nắn vừa nhìn con trai mè nheo kể khổ “Còn có Diệp Khung, quả là đồ.... Tối nay thiếu chút nữa là ba thành công rồi. Chỉ thiếu một chút.”

“Meo meo?” Tiểu Hắc mơ mơ màng màng meo một tiếng rồi đưa đầu lưỡi màu hồng liếm liếm ngón tay của Kỷ Lâm.

Tối nay ăn cá nhỏ ngon thật. Thật muốn ăn thêm một cái nữa. Liếm liếm liếm.

“Aizzz... Người xem, ta đối xử với cô ấy cũng rất tốt. Diệp Chi tại sao lại không biết cơ chứ?” Kỳ Lâm thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Hắc “Sớm đi theo ta có phải tốt không ?”

Meo meo ~ buồn ngủ quá. Chủ nhân cần gì phải dong dài như vậy.

“Không được. Ta phải tấn công nhanh chóng. Cậu kia nói như thế nào nhỉ? A... Đúng, con gái tốt sợ chồng vương váu.”

Meo meo ~ Kể chuyện nhanh nhanh một chút. . Mèo con ngủ nữa.

“Đầu tiên phải làm gì? Tặng hoa hồng? Không được, cái này quá thô tục. Còn muốn... không phải vậy. . . . . Haizzz. . . . .”

Kỳ Lâm cúi đầu nhìn tay phải của mình, phía trên từ từ hiện lên ba dấu đỏ, đầu sỏ gậy nên lại ngược đầu vẩy đuôi, từ trên người anh nhảy xuống, liếm liếm móng vuốt của mình rồi cuộn tròn chiếm một góc ở giường lớn tiếp tục ngủ.

Dài dòng chết meo meo rồi. Chủ nhân thật là phiền.

Mèo nhỏ này thế nhưng lại dám ghét bỏ mình. Kỳ Lâm thở dài, mọi chuyện của mình gần đây thật là không được thuận lợi.

Anh vuốt vuốt mu bàn tay bỗng nhớ tới Diệp Khung nói câu giữ lại Diệp Cảnh Tâm.

Lời này có ý gì? Kỳ Lâm cau mày, chẳng lẽ Diệp Chi là do không cẩn thận mà có Hoàn Tử? Kỳ Lâm hồi tưởng lại sau khi Diệp Khung nói xong câu đó thì nét mặt Diệp Chi... Đột nhiên cảm thấy hiểu rõ chân tướng.

Không trách được Chi Chi thế nào cũng không chịu tiếp nhận anh, không phải bởi vì không thích anh mà là sợ bị đàn ông chặn bả lừa gạt.

Kỷ Lâm tự động lắp ráp cái gọi là chân tướng. Diệp Chi bị đàn ông chặn bả bắt lên giường rồi có Hoàn Tử nhưng sau đó người đàn ông chặn bả đó lại bỏ chạy nên Diệp Chi bất đắc dĩ chỉ có một mình nuôi dưỡng Hoàn Tử.

Anh càng nghĩ càng thấy phỏng đoán của mình chính xác, trong lòng không tự chủ được bắt đầu đau lòng thay cho Diệp Chi. Tính toán toán số tuổi thì lúc Diệp Chi có Hoàn Tử chỉ mới hai mươi hai tuổi, vừa ra trường đã có thai nhất định là vừa đau lòng vừa sợ.

Xem ra sau này mình phải dịu dàng với cô ấy, Kỷ Lâm sờ sờ cằm, nhưng chủ yếu là phải cho Diệp Chi ý thức được mình và người đàn ông chặn bả vứt bỏ cô kia không giống nhau. Đúng. Cứ làm như thế.

Kỷ Lâm hưng phấn ở trên giường lớn lăn lộn ôm Tiểu Hắc vào trong ngực, hưng hăng hôn một cái “Con trai ngoan, chờ ba chiến thắng trở về. Ha...Ha... Ha.”

Diệp Chi phát hiện phương thức theo đuổi mình của Kỷ Lâm thay đổi. Ngày trước thỉnh thoảng có điện thoại và nhắn tin nhưng bây giờ biến thành không giây phút nào không có xuất hiện bên cạnh mình.

Buổi sáng thì ở ngay dưới nhà mình nói cái gì là muốn đưa cô đi làm, mỗi lần như thế đều mang cho cô một phần đồ ăn sáng, vừa nhìn cô trông đợi vừa yên lặng ăn điếm tâm, để cho cô muốn cự tuyệt cũng không nhẫn tâm.

Mà buổi trưa thì càng thần kỳ hơn, anh thế nhưng có thể chính xác tìm được phòng ăn trưa của cô. Sau đó ngồi ở ngay đối diện cô ăn cơm.

Vốn Diệp Chi có ý định ăn trưa cùng đồng nghiệp nhưng sau hai ngày Kỷ Lâm tới, đồng nghiệp đều nói không cùng cô ăn cơm, nói không thể mạo hiểm làm kỳ đà cản mũi.

Đến buổi tối thì càng không cần phải nói rồi, Kỳ Lâm nhất định sẽ chờ ở dưới công ty cô đợi cô tan việc, thuận tiện còn có thể thay cô nghĩ về bữa ăn tối. Sau đó sẽ đến vô đường đón Hoàn Tử rồi cùng nhau về, cả lịch trình làm thành thạo lưu loát.

Chờ lúc Diệp Chi ý thức được mình một ngày ba bữa cơm đều trôi qua cùng với Kỳ Lâm thì thời gian đã là nửa tháng. Mà Hoàn Tử từ một tuần trước cũng đã đi học tiểu học.

“Chi Chi, tối nay đi ăn món ăn Việt Nam có được hay không? Bạn của anh mở, bảo đảm chất lượng.” Mắt Kỳ Lâm nhìn thẳng vừa lái xe vừa nói chuyện với Diệp Chi.

“Có nhiều thịt không?” Không đợi Diệp Chi trả lời, Hoàn Tử ngồi ở ghế sau luôn luôn yên lặng bỗng lên tiếng hỏi.

Kỳ Lâm sững sờ, ngay sau đó cười nói “Có rất nhiều thịt, tha hồ ăn.”

“Ồ.” Hoàn Tử đáp một tiếng, nhưng trong giọng nói không có bao nhiêu hưng phấn, dừng một lát lại hỏi: “Có nhiều thịt như ở KFC không?”

Nghe vậy, Kỳ Lâm thiếu chút nữa không khống chế được bật cười, thì ra là Hoàn Tử muốn đi ăn KFC nữa. Nhưng muốn ăn KFC lại hỏi những câu kỳ cục vậy, đứa nhỏ này thật đúng là dở hơi.

“Không cho ăn KFC.” Kỳ Lâm vừa định nói vậy chúng ta đi ăn KFC thì bị Diệp Chi cắt lời, cô quay đầu nhìn Hoàn Tử, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng nghiêm túc nói “Mẹ không phải đã nói với con là KFC không thể ăn nhiều sao? Lát nữa về nhà mẹ làm canh thịt bò cho con ăn.”

Canh thịt bò ăn không ngon như cánh gà chiên, Hoàn Tử uất ức hít hít mũi, ánh mắt lập tức chuyển qua Kỳ Lâm, huấn luyện viên Kỳ nói nếu mình đứng về phía huấn luyện viên thì ngày ngày huấn luyện viên sẽ mang mình đi ăn KFC.

Thấy đôi mắt nhỏ tội nghiệp của Hoàn Tử, Kỳ Lâm sờ mũi rồi nhìn nét mặt không đồng ý của Diệp Chi, do dự hai giây nhưng lòng lại thiên vị vợ tương lai của mình nên giả bộ nghiêm túc nói: “Ừ, KFC không thể ăn nhiều.”

Hoàn Tử, huấn luyện viên xin lỗi cháu. Có vợ mới có con trai, cho nên ngàn vạn lần đừng nghĩ huấn luyện viên nuốt lời, chờ cháu lớn sẽ hiểu vợ có tầm quan trọng như thế nào.

Huấn luyện viên Kỳ là một tên lừng gạt. Hoàn Tử nắm thật chặt quả đấm nhỏ tức giận nhìn Kỳ Lâm. Rõ ràng nói về sau sẽ dẫn mình đi ăn KFC. Cậu sẽ không để ý đến huấn luyện viên nữa, cũng không cần huấn luyện viên làm ba mới của mình.

Hoàn Tử tức giận quay mặt sang chỗ khác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tinh xảo nhưng lại vô cùng lạnh lùng.

Cuối cùng mọi người đi về nhà Diệp Chi ăn cơm nhưng không khí trên bàn cơm cũng không hề vui vẻ.

Sắc mặt Diệp Khung âm trầm, Hoàn Tử lại mặt lạnh không để ý tới anh. Mặc dù Kỳ Lâm có nói chuyện chọc cười nhưng cũng không chịu nổi vì hai người kia không phối hợp.

“Xin lỗi, anh trai của tôi là như vậy.” Tiễn Kỳ Lâm xuống dưới nhà, Diệp Chi mở miệng nói xin lỗi: “Thật ra thì anh trai là người tốt.”

Người tốt? Kỳ Lâm hừ một tiếng ở trong lòng nhưng trên mặt lại nở nụ cười rục rịch “Không có sao, anh cũng quen rồi.”

Nghe lời nói này Diệp Chi càng thêm áy náy, nhiều ngày trôi qua như vậy những chuyện Kỳ Lâm làm cô đều tận mắt thấy, cũng cảm thấy rất cảm động, đặc biệt là mỗi lần tới nhà còn phải chịu cảnh anh trai tức giận khiến Diệp Chi rất băn khoăn.

“Chủ nhật này em đi công viên chơi. Hừm. . . . . Anh cảm thấy thế nào, nếu mang theo Hoàn Tử đi chơi luôn.”

Kỷ Lâm nghe vậy mắt liền sáng lên, đây là đồng ý hẹn hò? Tiến bộ thần tốc.

“Được, vậy đến lúc đó anh tới đón mẹ con em.” Kỷ Lâm cười híp mắt rồi cùng Diệp Chi tán gẫu mấy câu mới ngâm nga bài hát về nhà.

Anh cảm giác hiện tại tiền đồ của mình vô cùng sáng lạng, ngẫm lại chẳng những Hoàn Tử về phía anh mà ngay cả Diệp Chi cũng bắt đầu không cự tuyệt anh nữa, tiếp tục như vậy thì ngay ôm được vợ và con trai không còn xa.

Nhưng mơ thì đều tốt đẹp còn thực tế thì tàn khốc.

Tối ngày hôm sau Kỷ Lâm chợt có ý nghĩ dâng trào, muốn đến trường học đón Hoàn Tử nên anh gọi điện thoại nói một tiếng với Diệp Chi rồi như một làn khói đi đến trường học.

Hoàn Tử tan học lúc ba giờ rưỡi, sau đó sẽ đi đến võ đường học Taekwondo, học nửa giờ thì vừa đúng giờ tan việc của Diệp Chi nên thuận đường đón Hoàn Tử về nhà.

Vì vậy thời gian gặp nhau của Kỷ Lâm và Hoàn Tử so với bình thường ít hơn nhiều.

Kỷ Lâm nhịn nhiều ngày như vậy rốt cuộc vẫn không có nhịn được nữa nên trực tiếp chạy trường học gặp con trai nhà người ta.

“Hoàn Tử, huấn luyện viên tới đón cháu.” Kỷ Lâm thị lực rất tốt, từ xa đã nhìn thấy một đám bé củ cải trong đó có Hoàn Tử, vui vẻ vẫy tay gọi một tiếng.

“Diệp Cảnh Thâm, đây là huấn luyện viên của em?” Cô giáo của Hoàn Tử nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kỷ Lâm mấy lần, thấy anh hết sức lạ nên không yên lòng hỏi một câu.

Không ngờ Hoàn Tử liếc mắt nhìn Kỷ Lâm rồi lắc đầu một cái, nói “Không phải.”

Cái... cái gì? Kỷ Lâm không dám tin vào lỗ tai của mình, Hoàn Tử không thừa nhận anh?

“Em thật sự không biết chú đó?” Cô giáo lập tức cảnh giác nhìn Kỷ Lâm ánh mắt cũng mang mấy phần dò xét.

“Không biết.” Hoàn Tử trả lời dứt khoát, thậm chí quay đầu trốn phía sau lưng thầy giáo.

“Cô giáo. Cô hãy nghe tôi nói, tôi thật sự chính là huấn luyện viên của Hoàn Tử.” Kỷ Lâm vội vàng giải thích.

“Vậy anh gọi điện thoại cho bà ngoại Diệp Cảnh Thâm chứng minh đi.” Cô giáo tương đối có trách nhiệm về chuyện liên quan đến an toàn của học sinh, cô không dám khinh thường.

“Được, tốt.” Kỷ Lâm đáp một tiếng, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra.

Gọi một lần, không có phản ứng.

Gọi lần nữa, vẫn không có phản ứng.

Đoàn trưởng Kỷ đang cầm điện thoại di động im lặng mà lệ rơi từng giọt trong lòng, ông trời ơi, sao ông lúc nào không tắt lại tắt lúc này cơ chứ.

Cô giáo nhìn chăm chăm động tác của Kỷ Lâm thấy anh không gọi điện thoại, hừ lạnh một tiếng trong lòng.

Kỹ thuật diễn xuất cũng không tệ, nhưng đừng nghĩ gạt được cô. Không nghĩ tới người này dáng dấp cũng tốt mà làm chuyện xấu xa lừa gạt đứa nhỏ.

Nghĩ tới đây, cô tranh thủ Hoàn Tử đang núp phía sau mình, âm thanh lạnh lùng như hàn băng “Anh này, nếu như anh không chứng cứ chứng minh anh có quen biết Diệp Cảnh Thâm, thì tôi sẽ báo cho cảnh sát.”

Gì? Báo cảnh sát?

Kỷ Lâm đang bấm điện thoại di động thì động tác ngừng lại, nhìn xung quanh thấy những người lớn đi đón những đứa nhỏ đều làm mặt tức giận nhìn anh, thậm chí có mấy người đàn ông còn xắn tay áo lên làm anh tưởng chừng lệ rơi đầy mặt.

Hoàn Tử, mau tới cứu cứu huấn luyện viên. Chú Kỷ của cháu sẽ bị người đưa đến đồn cảnh sát ngồi đó.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Lựa Chọn Khó Khăn

Nhận được điện thoại của cô giáo Hoàn Tử thì Diệp Chi kinh hãi chảy mồ hôi lạnh cả người. Có người muốn bắt cóc con mình?

Cô định hỏi thêm vài câu. Nhưng ở trong điện thoại cô lại nghe được giọng nói của Kỳ Lâm, giọng nói của người đàn ông đó như không còn hơi sức, còn mang theo uất ức “Chi Chi, Hoàn Tử không nhận anh.”

Không nhận anh? Đây là ý gì? Đợi chút? Chẳng lẽ trong miệng cô giáo ‘Người đàn ông mặt người dạ thú, hành vi khả nghi’ chính là Kỳ Lâm?

Nhưng nếu là Kỳ Lâm, Hoàn Tử tại sao phải nói không biết anh? Vào giờ khắc này Diệp Chi chợt thấy óc của mình đã theo không kịp tốc độ tiếp nhận sự kiện của tai. . . . .

Trong điện thoại không nói được, hơn nữa cô lo lắng cho Hoàn Tử nên chỉ dặn dò cô giáo không để cho Hoàn Tử đi, cô xin trường phòng nghỉ rồi vội vã chạy tới trường học.

Cửa trường học đã không còn người nào, đám con nít cũng được người lớn đón về hết nên bóng dáng của ba người rất nổi bật.

Diệp Chi bước nhanh tới dò xét cẩn thận Hoàn Tử, thấy bộ dạng con trai vẫn bình thường không có chuyện gì lúc này mới thấy nhẹ lòng.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Người này nói là huấn luyện viên của Diệp Cảnh Thâm, nhưng Diệp Cảnh Thâm bảo không biết anh ta.” Lúc này cô giáo mới ý thức được chuyện có điều không ổn.

Mới vừa nãy cô thiếu chút nữa báo cảnh sát, nhưng lúc bước chân ra cửa chợt nhớ tới điện thoại di động của mình có lưu số điện thoại người nhà của Diệp Cảnh Thâm nên không chút suy nghĩ gọi điện ngay.

Kết quả tên bắt cóc này chẳng những không có sợ hãi, ngược lại có bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm, nhất là lúc mình báo cáo tình huống với Diệp Chi thì người này giục điện thoại của mình nói với Diệp Chi một câu.

Cô giáo nhìn lướt qua đứa nhỏ thông minh nhất lớp học này, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Cô nói đầu đuôi sự tình nói cho Diệp Chi rồi đem Hoàn Tử đẩy tới trước mặt Diệp Chi “Người này. . . . . Thật sự là huấn luyện viên của Diệp Cảnh Thâm?”

Nghe cô giáo nói lại xong, mặt của Diệp Chi lạnh lùng, rất rõ ràng đây là do đứa con nhà mình tùy hứng.

Cô nhìn cô giáo gật đầu nói xin lỗi: “Thật xin lỗi cô, đã làm phiền cô rồi. Anh ta đúng là huấn luyện viên của Diệp Cảnh Thâm.”

A? Hoá ra là như vậy sao? Cô giáo kia nhìn lướt qua Kỷ Lâm thật nhanh, trong đầu ý tưởng lập tức chuyển biến 180°. Dáng dấp đẹp trai như vậy nhất định không phải là người bắt cóc rồi.

“Không có việc gì, không có việc gì, Cảnh Thâm còn nhỏ mà.” Cô giáo sờ sờ đầu nhỏ của Hoàn Tử cười nói: “Đứa trẻ bình thường rất nghe lời, bài tập làm cũng rất tốt, cô cũng đừng vì chuyện này mà giận cậu bé.”

Những lời cô giáo nói không phải là lời nịnh nọt, cô thật sự rất thích Hoàn Tử, đứa nhỏ có dáng dấp rất đẹp trai, bình thường lại ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, ai nhìn cũng muốn ôm một cái.

Nghe giảng cũng rất nghiêm túc, rất khác với những đứa bé khác. Hơn nữa chủ yếu nhất là cậu thông minh, dù cái gì cũng vừa nói đã biết, cô giáo làm sao có thể không thích được.

Mặc dù hôm nay làm một chuyện xấu như vậy nhưng cô giáo không tức giận, đứa bé nào mà không phạm sai lầm.

“Cảm ơn cô giáo, tôi sẽ có chừng mực.” Diệp Chi miễn cưỡng nở nụ cười “Vậy chúng tôi không quấy rầy cô nữa” cúi đầu nhìn Hoàn Tử nói “Diệp Cảnh Thâm, nói hẹn gặp lại với cô giáo đi.”

“Cô giáo, hẹn gặp lại.” Hoàn Tử vừa nghe thấy mẹ gọi tên đầy đủ của cậu thì đã biết mẹ đang bực mình, trong lòng cảm giác lo sợ bất an, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng nói không hề có sức lực.

Rời khỏi trường học Diệp Chi không đưa Hoàn Tử đến lớp học Taekwondo mà trực tiếp đưa con trai về nhà. Dĩ nhiên phía sau còn có một người đi theo không vứt bỏ rơi được, Kỷ Lâm.

Trong phòng khách, Diệp Chi nghiêm mặt nhìn Hoàn Tử, tư thế chuẩn bị giáo huấn người khác “Diệp Cảnh Thâm, tại sao con nói không biết huấn luyện viên Kỷ?”

Có trời mới biết lúc cô nhận được điện thoại của cô giáo thì có bao nhiêu sợ hãi. Quả thật hận không thể lập tức chắp cánh bay ngay đến trường học, kết quả không ngờ thấy cảnh tượng như vậy.

Cô quả thật không thể tin được chuyện này là do Hoàn Tử làm. Tiểu Hoàn Tử của cô từ nhỏ đã rất ngoan, chưa bao giờ tùy hứng như vậy.

Diệp Chi suy nghĩ một lát, cảm thấy Hoàn Tử bắt đầu từ năm nay thì không nghe lời. Đầu tiên là với Mạnh Trường Thụy sau đó là Kỳ Lâm, vậy kế tiếp là ai đây? Có phải đến phiên cô hay không?

Hoàn Tử cúi thấp đầu không trả lời, lạnh lùng mím môi, bộ dáng quật cường.

“Mẹ đếm ba tiếng, con nói cho mẹ biết nguyên nhân.” Diệp Chi giơ đầu ngón tay ra bắt đầu đếm “1, 2. . . . . 3.” Cô sợ Hoàn Tử không phản ứng kịp, còn cố ý ở giữa hai và ba còn dừng lại một lát, kết quả khi giọng đếm đã dừng thật lâu nhưng vẫn không nghe thấy Hoàn Tử trả lời.

Diệp Chi giận quá hóa cười, cô chỉ vào giá giày trầm giọng nói: “Được, con không phải là không nói lời nào sao? Vậy thì qua bên kia đứng. Nghĩ thông suốt rồi vào.”

Nói xong không nhìn Hoàn Tử mà sải bước đi vào phòng ngủ, ‘phịch’ một tiếng đóng cửa lại.

Hoàn Tử nghe lời của mẹ nói xong cũng không cãi cọ lại mà vô cùng có trách nhiệm nhếch cái miệng nhỏ yên lặng đi về phía Diệp Chi chỉ, nhưng không đứng ở bên cạnh giá giày mà trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở trong hành lang.

“Hoàn Tử, trở lại. Mau trở lại.” Kỳ Lâm vội vàng đi theo ra ngoài, lôi kéo tay đứa trẻ không thả ra “Mẹ không có bảo cháu đứng ở hành lang, nghe lời, đi vào nói lời xin lỗi mẹ thì sẽ hết chuyện thôi.”

Hoàn Tử không để ý tới anh, mặc cho anh đang bên tai của cậu nói ra nói vào cậu cũng không trả lời, xem Kỳ Lâm là một bức tường quấy nhiễu.

Đứa nhỏ này mới hơn năm tuổi một chút nhưng tính tình thế nào lại giống như một người lớn đứng đầu.

Thường ngày ba của anh luôn nói với anh rằng đánh anh ba gậy cũng không ra một cái rằm, thật sự phải để cho ba anh tới gặp Hoàn Tử. Đây mới là cảnh giới tối cao của hũ nút.

Đứa nhỏ này làm Kỳ Lâm hết cách rồi nên chỉ có thể để Hoàn Tử lại rồi vào tiếp tục chiến đấu với chiến trường lớn kia.

“Chi Chi, đừng nóng giận nữa, đã bao nhiêu tuổi rồi. Đứa trẻ cũng chỉ hơi bướng bỉnh thôi.”

“Em không phải giận vì đứa nhỏ bướng bỉnh.” Diệp Chi thở dài, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng “Em sợ do em dạy không tốt, ngày trước Hoàn Tử rất biết điều, bây giờ thì. . . . .”

“Hoàn Tử bây giờ cũng đủ nghe lời rồi.” Kỳ Lâm nói thật, anh tiếp xúc với đứa bé mặc dù không nhiều, nhưng giống như Hoàn Tử thì đã hiểu chuyện, đứa bé đã trưởng thành sớm hơn so với những đứa bé khác rồi.

Thật ra thì theo ý anh đó cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng hai mẹ con này sao lại coi trọng chuyện này như vậy?

Ai cũng xụ mặt xuống làm cho anh nhìn chỉ muốn ôm vào trong ngực hôn một cái, nựng một cái.

“Em biết, Hoàn Tử rất hiểu chuyện.” Diệp Chi rũ mắt xuống, lông mi khẽ run “Đứa bé chưa bao giờ chủ động đòi món ăn ngon, đồ chơi, em cũng biết rõ em nên vừa lòng. Nhưng hôm nay nếu em nhẹ lòng mà tha thứ cậu thì cậu tìm ra điểm yếu của em, không chừng về sau còn làm ra chuyện gì hơn nữa.”

Nào có nghiêm trọng như vậy. Kỳ Lâm gãi gãi đầu, với lời của Diệp Chi anh hết sức không hiểu nhưng trên mặt thì vội vàng gật đầu phụ họa “Đúng... Đúng, em nói đúng.”

Nói tới chỗ đây anh lại chuyển đề tài “Nhưng bây giờ cũng đã qua tháng mười rồi, Hoàn Tử vẫn còn đang đứng ở ngoài, trúng gió lạnh bị cảm thì làm thế nào?”

“Ở bên ngoài?” Diệp Chi giật mình trợn to hai mắt.

“Ừ. . . . . Đứa nhỏ ra ngoài đứng rồi? Anh nói thế nào cũng không vào.” Nhỏ giọng nói thêm một câu.

Đứa nhỏ này, quả thật giống con lừa ưa nặng mà. Diệp Chi thở dài, buồn buồn nằm trên giường “Em mặc kệ, đứa nhỏ thích làm sao thì làm cái đó đi.”

Chuyện này. . . . . Kỷ Lâm trợn tròn mắt, mình năn nỉ một hồi nhưng hai bên cũng không ai có động tĩnh.

Anh vươn tay, muốn chọt chọt Diệp Chi đang vùi mặt trên giường giống như con đà điểu kia nhưng rốt cuộc vẫn không dám, chỉ có thể lần nữa chạy ra ngoài cửa tìm Hoàn Tử.

“Bảo bối, nghe lời, vào nhà với huấn luyện viên có được hay không? Mẹ cháu không có tức giận. Thật, nếu không cháu đi coi thử đi, mẹ không hề tức giận.”

“. . . . .” Đứa trẻ không có phản ứng.

“Tối nay cô giáo có cho bài tập về nhà, cháu còn đứng đi ở đây thì làm sao có thể làm bài tập được? Hoàn Tử không phải nói là phải học tập thật giỏi, kiếm nhiều tiền cho mẹ xài sao?”

Hoàn Tử chần chờ một lát, rốt cuộc vẫn ngẩng đầu nhìn Kỷ Lâm một cái.

Kỷ Lâm vội vàng rền sắt khi còn nóng “Cháu xem mẹ mỗi ngày đi làm rất khổ cực. Hoàn Tử phải biết thương mẹ, ngoan, cùng huấn luyện viên vào nhà nói lời xin lỗi mẹ, mẹ sẽ không mệt mỏi.”

Hoàn Tử mím môi, mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm Kỷ Lâm dần dần đỏ lên.

“Aizzz... Đừng khóc, ai ya....” Kỷ Lâm bị nước mắt của Hoàn Tử làm cho luống cuống tay chân, trong bụng nghĩ đứa nhỏ lạnh lùng nhưng khuyển bảo nhỏ nhẹ cũng sẽ nghe lời, liền tranh thủ kéo đứa nhỏ vào trong ngực an ủi, “Hoàn Tử của chúng ta là nam tử hán mà, nam tử hán không được khóc nè.”

“Chú hư.” Hoàn Tử khịt khịt mũi, giọng nói non nớt còn làm bộ khóc thút thít.

“Được...Được, chú hư, chú. . . . .” Nói đến một nửa, Kỷ Lâm đột nhiên cảm thấy không bình thường, anh sao lại hư?

Anh buông ra Hoàn Tử, xoa xoa nước mắt cho đứa nhỏ bất đắc dĩ nói: “Đứa nhỏ không có lương tâm, chú thương cháu như vậy còn nói chú hư.”

Hoàn Tử căn căn môi, đôi mắt nhỏ ướm nhẹ nhìn Kỷ Lâm thấy anh có cảm giác có tội rồi mới há mồm nhỏ giọng nói: “KFC. . . . .”

KFC? Quán KFC có chuyện gì? Đây là có chuyện gì? Đoàn trưởng Kỷ anh minh sáng suốt sừng sốt tiến lên cho Hoàn Tử ánh mắt khiển trách mới vỗ đầu nhớ lại lời mình hứa với cậu.

Thì ra là vì chuyện này nên mới tức giận với mình, Kỷ Lâm thở dài bất đắc dĩ, đứa nhỏ này đối với KFC vô cùng thích.

“Huấn luyện viên không phải là không muốn dẫn cháu đi.” Kỷ Lâm tiến tới bên tai Hoàn Tử nói nhỏ: “Mà là phải gạt mẹ cháu.” Anh sờ sờ mái

tóc mềm nhũn của Hoàn Tử, lừa gạt đứa nhỏ mà không hề cảm giác áy náy “Cháu suy nghĩ đi, chúng ta không nói cho mẹ mà len lén đi ăn KFC. Mẹ chẳng những không tức giận, nói không chừng thấy một thời gian thật dài mà cháu chưa ăn, còn có thể thưởng cho cháu ăn nữa. Như vậy cháu có thể ăn được rất nhiều lần mà không cần chọc mẹ tức giận.”

Tại Hoàn Tử khê giật giật, huấn luyện viên Kỳ. . . . . Nói rất đúng.

Kỳ Lâm không ngừng cố gắng dỗ đứa bé công phu nâng cao một bậc “Đợi ngày mai lúc mẹ không có ở đây, huấn luyện viên sẽ dẫn cháu đi ăn KFC. Cho ăn hai cái cánh luôn.”

Hoàn Tử ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn Kỳ Lâm, thì ra huấn luyện viên Kỳ muốn len lén dẫn mình đi ăn. Mình thật xấu, lại giận lây cho huấn luyện viên.

“Huấn luyện viên, đúng. Đúng... không nói cho mẹ. . . . .” Khuôn mặt nhỏ của Hoàn Tử đỏ bừng cúi xuống, xem ra đã áy náy tới cực điểm.

“Không sao” Kỳ Lâm vượt vượt môi, không biết xấu hổ vươn tay “Lại đây huấn luyện viên bế vào nhà nào.”

Hoàn Tử lần này không có kháng cự mà chủ động nhào vào trong ngực Kỳ Lâm, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát lồng ngực của anh để bày tỏ thân thiết.

Lúc Kỳ Lâm ôm Hoàn Tử vào nhà Diệp Chi đã không còn tức giận nữa. Cô thấy tay nhỏ bé của con trai lạnh như băng thì đau lòng khôn siết, về phần lý do con trai bỗng nhiên bốc đồng thì đã quăng ra ngoài chín tầng mây.

“Tới đây, mẹ ôm cho không lạnh.” Diệp Chi nhận lấy Hoàn Tử từ trong tay Kỳ Lâm, ôm đứa nhỏ thật chặt vào trong lòng, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho cậu.

Ôm cho không lạnh? Đầu ngón tay của Kỳ Lâm khẽ động rồi ngay sau đó nhỏ giọng nói: “Chi Chi, anh cũng rất lạnh.”

Ai?

“Anh cũng muốn được ôm.”

Diệp Chi hơi đỏ mặt “Anh tránh ra.” Dừng một lát, cảm thấy chưa hết giận, lại thêm một câu “Cho anh chết vì lạnh đi.”

“Anh mà chết vì lạnh thì em làm sao?” Kỳ Lâm da mặt dày đi tới gần, cánh tay dài duỗi ra, ôm cả hai mẹ con vào trong ngực mình, ngửi mùi đầu gội nhẹ nhàng khoan khoái trên tóc Diệp Chi, thỏa mãn thở dài một tiếng.

“Này, Hoàn Tử vẫn còn ở đây đó.” Diệp Chi cự người một cái, nhưng không tránh ra khỏi.

“Xem Hoàn Tử không có ở đây là được rồi?” Kỳ Lâm ngược mắt, con mắt lóe sáng nhìn Diệp Chi làm cô tê dại đến tận chân tóc. Há mồm vừa định nói liền nghe được tiếng động ở cửa, rồi bên tai truyền đến giọng nói của Diệp Khung.

“Anh đã về.” Diệp Chi đẩy Kỳ Lâm ra rồi thả Hoàn Tử lên trên giường đi thẳng ra ngoài, không ngờ cảnh tượng làm cô kinh ngạc không thôi, anh của cô lại cùng Mạnh Trường Thụy về nhà.

Hai người kia làm sao lại cùng một chiến tuyến rồi?

“A... Chi Chi, em ở nhà sao? Bây giờ không phải là chưa tan sở sao?” Mạnh Trường Thụy nhìn đồng hồ tay một lát, trong mắt có chút nghi ngờ.

“Buổi chiều có chút việc.” Diệp Chi hàm hồ nói ngay sau đó hỏi “Trường Thụy, sao anh lại tới đây? Anh, anh gặp Trường Thụy ở dưới nhà sao?”

Diệp Khung ‘Ừ’ một tiếng, cầm lên hộp điều khiển ti vi mở TV lên “Cậu ta tìm em có chuyện, tui em đi ra ngoài nói chuyện đi. Đừng quan tâm đến anh.”

“Sao lại náo nhiệt vậy?” Mạnh Trường Thụy còn chưa mở miệng nói chuyện, cửa phòng ngủ của Diệp Chi đã bị mở ra rồi một lớn một nhỏ bước ra.

Khi thấy rõ cái bóng dáng lớn đó là ai thì sắc mặt của Diệp Khung và Mạnh Trường Thụy trở nên xanh mét. Trong đầu đồng thời xuất hiện một ý nghĩ: Tại sao lại là anh ta? Anh ta tại sao lại đến đây?

Kỷ Lâm bước tới bên cạnh Diệp Chi, cười trộm giống như hồ ly, anh khó hiểu liếc mắt nhìn Mạnh Trường Thụy rồi thân thể lắc lư, đầu gục lên bả vai của Diệp Chi “Chi Chi, đầu của anh đau quá.”

Nhức đầu? Mới vừa nãy còn tốt mà, sao có thể đau nhanh như vậy?

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của mẹ, Hoàn Tử nghiêm mặt đọc thuộc lòng từng câu từng chữ lời của Kỷ Lâm mới vừa dạy cho cậu trong phòng ngủ một cách nghiêm túc “Huấn luyện viên Kỷ đứng ở trước cửa trường học thời gian dài nên huấn luyện viên bị cảm lạnh rồi.”

Những lời này trong nháy mắt mang áy náy trong lòng của Diệp Chi kéo ra ngoài, cô đỡ Kỷ Lâm quan tâm nói: “Vậy anh còn ra đây làm gì? Đi vào phòng em nằm đi, một lát em mang thuốc cảm cho anh.”

Nói xong, đưa tay ôm Kỷ Lâm rồi đưa anh vào phòng ngủ.

Nhưng bước chân của cô vừa mới bước thì bên tai vang lên tiếng quát chói tai của Diệp Khung “Đứng lại cho tôi.”

Diệp Chi quay đầu lại cầu khẩn nhìn Diệp Khung “Anh. . . . .”

Diệp Khung không lên tiếng, ánh mắt sắc bén như đao hung hăng lướt qua mặt của Kỷ Lâm mang theo đủ mười phần sát khí. Anh từng bước từng bước đi tới trước mặt Diệp Chi, cúi đầu nhìn cô “Không cho đi. Hôm nay em phải nói rõ ràng với anh.”

Anh dừng một lát, một tay đỡ Kỷ Lâm từ trên người Diệp Chi rồi nhìn Mạnh Trường Thụy vẫy vẫy tay “Cậu qua đây. Ngồi ở chỗ đó chờ đồ ăn.”

Khiến hai người đàn ông đứng ngay trước mặt Diệp Chi, Diệp Khung lúc này như một hung thần chỉ vào hai người, nói: “Chi Chi, em nhìn anh trai nói đi. Hai người này rốt cuộc em chọn ai?”

Dừng một lát, lại chỉ vào Kỷ Lâm âm trầm nói một câu “Anh nói ý kiến của anh trước. Anh không thích anh ta.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sóng Gió Nổi Lên

Diệp Khung nhíu mày nhìn Kỷ Lâm, trên mặt tuần tú không tự chủ toát ra vẻ hài lòng.

Hôm đó sau khi Kỷ Lâm đi, Diệp Chi đã kể mọi chuyện của cô và Kỷ Lâm cho anh rõ. Khi đó Diệp Khung mới biết là do bản thân suy nghĩ nhiều. Nghĩ lại thì em gái của mình luôn luôn ngoan ngoãn, Hoàn Tử cũng chỉ là do ngoài ý muốn, dù thế nào đi nữa thì em gái cũng không dẫn đàn ông về nhà làm chuyện kia.

Cho nên hôm nay Diệp Khung dẫn Mạnh Trường Thụy vào nhà để cho anh ta và Diệp Chi tiếp xúc thêm, hơn nữa nhân cơ hội này xác định mối quan hệ luôn. Không ngờ lại gặp Kỷ Lâm, nhưng như vậy cũng tốt giải quyết luôn chuyện này thì anh mới có thể yên lòng.

Kỷ Lâm cũng chỉ là một người mới theo đuổi, còn Mạnh Trường Thụy thì khác, anh ta theo đuổi Diệp Chi đã ba năm. Mặc dù dùng phương thức nước chảy đá mòn nhưng dù sao tình cảm đó cũng đã ba năm còn Kỷ Lâm chỉ mới xuất hiện một tháng mà thôi, một tháng chống lại ba năm thì kết cục không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Đây cũng là lý do Diệp Khung dám gióng trống khua chiêng đem tất cả mọi chuyện mang ra nói, anh chắc chắn ở trong lòng của Diệp Chi nghiêng về Mạnh Trường Thụy .

Về phần Kỷ Lâm? Diệp Khung cười lạnh, tên tiểu tử này hãy chết tâm đi.

“Anh, anh nói cái gì vậy?” Sắc mặt Diệp Chi đỏ bừng không biết là tức giận hay thẹn thùng, mở to con ngươi đen bóng tức giận trợn trừng nhìn Diệp Khung “Anh uống rượu nhiều quá sao? Anh...Anh quả thật điên rồi.”

Diệp Chi cắn cắn môi, bị anh của cô làm tức muốn giơ chân. Kỷ Lâm và Mạnh Trường Thụy theo đuổi cô theo hai cách khác nhau. Cô còn chưa nghĩ tới và cũng không nhớ là muốn xác định sớm như vậy.

Cô bây giờ không phải là tình yêu nữ sinh nữa nên cô phải cân nhắc rất nhiều thứ. Tỷ như Hoàn Tử có thể vui vẻ hay không, tỷ như sau khi kết hôn không hề xảy ra vấn đề, còn cha mẹ đối phương có thể không để ý Hoàn Tử hay không. . . . .

Nhưng anh của cô bây giờ lại muốn mang hai người đó đối mặt, buộc cô chọn một người. Đây quả thực là không có lý lẽ mà.

“Con gái đúng là phiền toái.” Diệp Khung lầm bầm ở ngay trên đầu Diệp Chi “Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải chọn.”

Cái gì gọi là sớm muộn gì cũng phải chọn? Diệp Chi hận không thể cho anh của cô một cái tát, ánh mắt lại không tự chủ liếc Kỷ Lâm một cái, cô. . . . . Hay là cô lựa chọn.....

Ánh mắt Kỷ Lâm âm trầm, trong mắt hẹp dài của anh lóe lên, tay đặt ở sau lưng không tự giác nắm thành quyền.

Diệp Khung đang ép Diệp Chi với Mạnh Trường Thụy thành một cặp. Đclmm. Đây quả thực là ngang nhiên đội cho anh một cái nón xanh mà. (*nón xanh: cảm sùng)

Lồng ngực Kỷ Lâm vì tức giận mà giống như buồm gặp được gió biển, trong nháy mắt liền phồng lên. Trong mạch máu nóng bỏng kêu gào, sôi trào, ép huyết thái dương nẩy lên, quả thật hận không thể một quyền đánh vào gương mặt của Diệp Khung mới có thể hả giận.

Nhưng anh hiện tại phải nhận nhất là ngay trước trước mặt Diệp Chi, Diệp Khung dù khổn kiếp thế nào cũng là anh trai của Diệp Chi, anh không ngốc. Anh bây giờ danh phận còn chưa có, lấy cái gì cùng với máu mủ của người ta so đo chứ?

Nhận, không nhận được cũng phải nhận. Kỷ Lâm cắn răng nén tức giận xuống, miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười, chống trán của mình lên bả vai Diệp Chi “Chi Chi, em không tìm thuốc cảm cho anh nữa hả?”

A, thuốc cảm. Lúc này Diệp Chi mới nhớ Kỷ Lâm đang nhức đầu.

“Thật xin lỗi, tôi lập tức đi lấy. Hoàn Tử, vào trong phòng với mẹ làm bài tập.” Nói xong thì mượn cơ này xoay người chạy trốn.

“Chi Chi. . . . .” Diệp Khung muốn nói lại thôi, anh nghĩ không ra vì sao em gái lại quấn quýt với hắn ta. Vừa nhìn đã biết Kỷ Lâm chính là loại miệng lưỡi trơn tru, bộ dáng không đứng đắn, còn Mạnh Trường Thụy chẳng những có thể kiếm tiền mà còn đàn ông hoang.

Mỗi ngày trừ gõ chữ, ăn cơm, đi nhà cầu, thì không làm gì khác nữa. Một tuần ra cửa chỉ đếm trên đầu ngón tay, cũng không tiếp xúc với ai khác. Hơn nữa mẫu chốt nhất là rất si tình, lại có chung tiếng nói với em gái. Người đàn ông như vậy có cái gì không tốt cơ chứ?

Ngay cả đàn ông như anh cũng cảm thấy Mạnh Trường Thụy không tệ. Không đúng. Dừng lại. Phải là rất tốt

Nói tóm lại, Mạnh Trường Thụy tuyệt đối là người chồng tốt, không có người thứ hai. Chân mày Diệp Khung nhíu chặt lại nhìn Diệp Chi khiến trách. Đối với việc trốn chạy của em gái vô cùng không đồng ý.

“Anh, anh có im lặng một chút không?” Diệp Chi xoa xoa khóe mắt, nét mặt mệt mỏi “Anh về lần này không phải muốn theo đuổi một cô gái tốt sao? Theo đuổi đi, đừng làm phiền em có được không?”

Diệp Khung trầm mặt, đối với việc em gái bỗng nhiên ghét bỏ mình vô cùng khó hiểu. Chuyện này kết quả không phải là em gái và Mạnh Trường Thụy trở thành một cặp vui vẻ còn Kỳ Lâm thì đứng một bên đau lòng rơi lệ sao?

Hiện tại sao lại biến thành mình và Mạnh Trường Thụy khóc, còn tên tiểu tử kia thì hả hê rồi?

Diệp Khung nhìn lướt qua Mạnh Trường Thụy, thấy anh ta đang buồn bã nhìn Kỳ Lâm với Diệp Chi, quả thật hận không thể bước qua đá anh ta một cái.

Tiên sư nó. Người cô đơn cái rắm. Bây giờ là lúc để cô đơn sao? Người nhìn tiểu tử kia đi. Người phải có một nửa thông minh như anh ta thì đã sớm đem Chi Chi về tay rồi.

Không phải nói là cùng một chiến tuyến sao? Không phải nói trong ngoài tiếp sức sao? Tại sao đến cuối cùng chỉ có một mình anh chiến đấu hăng hái? Thảo nào người ta nói không sợ đối thủ mạnh chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Sắc mặt Diệp Khung lạnh như băng, ánh mắt âm trầm cơ hồ có thể chảy ra nước, anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Chi nói một câu “Tùy em.” Rồi ‘Phịch’ một tiếng đá tung cửa vào phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách có mấy giây yên tĩnh, sau đó Diệp Chi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Mạnh Trường Thụy “Chi Chi, vậy anh cũng về đây. Có cơ hội sẽ nói chuyện với em sau.”

Diệp Chi bị Diệp Khung khuấy nhiễu đầu óc thành một mớ hỗn độn nên nghe vậy chỉ gật đầu rồi nhấc chân đi về phòng ngủ.

Ngược Mạnh Trường Thụy buồn bực đau đớn, cảm thấy trái tim cũng co lại. Anh theo đuổi Diệp Chi ba năm nhưng trên thực tế số lần hai người

gặp mặt không nhiều, hơn nữa anh cũng không phải là loại người biểu đạt nhiệt tình, nên quan hệ của hai người vẫn không nóng không lạnh, chưa bao giờ lui bước nhưng cũng không có tiến triển.

Anh là người chậm chạp, trong lòng cũng không có cảm giác nguy hiểm, dù sao cũng đã ba năm rồi nên cũng không gấp nhưng bây giờ xuất hiện Kỳ Lâm làm cho anh phải cảnh giác.

Đó là một người đàn ông hoàn toàn khác với anh. Dáng vẻ đẹp trai, tính tình hướng ngoại, nhìn cũng biết là loại rất được các cô gái thích. Hơn nữa quan trọng hơn là mỗi lần anh đấu với anh ta thì anh đều thua, thậm chí ngay cả chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Người đàn ông kia có tâm kế, bộc lộ mách khéo cũng không làm cho người ta chán ghét. Anh chỉ trơ mắt nhìn thái độ của Diệp Chi với Kỳ Lâm nhưng không có biện pháp nào.

Có lúc anh cũng muốn học Kỳ Lâm dùng phương thức mạnh mẽ nhưng không được, tính cách của anh không cho phép nên chuyện này anh làm không được. Theo đuổi Diệp Chi lâu như vậy, anh chỉ dám làm chuyện lớn mật nhất là lần ở trong xe, buộc cô cho anh một đáp án.

Nhưng hôm nay. . . . . Mạnh Trường Thụy buồn bã rũ mắt xuống, hi vọng càng ngày càng mong manh. Tối thiểu thái độ hôm nay của Diệp Chi thì trong lòng anh đã biết địa vị của Kỳ Lâm và anh trong lòng cô không sai biệt lắm, thậm chí còn cao hơn.

Tối hôm đó, vô số độc giả đợi trước máy vi tính update từng lần một truyện của Tiêu Bất Ly Mạnh nhưng không có chương mới. Độc giả nhanh chóng gào khóc không ngừng ở khu thảo luận của Mạnh đại thần về nguyên nhân không có chương mới.

Nhưng không đợi bọn họ thảo luận lâu đã có độc giả mang đến một tin tức làm người ta khiếp sợ: Tiêu Bất Ly Mạnh đại nhân mới cập nhật trạng

thái trên weibo rồi. Nói mình thất tình cho nên phải ngừng viết bài một thời gian.

Độc giả lập tức ùn ùn từ trang web tiểu thuyết chuyển tới weibo, cùng chứng kiến giây phút đau khổ của đại thần nhà bọn họ.

Tiêu Bất Ly Mạnh: Thất tình, cần nghỉ ngơi mấy ngày, xin lỗi.

Đại nhân của mình đau lòng như vậy, các độc giả cũng chuyển sang vấn đề khác, rồi rít an ủi Mạnh Trường Thụy. Cái gì cũng nói, thậm chí còn có một bình luận nói: Đại nhân không cần phải khóc, đứng lên đi. Chân trời chỗ nào không cỏ thơm? Cầu xin người này nhìn mình chỉ bằng đi tìm hoa khác.

Bạn này vốn là đùa giỡn, không ngờ lại nhận được hồi đáp

Tiêu Bất Ly Mạnh: Ta thật ra đã yêu đơn phương người đó lâu rồi, cũng đừng an ủi ta...ta bây giờ chữa thương xong, mấy ngày sau sẽ tái chiến với tình địch.

Bình luận trong nhất thời lại chuyển sang cao triều khác, thậm chí còn có những bạn vô lương đang đánh cược Tiêu Bất Ly Mạnh đại thần lần này có thể thành công rước vợ về hay không. Tóm lại là làm ầm ĩ cả lên.

Diệp Chi bên này thì không khí cực kỳ trầm tĩnh. Diệp Khung đoán chừng là giận thật, vẫn tự giam mình ở trong phòng không chịu ra. Mà Diệp Chi với Kỳ Lâm vì Hoàn Tử đang làm bài tập, cũng không thể nào mở miệng nói chuyện với nhau.

Kỳ Lâm giả bộ bệnh nên phải nuốt khổ xuống, còn phải vội vã nằm trên giường nửa giờ rồi mới về nhà.

Diệp Khung nghe tiếng động ở cửa biết là Kỳ Lâm về. Suy nghĩ một lát đột nhiên cảm thấy cũng không muốn ở nhà, em gái giống như rất giận

anh, anh ở trong phòng ngủ cũng rất bứt rứt chi bằng ra ngoài đi bộ một vòng cho thoải mái.

Nghĩ tới đây, anh lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Triệu Thanh Uyên nói muốn hẹn cô ra ngoài ngồi uống nước.

Mấy ngày nay quan hệ của anh và Triệu Thanh Uyên cũng có tiến bộ không ít, ít ra cô cũng không bài xích anh, thỉnh thoảng cũng sẽ tươi cười với anh một cái.

Đàn ông mà, đều không có tự trọng, người theo đuổi anh thì anh không cần. Thế nhưng khi bị người khác không để mình vào mắt thì anh lại giống như con ruồi bắt chấp tất cả nhào tới, quả nhiên là kỳ quái.

Diệp Khung bây giờ rất vui vẻ chịu đựng việc bị coi thường.

Anh nhét điện thoại di động vào trong túi, vừa đi vừa nghĩ không biết Triệu Thanh Uyên đã ăn cơm tối chưa. Cô luôn luôn không chú trọng thân thể của mình. Sao mình không tự làm cơm cho cô nhỉ?

Anh vào cửa Đông thành phố C rồi ra ở cửa Bắc, rất nhanh quẹo vào một chung cư hạng sang, quen cửa quen ngõ chào người gác cổng một tiếng rồi đi vào con đường quen thuộc anh đã đơn độc đi nhiều lần.

Ai biết vừa mới ngẩng đầu, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Kỷ Lâm cũng ở chỗ này? Sao lại khéo như vậy cơ chứ? Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Diệp Khung gia tăng bước chân, muốn đuổi theo Kỷ Lâm cùng anh hàn huyên một chút, nói chuyện lý tưởng một chút và thuận tiện tiếp tục thảo luận chuyện làm sao mới có thể làm cho anh ta buông tha em gái của mình, nhưng càng đuổi trong lòng anh càng có cảm giác quái dị.

Con đường của Kỳ Lâm đi sao lại giống mình như vậy?

Quý thần xui khiến, Diệp Khung không lên tiếng gọi Kỳ Lâm mà duy trì khoảng cách không gần không xa đi theo phía sau anh ta, vừa có thể nhìn thấy bóng dáng của Kỳ Lâm nhưng cũng không bị phát hiện.

Hai người cứ như vậy đi tới lâu ba, khi Kỳ Lâm móc cái chìa khóa mở ra cửa phòng quen thuộc thì tất cả nghi vấn trong lòng và cảm giác quái dị của Diệp Khung nhất thời đều được giải thích.

Kỳ Lâm và Triệu Thanh Uyển rõ ràng ở cùng một căn hộ. Cô nam quả nữ chưa cưới ở chung, cô gái đó trước đây không lâu còn phá thai, không cần hỏi cũng biết quan hệ của hai người.

Diệp Khung đứng tại chỗ, trên mặt âm trầm bình lặng như nước giếng như mây đen bao phủ. Cái gì không thể sinh con, cái gì thích Diệp Chi nói xạo cũng quá đáng rồi.

Anh hừ một tiếng, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, mình trong lúc vô tình đã khám phá ra cái gì gọi là sự thật.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cắt Đứt Liên Lạc

“Cô chừng nào thì rời đi?” Đây là câu đầu tiên Kỷ Lâm nói khi nhìn thấy Triệu Thanh Uyển .

Lúc ấy Triệu Thanh thật sự bị vợ của người tình dọa sợ, ngay cả thẻ ngân hàng của mình cũng không dám dùng, chỉ sợ lòng dạ độc ác của bà ta tra được hành tung của cô.

Dù Kỷ Lâm hứa hẹn sẽ thay cô giải quyết những chuyện này nhưng cô cũng không yên lòng. Vì vậy xin Kỷ Lâm để cho cô ở trong căn hộ của Kỷ Lâm.

Hôm nay chuyện đã qua lâu, Kỷ Lâm đã làm mọi chuyện lảng xuống, Triệu Thanh Uyển cũng đã bỏ đi đứa nhỏ trong bụng, như vậy cô ở nơi của Kỷ Lâm không thích hợp nữa rồi.

Nhưng Kỷ Lâm đợi hai tuần lễ cũng không thấy cô chủ động mà đưa ra ý muốn rời khỏi đây. Vừa đúng hôm nay từ nhà Diệp về đi ngang qua chung cư này nên tự mình tới đuổi người.

Thật ra thì đừng thấy ngoài mặt Kỷ Lâm đối với Triệu Thanh Uyển không hề khách khí, trên thực tế mỗi lần đối mặt với Triệu Thanh Uyển, trong lòng anh sẽ tự giác đề phòng cảnh giác.

Cô gái này là một con rắn độc. Lặng yên không tiếng động núp ở nơi không người nào có thể nhìn thấy, một khi nhìn đúng con mồi sẽ xông tới, dùng hàm răng mang theo nọc độc của mình cắn con mồi một cái trí mạng, rồi ăn vào trong bụng.

Kỷ Lâm mặc dù thông minh nhưng cũng không tính toán với con gái. Vì vậy từ lúc Triệu Thanh Uyển bắt đầu tiếp xúc thì anh đã bày ra một tư thái lạnh lùng nhẫn tâm, sợ mình lộ ra nhược điểm gì thì sẽ bị cô gái này lợi dụng.

Kỷ Lâm vừa nói những lời này ra khỏi miệng, trên mặt Triệu Thanh Uyển đang nở nụ cười vui mừng liền tắt ngay trong nháy mắt. Cô cúi đầu nở nụ cười khổ sở. Nếu như không phải vì đuổi mình đi, anh ta làm sao đến thăm mình cơ chứ.

Người đàn ông này từ lúc gặp mình cho tới bây giờ đều cao cao tại thượng, dù cho mình một nửa sự chú ý cũng không có.

Lông mi thon dài của Triệu Thanh Uyển run rẩy, bởi vì phẫu thuật sinh non mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng gầy yếu hơn, vẻ mặt diêm dạm đáng yêu. Cô cúi thấp đầu lộ ra một đoạn cổ trắng nõn mảnh khảnh, giống như một cô gái ngoan ngoãn mà đáng thương.

“Có thể chờ một thời gian nữa hay không? Em...em còn chưa tìm được việc làm.”

Kỷ Lâm cau mày, ánh mắt quét một vòng trên người Triệu Thanh Uyển, trong mắt nhỏ dài toát ra vẻ châm chọc, anh miễn cưỡng ngồi trên ghế sofa, nhỏ giọng nói: “Triệu Thanh Uyển, tôi đã tổn không ít hơi sức để giúp cô.”

“Em biết rõ. . . . .” Triệu Thanh Uyển cắn môi, do dự một lát rồi ngồi vào bên cạnh Kỷ Lâm, tay từ từ đặt ở trên mu bàn tay Kỷ Lâm “Em rất cảm kích anh, bất luận. . . . . Bất luận anh làm gì thì em đều nguyện ý, nhưng hiện tại cái gì em cũng không có, anh...anh có thể để cho em ở lại đây một thời gian nữa hay không?”

Đôi mắt cô ửng hồng, từng giọt nước mắt lớn theo lông mi lăn xuống, tay lại nắm thật chặt tay Kỷ Lâm không thả, tiếng khóc nức nở cầu khẩn

nói: “Kỷ Lâm, em...em bây giờ chỉ có thể trông cậy vào anh.”

“Cô tránh ra.” Kỷ Lâm vội vàng rút tay của mình về, khoe môi anh khê nhếch lên, trong mắt không có cười chỉ giấu cợt nhìn Triệu Thanh Uyển “Tôi đã có người làm vợ rồi, nói như cô vậy về nhà vợ tôi bắt tôi quỳ suốt đêm thì sao.”

“Anh. . . . . Anh nói cái gì?” Triệu Thanh Uyển ngẩng đầu không dám tin nhìn Kỷ Lâm, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt đi, cặp mắt tròn to nhìn chăm chăm có vẻ càng kinh hãi, cô giật giật môi, từng câu từng chữ giống như là từ trong kẽ răng nặn ra “Anh...Anh muốn kết hôn?”

“Đúng, sắp rồi.” Kỷ Lâm không biết xấu hổ nói láo, trong lòng lại nhớ đến Diệp Chi, nụ cười trên mặt cũng dần dần ấm áp hơn, nét mặt Triệu Thanh Uyển nhìn trong giống như đang nuốt sống hoàng liên(*một vị thuốc Đông y), khổ sở hít thở không thông, nói cũng nói không ra, chỉ trợn tròn đôi mắt nhìn Kỷ Lâm, trong mắt có chút xú ánh sáng cũng phai nhạt dần.

“Cho em ở một năm cũng không được sao?” Một năm, cô còn có cơ hội xoay mình? Tình yêu? Không phải cũng chỉ là trên giường sao? Về điều này chỉ cần anh có thể để cho cô lên giường của anh, như vậy. . . . .

“Xem ra cô không hiểu ý tứ trong lời nói của tôi?” Kỷ Lâm khê hé mắt xinh đẹp, bỗng nhiên trên mặt có chút tà khí, anh cong ngón trỏ lên ở trên bàn trà móc móc một cái rồi đọc những thứ đã sớm học thuộc lòng cho cô nghe “Tòa nhà hai mươi bốn tầng Vương phủ hoa viên, tám tầng Bích Hải Lam Thiên, nhà máy xử lý chất thải Hà Biên . . . . .”

Mỗi một câu nói của anh làm sắc mặt của Triệu Thanh Uyển trắng xanh rồi cuối cùng không còn chút máu, cô há miệng giống như bị người khác lấy tay dùng sức bóp cổ cô, khàn khàn miễn cưỡng phát ra âm thanh “Anh...Anh... Tại sao. . . . .”

“Tại sao lại biết rõ như vậy?” Kỳ Lâm cười “Bởi vì cô để cho tôi giúp cô, cho nên tôi giúp cô đến cùng, tài sản của cô cũng giúp chỉnh lý rồi, Triệu Thanh Uyển, cô nói cô có phải nên cảm tạ tôi hay không?”

Anh dừng một lát, cười như không cười nhìn Triệu Thanh Uyển “Cô nhìn cô xem, ngay cả mình có bao nhiêu tài sản cũng không biết, mới vừa này còn nói cô cái gì cũng không có.” Kỳ Lâm cười tà ác “Mau nói câu cảm ơn với tôi đi.”

Nghe được trong giọng nói của anh không có ý giễu cợt, lòng của Triệu Thanh Uyển hạ xuống, hơi sức cả người giống như trong nháy mắt bị rút không còn gì, gương mặt còn cảm thấy khó khăn. Cô mềm nhũn tựa vào trên ghế salon, thần sắc rã rời, trong miệng tự lẩm bầm “Anh đối với tôi. . . . . Đối với tôi. . . . .”

“Đối với cô cái gì?” Kỳ Lâm từ trên ghế salon đứng lên từ trên cao nhìn xuống Triệu Thanh Uyển, thân hình cao lớn chặn lại ánh đèn chiếu nghiêng xuống, trong nháy mắt làm cả thân thể Triệu Thanh Uyển bao phủ trong bóng tối.

“Thật xin lỗi.” Giọng nói của người đàn ông trầm thấp mang chút bất cần đời “Tôi không thích ở ngoài nuôi thú cưng để tiêu khiển, tôi cho cô hai ngày, mau sớm rời đi.”

Nói xong câu đó, anh cũng không dừng lại, bước nhanh chân đi ra khỏi cửa giống như bên cạnh cô có cái gì rất dơ bẩn.

Tiêu khiển...Thú cưng. . . . . Triệu Thanh Uyển buồn bã cười, thì ra là cô trong lòng anh không là gì cả.

Đôi mắt cô đỏ bừng, bắp thịt trên mặt bởi vì tức giận ngập trời với nhục nhã mà rung động mãnh liệt, gương mặt của cô vốn xinh đẹp thanh nhã lúc này lại hết sức đáng sợ.

Hung hăng đem hai chén sứ trắng trên khay trà vớt xuống trên mặt đất, nghe tiếng vỡ vụn thanh thúy của đồ sứ ở bên tai, ngực Triệu Thanh Uyển đập kịch liệt phập phồng mấy cái, trong cổ họng phát ra tiếng ngen ngào càng lúc càng lớn.

Vì vậy khi Diệp Khung gõ cửa đã thấy cặp mắt của Triệu Thanh Uyển đã đỏ rực.

Không cần nghĩ cũng biết là có liên quan tới Kỳ Lâm, quanh thân Diệp Khung khí lạnh bao phủ, đỡ vào phòng ngủ Triệu Thanh Uyển.

Anh mới vừa nãy đứng ở dưới lầu nhìn thấy Kỳ Lâm đi thì lập tức lên lầu, muốn cùng Triệu Thanh Uyển xác nhận quan hệ của cô và Kỳ Lâm, có lẽ là họ hàng thân thích, nhưng chuyện cho tới bây giờ thì cái gì cũng không cần phải hỏi nữa rồi.

Kỳ Lâm nhất định chính là người khiến cho Triệu Thanh Uyển có đứa bé rồi bỏ rơi cô.

Trong lòng Diệp Khung hận căm rắng với Kỳ Lâm, một người đàn ông như vậy còn muốn đi gieo họa cho em gái của anh? Nằm mơ đi. Anh tuyệt đối không đồng ý.

Làm thế nào nói chuyện này với Diệp Chi đây? Diệp Khung suy nghĩ trong lòng một hồi đến mất hồn, đợi đến khi anh tỉnh lại đã thấy Triệu Thanh Uyển ngồi ở bên giường cởi từng món quần áo trên người ra.

“Em làm gì vậy?” Diệp Khung híp mắt nhìn Triệu Thanh Uyển, hỏi nhưng cũng không quên thưởng thức thân thể đẹp đẽ của cô.

“Có muốn hay không?” Triệu Thanh Uyển đứng dậy ngồi lên đùi Diệp Khung, dựa vào trong ngực, ghé vào lỗ tai anh thổi một hơi, tay vươn vào trong quần áo của anh vuốt ve anh bấp thịt rắn chắc, âm thanh mị hoặc giống như mèo kêu.

“Em mới vừa làm phẫu thuật xong.” Giọng nói của Diệp Khung lạnh lùng, nhưng tay lại ôm hông của Triệu Thanh Uyển.

“Anh để ý?” Triệu Thanh Uyển liếc mắt nhìn Diệp Khung, bộ ngực đầy đặn dán chặt vào lồng ngực của anh cọ xát, quyến rũ trắng trợn.

“Dĩ nhiên. . . . . Không ngại.” Diệp Khung nói xong rồi đem Triệu Thanh Uyển đặt ở trên giường, lột bỏ thứ đồ trói buộc cuối cùng của cô.

Buổi tối, Diệp Khung mang theo tinh thần sảng khoái trở về nhà, sự băn khoăn về việc của Kỷ Lâm cũng đã tiêu tán đi không ít, đến thẳng phòng ngủ của Diệp Chi đem toàn bộ chuyện mình thấy nói cho cô biết.

“Chi Chi, em quá đơn thuần.” Diệp Khung thở dài, vuốt vuốt đầu của Diệp Chi “Em hiểu anh nói không? Anh chưa đến mức nói láo lừa em, Kỷ Lâm...Hay là thôi đi.”

“Không, sẽ không.” Diệp Chi chỉ cảm thấy giống như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, lạnh từ đầu tới chân, ngay cả hàm răng cũng khẽ run lên, “Kỷ Lâm không phải, không phải người như vậy. . . . . Anh nhất định đã nhìn lầm rồi.”

“Anh thừa nhận là anh không thích anh ta, nhưng anh cũng sẽ không chụp mũ người khác. Chi Chi, mặc kệ em tin hay là không tin, chuyện anh nói đều là thật.”

Diệp Khung đưa tay ôm Diệp Chi vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt tóc dài trơn mịn của em gái, an ủi cô “Em có cảm tình với tên tiểu tử kia phải không? Thậm chí quên đi Mạnh Trường Thụy đối với em rất tốt, nghe lời, có anh ở đây.”

Diệp Chi không lên tiếng, chỉ vùi mặt vào trong cổ Diệp Khung, chốc lát sau trong phòng vang lên tiếng khóc sù sùi nhẹ nhàng.

Hoàn Tử từ ngày đó không đi học Taekwondo nữa, không biết Diệp Chi nói thế nào với cậu mà đứa nhỏ không khóc cũng không làm loạn, chỉ yên lặng leo lên ghế ngồi trước máy vi tính, nhìn lớp học Taekwondo qua video trên màn ảnh lặp đi lặp lại, nhìn tới nhìn lui.

Diệp Chi cũng đưa số điện thoại của Kỷ Lâm vào danh sách đen, xóa tất cả cuộc điện thoại và tin nhắn về anh giống như trong cuộc sống của cô chưa từng xuất hiện qua một người như anh.

Kỷ Lâm không biết có chuyện gì mà cô bắt đầu hạ quyết tâm sắt đá, bắt đầu thanh trừ dấu vết anh lưu lại như vậy.

Lúc không gọi điện thoại được cho Diệp Chi, Kỷ Lâm đã biết có chuyện không ổn. Hoàn Tử đã mấy ngày không có tới học, Diệp Chi cũng không để ý anh, anh giống như bị hai người cùng nhau bài xích.

Nhưng tại sao? Không phải ngày đó lúc anh rời khỏi nhà họ Diệp còn rất tốt sao? Chẳng lẽ là Diệp Khung đã nói gì với Diệp Chi? Hay là nói. . . . . Anh rũ mắt xuống, ngón tay nắm chặt thành quyền. Hay là sau khi anh đi Diệp Chi đã lựa chọn?

Anh đến tội cùng đã làm gì không tốt? Cho nên bị cô ghét bỏ như vậy, cự tuyệt không chút lưu tình như vậy. Anh tốn hết hơi sức, dùng hết tất cả phương pháp có thể để lấy lòng cô, để cho cô vui vẻ vậy mà kết quả cô nhìn cũng không muốn nhìn anh một cái, thậm chí cho số điện thoại của anh vào danh sách đen.

Kỷ Lâm chợt nhớ tới trong đoàn có một trung đội trưởng, trước khi nghỉ phép hào hứng nói lần này có thể có thời gian theo đuổi con gái nhà người ta rồi nhưng lúc trở lại thì mặt mày lạnh lùng, dung nhan tiều tụy.

Lúc anh em trong đoàn tụ họp lại, trung đội trưởng uống say ôm một người lính gào khóc, trong miệng lẩm bẫm ‘Không có yêu cầu gì mà tại sao....’

Khi đó Kỳ Lâm nghe anh ta nói mà cả người nổi da gà, nhức răng. Vậy mà hôm nay đến phiên mình... Anh rốt cuộc có thể hiểu loại đau khổ tình cảm này lại không biết phải làm thế nào.

Khi cô bất luận thế nào cũng nhìn không là của mình thì tất cả cố gắng đều uống phí hơi sức. Kỳ Lâm rũ mắt xuống, mất hết ý chí.

“Đi, đi uống rượu. Anh đây mời.” Anh đang ngồi trên băng ghế bồng nhảy dựng lên, nắm bả vai Bạch Kỳ cười to rồi lôi Bạch Kỳ ra khỏi võ đường.

Đợi một ngày, rốt cuộc vẫn không có.

Bạch Kỳ lần này không nói lời khinh bỉ mà yên lặng đi theo Kỳ Lâm ra ngoài, nhưng lúc Kỳ Lâm muốn lái xe thì anh đẩy anh ta qua tay lái phụ còn mình làm tài xế.

Mà ở công ty Diệp Chi, cấp trên Diệp Chi đang cầm một chồng giấy A4, chỉ tiếc rên sất không thành thép nhìn Diệp Chi “Diệp Chi, đây là lần thứ mấy cô phạm sai lầm rồi hả? Cô gần đây thế nào vậy? Đứa bé lại bị ốm hả?”

Diệp Chi lắc đầu rồi khom người trước cấp trên thật thấp, nói “Thật xin lỗi, tôi lập tức sửa, lần này nhất định sẽ không phạm sai lầm nữa.”

“Có chuyện gì có thể xin nghỉ đừng tự ôm lấy, đi đi.” Cấp trên nhìn cô một lúc rồi đem chồng tài liệu đặt lên trên tay Diệp Chi lần nữa.

Diệp Chi đã làm ở công ty ba năm nhưng chưa bao giờ làm sai chuyện gì, mấy ngày nay lại liên tiếp phạm sai lầm, nếu nói trong nhà không có chuyện gì thì anh thế nào cũng không tin .

Ai, cô gái này cũng coi là mệnh khổ, cấp trên thờ dài, thôi, tha cho cô ta đi, đầu năm nay nhân viên tốt rất hiếm có.

Diệp Chi nắm chặt tài liệu, nghiêm mặt đi trở lại chỗ ngồi của mình, cô theo thói quen muốn ngồi xuống ghế dựa nhưng bởi vì không yên lòng nên ngồi lệch, ‘Bịch’ một tiếng, cả người cả ghế ngã ngửa trên đất.

“Chi Chi, cô rõ là. . . . . Vội vàng cái gì kia chứ.”

“Tôi hỏi, cô gần đây sao vậy? Như vậy mà cũng có thể té.”

“Té đau sao? Này, làm sao cô khóc?”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Gặp Mặt

“Vì một cô gái mà cậu như vậy sao?” Bạch Kỳ mệt mỏi lau mồ hôi trên mặt, lầm bầm nói bên tai Kỷ Lâm đã say bí tỉ: “Cùng tớ đi gặp vài cô gái đi, con người cậu ngay cả tay nhỏ của con gái cũng chưa từng sờ, cứ như vậy sau này làm thế nào?”

Bạch Kỳ thật lòng cảm thấy đầu Kỷ Lâm không bình thường, anh không hiểu tại sao anh ta không hết hi vọng với Diệp Chi.

Diệp Chi có nơi nào tốt? Tuy nói bộ dáng đẹp mắt nhưng cũng đã sinh đứa bé cho người khác rồi, lấy điều kiện của Kỷ Lâm muốn tìm cô gái so với Diệp Chi trẻ tuổi, xinh đẹp hơn vô cùng đơn giản nhưng Kỷ Lâm lại chỉ muốn treo cổ trên một thân cây.

Hơn nữa người ta đối với anh có ý thì anh như vậy cũng không sao. Mấu chốt là người ta không coi anh ra gì.

Bạch Kỳ tức sôi ruột, trong lòng sinh oán niệm với Diệp Chi từ từ tăng lên.

Nhớ năm đó lúc anh vẫn còn trong quân đội, Kỷ Lâm là người rất phóng khoáng. Có một lần quân diễn, phía trên vì muốn kích thích ý chí chiến đấu của tân binh nên cố ý an bài mấy thiếu tá đứng đầu trong quân làm mẫu cho các tân binh, hơn nữa đều chọn những hạng mục khó khăn nhất.

Những nhiệm vụ này thiếu tá hoàn thành cũng không phải quá khó khăn, nhưng ai cũng người đầy bụi đất, mặt xám mày tro nhìn giống như

vừa mới đâm vào trong đầm lầy nào đó.

Chỉ có Kỳ Lâm toàn thân sạch sẽ, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp, bước đi thật nhanh tới trước mặt thủ trưởng, chào một cái quân lễ gọn gàng.

Lúc ấy cả đoàn bọn họ cũng xông xáo, cái nhiệm vụ đó chỉ có thiếu tá nhà bọn họ hoàn thành dễ dàng. Như một cây bạch dương nhỏ, dáng người thẳng tắp, ngược ánh mặt trời đi tới quả thật không biết khiến bao nhiêu người phải cảm thấy kính nể.

Nhưng bây giờ thì sao, Kỳ Lâm đang cả dựa vào trên người anh, chân nhũn ra, ngay cả đứng cũng không vững chỉ vì một cô gái không nhận điện thoại của anh, bỏ mặc anh.

Trong lòng Bạch Kỳ càng buồn bực, nhìn Kỳ Lâm càng không vừa mắt, trong giọng nói còn có tức giận “Cậu xem cậu bây giờ là cái hình dạng gì, nhìn thấy đã phiền. Chỉ muốn trói lại, đóng gói xách về nhà. Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như vậy, Đclmm.”

Dừng một lát thấy Kỳ Lâm không có phản ứng, dứt khoát dán bên tai của anh lớn tiếng rống “Đoàn trưởng Kỳ, cậu còn không mau tỉnh ngộ đi. Người như Diệp Chi tầm mắt cao, nhìn cậu không vừa mắt. Cậu còn cứ ngã vào sao ? BẠN BÈ NHƯ TỚ NHÌN CẬU THẬT KHÔNG VỪA MẮT.”

Bạch Kỳ vừa nói một chữ Diệp Chi ra ngoài, thấy Kỳ Lâm vốn đang nhắm mắt lại mơ hồ không ra dáng cọ một cái thẳng eo lên, đứng thẳng tắp, quả thật so với canh giải rượu còn có tác dụng hơn.

“Chi... Chi Chi?”

Cặp mắt không có tiêu cự nhìn khắp bốn phía “Chi Chi tới? Anh...Anh ở đây. . . . . Ở chỗ này nè.”

“Cô ta không có tới. Người ta đi tìm đàn ông khác rồi” Bạch Kỳ nắm tất cả thời cơ đả kích Kỳ Lâm, trên mặt tuần tú có mười phần ý trào phúng, giễu cợt.

“Hắc hắc.” Kỳ Lâm cười khúc khích, không nhận ra đó là lời nói của Bạch Kỳ, ngược lại ngẩng đầu lên chỉ vào bầu trời “Một Chi Chi, hai Chi Chi, ba Chi Chi. . . . . Đầy trời đều là Chi Chi. Hắc hắc.”

“Kỳ Lâm. Đủ rồi.” Bạch Kỳ rống giận “Đầy trời toàn là sao, không phải Diệp Chi nhà cậu.”

“Không, chính là Diệp Chi . . . . .” Kỳ Lâm lôi tay của Bạch Kỳ, một ngón tay chỉ vào đầu của mình, vừa lão đảo đi về phía trước vừa say khướt nói: “Nơi này. . . . . Nơi này đều là Chi Chi. . . . .”

“Anh hai ơi, em van anh, em lạy anh được không?” Bạch Kỳ đem ý đồ chạy loạn của Kỳ Lâm kéo trở về, bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng há miệng ngậm miệng đều là Diệp Chi, tớ nổi hết da gà rồi.”

Anh thốt ra lời này xong, Kỳ Lâm quay đầu lại, ánh mắt lấp lánh theo dõi anh, không hề nháy mắt.

Bạch Kỳ bị anh canh chừng mà tê dại da đầu, lui về sau một bước nhỏ, “Làm gì?”

“Cậu đi đi. Cút đi.” Kỳ Lâm đưa tay ra xô đẩy Bạch Kỳ “Tớ...tớ muốn đi gặp Chi Chi. . . . . Cậu về trước, về nhà trước đi.”

“Cậu nổi điên làm gì?” Bạch Kỳ tức giận hận không thể cho Kỳ Lâm hai cái bạt tai “Người ta không nhớ cậu. Nhìn cậu không lọt mắt. Cậu rốt cuộc có biết hay không hả?”

Giọng nói của Bạch Kỳ rất lớn, cơ hồ dán vào lỗ tai Kỳ Lâm mà hét, ngay cả Kỳ Lâm uống say, đầu óc chậm chạp, cũng không thể coi thường

những lời này của anh.

Đầu của anh từ từ thấp xuống, cả người cũng bao phủ trong bóng đêm, ánh sáng trong mắt cũng từ từ dập tắt.

Hai người vốn đang nhao nhao ầm ĩ trong nháy mắt yên tĩnh lại, trầm mặc không tiếng động, không khí trầm muộn có thể khiến người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, Bạch Kỳ chợt níu Kỳ Lâm lại, giọng nói lạnh lẽo tàn nhẫn “Kỳ Lâm, tiên sư mày. Tớ đây kiếp trước thiếu nợ cậu sao? Cậu không phải muốn gặp Diệp Chi sao? Tớ dẫn cậu đi.”

Trong lòng Bạch Kỳ lửa giận dâng trào mãnh liệt kéo Kỳ Lâm đi về phía trước “Cậu chỉ đường cho tớ. Hôm nay tớ không nhét cậu vào ổ của Diệp Chi thì tuyệt không bỏ qua.”

Mà cùng lúc đó, nhà họ Diệp ầm ĩ lật trời. Ba Diệp đem kính lão hung hăng ném xuống đất một cái, gương mặt già nua biến thành màu gan heo, chỉ ngón tay vào Diệp Khung phát run, trong giọng nói khàn khàn: “Diệp Khung. Hôm nay mày dám bước ra khỏi cái nhà này nửa bước thì về sau cũng đừng nhận thức ta đây là cha nữa.”

Mẹ Diệp nằm ở trên ghế sa lon không ngừng rơi lệ, ghen ngào muốn nghẹt thở, Diệp Chi chỉ có thể không ngừng vỗ lưng bà, dụ dỗ dứt cho mẹ Diệp một chút nước ấm rồi mới đặt ly xuống, lau nước mắt trên mặt bà “Anh, anh không thể không đi sao? Anh muốn chọc ba mẹ tức chết sao? Ba mẹ nhiều năm vì anh gánh chịu bao nhiêu khổ tâm như vậy. Làm sao anh... Làm sao anh lại không suy nghĩ một chút?”

Cô rống khàn cả giọng giống như lo lắng hãi hùng và oán hận chất chứa trong đáy lòng nhiều năm bây giờ ngay giờ khắc này tìm được một chỗ tháo nước “Bang phái của anh quan trọng. Anh em của anh quan trọng.

Như vậy gia đình này thì sao? Ba mẹ đã hơn sáu mươi rồi. Anh, anh rốt cuộc có biết hay không?”

Nước mắt mơ hồ hết tầm mắt, Diệp Chi chỉ có thể nhìn rõ thân thể hình dáng của Diệp Khung, nhưng cô không có dãi mắt đi mà hung hăng nhìn chăm chăm Diệp Khung, ngay cả mắt đau cũng không phát giác.

Tối hôm nay, người một nhà họ Diệp ăn cơm tối xong, vốn đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Diệp Khung nhận điện thoại nói là bang phái bọn họ lại đối đầu với bang phái khác đánh nhau muốn Diệp Khung chạy qua. Chuyện lần này sợ rằng không dễ xử lý, đã chém chết không ít người.

Lúc Diệp Khung nghe điện thoại không cẩn thận nhấn phím loa ngoài, ba Diệp và mẹ Diệp lại cố ý nhỏ âm lượng ti vi, nên cuộc đối thoại kia nghe rất rõ ràng.

Một chữ “chết” làm mẹ Diệp sợ hãi hồi lâu cũng chưa có hồi phục lại. Liệu mạng không cho Diệp Khung đi, nhưng Diệp Khung khi nào nghe lời bà nói, cầm áo khoác lên cố ý đi, hơn nữa còn thuận tay cầm dao gọt trái cây trên khay trà lên.

Nhất định phải đi, nhất định không thể từ chối, trong nhà nhanh chóng âm ỉ, ngay cả ba Diệp rất ít khi nói lần này cũng thực sự tức giận. Thật may Hoàn Tử đã đi ngủ rồi nên không thấy một màn này.

Diệp Khung giữ vững tư thế tay nắm cửa đứng thẳng nguyên tại chỗ bất động một hồi lâu mới quay đầu lại nhìn Diệp Chi “Chi Chi, em đừng khuyên anh, anh đã như vậy, quay đầu không được nữa rồi.”

Anh đừng một lát cố gắng nặn ra nụ cười nhưng chỉ làm da mặt kéo ra một vẻ mặt quái dị mà khổ sở “Anh đã sớm biết, anh đời này không thể làm người tốt nữa, em gái là tốt nhất, có gắng chăm sóc tốt cho ba mẹ.”

Nói xong câu đó, anh kéo cửa ra không chút do dự đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Mẹ Diệp gào khóc, ba Diệp cũng mềm nhũn chân tay, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên sàn nhà. Diệp Chi muốn qua dìu lại bị ba Diệp đẩy ra.

Ông mệt mỏi thở hổn hển, nói chuyện cũng không rõ câu, nói gần nói xa nhưng đều là Diệp Khung “Con gái, nhanh...nhanh xem anh con, đem... túm cổ anh con trở lại.”

Diệp Chi cố nén nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, gật đầu lia lịa chạy nhanh ra cửa.

Diệp Khung đi rất nhanh, khi Diệp Chi đuổi kịp ra nhà để xe thì anh đã nổ máy xe rồi.

“Anh. Anh dừng lại. Anh hãy nghe em nói mấy câu.” Diệp Chi vừa kêu, vừa đuổi theo xe của Diệp Khung, tốc độ xe chạy so với cô rất nhanh.

Giọng nói của cô rất lớn, Diệp Khung vừa mới nổ máy xe không thể nào không nghe thấy, vậy mà anh lại không dừng lại càng chạy càng nhanh, rất nhanh kéo dài khoảng cách với Diệp Chi.

Diệp Chi cũng không buông tha, cắn răng đuổi tới cửa chung cư cho đến khi không thể nhìn thấy đuôi xe của Diệp Khung nữa, lúc này mới tuyệt vọng dừng bước lại thở hổn hển.

Anh của cô đối với cô rất tốt, khi còn bé điều kiện gia đình không được tốt, mặc kệ trong nhà có đồ ăn ngon gì, cho dù là một cục đường, một cây kem, anh đều giữ lại cho cô ăn còn mình thì không có động vào một cái.

Sau này anh của cô dần dần lớn, bắt đầu ra ngoài kiếm sống, mỗi lần nhìn thấy cô đều chỉ nói hai câu: một câu là có người nào khi dễ em không,

một câu khác là có tiền hay không.

Sau này khi cô có Hoàn Tử, anh của cô giống như bị điên muốn đi trả thù tên lưu manh nào đó, nếu không phải cô ngăn lại thì thiếu chút nữa đã đi giết người rồi.

Qua nhiều năm, sự yêu thương của anh trai, Diệp Chi vẫn luôn ghi ở trong lòng. Cho nên mặc dù anh của cô luôn làm mặt lạnh với ba mẹ, Diệp Chi cũng vẫn tin tưởng anh.

Vì lòng tin này mà cô mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, sợ anh của cô bị người ta đánh, bị người đả thương, có lúc suy nghĩ nhiều, buổi tối nằm mơ đều thấy máu tươi đầm đề.

Cô khuyên nhủ, cầu xin, thậm chí muốn quỳ xuống trước mặt Diệp Khung nhưng không thể ngăn cản được anh đi trên con đường kia, càng đi thì càng xa.

Có lúc Diệp Chi hận Diệp Khung đến tận xương tủy. Hận anh tại sao không thể an phận để cho bọn họ, những người thân này cả ngày đi theo lo lắng hãi hùng, không có một ngày trôi qua bình lặng. Cũng hận anh mang lòng tốt của bọn họ đối với anh dẫm ở dưới chân, mà không hề cảm kích.

Cảm xúc mãnh liệt nhưng cực đoan như vậy, cô không cách nào đối với anh của cô cứng rắn được.

Diệp Chi nhớ lại từ nhỏ đến lớn cùng anh chung sống, căn môi khóc không thành tiếng, tối nay trong nhà khẳng định là một đêm không ngủ, cô nên làm như thế nào mới có thể làm cho cha mẹ yên lòng, còn có anh của cô, chuyện bên kia khi nào thì có thể giải quyết, lần sau gặp lại anh là bao lâu?

Trong đầu của cô tràn đầy vấn đề khó nghĩ, hỗn loạn không tìm được bất kỳ suy nghĩ nào. Cô xoay người muốn về nhà, lại vừa vặn đụng người

bên cạnh đang đi tới.

“Thật xin lỗi.” Diệp Chi cúi đầu liên tục nói xin lỗi, trong giọng nói mang theo nồng nặc giọng mũi.

“Chi, Chi Chi?” Diệp Chi đang muốn vào nhà, bả vai lại bị một đôi bàn tay nắm chặt, giọng nói của người đàn ông vô cùng quen thuộc, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là người nào, thân thể Diệp Chi cứng đờ từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của người đàn ông được đèn đường chiếu rọi xuống sáng lấp lánh, bên trong không che giấu sự mừng rỡ và khát vọng, anh chợt ôm Diệp Chi vào trong ngực, ôm cô thật chặt, đầu chôn ở cổ của cô cọ tới cọ lui giống như là một con chó lớn đang nũng nịu.

“Kỳ Lâm. . . . .” Giọng nói của Diệp Chi khẽ run, trên người của anh còn mang theo hơi rượu, hơi thở ấm nóng quen thuộc làm Diệp Chi rơi lệ.

Cô cắn cắn môi, trong lúc mơ hồ cô thiếu chút nữa đưa tay ôm lấy anh. Nhưng rốt cuộc ngay thời khắc quan trọng nhất cô đã tỉnh táo lại, vươn tay đẩy anh ra “Hẹn gặp lại.”

Kỳ Lâm bởi vì uống rượu say, phản ứng hơi chậm một chút, đưa tay muốn kéo Diệp Chi nhưng không có kéo, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm “Diệp Chi, Chi Chi. . . . . Đừng, đừng đi. . . . .”

Diệp Chi cố gắng để cho mình không nghe giọng nói của anh, bước nhanh hơn về phía trước, quả thật hận không thể rời đi ngay lập tức trong vòng một giây.

Ngay lúc này, bên cạnh chợt lóe ra một bóng người đứng ngay trước mặt cô. Mặt mũi thanh tú của Bạch Kỳ lạnh lùng, nói ra lời nói cũng là không chút khách khí “Cô Diệp, đừng đi vội vậy chứ. Tối thiểu trước tiên phải nói rõ mọi chuyện đã.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tình Địch

Diệp Chi trầm mặc một lát rồi mở to mắt “Không có gì có thể nói, cứ như vậy đi, anh dẫn anh ta về đi.” Nói xong muốn đẩy Kỳ Lâm về phía Bạch Kỳ.

Kỳ Lâm mặc dù uống say, đầu óc không tỉnh táo nhưng bản năng vẫn còn, nhận thấy động tác của Diệp Chi thì lực tay ôm Diệp Chi lại tăng lên. Tay của Diệp Chi đau nhưng anh không buông tay.

“Kỳ Lâm rốt cuộc có chỗ nào làm cho cô nhìn không vừa mắt?” Chân mày Bạch Kỳ nhíu chặt, đèn đường chiếu rọi xuống làm ánh mắt có vẻ lạnh lùng khác thường, ánh mắt đen láy của anh chăm chú Diệp Chi, thái độ bất mãn tới cực điểm.

“Anh ta tốt vô cùng.” Giọng nói của Diệp Chi vô cùng nhẹ, cũng không khó nghe ra trong đó có ý khác “Nhưng tôi lại với không tới.”

“Với không tới? Thế làm cách nào để cô với tới?” Bạch Kỳ híp mắt lại, từ trong túi móc ra một điều thuốc đốt lên, hút từng hơi “Diệp Chi, cô đừng nói lời vãn vãn về với tôi như vậy. Tôi là người thô tục, không hiểu cái gì là vãn vãn với không vãn vãn. Cô nói cụ thể một chút, có phải đoàn trưởng nhà chúng tôi chọc gì cô cho nên cô mới tuyệt tình như vậy hay không?”

Cô tuyệt tình? Diệp Chi ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ, đầu ngón tay cũng phát run. Một đêm bị đè nén cảm xúc trong nháy mắt bộc phát “Anh thì biết cái gì? Anh không phải là Kỳ Lâm. Anh ta ở bên ngoài có cô gái khác anh có biết không?”

Diệp Chi gào một hơi xong câu này mới vừa dừng lại thở dốc thì cảm nhận được hô hấp nóng hổi của người nào đó ở ngay bên cổ, nước mắt trong nháy mắt như vỡ òa trào ra.

Lúc mới quen cô đối với anh cũng không có thiện cảm, chỉ cảm thấy tính tình huấn luyện viên này hết sức tính trẻ con, ngây thơ mà ngang ngược, rất thích hợp dạy con trai mình, còn lại cũng không có bao nhiêu ấn tượng.

Nhưng dần dần ấn tượng về Kỳ Lâm trong đầu cô cứ lớn dần, nhiều dần.

Lúc anh ôm mèo nhỏ đứng ở bên cửa sổ nghịch ngợm gãi cằm mèo nhỏ dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt mềm mại giống như bồ công anh tung bay trong gió làm cho lòng cô ngứa ngáy muốn đưa tay đụng vào anh.

Lúc anh huấn luyện con trai đẹp trai một cách tự nhiên, từng chiêu thức đều mang một khí thế sắc bén, cặp mắt nhỏ dài kia bình tĩnh như hồ nước nhưng vô cùng nghiêm túc, nhắc chân giơ tay đều mang sự tôn trọng đối với môn võ Taekwondo.

Lúc anh ăn cơm với cô vào ngày Valentine, cùng với cô vượt qua ngày lễ tình nhân ý nghĩa đầu tiên.

Anh rất thương Hoàn Tử, quả thật giống như tình thương của ba đối với con trai. Len lén đưa Hoàn Tử đi ăn KFC, cho Hoàn Tử ngồi ở trên bả vai anh, dạy Hoàn Tử đạo lý làm người. . . . .

Tất cả những thứ đã từng quên trôi qua trong đầu cô phóng đại vô hạn, nhớ lại đều là ngọt ngào. Từ lúc bắt đầu đối với anh vô cùng kinh ngạc, càng về sau thì rất vui vẻ, rồi đến cuối cùng hận không thể lập tức đồng ý anh, cô gặp anh thời gian không lâu nhưng làm thế nào cũng chạy không thoát khỏi giam cầm của anh.

Vậy mà cô lại tự ti, hèn nhát, dửng dưng không hề đối mặt với anh, chỉ có thể trốn tránh, có thể trốn tránh một ngày thì được một ngày.

Ngày trước Diệp Chi luôn cởi mở, hào phóng, mới ra trường sức lực tràn trề, không sợ hãi. Mà bây giờ cô lại chỉ có một vỏ bọc kiên cường còn bên trong thì hèn nhát.

Năm cô hai mươi hai tuổi chưa kết hôn mà đã có con, giấu diếm không được, hầu như tất cả mọi người xung quanh cô đều biết, cô nhìn thái độ của bọn họ từ kinh ngạc đến xem thường rồi khinh bỉ nhưng chỉ có thể im lặng tiếp nhận chỉ trích của mọi người.

Không ai quan tâm có phải cô bị người khác hại hay không, mọi người chỉ nhìn kết quả. Cô chưa kết hôn đã có con chính là phóng đãng, không đứng đắn, là một người đàn bà hư hỏng.

Thậm chí có lần Diệp Chi tan việc về nhà thì nghe từ bà nội hàng xóm đối diện nhà từ trước đến giờ đối với cô rất tốt đang dạy dỗ cháu gái mới vừa lên cấp hai “Cháu không thể giống như Diệp Chi, còn nhỏ tuổi mà đã bò lên giường của đàn ông. Aizzz u, nếu là bà mà là mẹ Diệp bóp chết đứa con gái làm xấu hổ gia đình này.”

Cuộc sống của bà mẹ đơn thân vô cùng khổ sở, đến từ gia đình, cả áp lực từ bên ngoài. Những năm trước, Diệp Chi thậm chí còn sợ hãi mọi người thấy.

Không dám bước ra khỏi cửa, chỉ sợ thấy ánh mắt khác thường của người khác. Thật may mẹ Diệp nhìn thấu sự khác thường của con gái, kiên nhẫn khuyên bảo. Hơn nữa Mạnh Trường Thụy thường xuyên tư vấn cho cô nên cô mới sống qua những ngày gian nan này.

Kỷ Lâm lớn lên đẹp trai, có tiền đồ, điều kiện gia đình tốt, người đàn ông như vậy tuyệt đối là cực phẩm, nhưng cũng bởi vì anh quá tốt cho nên Diệp Chi mới không dám mơ.

Thứ nhất cô đã có con luôn bị người khác ở sau lưng chỉ trích là một cô gái hư hỏng, sao có thể độc chiếm người đàn ông như vậy được?

Vậy nên khi nghe anh trai nói Kỳ Lâm ở bên ngoài còn có cô gái khác, phản ứng đầu tiên Diệp Chi là: đã nói anh ta làm sao để mình lọt vào mắt mà.

Sau đó cảm thấy bản thân bị đùa giỡn nên đau lòng, tức giận. Trong lòng vừa có mong đợi nho nhỏ trong nháy mắt lại bị dập tắt, Diệp Chi thậm chí không dám gọi điện thoại chất vấn Kỳ Lâm, sợ nghe được lời xin lỗi của anh, cũng sợ anh nói anh chỉ vui đùa với mình mà thôi.

Đêm hôm đó, cô nằm trong chăn khóc nhiều giờ, cuối cùng vẫn quyết định sẽ không liên lạc với Kỳ Lâm.

“Kỳ Lâm, anh buông tay tôi ra. Buông ra.” Nước mắt Diệp Chi không khống chế được chảy xuống, cô ở trong ngực Kỳ Lâm liều mạng đánh, giãy giụa nhưng đến cuối cùng không giống như đang cố thoát mà ngược lại giống như đang giải tỏa hết tất cả tức giận.

“Cô nói giỡn hả?” Ánh mắt Bạch Kỳ quét một vòng từ phần eo trở xuống của Kỳ Lâm, trong mắt hiện lên vẻ hài hước “Anh ta ở đâu ra có cô gái nào, cô nghe ai nói?”

Kỳ Lâm ôm Diệp Chi càng chặt, hừ hừ, bị đánh cũng vui vẻ chịu đựng, chết cũng không buông tay, Diệp Chi mệt thở hồng hộc cũng vô ích.

“Anh...anh trai tôi, anh trai sẽ không bao giờ gạt tôi.” Diệp Chi vội vàng thở một hơi rồi mới trả lời.

Anh trai của cô? Đã từng nghe Kỳ Lâm nói về con người này. Bạch Kỳ sờ sờ cằm, cô gái nào? Anh dám khẳng định Kỳ Lâm không có, nhất định là người nhà họ Diệp hiểu lầm.

Như vậy hiểu lầm kia ngọn nguồn là sao? Bạch Kỳ suy nghĩ chốc lát rồi cuộc nhớ tới Triệu Thanh Uyển.

“Đúng, anh cô không có lừa cô.” Bạch Kỳ lộ ra nụ cười đầu tiên trong tối nay. Anh dừng một lát rồi nhìn thấy cặp mắt tràn đầy lửa giận của Diệp Chi, biết không thể trêu chọc thêm nên tiếp tục nói: “Nhưng anh ta hiểu lầm.”

Bạch Kỳ cũng không giấu giếm Diệp Chi nữa, vài ba lời đem mọi chuyện sâu xa về Triệu Thanh Uyển với nhà họ Kỉ nói ra, một chút cũng không có giấu diếm, cũng không cho Triệu Thanh Uyển chút mặt mũi nào.

“Sao...Sao có thể lại như vậy?” Diệp Chi kinh ngạc trợn to hai mắt, không dám tin tưởng tin tức làm cho mình đau lòng muốn chết cũng chỉ là hiểu lầm.

“Đợi Kỳ Lâm tỉnh lại chính cô hỏi đi, anh ta nói so với tôi tuyệt đối cặn kẽ hơn nhiều.”

Bạch Kỳ đi tới thừa dịp Kỳ Lâm mơ hồ không biết Đông Nam Tây Bắc, nhắc chân hung hăng đạp một cước lên đùi của anh. Ha...Ha...Ai bảo bình thường anh ta luôn khi dễ tôi. Lần này tôi giúp anh giải quyết người vợ chưa cưới này. Chỉ đánh anh một cước thôi, anh còn lời chán.

“Này, anh làm gì thế?” Diệp Chi lau nước mắt trên mặt, trợn mắt nhìn Bạch Kỳ, người này có bệnh sao? Vô duyên vô cớ lại đạp Kỳ Lâm.

Cái này là bảo vệ? Chắc chắn, cô gái thật đúng là hay thay đổi, anh không cần kết hôn, mỗi ngày đoán tâm tư của phụ nữ thật sự là mệt chết người.

“Giúp cô đánh thức Kỳ Lâm, cô không phải là không tin tôi nói sao? Vậy hãy để cho chính miệng Kỳ Lâm nói cho cô nghe.” Bạch Kỳ nháy nháy mắt vô sỉ nói: “A... Không có tình, vậy để tôi đạp một cái nữa.”

“Tôi...Tôi tin là được chứ gì.” Tầm mắt của Diệp Chi cố gắng lướt qua bả vai Kỷ Lâm liếc Bạch Kỳ, nói “Đừng có đạp.”

“Đau lòng?” Bạch Kỳ trêu chọc Diệp Chi rồi thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: “Diệp Chi, tôi thấy cô đối với Kỷ Lâm rất tốt.”

Diệp Chi : “. !? ”

“Cho nên tối nay Kỷ Lâm phiền cô rồi.” Bạch Kỳ nhanh chóng ném một câu rồi bước chân nhanh đi như chạy trốn.

Ngay lúc này, Kỷ Lâm lại đẩy Diệp Chi ra xoay người lẳng lẳng chạy về phía Bạch Kỳ.

“Ha ha, cậu đã tỉnh rượu.” Bạch Kỳ nhìn mặt của Kỷ Lâm nghiêm túc kỳ cục cười khan một tiếng, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, trong lòng lại như một vụn con ngựa đang chạy qua.

Anh ta tỉnh, anh ta thế nhưng lại tỉnh. Như vậy mình mới vừa nhân cơ hội đạp anh ta một cước không phải anh ta cũng biết sao? Làm thế nào bây giờ? Như thế nào mới có thể che giấu được đây?

Aizzz u, không được tay của đoàn trưởng đã níu lấy cổ áo của mình rồi. Phải nhanh nghĩ biện pháp.

Đại não Bạch Kỳ nhanh chóng vận chuyển, vắt hết óc nghĩ mưu kế, nhưng không đợi anh nghĩ ra được thì nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng nôn mửa.

Cơ thể Bạch Kỳ cứng ngắt cúi đầu thì chỉ thấy Kỷ Lâm đang cầm áo của mình, vui vẻ ói lên người mình.

“Tiên sư mày Kỷ Lâm.” Bạch Kỳ cắn răng nghiêng lợi, sầm mặt lại nhưng cũng không biết là mình đang tức giận hay chán ghét.

“Rác...Thùng rác thật là trắng. . . . .” Kỳ Lâm ngơ ngác chớp chớp mắt mấy cái, lẩm bẩm nói.

“Mẹ nó chứ cái gì mà thùng rác.” Bạch Kỳ nhìn ngược mình toàn đồ nôn mửa, quả thật hận không thể dùng kim vá cái miệng của Kỳ Lâm lại.

Mình có chỗ nào giống như thùng rác hả? Anh rõ ràng cách Diệp Chi rất gần, tại sao không nôn trên người Diệp Chi? Anh hôm nay coi như đã nhìn rõ được anh em đều là cái rắm. Ở trong mắt Kỳ Lâm chỉ có Diệp Chi mới là quan trọng nhất.

Tay Bạch Kỳ run run cởi áo của mình ra, tức giận nhét vào trong thùng rác rồi ở trần mang theo oán khí tràn ngập đi về.

Đợi chút, Bạch Kỳ đi thì Kỳ Lâm phải làm thế nào? Diệp Chi lúng ta lúng túng đi tới bên cạnh Kỳ Lâm, đột nhiên cảm thấy mình lên phải thuyền giặc rồi.

Diệp Chi đỡ Kỳ Lâm vào nhà, mẹ Diệp đã ngừng khóc, hai người đang im lặng ngồi trên ghế sa lon nghĩ đến con trai mình, thấy cô dìu Kỳ Lâm vào nhà thì sững sốt nhưng trong miệng cũng không nói gì.

“Ba, thật xin lỗi, anh trai. . . . .” Đối với việc ba giao phó mà mình không hoàn thành, Diệp Chi cảm thấy áy náy.

“Chi Chi, không cần nói.” Ba Diệp khoát khoát tay mệt mỏi nói: “Về sau không cần phải để ý đến anh trai con nữa, nó từ lâu đã như vậy rồi. Ba và mẹ của con mới vừa cũng đã hiểu ra, đã nhiều năm như vậy, bộ xương già này của chúng ta thật sự không chống chọi nổi nữa rồi, về sau sẽ mất nhắm mắt mở để cho nó thích làm dạng người nào thì được làm dạng đó thôi.”

“Nhưng ba. . . . .” Nhìn bộ dáng ba mẹ như già nua hẳn đi trong nháy mắt. Trong lòng Diệp Chi khó chịu, tuy nhiên cô không biết an ủi bọn họ

thế nào. Chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần lắm rồi, tất cả lời an ủi cô đều đã nói hết.

“Con đỡ Kỳ Lâm vào nhà đi, mẹ và ba con thật sự không sao.” Mẹ Diệp đứng lên đi về phía Diệp Chi xoa nhẹ đầu con gái, nói “Nhiều lần như vậy thì tâm cũng đã chết rồi.”

Bà dừng một lát rồi cau mày nói: “Cậu ta uống rượu? Mùi rượu rất nồng, con nhanh dẫn cậu ta vào nhà vệ sinh đi.”

“Dạ. . . . . Được.” Diệp Chi bị mẹ Diệp đẩy vào phòng vệ sinh. Lúc cô nghe được tiếng khóa cửa ‘Rắc rắc’ ở bên tai vang lên mới tỉnh lại, mẹ cô chẳng lẽ muốn cho cô tắm cho Kỳ Lâm?

Tay chân Diệp Chi luống cuống đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, lúc này đầu mới bắt đầu từ từ hoạt động, tắm cho anh ta như thế nào? Cô khẳng định là cô không thể làm, nhưng Kỳ Lâm mới vừa nôn xong, nhất định phải đánh răng rửa mặt.

Cô mở vòi nước, làm ướt khăn lông rồi nhón chân lên lau mặt cho Kỳ Lâm.

Sau khi Kỳ Lâm uống rượu say lại đứng ở bên ngoài hứng không ít gió lạnh rồi nôn một lần. Lúc này lại bị Diệp Chi dùng nước lạnh lau mặt thì đã tỉnh táo không ít.

Mắt dần dần tỉnh lại, vừa cúi đầu đã đối mặt với ánh mắt của Diệp Chi “Diệp Chi? Chi Chi.”

Ánh mắt của Kỳ Lâm trắng xanh sáng lên, không để ý bản thân đang ở nơi nào, trực tiếp đưa tay nắm bả vai của Diệp Chi, vì kích động nên giọng nói cũng có chút run “Chi Chi, em chịu gặp anh rồi sao? Em không phải là cố ý không nhận điện thoại của anh đúng không? Anh biết em không phải là người như vậy. Vậy mấy ngày nay tại sao em không đưa Hoàn Tử tới

học Taekwondo? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Hay là anh trai em đã xảy ra chuyện? Nói cho anh biết, anh giúp em giải quyết.”

Anh liên tiếp đặt ra thật nhiều vấn đề, Diệp Chi lại chỉ lẳng lặng nhìn anh, một câu cũng không trả lời.

Lòng của Kỳ Lâm trầm xuống, tay nắm bả vai Diệp Chi dần dần buông lỏng xuống. Lúc anh muốn buông tay, chợt nghe giọng nói nhẹ nhàng của Diệp Chi.

“Em nhớ anh lắm.”

Trong đại não Kỳ Lâm như có một sợi dây đứt ‘Phịch’ một tiếng, trong nháy mắt anh cảm thấy như trời đất quay cuồng, đầu lưỡi cũng cứng đờ “Cái... cái gì?”

Trong mắt Diệp Chi có giọt lệ chợt lóe lên, rồi đổi đề tài “Anh biết Triệu Thanh Uyển sao?”

“Biết.” Kỳ Lâm theo bản năng gật đầu, đại não không có suy nghĩ, có cái gì thì nói cái đó “Cô gái kia mượn phòng của anh ở, nhưng anh đã để cô đi rồi. Chi Chi, làm sao em biết. . . . .”

“Kỳ Lâm.” Diệp Chi cắt đứt lời của anh, ngẩng đầu khẽ gọi tên của anh.

“Cái... cái gì?” Không biết thế nào, Kỳ Lâm hơi khẩn trương.

“Anh hãy để cho em làm bạn gái của anh. Bây giờ em đồng ý.” Cô dừng một lát, lông mi run rẩy không ngừng, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi ướt nhẹp, “Anh...Anh còn muốn em làm bạn gái anh không?”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cha Con Hợp Tác

Trong nháy mắt Kỷ Lâm cho là mình nghe nhầm hoặc là vẫn còn say rượu chưa có tỉnh táo lại, Diệp Chi chán ghét anh như vậy thì làm sao có thể đáp ứng anh? Nhất định là anh đang nằm mơ.

Kỷ Lâm bấm vào bắp đùi mình một cái để cho mình tỉnh táo lại, anh lần này dùng hết hơi sức nên đau ‘Ngao’ một tiếng, cuối cùng cảm giác say cũng tiêu tán hết.

Nhắm mắt lại mở mắt ra rồi gắng sức xoa xoa mắt. Diệp Chi vẫn còn, không phải là ảo giác, cũng không phải là mơ.

Trái tim Kỷ Lâm đập càng lúc càng nhanh ‘Thình thịch’ ở trong lồng ngực, máu dâng trào, hô hấp cũng dồn dập.

Cả người bắt đầu nóng lên, cơ thể như muốn bay lên. Kỷ Lâm vươn tay muốn chạm vào Diệp Chi, đầu ngón tay thận trọng vươn ra đụng vào gương mặt bóng loáng của cô rồi buông xuống. Lặp lại như thế mấy lần rồi cuộc xác định Diệp Chi không ghét anh đụng chạm, thì mới đưa tay ôm lấy Diệp Chi.

Từ khi Diệp Chi nói câu nói kia, anh vẫn im lặng không lên tiếng, nhưng khi nghe hơi thở hỗn hển, cảm nhận thân thể hơi run rẩy của anh thì Diệp Chi lại hiểu ý của anh.

Vứt bỏ tự ti với anh, bỏ đi cảm giác không xứng với anh. Cô thích người đàn ông này, bản thân thích anh thì tại sao không đồng ý, coi như cuối cùng thất bại thảm hại thì cô còn có con trai để dựa vào.

Diệp Chi hít một hơi thật sâu, chậm rãi ôm lấy hông của Kỷ Lâm.

“Anh...Anh thật sự không phải là đang nằm mơ?” Khuôn mặt ướn nhẹp của Kỷ Lâm dính vào cổ của Diệp Chi, trong cái lạnh lại mang theo sự ấm áp.

“Anh cảm thấy thế nào?” Diệp Chi một đêm lo lắng, bây giờ tâm tình cũng dần dần bình phục, giọng nói của cô hơi khàn nhưng không khó nghe ra trong đó tràn ngập ý cười “Huấn luyện viên Kỷ, nên tỉnh rượu rồi.”

Kỷ Lâm buông ra Diệp Chi, con mắt chăm chú nhìn mặt của cô, con người hẹp dài ở dưới ánh đèn rạng rỡ phát sáng “Anh chỉ là không dám tin, mấy ngày trước anh còn tưởng rằng em sẽ không bao giờ muốn liên lạc với anh nữa. Hôm nay. . . . . Tại sao đồng ý?”

Bởi vì thích anh sao? Những lời này ở trên đầu lưỡi xoay đi xoay lại, rốt cuộc nuốt vào bụng. Ngày trước lúc Kỷ Lâm thổ lộ với Diệp Chi, không phải anh đã tự kỷ mặt dày nói cô cũng thích anh sao. Nhưng lúc này anh ngay cả những chữ kia anh cũng không dám nói, sợ mình sẽ hù Diệp Chi bỏ chạy.

Diệp Chi hơi mím môi, áy náy rũ mắt xuống “Em...Em cho là anh và Triệu Thanh Uyển. . . . .”

“Anh và cô ta không có gì cả.” Cô còn chưa nói hết đã bị Kỷ Lâm vội vàng cắt ngang “Anh tránh cô ta còn không kịp, làm sao có quan hệ với cô ta chứ. Chi Chi, tất cả các cô gái nghĩ anh như thế nào cũng không sao, trừ em ra. Em phải tin tưởng anh.”

‘Phốc’ Diệp Chi bị câu nói này của chọc cười, cô ngẩng đầu nghiêm túc nói xin lỗi với anh “Thật xin lỗi, là em hiểu lầm. Về sau sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Nói xong cô lại hôn một cái lên ngón tay cái của mình sau đó đem ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào trán của Kỳ Lâm “Em bảo đảm.”

Lúc cô nói những lời này, trong đôi mắt to còn mang theo ý cười, lông mi thật dài nháy nháy mắt.

Kỳ Lâm nắm thật chặt tay của Diệp Chi, ánh mắt như dính trên mặt cô. Chỉ cảm thấy cô vô cùng đẹp mắt, dù bây giờ mắt sưng đỏ, đầu tóc rối bời nhưng đối với anh là người xinh đẹp nhất trên thế giới.

Anh cúi đầu định cắn xé môi của Diệp Chi, lại bị cô xòe bàn tay ra chặn lại.

Kỳ Lâm giương mắt uất ức nhìn cô, âm thầm tố cáo: tại sao không cho anh hôn?

“Anh vừa mới hôn xong.” Diệp Chi chỉ chỉ vào môi của anh ghét bỏ nói. Cánh tay khẽ dùng sức muốn rút tay của mình đang nằm trong tay anh ra “Anh buông ra, em đi tìm cho anh cái bàn chải đánh răng mới. Anh thú vị chết.”

Kỳ Lâm cũng không thả cô đi, cầm lấy tay cô cười híp mắt, khôi phục lại bộ dáng da mặt dày như bình thường “Không thả. Cái bàn chải đánh răng màu tím đó là của ai?”

“Của em.” Diệp Chi theo bản năng trả lời, trong lòng lại dâng lên một dự cảm xấu “Anh hỏi làm gì?”

“Dùng của em cũng được vậy.” Nói xong cánh tay dài của Kỳ Lâm duỗi một cái, cầm bàn chải đánh răng của Diệp Chi trong tay. Lúc Diệp Chi còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng bôi kem đánh răng lên bàn chải rồi đưa vào trong miệng lên lên xuống xuống bắt đầu đánh răng.

“Này. Anh đừng như vậy. Không vệ sinh.” Mặt của Diệp Chi trắng xanh rồi chuyển sang đỏ, dùng chung một cái bàn chải đánh răng so hôn môi làm cho cô cảm thấy xấu hổ hơn “Nhanh nhả ra, trong nhà còn có bàn chải đánh răng mới.”

“Không cần...Vậy là được rồi.” Kỳ Lâm mơ hồ trả lời vui sướng không rõ ràng.

Người này thật đúng là. . . . . Diệp Chi đưa chân đá bấp chân của anh, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào. Nhưng khi ánh mắt của cô thấy kem đánh răng Kỳ Lâm lấy dùng thì đột nhiên thay đổi sắc mặt “Anh. . . . . Làm sao anh dùng kem đánh răng hoàng tử Ấch của Hoàn Tử?”

Hả? Mình dùng kem đánh răng của Hoàn Tử? Chả trách lại ít bọt như vậy, Kỳ Lâm nhổ bọt trong miệng ra, súc miệng lại nhưng cũng không thèm để ý nói: “Không có việc gì, còn nhiều như vậy dùng cũng không hết.”

“Không phải cái vấn đề này. Aizzz nói cho anh biết.” Diệp Chi thiếu chút nữa dậm chân, đưa con nhà mình đối với kem đánh răng cực kỳ khó chịu, mỗi lần thức dậy đều chen chúc, trông nom kem đánh răng có chỉnh tề, đặc biệt mượt mà hay không. Người khác đụng vào đều không cho, nếu không coi như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Mẹ Diệp có một lần không cẩn thận dùng kem đánh răng của Hoàn Tử, kết quả đứa nhỏ này tốn hai giờ vuốt kem đánh răng tới khi kem đánh răng khôi phục bộ dáng bằng phẳng như bình thường mới chịu bỏ qua.

Trong hai giờ này mặt Hoàn Tử vô cùng nghiêm túc một chữ cũng không nói, ai kêu cũng không để ý, hoàn toàn chuyên chú công việc ở trên tay, sự nghiêm túc đó khiến Diệp Chi sợ.

Sau Diệp Chi nghe Mạnh Trường Thụy tư vấn mới biết đây là một loại biểu hiện của chứng tự kỷ. Bởi vì trong lòng đứa nhỏ này không có cảm

giác an toàn cho nên mới muốn đem hết đồ vật của mình nắm trong tay không cho phép người khác thay đổi.

Diệp Chi làm mọi thứ theo lời Mạnh Trường Thụy đề nghị, không có việc gì làm sẽ ôm con trai hôn, nựng. Nhưng rốt cuộc cũng không chữa hết chứng tự kỷ của con trai.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Diệp Chi nhanh chóng nhìn xung quanh, thấy kem đánh răng bị Kỳ Lâm lấy nơi này lòi nơi kia lồm. Cô không biết làm sao nên trực tiếp ném kem đánh răng vào trong thùng rác.

Ngày mai mua cho Hoàn Tử kem đánh răng mới, bất luận như thế nào cũng không thể để cho cậu tái phát chứng tự kỷ.

Đứa nhỏ này thật đúng là làm cho người ta đau lòng, nghe Diệp Chi nói, Kỳ Lâm cảm thán một câu trong lòng. Trong đầu hiện ra dáng vẻ lạnh lùng của đứa trẻ đột nhiên cảm thấy vô cùng nhớ Hoàn Tử.

“Hoàn Tử đã ngủ chưa? Anh muốn đi nhìn cậu một chút.”

“Đã ngủ rồi.” Diệp Chi cầm một cái chăn trên giường trong phòng ngủ ôm trong ngực, đi trước mặt cho Kỳ Lâm dẫn đường, nói: “Anh tối nay ngủ ở phòng của Hoàn Tử, trong nhà không có phòng trống.”

“Được.” Kỳ Lâm đáp một tiếng, lần này không làm nũng muốn ngủ trong phòng của Diệp Chi nữa. Tối hôm nay anh đã rất vui rồi, anh muốn được tiêu hóa trước đã.

Cho tới sáng ngày hôm sau Hoàn Tử vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt phóng đại của huấn luyện viên trước mặt mình, nhất thời sợ hết hồn thiếu chút nữa lăn xuống giường.

Nhìn chăm chú mặt của Kỳ Lâm một lúc rốt cuộc xác định mình không có nhìn lầm, người trên giường đúng là huấn luyện viên Kỳ. Cậu

không nhìn được giơ đầu ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn của mình chọc chọc mặt của Kỷ Lâm.

Kỷ Lâm ngủ nhưng luôn luôn cảnh giác. Hơn nữa tối hôm qua quá hưng phấn quá anh vẫn không sao ngủ được. Lúc này bị Hoàn Tử như vậy chọc một cái thì lập tức tỉnh.

“Huấn luyện viên bẽ.” Chừng mấy ngày không nhìn thấy đứa nhỏ này rồi, Kỷ Lâm vô cùng nhớ nên đưa tay ôm Hoàn Tử vào trong ngực, hôn hai cái lên hai bên má Hoàn Tử rồi cười hì hì nói: “Cục cưng, huấn luyện viên bây giờ là ba mới của cháu rồi.” Khoe khoang nhưng vẫn không giấu được sự tình cảm trong lời nói.

Hoàn Tử nhú mày lại đẩy mặt của Kỷ Lâm ra, trên mặt biểu lộ vô cùng ghét bỏ, huấn luyện viên chưa đánh răng đã hôn cậu. Hơn nữa cậu đã đồng ý huấn luyện viên làm ba mới mình rồi, tại sao nói với mình những lời đó nữa, huấn luyện viên thật ngốc.

“Cháu đi rửa mặt, lát nữa còn phải đến trường nữa.” Hoàn Tử từ trong ngực Kỷ Lâm bò ra ngoài nhanh chóng mặc quần áo tử tế, vừa nói vừa đi ra khỏi phòng ngủ.

Đứa nhỏ này thật là giống một cục băng nhỏ. Theo lý thuyết thì mấy ngày cậu không gặp mình, không phải nên thân mật chào mình một tiếng chú Kỷ sao? Có lẽ đổi thành gọi là ba cũng được, thế nhưng đứa nhỏ vẫn ghét bỏ mình không đánh răng hôn cậu.

Đoàn trưởng Kỷ cảm giác mình bị thương tổn tình cảm, ôm ngực chạy vào phòng của Diệp Chi tìm sự an ủi, hôn được mấy cái lúc này mới toét miệng đi vào phòng vệ sinh.

Kết quả nhìn thấy Hoàn Tử đang chống hông lên không biết tìm gì đó trên sàn, Kỷ Lâm định hỏi cậu đang làm gì thì nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ

của đứa nhỏ “Huấn luyện viên, chú có thấy kem đánh răng của cháu không?”

“Éc. . . . .” Kỳ Lâm chột dạ sờ mũi “Không thấy.” Thấy Hoàn Tử vẫn không cam lòng tìm tới tìm lui, vội vàng cấp anh bóp kem đánh răng của Diệp Chi lên bàn chải đánh răng rồi nhét vào trong tay Hoàn Tử “Mau đánh răng, nếu không sẽ đi học trễ đó.”

Hoàn Tử là một đứa bé rất quy củ, vừa nghe anh nói như vậy quả nhiên không tìm kem đánh răng nữa mà ngoan ngoãn nhận bàn chải đánh răng từ trong tay Kỳ Lâm đánh răng.

Lúc này Kỳ Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rửa mặt vừa suy nghĩ trong lòng, về sau mình sẽ nói Diệp Chi liệt kê cho mình một danh sách những thứ Hoàn Tử không cho người khác đụng chạm vào, nếu không ngộ nhờ không cẩn thận chạm vào thì gặp họa rồi.

Đoàn trưởng Kỳ lau sạch nước trên mặt, thở dài. Lớn nhỏ đều thật khó hầu hạ, sau này mình cần phải cảnh giác, aizzz thật là mệnh khổ. Đáp lại anh là khuôn mặt tươi cười thật to của mình trong gương.

Xế chiều hôm đó, Kỳ Lâm len lén đi KFC mua cả thùng gà rán đợi đến lúc Hoàn Tử đến võ đường đưa cho cậu để lấy lòng, hai người vây quanh thùng lớn ăn đến khi miệng chảy đầy mỡ vô cùng vui vẻ.

Cũng không biết vì sao hôm nay Bạch Kỳ không có tới, gọi điện thoại thì anh ta không nhận, Kỳ Lâm lắc đầu thật là không có phúc ăn. Thật ra thì KFC ăn thật ngon, chả trách Hoàn Tử thích ăn như vậy.

Có người yêu rồi nên hôm nay Diệp Chi mặt mày hồng hào, không thấy ra hôm qua cô vô cùng bất ổn, buổi chiều làm xong công việc, việc đầu tiên cô làm là đi đón con trai ở võ đường, gặp con trai cũng được gặp bạn trai.

Lúc Diệp Chi đẩy cửa đi vào, Kỳ Lâm và Hoàn Tử đang mỗi người một cánh gà gặm, nghe tiếng động ở cửa quay đầu nhìn thì hai người bỗng sợ mất hồn.

Kỳ Lâm: Mẹ nó. Chi Chi thế nào lại đến lúc này.

Hoàn Tử: Không xong, mẹ sẽ tịch thu cánh gà.

Hai người liếc mắt nhìn nhau ăn ý vươn tay, ‘Vèo’ một mang cả thùng cánh gà đẩy xuống dưới đáy bàn.

Diệp Chi thấy toàn bộ hành động này ở khóe mắt, khẽ nheo mắt đi tới hai người, trên mặt còn mang theo nụ cười xán lạn nhìn làm Kỳ Lâm và Hoàn Tử rùng mình, tội nghiệp cúi đầu chờ chuẩn bị xử phạt.

Còn ở bên kia, Diệp Khung vừa mang theo thủ hạ là một nhóm người vô cùng có kinh nghiệm tránh thoát hàng loạt cảnh sát.

“Anh Diệp, nếu không chúng ta trốn một thời gian đi, trong khoảng thời gian này không biết vì sao lại kiểm tra chặt như vậy.” Một thanh niên cao lớn hình dạng như cái kéo lo lắng nhìn Diệp Khung nói.

“Không sao.” Diệp Khung đáp một tiếng, trên người mùi máu tươi nồng đậm, có anh thì cũng sẽ có người khác. “Bây giờ rút lui thì về sau sẽ không có cách nào quay về được.”

“Nhưng. . . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Diệp Khung lạnh lùng cắt đứt lời của anh ta, lấy ra một dải băng gạc băng bó qua loa vết thương, thở hỗn hển rồi tiếp tục nói: “Đã vất vả nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, cậu chịu bị người khác thâm tóm hoặc bị chính phủ tịch thu sao?”

Thanh niên kia cắn cắn môi “Không nữa.”

“Sao lại không nữa?” Diệp Khung thản nhiên liếc hẳn, khóe mắt và đuôi mày đều mang khí có thể đả thương người “Liều mạng qua lần này, về sau thành phố C chính là thiên hạ của chúng ta, nhưng liều mạng bất quá. . . .”

Cậu ta dừng một lát, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một nụ cười cực kì nhạt “Bất quá là chết, có gì ghê gớm đâu.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Yên Bình Ngủ Ngủ

“Chi Chi, anh sai rồi.” Thấy Diệp Chi đi tới trước mặt, bộ dáng cười như không cười, Kỷ Lâm tranh thủ kéo thùng gà rán ra, chọn một miếng gà còn nguyên đưa lên nịnh nọt nói: “Em đói không? Ăn một miếng lót bao tử đi.”

“Mẹ ăn.” Hoàn Tử nháy nháy mắt giống Kỷ Lâm như đúc, phụ họa theo Kỷ Lâm ân cần nói: “Mẹ đi làm cực khổ.”

Đứa nhỏ này cũng học được nịnh hót, Diệp Chi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi của con trai bất đắc dĩ nhận lấy một miếng gà kia, nói “Được rồi, mẹ không trách con.”

Vậy anh đâu, còn anh thì sao? Kỷ Lâm liều mạng nhích gần về phía Hoàn Tử để kè chút ánh sáng của cậu khiến Diệp Chi đặc xá cho mình vô tội.

Ai ngờ Diệp Chi làm mặt nghiêm trừng mắt nhìn Kỷ Lâm: Đợi lát nữa sẽ xử lý anh.

Kỷ Lâm yên lặng cúi đầu giống như một quả khí cầu bị đâm thủng, hơi sức cả người trong khoảnh khắc đã biến mất không còn bóng dáng. Đúng là phân biệt đối xử, thật đáng ghét.

Diệp Chi chưa ăn miếng gà kia, cô không thích ăn đồ ăn có nhiều dầu mỡ, cúi đầu nhìn thấy cả thùng gà, bên trong không còn bao nhiêu thịt chỉ còn lại một đồng xương và mấy vỏ hộp khoai tây chiên. Vậy hai người này đã ăn rất nhiều.

Diệp Chi thả miếng gà trên tay mình vào trong thùng, dùng khăn giấy Kỷ Lâm đưa tới lau tay, nhìn Hoàn Tử nói: “Hôm nay đã ăn nhiều như vậy, không cho ăn nữa, nếu không tối nay lại không ăn được cơm.”

Dừng một lát, khẽ cao giọng “Về sau chỉ được nửa tháng ăn một lần, hơn nữa phải nói cho mẹ biết, biết không?”

Hoàn Tử nghe vậy gật đầu liên tục, không biết có phải là ở chung một chỗ với Kỷ Lâm thời gian dài hay không mà học được mấy phần khôn khéo.

“Anh thì sao?” Diệp Chi chuyển sang Kỷ Lâm.

“Anh cũng vậy.” Kỷ Lâm gật đầu như bằm tỏi, lúc này vẫn không quên đóng phim nịnh bợ “Em nói gì chính là cái đó.”

“Cái này cũng đúng.” Diệp Chi hừ một tiếng nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Kỷ Lâm chăm chú cho Hoàn Tử ăn nên hôm nay còn chưa có học Taekwondo. Đợi Hoàn Tử tiêu hóa hơn nửa canh giờ mới bắt đầu để cậu luyện đá chân đánh quyền.

Hoàn Tử đã học Taekwondo hơn một tháng, đứa nhỏ rất có thiên phú, tạm thời đá chân có thể đứng vững như tượng rồi, có lẽ là do Kỷ Lâm dạy, cũng có khi là do cậu nhìn người khác đá mà học được.

Kỷ Lâm muốn dạy cho cậu cách đứng vững trước, nên mỗi ngày bài tập luyện cũng chỉ xoay quanh nội dung: chạy bộ, áp chân, đá chân. . . . . Thật may là Hoàn Tử không phải đứa bé bình thường, nếu không đã sớm cảm thấy khô khan, bỏ dở rồi.

Ngày trước khi nhìn con trai học, ánh mắt Diệp Chi chỉ tập trung ở trên người Hoàn Tử, bây giờ đã xác định mối quan hệ với Kỷ Lâm nên ánh

mắt Diệp Chi thỉnh thoảng cũng sẽ lướt qua trên người Kỳ Lâm.

Kỳ Lâm dáng dấp khỏe mạnh, vóc người cũng cao ráo, bắp thịt căng đầy, động tác mạnh mẽ phóng khoáng, dạy dỗ đứa bé cũng hết sức nhẫn nại, càng nhìn Diệp Chi càng thích, đến cuối cùng hận không thể xông lên hôn anh một cái.

Kỳ Lâm nếu biết Diệp Chi đang suy nghĩ cái gì, sợ rằng sẽ lập tức để Hoàn Tử xuống chạy lại hôn cô rồi rít.

Hôm nay Hoàn Tử học xong tất cả nội dung đã sắp đến sáu giờ, Kỳ Lâm không cho Diệp Chi tự đi về nhà mà bế Hoàn Tử lên, một nhà đi đến một nhà hàng cho đứa nhỏ ăn cháo và rau xanh.

Buổi chiều Hoàn Tử ăn quá nhiều đồ dầu mỡ, lúc này cũng ăn không vô nhưng cháo lại có thể, chỉ một lát đã húp hết gần nửa chén.

“Đi thôi, huấn luyện viên công cháu.” Kỳ Lâm từ trên ghế đứng lên, thấy mắt Hoàn Tử không muốn mở ra nữa, cứng chiều cười một tiếng rồi đặt đứa nhỏ lên trên lưng mình.

“Anh đừng cứng chiều quá. Nhanh thả xuống.” Diệp Chi giận hờn trách cứ nhìn Kỳ Lâm, ngay sau đó vỗ vỗ lưng con trai “Hoàn Tử, không thể để chú Kỳ công trên lưng được, phải tự mình đi.”

Hoàn Tử rất nghe lời mẹ, nghe vậy giùng giăng từ trên lưng Kỳ Lâm xuống, lại bị Kỳ Lâm đè xuống “Để anh công đi, hôm nay Hoàn Tử đã mệt muốn chết rồi.”

Thấy Diệp Chi cau mày bộ dáng không đồng ý, Kỳ Lâm vội vàng thêm một câu “Anh bảo đảm chỉ một lần thôi. Con trai buồn ngủ mắt mở không ra rồi.”

Con trai? Diệp Chi sững sờ, mặt chuyển từ trắng xanh sang đỏ ửng, mơ hồ nói một câu “Này, đó là con trai em.”

“Đúng, đúng là con trai của em.” Kỷ Lâm sờ gương mặt trơn mềm của Diệp Chi, cười nói: “Không giành con với em, anh có vợ là đủ rồi.”

“Này.” Diệp Chi trừng mắt liếc anh “Ở trước mặt con nít mà nói cái gì đó. Đứa nhỏ nghe hiểu thì thế nào?”

“Yên tâm, Hoàn Tử nghe không hiểu đâu. Anh. . . . .”

Lời của Kỷ Lâm còn chưa nói hết, chỉ thấy Hoàn Tử từ trên lưng anh ngẩng đầu lên “Ai nói con nghe không hiểu? Con có thể nghe hiểu.”

Dừng một lát, mặt lộ vẻ nghiêm túc nói: “Mẹ là vợ của chú Kỷ, chú Kỷ là ba mới của con.”

Chữ ‘Vợ’ này từ trong miệng con trai nói ra so với từ trong miệng Kỷ Lâm nói còn khiến Diệp Chi cảm thấy xấu hổ hơn. Cô quay đầu không để cho một lớn một nhỏ đó thấy gương mặt nóng bỏng của mình mà xem thường, giả bộ nghiêm nghị “Được rồi, Kỷ Lâm đi thôi. Hoàn Tử không cho nói càn.”

Không cho nói thì không nói, dù thế nào thì cậu cũng biết. Hoàn Tử hừ nhẹ một tiếng, gương mặt áp sát vào lưng rộng rãi của Kỷ Lâm lim dim ngủ.

Lúc đến lầu dưới nhà Diệp Chi thì Hoàn Tử đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Kỷ Lâm đưa hai mẹ con đến ngoài cửa, cúi đầu hôn lên môi Diệp Chi một cái, rồi hôn lên mặt Hoàn Tử một cái mới cười nói: “Vào đi, lần này anh không vào được rồi.”

Dừng một lát, trong đôi mắt nhỏ dài hiện ra vẻ uất ức “Dù sao em cũng không để cho anh ở lại nhà em qua đêm.”

Diệp Chi mới vừa ở trên xe Ký Lâm cùng anh lập ba điều quy ước, trong đó có một cái chính là không có việc gì thì không được ngủ nhờ qua đêm ở nhà cô, làm cho Ký Lâm bất mãn hết sức. Thật may bây giờ anh rảnh rỗi nên lúc nào cũng có thể gặp Diệp Chi nên mới không cật lực kháng nghị.

“Được rồi, vậy em vào đây anh lái xe chậm thôi, đến nhà gửi tin nhắn cho em nhé.” Mắt của Diệp Chi tròn to hơi cong cong biểu lộ tâm tình cực tốt “Còn nữa, ngày mai không được cho Hoàn Tử ăn KFC.”

“Biết.” Ký Lâm nắm tay Diệp Chi thật chặt không buông ra, khó khăn lắm mới được một cái hôn, bây giờ lưu luyến không muốn rời đi.

Lúc Ký Lâm về nhà, không khí trong nhà vô cùng nghiêm túc, vừa định mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì thì bị Úc Lương Tranh gọi vào phòng ngủ.

“Anh biết thành phố C chuẩn bị thay đổi thị trường?” Giọng nói của Úc Lương Tranh nặng nề, nhưng anh trước sau như một thấy bộ dáng cười cười của Ký Lâm thì biết Ký Lâm không hề chú ý vấn đề đó.

“Biết, thế nào?” Ký Lâm ngồi xuống đối diện Úc Lương Tranh, cầm ly trà hoa nhài trên bàn lên uống một hớp, suy tư nói: “Nhưng chọn ai thì không quan tâm. Sao, có vấn đề gì sao?”

Úc Lương Tranh gật đầu “Là người của nhà họ Lý, gọi là Lý Khoan, nghe nói rất có năng lực.”

Nhà họ Lý là một dòng họ lớn ở cả hai giới quân đội và chính trị. Lý lão đầu là người có công lớn dựng nước, chiến công hiển hách, ở dưới cũng có rất nhiều con cháu ưu tú. Những năm gần đây ở trong phạm vi địa vị thì nước lên thuyền lên, vô cùng hùng mạnh.

Song nhà họ Kỳ và nhà họ Lý từ trước đến giờ đều đối đầu, vì vậy người nhà họ Lý lần này làm thị trưởng ở thành phố C đối với nhà họ Kỳ vô cùng bất lợi. Nhưng nhà họ Kỳ lại không có biện pháp, người nhà họ Kỳ mặc dù nổi trội nhưng chỉ phát triển trong quân đội, nói Kỳ Lãng và Kỳ Lâm vào ngồi trong phòng làm việc? Thôi đi, hai người đi hủy phòng làm việc còn nhanh hơn.

“Ba có ý là anh nghỉ ngơi cũng đã lâu rồi, đã đến lúc phục chức rồi.”

“Nhanh như vậy?” Kỳ Lâm giật mình, phản ứng đầu tiên trong đầu là Hoàn Tử và Diệp Chi về sau làm thế nào.

“Cũng không phải là cho anh lập tức trở về, nửa tháng nữa hoặc chậm thì chừng một tháng thôi.” Úc Lương Tranh bị bộ mặt này của anh hai chọc cười, “Dù sao anh cũng nên chuẩn bị cẩn thận, Lý Khoan bây giờ còn chưa có nhậm chức mà tay đã duỗi đến thành phố rồi.”

Úc Lương Tranh cười lạnh “Anh có thể không cảm thấy nhưng quân đội và cảnh sát võ trang đã bị trưng dụng bảo là muốn thanh trừ những thế lực ngầm ở thành phố C. Thật ra còn không phải là loại bỏ thế lực đối kháng sao? Thuận tiện uy hiếp nhà chúng ta.”

“Xuy .....Muốn uy hiếp là uy hiếp được sao.” Kỳ Lâm đặt ly trà xuống, trong mắt đều là ý lạnh “Cậu cứ yên tâm, cuối tháng tôi làm xong thủ tục phục chức sẽ cùng bọn họ vui đùa một chút.”

Úc Lương Tranh vỗ vỗ bả vai Kỳ Lâm, đối với chú hai nhà mình thật ra thì anh vẫn rất yên tâm.

Tại trên giường lớn phòng ở mới của Triệu Thanh Uyển, Diệp Khung và cô vừa kết thúc một cuộc vui vẻ hoan lạc.

Quần áo ném đầy đất, ga giường nhăn nhúm, phía trên khắp nơi đều là những giọt nước ướt nhẹp, thậm chí còn có vết máu, có thể thấy được hai

người làm việc có bao nhiêu mạnh mẽ.

“Đứng lên. Đừng đè em.” Triệu Thanh Uyên thở gấp tức giận, cau mày đẩy Diệp Khung ra, bụng hơi đau có thể lại chảy máu. Cô sanh non vẫn chưa tới một tháng, thân thể còn chưa khôi phục lại như cũ, vốn không nên sinh hoạt tình dục.

“Dùng qua rồi ném?” Diệp Khung trêu chọc một câu, cũng không so đo với cô, đàn ông giải quyết dục vọng xong nói chuyện hết sức dễ chịu, không chạm đến ranh giới cuối cùng thì mọi chuyện đều có thể nhin.

“Dĩ nhiên không phải, anh cũng không tệ lắm, có thể dùng lại lần sau.” Triệu Thanh cười duyên vỗ vỗ mặt của Diệp Khung, đưa tay gỡ xuống cái bao cao su ra cho Diệp Khung

Cân nhắc một lát, trên mặt hài hước “Anh Diệp thật đúng là ngoan ngoan chịu ghen.”

“Em chịu thì anh không cần ghen.” Diệp Khung cười đáp lại cô một câu, trong mắt so với bình thường nhu hòa hơn rất nhiều.

Anh thích tính tình dám nói dám làm như Triệu Thanh Uyên. Hơn nữa Triệu Thanh Uyên ở trên giường hết sức phóng đảng, kiểu gì dạng nào cũng dám nếm thử không hề xấu hổ khiến Diệp Khung đối với những cô gái thẹn thùng mất đi hứng thú. Từ khi bắt đầu biết Triệu Thanh Uyên thì anh không đi tìm những cô gái khác.

Triệu Thanh Uyên im lặng không lên tiếng liếc anh một cái. Cô mới vừa kết thúc một cuộc hoan ái nên ý vị trong mắt vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cái nhìn này quả thật vô cùng quyến rũ làm hạ thân Diệp Khung lại rục rịch góc đầu dậy.

Song khi thấy vết máu trên ga giường thì trong lòng thế nhưng lại dậy lên sự thương tiếc xưa nay chưa thấy, không tiếp tục đè Triệu Thanh Uyên

xuống, ngược lại bắt lấy mấy đầu ngón tay của cô, vừa cầm chơi vừa giống như không để ý nói: “Đi với anh nhé?”

Triệu Thanh Uyển sừng sốt một lát, ngay sau đó cười rồi đứng dậy “Diệp Khung, anh thôi đi. Mặc dù dung mạo anh không tệ, phương diện kia cũng không tồi, nhưng là. . . . .”

Cô dừng một lát rồi thu hồi nụ cười trên mặt, giọng nói rất nhẹ nhưng lại như là một cây chùy nặng trĩch hung hăng gõ vào trong lòng Diệp Khung “Anh có tiền sao? Cho dù có, anh có bao nhiêu? Đủ nuôi em sao?”

Nói xong, cô im lặng đưa tay lên trên bàn cạnh đầu giường sờ soạng đốt một điếu thuốc ngậm trong miệng từ từ hút.

Diệp Khung ở bên cạnh nhìn cô, nhu hòa trong mắt tắt dần, thay vào đó là sát khí.

Tiền, đều là tiền.

Cha mẹ bởi vì không có tiền nên bỏ anh, em gái vì phải kiếm tiền mà bị người ta hại, Triệu Thanh Uyển bởi vì mình không có tiền mà không đi theo mình. . . . .

Khóe môi Diệp Khung nhếch lên tạo thành một đường cong lạnh lùng. Trong mắt lóe ra ánh sáng quý dị, chờ xem, mình chẳng mấy chốc sẽ thoát khỏi khốn cảnh như thế này.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kéo Lên Giường

Kỷ Lâm kể từ sau khi nói yêu đương thì trên mặt lúc nào cũng không ngừng cười. Anh vốn thích ồn ào, bây giờ lại càng thêm hoạt bát, cả ngày chỉ mong đợi tới chủ nhật để đi chơi với Diệp Chi.

Nhưng ngàn trông mong vạn trông mong, thật vất vả mới đến chủ nhật thì Diệp Chi lại không đồng ý đi chơi với anh. Cũng không phải là Diệp Chi không muốn nhưng cô gần đây có rất nhiều việc, cũng đã ký với biên tập của Mạnh Trường Thụy về việc viết truyện, hợp đồng cũng đã định nhưng trước mắt còn có mấy chỗ cần thay đổi.

Bình thường cô không có thời giờ làm cái này, chỉ có thể đợi chủ nhật để viết truyện. Nên chỉ khổ Kỷ Lâm.

Buổi chiều thứ bảy, anh nhú mặt ngồi ở trên võ đài, đang cầm một cái ipad rảnh rỗi vô websites xem lung tung. Bạch Kỳ mấy ngày nay đều không đến đây, bất luận Kỷ Lâm gọi thế nào cũng không nghe.

Kỷ Lâm đã sớm từ trong miệng Diệp Chi biết chuyện đêm hôm đó, trong lòng vẫn cố gắng tính toán, nhưng anh lại không hiểu tại sao mình lại nghĩ Bạch Kỳ là thùng rác, nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra đoạn trí nhớ đó.

Lần đầu tiên hạ mình nói xin lỗi với Bạch Kỳ, nhưng Bạch Kỳ đoán chừng thật sự đã ghét bỏ anh. Kỷ Lâm gọi năm lần, anh ta nhận một lần thì cũng đã không tệ rồi.

Hơn nữa nghe nói thời gian này Bạch Kỳ không uống rượu, nhìn thấy rượu thì buồn nôn. Đầu óc Kỳ Lâm rối loạn, cảm giác mình đã hại anh em, ngẫm lại tất cả đều do mình làm anh ta mắc chứng sợ rượu.

Nhưng mà anh cũng không để ý, từ nhỏ đến lớn anh và Bạch Kỳ giận dỗi nhau nhiều lắm, huống chi lần này anh cũng không phải cố ý cho nên muốn Bạch Kỳ nhanh chóng trở lại chỉ là vì đoàn trưởng Kỳ lại lười rồi, không muốn đi dạy nên muốn Bạch Kỳ lên dạy còn mình đi tìm Diệp Chi nói chuyện tình cảm.

Đáng tiếc hôm nay Bạch Kỳ là món nợ của anh, Kỳ Lâm chỉ có thể thở dài một mình ở võ đường.

Đang nhàm chán thì Kỳ Lâm chợt nhớ tới tiểu thuyết của Diệp Chi. Vội vàng hào hứng mở ra thì mới phát hiện ra Diệp Chi đã đăng chương mới rất nhiều.

Anh đối với loại tiểu thuyết này một chút hứng thú cũng không có, nhưng là Diệp Chi viết nên không giống nhau, dù nhắm mắt anh cũng muốn đọc vài chữ.

Hơn nữa anh cũng không quên, lần trước anh bình luận phía dưới thì sau đó Diệp Chi chẳng những hồi đáp lại mình mà còn đồng ý làm bạn gái của anh.

Kỳ Lâm nhanh chóng đọc sơ qua chương mới đăng một lần, rồi cười nhẹ một tiếng, ngón tay thật nhanh ở trên màn hình điểm tới điểm lui, rốt cuộc gửi một bình luận:

Mộc Hữu Chi: Tình tiết tác giả viết không tệ, thôi thúc người khác rơi lệ chính là tả H. . . . . Ha ha, mình đọc liền cười. Nói cho bạn biết cái tư thế kia làm sao căn được móng, không tin tác giả tìm người thử một lần.

Nhà 1: Mẹ nó. Các chị em mau tới xem. Đứa thiếu não lần trước lại tới. Ha ha, thớt với Kỳ Thủ Đại Nhân có thù oán sao? Có bản lãnh thì xưng tên ra.

Nhà 2: Xin chào thiếu não, lại gặp lại thiếu não. Nam chính nhà chúng tôi có tài năng đặc biệt là có thể cắn được mông đó. Có bản lãnh thì thớt tới cắn tôi đi.

.....

Nhà 8: Ha ha ha, LZ vừa đọc đã biết thớt là xử nữ.

Kỳ Lâm không đoán được, bình luận của mình rất nhanh sẽ bị vô số chị em chen lấn hồi đáp. Lúc mới bắt đầu Kỳ Lâm còn vui vẻ đọc, cảm thấy những cô gái nhỏ này cũng rất thú vị, mọi người đều bảo vệ Chi Chi nhà bọn họ suýt chút nữa thì vượt qua anh.

Thế nhưng khi thấy nhà 8 hồi đáp, Kỳ Lâm nổi nóng.

Anh không phải là xử nữ, dĩ nhiên cũng không phải là xử nam. Nhưng không biết vì sao anh vừa nhìn thấy hồi đáp này lại cảm thấy chột dạ.

Kỳ Lâm đóng ipad lại, đầu ngón tay ở trên võ đường vẽ tới vẽ lui, anh nhưng thật ra rất có kinh nghiệm, một đêm có thể làm nhiều lần. Nhưng không có cơ hội thi triển.

A? Cơ hội. Nghĩ tới đây, ánh mắt Kỳ Lâm sáng lên, trong mắt bắn ra vô số ánh sáng nóng bỏng, cái gọi là núi không tới tìm ta thì ta đi tìm núi. Khà khà, Kỳ Lâm cười bí ối không chút do dự đóng cửa võ đường chạy nhanh như làn khói đi đến nhà Diệp Chi.

Thành phố C gần đây mỗi ngày đều có gió lớn, hôm nay may mắn thời tiết tốt, ba Diệp và mẹ Diệp sáng sớm đã dẫn Hoàn Tử đi chơi, trước đó vài

ngày Hoàn Tử thích chèo thuyền, Diệp Chi đoán chừng bọn họ đã đi đến công viên rồi.

Cô cũng muốn đi theo nhưng lại bị biên tập thông báo thay đổi nội dung truyện, chỉ có thể cố gắng quyết tâm không nhìn đôi mắt nhỏ mong đợi của con trai, ở nhà.

Lúc thay đổi nội dung truyện thì tranh thủ xem bình luận, kết quả liếc mắt thấy có bình luận mới.

Lại là người đó, Diệp Chi hơi kinh ngạc, cô sợ dĩ đối với ID này nhớ rõ như vậy là bởi vì trong tên ID này có chữ Chi giống tên cô, nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều, có lẽ người đó là dựa vào câu thơ “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi” để lấy tên, đối với mình không hề có nửa điểm quan hệ.

Người này thật ra cũng thú vị, tổng cộng chỉ bình luận hai lần, nhưng lần nào cũng bới móc. Diệp Chi nở nụ cười, lần này cô không có trả lời, cô cảm thấy phía sau ID này thật ra là một người trẻ con nhưng cho rằng cái gì mình cũng hiểu biết.

Cô đã làm mẹ rồi sao có thể so đo với trẻ con được nên không quan tâm bình luận này, ngược lại nhìn xuống những bình luận bên dưới.

Nhưng trong lòng lại nhớ lại buổi tối sáu năm trước, giống như. . . . . Sau lưng quả thật không có cách nào cản được mộng. Khi nhận thấy được mình đang suy nghĩ gì, Diệp Chi mặt đỏ vội vàng lắc đầu mang ý niệm trong đầu hết ra. Bây giờ cô đã có bạn trai mà còn nghĩ đến chuyện ngày đó cũng có chút không phải với anh.

Lúc chuông cửa vang lên, Diệp Chi còn tưởng rằng ba mẹ mình về, còn suy nghĩ tại sao lần này bọn họ lại về sớm như vậy, kết quả vừa mở cửa đã thấy gương mặt tuần tú của Kỷ Lâm.

“Chi Chi.” Kỷ Lâm nhanh chóng nhìn lướt qua phòng khách nhà cô, không thấy ba Diệp hay mẹ Diệp, lập tức nắm thời cơ nhào tới ôm Diệp Chi “Nhớ em quá.”

Hai người chỉ mới xác định mối quan hệ gần một tuần lễ, Kỷ Lâm lại không tìm được cơ hội thân mật, đúng lúc nhìn trong nhà không có ai liền lớn gan cúi đầu đặt lên môi Diệp Chi một cái hôn.

Diệp Chi vốn định giãy giụa lại thấy anh nhắm hai mắt, lông mi thật dài khẽ run, bộ dáng hết sức nghiêm túc rồi cuộc không thể làm gì khác hơn là khẽ mở miệng phối hợp động tác với anh.

Hai người đều là tay mơ, qua thời gian thật dài nhưng không tìm được mấu chốt chỉ có hai hàm răng va va chạm chạm. Trong lòng Kỷ Lâm bối rối chỉ sợ Diệp Chi bị đau nên động tác chỉ nhẹ nhàng làm cho Diệp Chi thấy nhột nên cô đẩy Kỷ Lâm ra cười cười.

Đoàn trưởng Kỷ cảm giác tôn nghiêm của đàn ông bị khiêu chiến, lần đầu tiên dùng thủ đoạn mạnh mẽ ôm Diệp Chi vào phòng ngủ đè xuống giường hôn tới tấp.

Bị đàn ông đè hôn môi với đứng hôn môi là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau, cảm giác mãnh liệt hơn. Diệp Chi chỉ cảm thấy Kỷ Lâm muốn nuốt hết hơi thở của mình, cô bị áp bức đến không thở nổi nhưng lại hơi thích loại này mạnh bạo này của anh. Thậm chí còn ôm cổ của Kỷ Lâm thỉnh thoảng đáp lại mấy cái, tiếng thở dốc của Kỷ Lâm càng ngày càng dồn dập, lửa dục như sóng triều trong nháy mắt dâng lên.

Đây là lần đầu tiên Diệp Chi hôn một người đàn ông thời gian dài như vậy, cảm giác rất tốt nên vô cùng nhập tâm, cho tới khi phát hiện điều không ổn đã quá trễ.

“Anh, đứng lên cho em.” Diệp Chi mắc cỡ, tay cũng không biết để vào đâu. Cảm giác thấy thứ chống đỡ giữa hai đùi đã quá căng cứng rồi, cô

muốn không chú ý cũng khó khăn.

“Diệp Chi, Diệp Chi . . . . .” Giọng Kỷ Lâm khàn khàn gọi tên Diệp Chi, tiếng thở dốc nặng nề hơn, anh cúi đầu liếm liếm lỗ tai Diệp Chi, bàn tay linh hoạt chui vào trong quần áo Diệp Chi bắt được chính xác khối mềm mại kia.

“Kỷ.....Kỷ Lâm.” Vòng eo Diệp Chi mềm nhũn thiếu chút nữa không cự tuyệt được phản ứng của bản năng, nhưng cô phản ứng kịp mở to hai mắt tức giận trừng mắt với Kỷ Lâm, liều mạng lấy tay anh ra “Lấy ra đi. Như vậy không được.”

“Thế nào lại không được?” Kỷ Lâm cười, làn môi nóng bỏng theo đường cong gương mặt đẹp đẽ của cô đi xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh tinh xảo mà xinh đẹp hung hăng mút, tiếp tục nói: “Chi Chi, em xem, anh đã nhịn muốn nghẹn chết rồi, em. . . . .”

Lời anh còn chưa nói hết đã cảm thấy da đầu đau nhói, một giây sau bị Diệp Chi nắm tóc đẩy sang một bên.

Gò má của Diệp Chi còn mang theo màu đỏ hồng nhàn nhạt, nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng “Kỷ Lâm, có phải cảm giác phụ nữ đã có con không đáng giá hay không? Nên có thể tùy tiện lôi kéo lên giường phải không?”

“Dĩ nhiên không phải.” Cái mũ này chụp cho anh cũng quá lớn rồi. Kỷ Lâm không đoái hoài tới phần thân dưới đang sưng lên đau đớn, vội vàng đến bên Diệp Chi giải thích “Làm sao em lại nghĩ như vậy?”

Diệp Chi sửa sang lại quần áo xốc xếch, khép hờ mắt, gò má hơi lạnh nhạt “Vậy anh, anh tại sao lại kéo em lên giường?”

Cô vốn cho là anh chỉ hôn thôi nên hết sức phối hợp, ai biết anh lại muốn tiến thêm một bước. Như vậy Diệp Chi bất luận thế nào cũng không

chấp nhận, bọn họ chỉ mới lui tới chưa tới một tuần lễ, Kỳ Lâm đã muốn lên giường, giỡn sao.

Diệp Chi khiếp sợ lại bắt đầu suy nghĩ nhiều, do lần đầu tiên cô nói yêu đương, hay vì làm bà mẹ đơn thân lâu ngày nên nhạy cảm, có lúc khó tránh khỏi sẽ để tâm vào những chuyện vụn vặt, cảm thấy Kỳ Lâm không tôn trọng cô.

“Anh thích em.” Kỳ Lâm trả lời bình thản, không hề ngại ngùng.

Anh không phải là người quan hệ nam nữ bừa bãi, cũng không tùy tiện cùng cô gái lạ lên giường, Diệp Chi là người đầu tiên anh thích đến nỗi hận không thể xách cô gái này về nhà nên anh tự nhiên sẽ đối với cô có dự vọng. Muốn cùng cô lên giường làm chuyện thân mật đây không phải là chuyện thường tình sao? Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Suy nghĩ của đàn ông và suy nghĩ của phụ nữ cho tới bây giờ đều không cùng trên một trục hoành, hai người liếc mắt nhìn nhau, dần dần cũng hiểu ý tứ của đối phương.

Kỳ Lâm thở dài, cánh tay dài duỗi một cái, kéo Diệp Chi vào trong ngực, cầm đặt trên bả vai gầy yếu của cô, nhận thấy cơ thể cô cứng ngắt thì vội vàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô, tỏ vẻ trấn an “Là anh sai, anh không suy nghĩ đến cảm thụ của em, về sau anh sẽ chú ý.”

Anh vừa nói xong thì Diệp Chi cũng cảm thấy hết sức áy náy, cọ cọ vào lồng ngực nở nang của anh nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, do em suy nghĩ nhiều.”

“Không có chuyện gì.” Kỳ Lâm thản nhiên cười, mặc dù dự vọng không thể hạ xuống nhưng trong lòng lại ấm áp, Diệp Chi nhà anh là một cô gái thấu tình đạt lý.

Hai người không làm gì nữa, cứ ôm nhau như vậy giống như hai con thú nhỏ tâm ý tương thông.

Một hồi lâu, Kỳ Lâm mở miệng nói: “Chi Chi, em. . . . . có thể nói cho anh một chút về ba của Hoàn Tử hay không, anh ta là người như thế nào?” Chuyện này đã đè ở trong lòng anh thật lâu, càng muốn không quan tâm thì lại càng để ý.

Người đàn ông kia thế nhưng có thể để cho Diệp Chi còn nhỏ tuổi đã cam tâm sinh con cho anh, như vậy Diệp Chi có phải rất yêu anh ta hay không? Ghen tỵ giống như là một ngọn lửa nho nhỏ, lúc bắt đầu còn yếu ớt đã từ từ ở trong thiêu đốt tim của anh, cắn nuốt lý trí của anh, cho đến bây giờ đã lớn thành ngọn lửa hùng hực.

Nghe được lời của Kỳ Lâm, Diệp Chi trầm mặc thật lâu, lúc Kỳ Lâm cho là cô sẽ không trả lời thì Diệp Chi chợt mở miệng.

“Em cũng không biết.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong con người tràn ngập sự bi ai “Thật sự không biết.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sự Việc Bại Lộ

Editor: Băng LQĐ

Đáy lòng Kỳ Lâm run lên, cánh tay nắm lại ôm Diệp Chi thật chặt “Nói cho anh nghe một chút thôi.” Dừng một lát, giống như nghiêm túc lại như đùa giỡn nói “Tránh cho anh phải lo lắng.”

Anh cũng không nói láo, nào chỉ lo lắng, quả thực là vô cùng lo lắng. Kỳ Lâm nhìn ngoài mặt thì cực kỳ ngông nghênh phóng khoáng nhưng trên thực tế trong lòng lại cất giấu suy nghĩ nhiều hơn so với bất cứ ai khác.

Anh từ lâu đã rất muốn biết về ba của Hoàn Tử nhưng sợ hỏi xong lại chọc Diệp Chi mất hứng nên vẫn dằn xuống đáy lòng để thừa cơ hành động.

Nhưng hôm nay lúc hai người ở trên giường triền miên một hồi, lại vừa khéo giải quyết hiểu lầm, không khí vừa đúng. Kỳ Lâm lòng vòng giả bộ lơ đãng đưa ra đề tài này nhưng cũng thuận tiện mượn câu chuyện để tiết lộ lo lắng trong lòng mình cho Diệp Chi, để cho cô dù muốn nổi giận thì cũng không thể phát ra hết trên người anh được.

Kỳ Lâm tính toán mọi chuyện thật tốt, cảm thấy không có sơ suất gì nên nghiêng tai nghiêm túc lắng nghe cô kể chuyện, vốn cho là có thể nghe được phần nộ của cô, đau lòng của cô. Ai biết cô thế nhưng lại dùng câu mở đầu như vậy.

Kỳ Lâm ngạc nhiên nhưng cũng không chen vào nói, chỉ lẳng lẳng chờ cô kể tiếp.

“Kỷ Lâm, ngoại trừ người nhà em ra thì chuyện này em cũng chưa từng nói với ai.” Diệp Chi nuốt nước miếng, vẻ mặt có vẻ hết sức bối rối, cô vòng quanh tay sau lưng của Kỷ Lâm thật chặt, giọng nói hơi run run “Em không biết anh sẽ nghĩ sao về em, nhưng em, em thật sự . . . . . Tóm lại, em không phải là loại phụ nữ tùy tiện.”

“Anh biết, anh biết.” Kỷ Lâm đưa tay vỗ nhẹ nhàng phía sau lưng của cô, an ủi: “Em không cần sợ, cái gì cũng đã qua rồi, anh còn mong em sẽ sống với anh cả đời, khi nào coi thường em chứ.”

Anh yêu thương vuốt ve tóc đen như tơ lụa lạnh lẽo của Diệp Chi, khích lệ nói: “Nói đi, không cần đè nén ở trong lòng.”

Diệp Chi im lặng trầm mặc, hiển nhiên là đang kịch liệt đấu tranh trong lòng, một hồi lâu mới khó khăn mở miệng nói: “Chuyện đó hoàn toàn là ngoài ý muốn.”

Kỷ Lâm gật đầu, ngừng thở chờ cô nói đoạn sau, không biết thế nào, thậm chí tim đập rộn lên, ngay cả thần kinh cũng buộc thật chặt, sợ mình nghe không rõ.

Đối với người thiếu chút nữa thành chồng của Diệp, lòng Kỷ Lâm cảnh giác vô cùng cao.

“Thật ra thì hai chúng em căn bản cũng không. . . . .” Diệp Chi nhắm lại mắt, rớt cuộc phun ra mẩu chốt câu nói, nhưng hai chữ phía sau còn chưa nói ra ngoài, thì nghe tiếng động mở cửa rồi bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của mẹ Diệp “A, Chi Chi ở nhà? Còn có đôi giày này, chẳng lẽ là của Tiểu Kỷ sao?”

Ba mẹ dẫn Hoàn Tử về. Diệp Chi chột giật mình vội vàng đưa tay đẩy Kỷ Lâm ra, sửa lại quần áo xốc xếch rồi mở cửa đi ra ngoài.

Kỷ Lâm ở trong phòng ngủ ảo não nện lên tấm nệm một cái. Anh thiếu chút nữa là có thể nghe được quá khứ của Diệp Chi rồi, không thể nghĩ đến bị gián đoạn như vậy.

Thôi, còn nhiều cơ hội, dù sao hiện tại Diệp Chi đã là bạn gái của anh, còn bây giờ, Kỷ Lâm từ trên giường đứng lên, mắt nhỏ dài hơi hít lấy lòng cha mẹ vợ mới là quan trọng nhất.

Mẹ Diệp mắt tinh, liếc thấy Kỷ Lâm từ trong phòng Diệp Chi đi ra, đột nhiên cười híp mắt ngoắc ngoắc anh “Tiểu Kỷ, lại đây ăn nho, dì đã rửa sạch sẽ rồi, ngọt lắm.”

Mẹ Diệp đang ở trạng thái muốn đóng gói con gái vứt cho chàng trai đầy hứa hẹn này. Mấy ngày trước từ trong miệng Diệp Chi bà đã biết con gái và Kỷ Lâm đang có quan hệ, nên thái độ đối với Kỷ Lâm hết sức hòa ái thân thiết, chỉ thiếu thay Diệp Chi cầu hôn thôi.

Làm mẹ cũng hi vọng con của mình có thể sống thật tốt. Qua nhiều năm như vậy, mẹ Diệp vẫn nhìn con gái ngậm đắng nuốt cay một thân một mình nuôi nấng Hoàn Tử, trong lòng đau lòng không tả siết, mỗi ngày đều mong đợi Diệp Chi có thể gặp được một đàn ông tốt để con gái không cần phải khổ cực như vậy nữa.

Bà vốn cho là Mạnh Trường Thụy có thể trở thành con rể của mình nhưng không ngờ quanh đi quẩn lại giữa chừng xuất hiện một Kỷ Lâm chặn ngang đường.

Bà quan sát Kỷ Lâm rất lâu, bắt đầu chỉ là có cảm tình, kết quả càng nhìn càng thích, trong lòng đã sớm cho rằng người này con rể nên cũng không xem Kỷ Lâm là người ngoài.

Thật ra thì cũng không trách trong lòng mẹ Diệp nhanh chóng nghiêng về Kỷ Lâm được. Kỷ Lâm rất đẹp trai, miệng lưỡi ngọt ngào, còn có thể ra

sức vì trăm họ như vậy(*ý nói anh làm bộ đội là bán sức vì nhân dân), có người mẹ nào không thích.

Nhìn lại Mạnh Trường Thụy thì mặc dù đẹp trai không kém, đối với Diệp Chi cũng rất tốt, tính tình cũng tốt, nhưng sau khi tốt nghiệp thạc sĩ chỉ ở trong nhà sáng tác, lâu ngày không tiếp xúc với xã hội, xử sự khó tránh khỏi không đủ khôn khéo.

Ngày trước không có Kỷ Lâm để so sánh nên không nhìn ra cái gì. Bây giờ có Kỷ Lâm nên mẹ Diệp lập tức phát hiện ở giữa hai người này có sự khác biệt khổng lồ, nên lòng cũng nghiêng lệch đi.

“Cám ơn dì.” Kỷ Lâm ngồi xuống ở bên cạnh mẹ Diệp, không hề khách khí cầm một quả nho lên bỏ vào trong miệng, mắt sáng lên khen “Thật ngọt.”

Nói xong, tay chân lanh lẹ lột một quả nho, đưa tới trước mặt mẹ Diệp “Dì, dì cũng ăn đi.”

“Được, được.” Mẹ Diệp cười cười nhận lấy quả nho Kỷ Lâm đã bóc sạch sẽ “Đứa bé này thật ngoan, về sau cần phải đến đây chơi nhiều hơn nữa.”

“Nhất định ạ.” Kỷ Lâm không ngừng gật đầu.

Hai người kia nói chuyện hết sức vui vẻ, còn trong phòng rửa tay Diệp Chi đang vừa rửa tay cho Hoàn Tử, vừa nói: “Hôm nay chơi vui vẻ không?”

Hoàn Tử do dự một lát, rồi gật đầu “Bà ngoại dẫn con đi ngắm cây bạch quả, vàng vàng.”

Cây bạch quả ở thành phố C vô cùng nổi tiếng, vừa đến mùa thu thì cây bạch quả trong công viên giống như trong một đêm bị hắt thuốc màu

lên, là cây trong nháy mắt từ màu xanh chuyển thành vàng, phiến lá vàng hình quạt vô cùng thuần khiết, nhìn xa xa rất chói mắt giống như là vô số cây bằng vàng kim.

“Ngoan.” Diệp Chi vuốt vuốt đầu con trai, dùng khăn lông lau sạch sẽ tay nhỏ bé của cậu, lúc này mới nói: “Chờ mẹ có thời gian sẽ dẫn con đi.”

Cô vừa nói xong chỉ thấy Hoàn Tử ngược mắt nhìn cô, con người nhỏ dài đen nhánh mang theo chút cầu khẩn “Mẹ, ông ngoại cho... mua cho con quả bóng đá.”

“Hả?” Diệp Chi không hiểu ý tứ của cậu, chỉ cười nói: “Thật, thì ra hôm nay Hoàn Tử còn có quà nữa.”

Hoàn Tử mấp máy môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhón nhón, khó khăn mở miệng nói “Mẹ, con...con không biết đá bóng. . . . .” Khuôn mặt nhỏ đã đỏ ửng lên.

Diệp Chi ngẩn ra, sau đó đã hiểu ý tứ của Hoàn Tử, con trai muốn mình đá banh với cậu. Nhưng. . . . . Mình không biết.

Nếu không thì cùng với cậu mò mẫm. Diệp Chi hơi khó xử, vừa nghĩ tới vận động đã cảm thấy trong lòng bỡ ngỡ.

Vừa lúc đó, Kỳ Lâm cầm một chùm nho đi tới, nhìn Diệp Chi và Hoàn Tử nói “Nói cái gì vậy, sao vẫn chưa ra?”

“Đá banh.” Hoàn Tử bối rối lắc lắc ngón tay, nhưng trên mặt lại là tràn đầy mong đợi, trong lòng Kỳ Lâm mềm nhũn quên mẹ cậu vẫn còn ở trước mắt, lập tức vỗ ngực nói “Hoàn Tử muốn đá banh? Tốt, huấn luyện viên dẫn cháu đi.”

“Thật?” Hoàn Tử vui mừng tròn xoe hai mắt.

“Dĩ nhiên. Huấn luyện viên có lừa gạt cháu bao giờ đâu.” Kỳ Lâm cầm chùm nho kín đáo đưa cho Diệp Chi, rồi ôm Hoàn Tử lên “Đi, đi đến sân đá banh của đại học C.”

Hoàn Tử dùng sức gạt đầu, nghiêng thân thể ôm quả bóng đang đặt ở trên má giặt vào trong lòng, mong đợi nhìn Diệp Chi “Mẹ có đi không?”

Kỳ Lâm nhìn Diệp Chi nháy nháy mắt, Diệp Chi sao lại không hiểu ý tứ của anh, vội vàng gạt đầu “Đi, mẹ cũng đi.”

Lúc này Hoàn Tử mới hài lòng vùi vào trong ngực Kỳ Lâm, hưng phấn bày ra món đồ chơi mới của cậu.

Đã sắp tối nên trên trận bóng đá cũng không có ai, chỉ có mấy nam sinh ở lại luyện tập sút gôn, Kỳ Lâm cởi quần áo ra làm một cái cầu môn đơn sơ, Hoàn Tử lấy ra quả bóng từ trong ngực “Hoàn Tử muốn làm thủ môn hay cầu thủ?”

“Cầu thủ.” Đứa bé trả lời vô cùng cao giọng.

“Được.” Kỳ Lâm nhẹ nhàng ném bóng cho Hoàn Tử “VẬY huấn luyện viên giữ cầu môn, mẹ làm trọng tài.”

Nói xong liền bày ra tư thế giữ môn, nhìn Hoàn Tử cười ha hả “Cực cưng.”

Hoàn Tử học Taekwondo hơn một tháng, sức lực so với ngày xưa cao hơn nhiều, nghe được Kỳ Lâm nói xong thì tranh thủ thả bóng ngay chân trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhí nhí, chọn một góc độ thật tốt, nâng chân ngăn lên, dùng hết toàn lực đá bóng về phía Kỳ Lâm.

Một chút sức kia Kỳ Lâm không để trong mắt, dễ dàng nhắc chân cản lại lăn lộn lên chụp lại quả bóng rồi vứt cho Hoàn Tử.

“Tiếp tục.”

Hoàn Tử rất quật cường, một lần không vào, không sao, đưa bé lần này đổi sang kiểu đá khác nhưng một lần cũng không qua được người, muốn dẫn bóng ra phía sau Kỷ Lâm.

Cơ thể nhỏ lại cứ nhếch mày bày ra một bộ dáng nghiêm túc, mang theo quả bóng như trắng đen xen kẽ, gập ghềnh chạy về phía trước, trong nháy mắt đã tiếp cận Kỷ Lâm.

Hai mắt anh tỏa sáng quả thật hận không thể lập tức ôm đứa nhỏ vào trong ngực hôn một cái, nựng khuôn mặt hồng hào trắng trẻo nhỏ bé này một cái.

Kỷ Lâm cười hắc hắc nhìn động tác chậm rì rì của Hoàn Tử, hay là mình không nhường cho cậu đá vào khung thành? Dù sao đứa nhỏ này cũng rất sĩ diện.

Nhưng nếu là mình nhường, Hoàn Tử có cảm giác mình rất bất tài thế hay không?

Lúc trong lòng đoàn trưởng Kỷ đang rối rắm thì Hoàn Tử ngừng lại ngay trước mặt Kỷ Lâm, đưa ra ngón tay nhỏ chỉ về nơi xa “Xem kìa. Chú Mạnh.” Mỗi lần huấn luyện viên thấy chú Mạnh, mặc kệ đang làm gì cũng sẽ xông tới đẩy chú Mạnh ra chỗ khác. Huấn luyện viên Kỷ nhất định sẽ chạy đi, như vậy mình là có thể dẫn bóng vào rồi.

Quả nhiên hai chữ chú Mạnh này được cậu dùng rất tốt, Kỷ Lâm nghe xong lời này lập tức nhìn theo ngón tay Hoàn Tử chỉ, giống như bình giám chua “Ở nơi nào? Mạnh Trường Thụy ở đâu?”

Hoàn Tử nhanh chóng thu tay lại, trên mặt khuôn mặt nhỏ lộ ra một nụ cười hả hê, thừa dịp Kỷ Lâm còn chưa lấy lại tinh thần, hì hục lách người dẫn bóng tới trước cầu môn, nhắc chân đá một cái.

Kỷ Lâm nghe được động tĩnh xoay đầu lại, lúc này mới giật mình. Đứa nhỏ này giống như đã thành tinh. Còn biết dùng chiêu này, Kỷ Lâm vỗ trán, từ nhỏ đã đen tối như vậy, không biết là giống người nào. Rõ ràng nhà Chi Chi rất đơn thuần mà.

Nhưng làm xiếc như vậy trước mặt anh không đáng kể, Kỷ Lâm nhếch môi, khẽ nhắc chân câu bóng đang bay đến “Hoàn Tử, cháu xem chú Kỷ. . . . .”

Còn chưa nói hết lời thì đã ngạc nhiên trợn to hai mắt, mắt không chớp nhìn cầu môn, chuyện này. . . . . Tại sao có thể như vậy?

Thì ra lúc Kỷ Lâm mới định giành bóng thì Hoàn Tử ngừng chân, nhưng nửa người trên bởi vì quán tính nên không dừng lại, té ngã ở trên đất, cậu thay thế quả bóng lăn thẳng vào cầu môn.

Sân đá banh của đại học C dùng tất cả đều là cỏ tự nhiên, Hoàn Tử lăn một vòng trên mặt đất nên trên đầu dính mấy cọng cỏ, ở trên đầu nhỏ run rẩy đung đưa.

Mà Hoàn Tử hình như còn chưa phản ứng kịp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vẫn còn như mê sảng, cậu ngồi ở trên cỏ ngơ ngác nhìn huấn luyện viên vô lương, quả thật đáng yêu đến chết.

Đoàn trưởng Kỷ bị hành động của cậu làm rung động đến tận tâm can, nhào qua ôm chặt Hoàn Tử vào trong ngực hung hăng hôn mấy cái. Giọng nói mang theo ý cười “Hoàn Tử đã đánh bại huấn luyện viên. Huấn luyện viên nhận thua.”

Hả? Hoàn Tử nháy nháy mắt, rốt cuộc đã hồi hồn lại , tại sao coi như cậu thắng? Chẳng lẽ mình đi vào trong cầu môn cũng coi là dẫn bóng sao?

Trong nháy mắt Hoàn Tử cảm thấy cửa chính của thế giới mới, không chút do dự đón nhận thắng lợi của mình, vui mừng chạy đến trước mặt

Diệp Chi nhận lời khen ngợi.

“Hoàn Tử thật giỏi.” Diệp Chi ngời chồm hồm xuống, cũng hôn lên trên gương mặt Hoàn Tử một cái “Đã đánh bại được huấn luyện viên.”

Hoàn Tử hả hê nhìn Kỳ Lâm, mắt nhỏ dài tỏa sáng lấp lánh, cậu quả nhiên là người đàn ông lợi hại nhất, so với huấn luyện viên còn lợi hại hơn.

Kỳ Lâm và Diệp Chi liếc mắt nhìn nhau cười hết sức vui vẻ. Nhưng bọn họ không biết chuyện này để lại ấn tượng hết sức sâu sắc với Hoàn Tử sau này. Cho tới khi trường tiểu học mở đại hội thể dục thể thao, trong trận đấu bóng đá thì đẩy một cầu thủ nhỏ dũng mãnh xông vào cầu môn đối phương, khi vọt vào thì vui mừng nhìn trọng tài công bố bàn thắng.

Dùng cặp mắt nhỏ dài nhìn trọng tài, hơn nữa hết sức nghiêm túc nói: chui vào cầu môn cũng coi như dẫn bóng vào. Mẹ cậu và huấn luyện viên Kỳ đều nói như vậy. Người nào khuyên cũng không nghe.

Trọng tài như muốn khóc, ai là người nhà đứa bé gấu này nhận về nhà được không? Ông đã làm thầy dạy thể dục nhiều năm, lần đầu tiên bị một đứa bé tiểu học nói không hiểu quy tắc của bóng đá.

Lúc ba người rời khỏi trường đại học C, Kỳ Lâm không chịu về nhà mà muốn ăn cơm tối ở nhà họ Diệp. Diệp Chi suy nghĩ một lát rồi đi theo anh, dù sao bây giờ cha mẹ cũng biết chuyện của hai bọn họ rồi, ăn một bữa cơm thì tính là gì.

“Kỳ Lâm, em không mang điện thoại di động, anh xem mấy giờ rồi, em muốn đến Thánh Sĩ mua bánh trung thu.”

Đi được nửa đường Diệp Chi mới nhớ tới công ty cô làm lễ hội trung thu và cử cô mang bánh trung thu Thánh Sĩ nên dừng bước hỏi một câu.

“Hơn sáu giờ, còn kịp không?” Kỳ Lâm lấy điện thoại di động ra nhìn rồi hỏi.

“Không kịp rồi.” Diệp Chi thở dài “Thôi, ngày mai em mua.”

“Không có việc gì, em lên trước đi. Anh mua rồi mang đến cho em.” Kỳ Lâm vừa mở web vừa nói.

“Không cần.” Diệp Chi vội vàng khoát tay “Em không vội, em. . . . .”

Cô còn chưa nói hết đã bị giọng nói oang oang của Kỳ Lâm cắt đứt, Kỳ Lâm giống như là mèo bị dẫm đuôi, lông cả người cũng dựng ngược lên “Mẹ nó, đứa nhỏ Mạnh Trường Thụy này. Anh ta lại dám ở trên web của em thổ lộ. Đây quả thực là khiêu khích trắng trợn mà.”

“Anh nói cái gì?” Diệp Chi kinh hãi, trong lòng lại cảm thấy khả năng không cao, trước đó vài ngày cô có nói với Mạnh Trường Thụy về chuyện trên web của cô, nhưng đến nay cũng không thấy cái gì, hơn nữa lấy tính tình của Mạnh Trường Thụy thì cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy? Nhưng. . . . .

“Làm sao anh biết?”

“Anh thấy. Phía dưới trả lời cũng cả ngàn bình luận rồi.” Kỳ Lâm tức giận giơ chân cũng quên che giấu, đưa điện thoại di động đưa tới trước mặt Diệp Chi, chỉ vào một bình luận trong web nói: “Em xem. Ở chỗ này. Đclmm. Con cọp không phát uy tuông anh là mèo bệnh. Lại dám đào góc tường nhà anh.”

Diệp Chi nghiêng đầu nhìn sang, không ngờ lập tức ánh mắt bị hấp dẫn không phải là bình luận của Mạnh Trường Thụy mà là ID của Kỳ Lâm.

Cô hơi hơi híp mắt, giọng nói rất nhẹ nhưng khi Kỳ Lâm nghe thì rợn cả tóc gáy.

Cô nói “Tên ID của anh là Mộc Hữu Chi?”

Tay Kỳ Lâm run lên, trong đầu chỉ còn sót hai chữ: Tiêu rồi.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nước Chảy Thành Sông

Editor: Băng LQĐ

Đã tự Webtruyen.com

“Ha ha, em nhìn lầm rồi, anh không biết em đang nói gì.” Kỷ Lâm nhanh tay lấy lại điện thoại di động, ngửa mặt nhìn trời giả bộ ngu.

“Kỷ Lâm.” Diệp Chi hơi cao giọng, cô từng bước tiến lên phía trước, gần sát mặt của Kỷ Lâm, híp mắt nhìn anh “Đừng giả bộ với em. Khá lắm Mộc Hữu Chi. Em còn tưởng đó là một cô bé nào không hiểu chuyện, thật là không ngờ đến.....”

“Ha ha ha.....” Kỷ Lâm cười gượng, con người xoay vài vòng rồi luống cuống đổi đề tài “Này Mạnh Trường Thụy đó, anh ta thế nhưng lại giống trống khua chiêng thổ lộ với em như vậy. Quả thật muốn đổi đầu với anh.”

“Anh thành thật trả lời cho em.” Diệp Chi giơ tay ra hung hăng nhéo lỗ tai Kỷ Lâm, cắn răng nghiêng lợi chất vấn.

Hai người cách nhau rất gần, lúc nói chuyện hơi thở của Diệp Chi thỉnh thoảng lướt qua cổ Kỷ Lâm, Kỷ Lâm chỉ cảm thấy bị hơi thở của cô đụng chạm nên cổ có cảm giác ngứa ngáy rồi sau đó có chút tê dại muốn lui về phía sau nhưng rốt cuộc không lui được, cứ ngây người đứng yên tại chỗ hưởng thụ một cách đau khổ.

“Anh, đó là do em gái của anh dùng ID của anh để đọc truyện của em. Cái gì cũng đều là do con bé làm, không quan hệ với anh. Anh cái gì cũng không biết.”

Đoàn trưởng Kỷ lúng túng hốt hoảng thậm chí nói dối cũng không lưu loát rồi, nói xong những lời này giống như giấu đầu lòi đuôi.

“Anh cho là em ngu sao?” Tay Diệp Chi dùng thêm sức nhéo lỗ tai của Kỷ Lâm, nhìn anh đau nhe răng trợn mắt mới cảm thấy uất ức trong lòng giảm bớt “Em viết đoạn tình cảm cứng nhắc? Đoạn H thật buồn cười? Hả?”

“Anh sai rồi.” Kỷ Lâm biết lần này chạy không được nên vội vàng thu lại tất cả lời giải thích trong đầu, đành hoàng cúi đầu. Là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà lỗ tai còn bị nhéo đỏ ửng lên, ồm ồm nói: “Chi Chi, em tha cho anh đi.”

Sau cùng thấy Diệp Chi không có phản ứng, lại thêm một câu “Nếu không phạt anh về sau mỗi ngày đều phải bưng trà rót nước cho em, đưa đón em đi làm?”

Kỷ Lâm tính toán, nếu Diệp Chi đồng ý thì Kỷ Lâm sẽ lập tức thuận buồm xuôi gió mang Diệp Chi về nhà với anh rồi.

Nhưng Diệp Chi không mắc bẫy của anh. Chỉ thả tay ra hừ lạnh “Kỷ Lâm, em thật đúng là coi thường anh rồi.”

Nói xong một câu rồi dặt tay Hoàn Tử xoay người rời đi.

Kỷ Lâm sao có thể để cho cô đi không minh bạch như vậy chứ, vội vàng đuổi theo ngăn Diệp Chi lại, trên trán cũng chảy một tầng mồ hôi hột “Chi Chi, anh không hề ác ý, em xem, mỗi bình luận của anh cũng chỉ là đề ra ý kiến tốt mà.”

Diệp Chi không để ý tới anh, làm mặt lạnh đi thẳng vào nhà mình. Thật ra thì cô cũng không tức giận, nhưng không thể tưởng tượng nổi, rất khó tiếp nhận từ cô bé nhỏ ‘Mộc Hữu Chi’ lại chuyển thành một người đàn ông cao lớn.

Nhưng nhìn bộ dáng sốt ruột giải thích của Kỷ Lâm thì trong lòng dâng lên một ác ý để cho anh sốt ruột chết đi, ai bảo anh nói cô viết không hay, hại cô đau lòng lâu như vậy, còn phải tìm sách chuyên môn để đọc nữa.

Nên anh đáng bị lừa.

“Mẹ, huấn luyện viên Kỷ. . . . .” Hoàn Tử ngoan ngoãn đi theo mẹ về phía trước, nhưng ánh mắt vẫn dính vào Kỷ Lâm đang theo phía sau, muốn nói lại thôi.

“Huấn luyện viên Kỷ nói láo lừa gạt mẹ, nhưng mẹ rất thông minh, khám phá ra lời nói dối của huấn luyện viên Kỷ cho nên huấn luyện viên Kỷ mới có bộ dáng này.”

Diệp Chi chỉ chỉ Kỷ Lâm bên cạnh đang sốt ruột muốn giơ chân, dạy dỗ con trai nói: “Hoàn Tử về sau ngàn vạn lần cũng không thể nói láo, biết không? Nếu không sẽ giống như huấn luyện viên Kỷ bây giờ vậy.” Dừng một lát lại thêm một câu “Nhảy lên nhảy xuống giống như con khi.”

Hoàn Tử rối rắm gạt đầu, cậu không muốn giống khi nên cậu sẽ không nói dối. Nhưng huấn luyện viên Kỷ và cậu là người cùng thuyền, bạn bè gặp khó khăn cậu không phải nên ra tay giúp đỡ sao?

Hoàn Tử xoay đầu nháy mắt với Kỷ Lâm rồi làm bộ mặt nghiêm túc nhìn mẹ, do dự một lát nhưng rốt cuộc vẫn nói “Mẹ, mẹ tha thứ cho huấn luyện viên Kỷ một lần thôi.”

Ngoan. Huấn luyện viên lần sau sẽ dẫn cháu đi ăn KFC. Kỳ Lâm lặng lẽ nhìn Hoàn Tử nháy nháy mắt, bảo đảm trong im lặng.

Diệp Chi ngẩn ra, dừng bước nhìn con trai, chỉ mới không bao lâu mà Kỳ Lâm đã thu mua con trai cô hoàn toàn.

Trong lòng của Diệp Chi giống như sụp đổ, không biết là cảm giác gì, rõ ràng ngày trước con trai luôn đứng về phía mình. Nhưng cô chưa kịp nói gì nữa thì Hoàn Tử đã tiếp tục nói: “Nếu không huấn luyện viên Kỳ sẽ khóc đó.”

Dừng một lát rồi cậu xoay qua nhìn Kỳ Lâm “Đúng không? Huấn luyện viên Kỳ.”

Kỳ Lâm như mắc nghẹn ở trong cổ, nuốt không trôi phun cũng không ra, mặt trắng càng ngày càng đỏ, cuối cùng vẫn quyết định bỏ qua tôn nghiêm.

Vợ bỏ chạy thì tôn nghiêm làm quái gì nữa. Cũng không thể ấm chăn cũng không thể sinh con cái.

“Đúng..... Đúng.” Kỳ Lâm phụ họa theo Hoàn Tử, sắc mặt kiên định “Anh sẽ..... Sẽ khóc.” Cuối cùng chữ khóc đó anh cũng cắn răng nặn ra, quả thật cắn răng nghiền lợi mùi vị thật khó tả.

Diệp Chi ngẩng đầu thường thức vẻ mặt đặc sắc của Kỳ Lâm, cảm thấy hành hạ anh đủ rồi mới ngao mạn gật đầu “Được rồi, coi như nể mặt mũi của Hoàn Tử nên em tạm thời tha cho anh, nhưng. . . . .”

“Về sau anh sẽ không làm chuyện như vậy nữa. Anh thề.” Không đợi Diệp Chi nói hết Kỳ Lâm đã nói liên tiếp.

“Em đợi biểu hiện của anh.” Diệp Chi liếc anh một cái nhưng khóe môi lại nhếch lên quyến rũ.

Hai người đưa Hoàn Tử về nhà, Kỷ Lâm lấy lý do giải quyết chuyện Mạnh Trường Thụy thổ lộ, lừa gạt Diệp Chi về nhà của cô trước.

“Anh ta quá kiêu ngạo rồi.” Kỷ Lâm tức giận mở cửa ra, vừa nghĩ tới bình luận của Mạnh Trường Thụy thì anh đã cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Kỷ Lâm lặng lẽ quan sát Mạnh Trường Thụy, ai ngờ hôm nay thành linh vừa mở web thì thấy bình luận kia làm anh trợn tròn hai mắt.

Tiêu Bất Ly Mạnh: Kỳ Lạc Vô Hối, anh yêu em.

Hơn nữa những bình luận phía dưới đều cổ vũ anh ta. Đây quả là khinh người quá đáng. Anh hôm nay nếu không cho anh ta biết thế nào là lễ độ thì coi như anh sống vô dụng hơn 30 năm.

“Anh ta không biết chuyện của chúng ta.” Diệp Chi đỏ mặt hổ thẹn. Mạnh Trường Thụy theo đuổi cô ba năm, cô một lần cũng không đáp lại, hôm nay làm sao cô có thể không biết xấu hổ, không tim không phổi gọi điện thoại nói cho anh biết mình đã có bạn trai được chứ.

Cô thầm cầu mong trong lòng kéo dài thêm mấy ngày, không ngờ Mạnh Trường Thụy làm chuyện náo động như vậy.

Ngón trỏ Kỷ Lâm điểm trên màn hình điện thoại di động thật nhanh, thừa dịp Diệp Chi không chú ý đến đã bình luận ngay bên cái của Mạnh Trường Thụy. Hơn nữa lần này Kỷ Lâm đã thông minh hơn, phòng ngừa Diệp Chi nhận ra ID của anh, nên anh đã nhanh chóng sửa lại tên khác.

Song Mộc Vi Lâm: Cám ơn đã yêu mến, người con gái của tôi thật là nổi tiếng.

Kỷ Lâm giao hoạt bình luận ngay ở đó, anh chẳng những bình luận ngay bên cạnh mà còn thuận tiện hạ bệ bình luận của Mạnh Trường Thụy.

Chỉ đơn giản mấy chữ nhưng lại giống như bỏ lửa vào đồng củi, nhất thời kích thích tất cả độc giả theo dõi.

Ca ca bất cấp cấp: Mẹ nó. Cao triều đến rồi. Xin thớt hãy xưng tên.

Phiêu dao đao tử: Cầu đại thần trở lại. Tình địch của anh xuất hiện rồi.

Phong Tiêu Tiêu Hề Dịch Thủy Hàn: Ngồi hóng kết quả, ngồi chờ Kỳ Lạc Vô Hối xuất hiện.

.....

Đến khi Diệp Chi lên thì xem bị mấy ngàn thông báo hù chết.

Vừa mở ra nhìn thì mặt đen thui. Vốn là đã rối loạn, Kỷ Lâm lại đã thêm một cái. Lần này làm thế nào kết thúc chuyện này đây?

Nhưng cô chưa kịp nghiêng đầu chất vấn Kỷ Lâm, thì điện thoại của Mạnh Trường Thụy đã gọi tới.

Giọng nói của anh hơi run rẩy, hiển nhiên là đè nén đến cực điểm, ngập ngừng hồi lâu mới khó khăn nói một câu “Em và Kỷ Lâm đang ở cùng một chỗ?”

Trong lòng Diệp Chi hơi khó chịu, nghĩ tới ba năm này Mạnh Trường Thụy đối với mình rất tốt, cảm thấy thật có lỗi với anh. Anh theo đuổi ba năm cuối cùng vẫn không đồng ý, ngược lại đồng ý với người đàn ông khác, nếu đổi lại là cô thì sợ rằng về sau sẽ không bao giờ liên lạc với người như vậy nữa.

“Vâng” Năm ngón tay của Diệp Chi nắm điện thoại thật chặt, đè nén chua xót trong lỗ mũi, nhắm mắt lại rồi từ trong cổ họng nặn ra một chữ vô

cùng khó khăn.

Mạnh Trường Thụy ở bên trầm mặc hồi lâu, Diệp Chi cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nghe anh thở hổn hển, trong mắt dần dần ướt.

Mặc kệ là trên mạng hay là đời thực, Mạnh Trường Thụy đều là bạn bè tốt nhất của cô, vậy mà hôm nay cô nói câu này, sợ rằng sau này làm bạn bè bình thường cũng không được.

Diệp Chi hít vào một cái, vừa định mở miệng nói xin lỗi với Mạnh Trường Thụy thì bên kia bỗng cúp điện thoại. Bên tai vang lên âm thanh ‘Tít tít’, Diệp Chi ngơ ngác nhìn điện thoại, nước mắt rớt cuộc vẫn không nhìn được rơi xuống.

“Đừng khóc.” Kỳ Lâm thở dài, ném điện thoại đi lau nước mắt cho Diệp Chi. Hiện tại trong lòng anh đã không thấy vui sướng vì thắng lợi, chỉ cảm thấy vừa chua vừa chát, vô cùng khó chịu.

Diệp Chi chưa từng vì anh mà rơi nước mắt, nhưng bây giờ ở trước mặt anh vì người đàn ông khác khóc, có thể biết ở trong lòng cô người đàn ông này có địa vị vô cùng cao.

Cõi đời này thứ dễ dàng đánh bại nhất là thời gian, không dễ dàng đánh bại cũng là thời gian. Mạnh Trường Thụy so với anh gặp cô sớm hơn ba năm, anh ghen ghét, không cam lòng, nhưng chỉ có thể yên lặng để ở trong lòng, cái gì cũng không thể nói ra.

Nhưng không sao, ngày trước chậm ba năm vậy thì anh sẽ dùng ba mươi năm sau đền bù. Đến khi anh già, tóc trắng bạc phơ, răng cô rụng hết, mặt mũi nhăn nheo.

Nhưng anh là chồng của cô, sống cùng cô ngủ cùng một chăn với cô, chết chôn cùng một huyệt. Mạnh Trường Thụy chỉ có thể là bạn bè, hơn nữa vĩnh viễn đều chỉ là bạn bè.

Anh không sợ, cô bây giờ là của anh, cho nên cả đời đều là của anh.

“Em khóc nữa anh sẽ ăn giấm chua đó.” Kỳ Lâm nhìn chăm chăm mặt của cô, giống như nghiêm túc lại như nói giỡn.

“Anh thật phiền.” Trong lòng Diệp Chi buồn bực hoảng loạn, nhớ tới anh vừa bình luận tất cả mọi chuyện trên web thì cảm thấy tức giận, mang tất cả hỏa khí phát trên người anh.

“Anh đừng đứng trước mặt em nói nữa. Phiền chết được.”

Kỳ Lâm sững sờ, sau đó trong mắt lửa giận dâng trào mãnh liệt, anh nắm thật chặt bả vai của cô, sắc mặt âm trầm lạnh như băng.

“Anh phiền? Không phải là do Mạnh Trường Thụy cúp điện thoại trước nên em không chịu nổi? Diệp Chi, anh mới phải bạn trai của em. Mạnh Trường Thụy là cái gì chứ.”

“Anh im đi.” Diệp Chi bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, lau hết nước mắt trên mặt, hung dữ nhìn chăm chăm Kỳ Lâm “Vừa mở miệng đã nói ra toàn chữ thô tục.”

“Miệng bản cũng là bạn trai em.” Kỳ Lâm hừ lạnh một tiếng, đưa tay nắm cằm của Diệp Chi, vẻ mặt lạnh lùng đen thui “Giờ sao? Muốn đổi ý? Đã muộn.” Nói xong cúi đầu cắn xé môi Diệp Chi.

Mấy lần trước hôn môi với Kỳ Lâm cảm giác rất vui vẻ, anh rất dịu dàng săn sóc, mỗi lần đều tỉ mỉ chăm sóc cảm giác của cô. Nhưng lần này anh lại thô bạo như muốn gặm cắn cánh môi mềm mại của cô. Diệp Chi thương lại vừa tức, làm thế nào cũng không tránh thoát trói buộc của Kỳ Lâm, bực mình nâng chân đạp thật mạnh vào chân của anh.

Kỳ Lâm đau nhói chặt chân mày, tay ôm Diệp Chi hơi thả ra, Diệp Chi nhân cơ hội này tránh thoát khỏi ngực của anh, giơ tay lấy túi của mình

muốn đi.

Tối nay trong lòng cô rất loạn, Kỳ Lâm lại náo loạn như vậy, cô không rảnh gây gỗ với anh, cô bây giờ chỉ muốn yên lặng đi về nhà.

“Không cho đi.” Kỳ Lâm nhắc chân chạy đến trước mặt cô, chặn cô lại.

Anh không biết vì sao mọi chuyện lại thành như thế này, rõ ràng lúc mới đầu bọn họ rất tốt nhưng sau cú điện thoại của Mạnh Trường Thụy thì tất cả đều thay đổi.

“Anh tránh ra.” Diệp Chi dùng sức đẩy anh, tức giận mà nước mắt rơi từng giọt thẳng xuống dưới.

“Chi Chi.” Nhìn thấy nước mắt của cô, lòng Kỳ Lâm mềm nhũn, bắt lại tay của cô, giọng điệu hơi hòa hoãn lại “Đừng đi, anh không cố ý nổi giận với em, là. . . . . Là vì em để ý Mạnh Trường Thụy như vậy nên anh cảm thấy rất khó chịu.”

Diệp Chi lau nước mắt, nghiêng đầu trầm mặc không nói lời nào.

Kỳ Lâm xoay mặt của cô qua ép buộc cô nhìn vào hai mắt của mình “Anh xin lỗi, em tha thứ cho anh có được hay không? Thật ra thì tính khí của anh không được tốt lắm, đôi khi rất dễ kích động, em đừng chấp nết với anh. Anh nổi giận xong rồi thôi, chứ không để trong lòng.”

Anh vô cùng khó chịu nhưng cô gắng đè nén, tận lực nói nhỏ nhẹ với cô “Anh chưa từng yêu ai, nhưng anh sẽ dùng tất cả tấm lòng của mình để đối xử với em thật tốt. Nhưng trước mặt anh em đừng nói về người đàn ông khác, Chi Chi, anh không chịu nổi.”

Dù đó là những lời ngon tiếng ngọt nhưng lại là những câu phát ra từ đáy lòng. Thật ra Diệp Chi biết tối nay mình có phần cố tình gây sự, làm

khó anh. Một người đàn ông nói với mình những lời như vậy, trong lòng chỉ còn cảm động làm gì còn tức giận.

“Em...Em cũng không đúng, em với Mạnh Trường Thụy không có gì, em chỉ sợ mất người bạn này thôi. Em...Em chỉ có một người bạn như vậy. . . . . Thật xin lỗi, em không nên phát hỏa với anh. . . . .”

Thấy Diệp Chi không tức giận nữa, trong lòng Kỷ Lâm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng dễ coi hơn rất nhiều “Không sao, nếu anh ta không liên lạc với em thì đó là anh ta thiệt thòi, không cần nói xin lỗi với anh, em mong anh cũng nguyên ý nghe.” Anh vuốt ve mặt của Diệp Chi, nhẹ giọng nói: “Sau này chúng ta đừng cãi nhau như vậy nữa được không?”

Diệp Chi gật đầu, ngượng ngùng rũ mắt xuống “Được.”

Kỷ Lâm cười một tiếng, lần nữa bắt lấy môi của cô “Trả lại em cái hôn.”

Anh cẩn thận liếm liếm cánh môi bị anh cắn hơi sưng đỏ, đầu lưỡi theo khoe miệng trượt vào trong, nhẹ nhàng mút đầu lưỡi mềm mại của cô. Đầu lưỡi của anh thỉnh thoảng liếm qua hàm trên của cô, làm cô kích thích run rẩy cả người.

Sắc mặt của Diệp Chi ửng hồng, cảm giác tê liệt từ đầu lưỡi truyền khắp cơ thể, cơ thể xúc động, kêu gào. Nếu không phải môi bị anh chặn lại, Diệp Chi có lẽ không kiềm được mà khẽ rên rỉ thành tiếng.

Chân của cô mềm nhũn đứng không vững, khí nóng từ trong thân thể dẫn thoát ra ngoài, hai cánh tay ôm thật chặt cổ của anh, đại não chỉ còn lại bộ dáng hấp dẫn lúc anh nhắm mắt hôn cô.

Cũng không biết lúc nào thì tư thế của hai người từ đứng biến thành nằm, Diệp Chi bị Kỷ Lâm đè ở phía dưới hung hăng hôn, mà tay của anh cũng lạng lẹ chui vào áo của cô, nhẹ nhàng tháo nút gài áo ngực của cô.

“Ký, Ký Lâm. . . . . Đừng như vậy. . . . .” Diệp Chi nhận thấy ý đồ của anh, ánh mắt của cô cầu khẩn nhìn anh mơ hồ thấy anh giống như mèo nhỏ đòi ăn cá.

“Ngoan.” Ký Lâm trấn an hôn môi của cô một cái, rồi vén áo của cô lên cúi đầu ngậm đầu vú xinh xắn của cô.

Eo Diệp Chi mềm nhũn, cảm giác xa lạ mà quen thuộc đánh tới, không còn hơi sức nhắc người lên, chỉ có thể nằm im ở nơi đó mặc anh muốn làm gì thì làm. . . . .

Ở nhà họ Diệp, ba Diệp và mẹ Diệp mới vừa ngủ thì Diệp Khung bỗng trở về nhà.

“Cho hai người.” Diệp Khung từ trong túi móc ra một thẻ ngân hàng, thô lỗ nhét vào trong tay mẹ Diệp, mặt âm trầm nhìn không ra vẻ gì khác “Côn. . . . . Những năm này để cho hai lo lắng, thẻ này để cho hai người sử dụng về sau này.”

Khuôn mặt mẹ Diệp trắng xanh, nước mắt dần dần dâng lên. Con trai bây giờ so với lần trước rời nhà đi gầy hơn nhiều, trên mặt cũng thêm vài vết thương. Bà cũng không biết vì sao con trai lại nói những lời này nhưng gặp lại con trong lòng bà trừ vui mừng còn có chút lo lắng.

“Khung, mẹ, tiền này mẹ không cần, mẹ chỉ muốn con sống tốt, những cái khác mẹ cái gì cũng không muốn.” Mẹ Diệp lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào.

Diệp Khung quay mặt sang không nhìn bà, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ “Con nói cầm thì cầm đi. Được rồi, mẹ đừng khóc, nhìn thật phiền, con đi đây.”

“Con muốn đi đâu? Con không thể không làm những chuyện kia sao? Con...con làm mẹ không thể yên tâm.” Mẹ Diệp níu cổ tay Diệp Khung lại,

ánh mắt sợ hãi.

“Mẹ, con không có chuyện gì đâu, mẹ không cần phải lo lắng.” Diệp Khung quay đầu, lần đầu tiên lộ ra nụ cười nhu hòa với mẹ Diệp “Con đi mấy ngày rồi về, mẹ buông con ra đi.”

Sắc mặt của mẹ Diệp càng thêm tái nhợt, lắc đầu lia lịa, làm thế nào cũng không buông ra.

“Con thật sự không có việc gì, con bảo đảm trong một tuần lễ sẽ trở về, thật.” Diệp Khung cúi đầu nhìn mẹ anh, từ từ kéo tay bà ra.

Vừa định muốn đi ra cửa thì phát hiện có điều không ổn.

“Chi Chi đâu?”

“Đi với Kỳ Lâm rồi.” Mẹ Diệp nắm thật chặt tấm thẻ con trai đưa, trong lòng không rõ cảm giác gì nhưng càng ngày càng bất an, bà chưa từng có cảm giác như vậy, phía trên đều là tiếng anh, bà xem cũng không hiểu, chỉ biết ba chữ to: UBS.

Nhưng bà có thể làm sao? Bà không ngăn cản được Diệp Khung, chỉ có thể ở phía sau yên lặng nhìn con trai càng ngày càng cách xa mình. . . . .

Diệp Khung không có nổi giận, chỉ gật đầu tỏ vẻ anh biết, rồi nhìn mẹ Diệp khoát khoát tay, đi ra khỏi cửa nhà.

Vừa đi xuống lầu hai thì phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, anh quay đầu nhìn lại thấy mẹ anh mặc đồ ngủ đi dép xẹp đuổi tới “Con trai, mẹ... mẹ ở nhà đợi con trở về.”

Lỗ mũi Diệp Khung xót xa, rũ mắt xuống thản nhiên ừ một tiếng rồi sải bước đi xuống lầu.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chân Tướng Lúc Trước

Đã tự Webtruyen.com

Editor: Băng LQĐ

Trên giường lớn màu xanh dương phòng ngủ chính có một đôi năm nữ đang dây dưa, nửa người trên của người đàn ông đã cởi sạch, lộ ra cơ bụng săn chắc, dây lưng cũng đã sớm tháo ra, lưng quần rộng lưng thùng ghì tại trên hông, phía trước đã chống lên lều nhỏ.

Nửa người dưới của cô gái đã thoát hết chỉ còn cái quần lót màu vàng nhạt, hai chân trắng nõn thon dài bị tách ra kẹp lấy hông người đàn ông, áo lót nửa người trên đã bị đẩy lên tận cổ lộ ra hai khối mềm mại trắng nõn tròn trịa.

Đáy mắt người đàn ông đỏ ngầu, tiếng thở hỗn hển đoán chừng là đang nghẹn, cúi đầu dùng đầu lưỡi hung hăng mút đầu vú non nớt ửng hồng, trong miệng còn phát ra âm thanh làm người nghe xấu hổ. Một cái tay kia cũng kết hợp xoa nắn bên kia làm cho tiếng thở dốc của cô gái không ngừng vang lên, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ từ trong lỗ mũi.

“Kỳ, Kỳ Lâm. . . . .” Trong giọng của Diệp Chi mang tới tiếng khóc, cô không muốn với anh làm thế này, nhưng ngay từ đầu khoái cảm thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa trong lòng cô với anh áy náy, cũng ỡm ờ rồi.

Cho tới khi anh chuẩn bị động thân cô lại sợ, uốn éo người muốn thoát khỏi anh nhưng không biết cự tuyệt như vậy giống như mời chào, càng thêm kích thích dục vọng trong lòng anh.

“Anh sẽ làm em thoải mái.” Kỳ Lâm ngẩng đầu lên, buông ra đầu vú của cô đã bị anh làm ửng đỏ, ồm ồm nói.

“Đừng, đừng làm có được hay không?” Gương mặt của Diệp Chi thẹn thùng nóng ran, ngẩng đầu cọ cọ vào trán Kỳ Lâm lấy lòng “Em...Em không phải muốn cắt đứt hứng thú của anh, chỉ là. . . . . Chỉ là. . . . .”

Bàn tay của Kỳ Lâm ở trên thân thể cô sờ soạng, cũng không biết đối với lời nói của cô nghe lọt được bao nhiêu, nghe thấy cô im lặng, tay chuyển qua nơi quần lót của cô hơi dùng sức.

“A. . . . .” Diệp Chi chưa chuẩn bị thì bị anh làm như vậy bất ngờ kêu lên, cảm thấy mắc cỡ cũng không dám nhìn anh mà nhắm mắt lại, lông mi thật dài run rẩy không ngừng, bộ dáng như cam chịu.

“Em cũng muốn, tại sao không làm?” Ánh mắt của Kỳ Lâm như lửa nóng nhìn chăm chăm đầu ngón tay bị dính ướt, cúi đầu hôn bụng của cô lẩm bẩm hỏi.

“Em. . . . . Không biết. . . . . Lần sau đi, có được không?” Diệp Chi khẽ đẩy thân thể Kỳ Lâm lên rồi nhìn thẳng vào mắt anh, bộ ngực trắng như tuyết mềm mại run rẩy, cả người đỏ hồng cả lên, Kỳ Lâm nhìn mà cả người như muốn phát hỏa.

Diệp Chi hai mươi tám tuổi nhưng chuyện đó chỉ dừng ở cái đêm hai mươi hai tuổi mà thôi. Cái đêm hoang đường đó, cô và một người đàn ông xa lạ dây dưa cả đêm nên không cần thận có Hoàn Tử, từ đó đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Cho nên đối với chuyện như vậy, cô có bản năng cự tuyệt.

“Anh sắp bị ghen chết rồi.” Kỳ Lâm cười bất đắc dĩ, cúi đầu hôn chóp mũi Diệp Chi, cầm tay cô nhét vào quần lót của mình “Vậy hôm nay anh tha cho em, nhưng. . . . . Muốn em bồi thường.”

Anh ngồi thẳng lên không hề ngưng ngừng kéo quần lót của mình xuống, ôm Diệp Chi ngồi lên trên chân mình, vừa hôn tai của cô vừa dụ dỗ: “Sờ cho anh đi.”

Diệp Chi máy móc cầm lấy nam căn đã căng cứng của anh, nhưng lực chú ý lại tập trung đến vết sẹo dài ở trên bụng anh.

“Cái này. . . . . Vì sao lại bị?” Cô sờ vào vết sẹo xấu xí này, dùng lực rất nhẹ giống như sợ làm đau anh, Kỷ Lâm bị cô chạm vào nên hơi nhột nhưng trong lòng lại mềm nhũn.

“Bị thương lúc làm nhiệm vụ.” Ngẩng đầu thấy trong mắt của cô tràn đầy vẻ đau lòng, cười cười “Không sao, không chết được.”

Dừng một lát thấy Diệp Chi không có cười theo anh, Kỷ Lâm đưa tay nâng mặt của Diệp Chi lên, nhìn vào hai mắt đen láy của cô, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: “Chi Chi, từ khi bắt đầu anh đã muốn kết hôn với em cho nên có chuyện anh nhất định phải nói với em.”

Trong không khí như có lửa nóng, anh bỗng nghiêm mặt nói chuyện nghiêm túc ngược lại làm cho Diệp Chi cảm thấy hơi lo lắng “Cái... Cái gì?”

“Vết sẹo này em cũng đã thấy rồi, cũng bởi vì nó mà anh không thể sinh con được, cho nên em không phải lo lắng về vấn đề Hoàn Tử, anh vĩnh viễn không có đứa con của mình, anh sẽ đối đãi với Hoàn Tử như con trai ruột của mình.”

Anh giương mắt nhìn bộ dáng kinh ngạc của cô, hôn lên môi cô một cái, “Hơn nữa, coi như có thể sinh con, anh cũng chỉ cần một đứa bé như Hoàn Tử là đủ rồi.”

Diệp Chi trong mắt Kỷ Lâm cho tới bây giờ đều vui vẻ, cô chưa từng nghĩ tới anh lại có một bí mật như vậy. Hơn nữa, anh rất hiểu rõ cô, cô quả

thật rất lo lắng vấn đề đứa bé sau khi cưới, nhưng bây giờ tất cả vấn đề anh đều thay cô suy nghĩ hết.

Lỗ mũi Diệp Chi xót xa, không nhịn được dùng ngón cái vuốt nhẹ nhẹ vết sẹo kia “Thật xin lỗi. . . . . Em quen với anh cho tới bây giờ cũng không có dỗi lòng, luôn nghĩ cái này cái nọ, nhưng. . . . .”

Cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại ngán ở đầu lưỡi, thế nào cũng không nói rõ được cái gì, cuối cùng chỉ nhìn chăm chăm anh, đôi mắt đo đo nghiêm túc nói: “Kỷ Lâm, anh thật tốt.”

“Biết anh tốt là được.” Kỷ Lâm đưa tay ôm Diệp Chi vào lòng rồi nhếch môi cười tà một tiếng, nơi đó của mình vẫn còn đang căng cứng “Chuyện khác khi nào xuống giường lại nói, anh đây còn đang căng cứng.”

Mặt Diệp Chi đỏ lên, muốn cự tuyệt nhưng cũng không nói ra được chỉ có thể hít sâu một hơi, đưa tay phải ra nắm lấy nơi cứng rắn nóng hôi của anh

Cô chưa làm qua chuyện như vậy, tuy rằng vì viết tiểu thuyết nên kiến thức rất phong phú nhưng thực hành thì vẫn là lần đầu tiên, khó tránh khỏi không thành thạo, nhưng Kỷ Lâm không ngại mà ngược lại vô cùng hưởng thụ.

Nhìn thấy vẻ mặt say đắm của anh Diệp Chi cũng không cảm thấy xấu hổ nữa, càng cố gắng tận tâm giúp anh thỏa mãn. Nhưng...Nhưng cô cũng thấy hơi phiền não

“Không được rên.” Diệp Chi vuốt ve phần đầu ướm át đã ửng đỏ hung dữ cảnh cáo.

“A. . . . . Ừm. . . . . Thật thoải mái.” Kỷ Lâm hoàn toàn không nghe cô nói, vừa đưa tay xoa móng thịt căng đầy của cô vừa rên rỉ hừ hừ, không hề dè dặt.

“Đã nói không được rên.” Tay Diệp Chi hơi dùng sức một chút, mặt đỏ muồn nhỏ ra máu.

Thật ra thì tiếng rên rỉ của Kỳ Lâm cũng không khó nghe mà ngược lại còn đặc biệt hấp dẫn. Có người đàn ông rên rỉ vừa nghe đã biết là diễn, quả thật không thể không vui vẻ. Có người đàn ông ở trên giường rõ ràng giả bộ như tảng đá, cổ họng cũng không thốt ra một tiếng.

Kỳ Lâm lại không như vậy, âm thanh của anh trầm thấp từ tính, nhất là lúc này nhuộm đầy tình dục, còn lộ ra vẻ khàn khàn say lòng người, nghe xong da đầu Diệp Chi cũng tê rần.

Diệp Chi chỉ nghe âm thanh này của anh cảm thấy không kiềm chế nước, nên mới ra lệnh cho anh không được kêu lên tiếng .

“Em làm cho anh thoải mái.” Kỳ Lâm cầm tay của cô rồi hai người cùng nhau vuốt ve, vốn dĩ ngũ quan đã xinh xắn lúc này lại càng làm cho người khác không dời mắt được “Nữa, nhanh hơn chút nữa, đúng. . . . . A. . . . .”

Người nhà họ Kỳ ai cũng đẹp trai đẹp gái nhưng lại phân ra hai loại, thượng tướng Kỳ và Kỳ Lăng là điển hình của người đàn ông anh tuấn, nhưng Kỳ Lâm và Nhạc du lại chỉ có thể sử dụng từ xinh đẹp để hình dung.

Theo lý thuyết Kỳ Lâm là một đấng mày râu thì không nên dùng từ xinh đẹp để hình dung, nhưng hai từ này dùng trên người anh lại vô cùng hợp lý.

Đặc biệt là đôi mắt phượng hẹp dài không giống với mắt xếch bình thường bên trong nhọn bên ngoài rộng dần sắc bén và lười biếng, đường cong ánh mắt của Kỳ Lâm thoáng nhu hòa kèm theo mấy phần ý cười trong suốt sáng ngời, lúc rên rỉ đuôi mắt khẽ nhếch lên, quả thật hấp dẫn muốn lấy mạng người.

Diệp Chi nuốt nước miếng, trên tay theo nhịp của anh tăng nhanh động tác, đầu lại hơi hạ thấp xuống hôn anh một cái.

Cuối cùng thời khắc kia cũng đến, Kỷ Lâm lấy tay Diệp Chi ra còn mình hung hăng động thêm mấy cái rồi bắn vô số tinh hoa ra ngoài.

Diệp Chi vẫn còn ngồi ở trên đùi anh không thay đổi, lại không chú ý mặt mình đang đối diện với phía anh đang bắn ra, trên cằm dính không ít chất lỏng màu ngà sữa.

“Kỷ Lâm.” Mặt Diệp Chi đỏ tới mang tai rửng lên, đẩy anh ra chạy vào phòng vệ sinh, mắc cỡ chết người, lần đầu tiên dính trúng khẩu vị nặng. Sau này nên làm cái gì bây giờ.

Kỷ Lâm lại đang thoải mái cả người lỗ chân lông cũng giãn ra, thân thể trần truồng ngồi ở trên giường, cười khúc khích. Bắt đầu tốt như vậy, nhất định phải tiếp tục giữ như thế.

Đang suy nghĩ thì điện thoại đặt ở đầu giường của Diệp Chi vang lên, Kỷ Lâm cầm lên vừa nhìn đã thấy trên màn hình chỉ hiện lên một chữ ‘Anh’ nên hướng về phía phòng vệ sinh gọi: “Chi Chi, điện thoại anh của em.”

“Anh giúp em nhận đi. Em đang rửa mặt .” Diệp Chi trả lời một câu.

“Được.” Kỷ Lâm ấn nút nghe, không đợi bên kia nói chuyện đã mở miệng trước “Anh vợ, anh khỏe không? Tôi là Kỷ Lâm, anh tìm Chi Chi có chuyện gì?”

Diệp Khung không để ý anh đang cố tình khiêu khích mà bình tĩnh nói: “Tôi biết, cậu mở cửa đi, tôi đang ở ngoài cửa nhà của cậu.”

Mẹ nó. Tay Kỷ Lâm run lên, sợ hãi cúp ngay điện thoại. Cái này gọi là đặc biệt đến bất gian.

“Anh của em nói cái gì?” Diệp Chi từ trong phòng vệ sinh đi ra hỏi.

“Anh ta nói anh ta đang ở ngoài cửa.”

“Cái gì?” Diệp Chi lại càng hoảng sợ hơn, nhanh chóng lấy quần áo ở dưới đất mặc vào người, vừa mặc vừa thúc giục Kỳ Lâm “Anh mặc quần áo vào nhanh đi. Nhanh lên một chút.”

“Biết rồi.” Kỳ Lâm biết da mặt Diệp Chi mỏng, hướng chi hôm nay anh cũng đã nếm không ít sự ngon ngọt rồi, tự nhiên sẽ không quấy nhiễu nữa, nhanh chóng mặc quần áo vào, vượt lại ga giường rồi khóa cửa phòng ngủ lại. Bây giờ mới đi ra mở cửa cho Diệp Khung.

“Anh, sao anh lại tới đây?”

“Em và cậu ta quen nhau?” Hai anh em đồng thời mở miệng.

“Dạ.” Diệp Chi thẹn thùng gật đầu “Anh, em biết anh phản đối. . . . .”

“Không có, anh mặc kệ em...Em muốn thế nào cũng được.” Diệp Khung cắt ngang lời nói của Diệp Chi, ánh mắt lấp lánh nhìn cô “Nghe đây Chi Chi, anh có thể một khoảng thời gian tới không thể về nhà, trong nhà em nhớ chăm sóc tốt cho mọi người.”

Anh dừng một lát rồi quay sang Kỳ Lâm “Còn cậu nữa, giúp đỡ Chi Chi một tay.”

“Anh, anh đi đâu?” Nghe Diệp Khung nói xong, Diệp Chi chẳng những không vui vẻ, mà nói ngay.

“Yên tâm, không có gì lớn.” Diệp Khung vượt vượt đầu Diệp Chi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười “Ca chỉ là tới thăm em một chút, em đừng sợ, thật sự không có chuyện gì. Em thích cậu ta thì cứ việc quen với cậu ta, anh không nói gì cả, em vui là được.”

“Anh. . . . .”

“Đừng lo lắng, anh đã nói với ba mẹ rồi.” Diệp Khung thân mật siết chặt gương mặt của Diệp Chi giống như là khi còn bé “Tốt lắm, anh đi đây. Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Không đợi Diệp Chi đáp lại, Diệp Khung đã nhanh chóng xoay người đi, chân mới vừa bước ra lại vòng trở lại, hung hăng ôm Diệp Chi một cái nữa rồi mới đi

“Em ở đây đợi, anh đi tiễn anh của em.” Kỷ Lâm nói với Diệp Chi một tiếng rồi nhanh chóng mở cửa đuổi theo Diệp Khung.

“Diệp Khung, anh và nhà họ Lý hợp tác đúng không?” Kỷ Lâm ngăn Diệp Khung lại, nhíu mày hỏi.

“Chuyện không liên quan đến cậu.” Giọng nói của Diệp Khung lạnh lùng, không còn vẻ mặt nhu hòa khi đứng trước mặt Diệp Chi.

“Quả thật chuyện không liên quan đến tôi, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh một câu, người nhà họ Lý không phải hiền lành, anh suy nghĩ cho kỹ càng.”

“Bây giờ đã không có cách nào rút ra rồi.” Anh nở nụ cười giễu cợt “Tóm lại, cảm ơn cậu đã nhắc nhở.” Diệp Khung đưa tay vỗ vỗ bả vai Kỷ Lâm, đây là lần đầu tiên anh đối với hiền hòa Kỷ Lâm như vậy “Đối xử tốt với Chi Chi.”

Kỷ Lâm gật đầu, nhìn bóng lưng của anh biến mất ở hành lang, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất lực, về sau. . . . . Có thể cuộc sống sẽ không yên bình như thế này nữa.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chân Tướng

Editor: Băng LQĐ

Đã tự Webtruyen.com

“Cháo nấu xong rồi, ngồi dậy ăn một chút đi.” Trong căn hộ, Diệp Khung bưng một chén cháo táo đỏ nóng hổi đặt trên bàn ngay đầu giường, lay nhẹ Triệu Thanh Uyển đang nằm phát sốt trên giường.

Quanh người anh là tạp dề màu hồng nhạt của cô, nửa người trên siết căng giống như là người lớn đang mặc trộm đồ của em bé, bộ dáng vô cùng buồn cười.

Nhưng trên mặt Triệu Thanh Uyển lại không nở nụ cười, kể từ khi sinh non vì không chăm sóc tốt, thân thể của cô vẫn luôn không khỏe, ba ngày một trận ốm nhẹ, năm ngày một trận ốm nặng. Nhưng cô cũng không để ý, dù sao cô cũng không muốn sống đến 80-90 tuổi. Không nghĩ tới bệnh lần này nặng như vậy, giằng co cô cả một tuần lễ, không thể bước xuống giường.

“Diệp Khung, anh còn ở chỗ này làm gì?” Sắc mặt của Triệu Thanh Uyển vàng vọt. Chỉ một trận bị cảm đã như rút hết sức lực còn lại của cô, ngay cả giọng nói dịu dàng dễ nghe bình thường cũng thay đổi thành khàn khàn khó nghe.

Thái độ Diệp Khung không thay đổi, chỉ tháo tạp dề ra thản nhiên dọn dò: “Em ăn xong rồi cầm chén bỏ vào trong bồn rửa là được. Lần sau anh tới sẽ rửa sạch sẽ.”

Nói xong treo tạp dề lên cây móc áo rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

“Anh đứng lại.” Triệu Thanh Uyển buông chén xuống ‘phịch’ một tiếng, lạnh lùng quát: “Diệp Khung, tôi không cần anh giả bộ tốt bụng.”

Diệp Khung dừng bước, nghe giọng khàn khàn của cô quát cũng chỉ trầm mặc không nói lời nào.

“Anh nói đi.” Triệu Thanh Uyển giùng giảng bước xuống đất, đi tới bên cạnh Diệp Khung, hung hăng níu lấy anh vạt áo của anh “Anh đừng cho là làm như vậy tôi sẽ cảm động. Uống phí hơi sức rồi.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Diệp Khung tới nhà cô thường xuyên nhưng không lên giường với cô. Anh nấu cơm cho cô, nấu cháo cho cô, còn tịch thu tất cả thuốc lá trong nhà cô, không để cho cô hút thuốc lá nữa.

Ban đầu cô chỉ hưởng thụ cuộc sống này, nhưng cho đến một lần cô mở đèn rồi trốn ở trong chăn đợi đến rạng sáng nhưng Diệp Khung cũng không có đến đây, Triệu Thanh Uyển bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Cô không nên đối với anh có ý đó, lại càng không nên giống như yên lặng chờ anh về, giữa bọn họ chỉ là quan hệ bạn giường, cũng chỉ có thể là bạn giường mà thôi.

Cô bắt đầu dần dần xa lánh Diệp Khung, anh rất thông minh, cô không tin anh không nhận ra điều đó. Vậy mà anh lại như cũ làm mọi thứ như không có chuyện gì. Làm thức ăn vẫn thơm nức ngon miệng, thái độ đối với cô càng ngày càng dịu dàng.

Diệp Khung biến hóa như thế khiến Triệu Thanh Uyển sợ, cô vô cùng sợ cảm giác giao hết lòng mình cho một người đàn ông. Giống như khi đó cô đối với Kỷ Lâm, tất cả cầu xin, muôn vàn lấy lòng nhưng cuối cùng chỉ nhận từ anh một chữ ‘Cút’.

“Không cho em cảm động.” Diệp Khung quay đầu lại, trên mặt anh tuấn lạnh lùng, anh hơi khom lưng ôm ngang Triệu Thanh Uyển lên, đặt lên trên giường “Em ăn cháo đi, anh đi đây.”

Nói xong thì không để ý cô ở phía sau la to, đi thẳng ra cửa.

Triệu Thanh Uyển tức giận lồng ngực phập phồng kịch liệt, cổ áo mở lớn không giấu được khối thịt trắng nõn rung động, cô cầm tô cháo táo đỏ ở trên đầu giường muốn dùng sức vứt xuống đất nhưng không biết sao lại chậm chạp không nỡ xuống tay.

Chén cháo kia không nóng mà vừa đủ ấm áp, Triệu Thanh Uyển chần chờ rồi múc một muỗng bỏ vào miệng, cháo nấu vừa tới hương vị ngọt ngào cộng thêm đi thịt quả táo mềm mại, ăn một miếng đã cảm thấy miệng đầy hương thơm của táo.

Triệu Thanh Uyển nắm cái muỗng trong tay thật chặt, cắn lớp vỏ ngoài của thịt táo nhưng không cẩn thận trúng đầu lưỡi, cô đột nhiên cảm thấy đau đớn không chỉ đầu lưỡi mà cả khoang miệng đều chua xót.

Tháng chín vừa qua, thời tiết cũng dần dần lạnh, lá cây ngô đồng ven đường đã sớm rụng gần hết, trên đường phố đầy lá khô rơi rụng.

Kỷ Lâm thích nhất là đi trên lá khô này, mỗi khi nghe được âm thanh ‘rào rào’ dưới chân thì cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Anh mới vừa làm thủ tục phục chức trong doanh trại đi ra, tâm tình có chút bối rối. Lý Khuôn đã chính thức trở thành thị trưởng thành phố C, anh không thể nào ngồi không ở nhà đẩy tất cả trách nhiệm cho đại ca và Úc Lương Tranh.

Nhưng mặt khác anh lại không bỏ được Diệp Chi. Trong khoảng thời gian quan hệ của hai người tiến triển không tệ, mặc dù vẫn không đến bước cuối cùng, nhưng Diệp Chi thỉnh thoảng cũng có thể cho anh nếm thử một

chút ngon ngọt, đây đối với đoàn trưởng Kỳ chưa từng trắng trợn khai trai mà nói đã là đại ân đại đức rồi.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, chân trời mang một màu da cam ấm áp, đoàn trưởng Kỳ nhìn màu sắc sáng lạng này, từ một người đàn ông thô lỗ biến thành một người đàn ông nghệ sĩ.

“Aizzz... Thế gian khó được biện pháp nào song toàn.” Anh ngẩng mặt nhìn về phía trời chiều cảm thán một câu.

Vừa lúc đó điện thoại trong túi chợt vang lên, Kỳ Lâm cầm lên nhìn là Diệp Chi, khó được Diệp Chi chủ động gọi điện thoại cho anh trong giờ làm việc, Kỳ Lâm hưng phấn ấn nút nghe “Chi Chi? Em nhớ anh sao?”

“Thôi đi.” Diệp Chi tươi cười nói “Anh có thời gian không, giúp em đi đến trường học đón Hoàn Tử về nhà, ba mẹ em hôm nay đi thăm người thân rồi.”

“Không thành vấn đề, anh sẽ đi.” Kỳ Lâm nhìn thời gian thì đã sắp đến ba giờ rưỡi rồi nên đồng ý nói.

“Được, vậy tan việc em sẽ tìm anh.”

“Đừng, em về thẳng nhà luôn là được.” Con người Kỳ Lâm quay một vòng, nảy ra ý hay. Ba Diệp và mẹ Diệp hôm nay đi thăm người thân, ai biết buổi tối có về không, mình mượn danh nghĩa đón Hoàn Tử rồi đến nhà Diệp Chi, buổi tối nói không chừng sẽ có phúc lợi.

“Được, em còn có việc. Cúp máy nhé.” Diệp Chi trả lời vừa định cúp điện thoại thì nhớ tới chút chuyện, cười nói: “Còn cái kia, nếu cô giáo không biết anh...Thì anh cứ gọi điện thoại cho em, lần này điện thoại còn pin không?”

“Được rồi, em đừng cười nhạo anh nữa.” Kỳ Lâm lười biếng trả lời rồi cách ống nghe hôn một cái về ống nghe bên kia rồi mới vừa lòng cúp điện thoại.

Chuyện lần đó làm cho cô giáo Hoàn Tử vô cùng ấn tượng, dù thời gian đã qua lâu nhưng cũng không quên. Vừa thấy Kỳ Lâm tới thì lập tức đẩy Hoàn Tử tới trước.

“Bà ngoại và ông ngoại ra ngoài rồi nên hôm nay huấn luyện viên tới đón cháu.” Kỳ Lâm sờ sờ đầu nhỏ của Hoàn Tử, cầm lấy cặp sách trên lưng đứa nhỏ rồi tay còn lại dắt Hoàn Tử đi về phía trước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hoàn Tử gật đầu bày tỏ cậu biết rồi.

Tính tình của đứa nhỏ này thật lạnh lùng, Kỳ Lâm chưa từng thấy qua người nào lạnh nhạt như vậy, hơn nữa đây còn là đứa bé. Trong nhà Kỳ Lăng và Úc Lương Tranh không thích nói chuyện anh đã rất buồn bực, mà Hoàn Tử còn ít lời hơn, có lẽ đây là trời sinh lạnh lùng.

Hai tháng nay Kỳ Lâm đã dùng hết thủ đoạn để cho cậu gọi anh một tiếng ba, kết quả đều phí công. Hoàn Tử quả thực đầu muối đều không chịu, mặc kệ nói gì cũng chỉ lạnh lùng nhìn anh, lúc mở miệng chỉ là huấn luyện viên Kỳ hoặc là chú Kỳ.

Có lúc tức giận Kỳ Lâm hận không thể cắn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ, đứa nhỏ đáng dấp trắng trẻo vô cùng dễ thương, anh sao nỡ cắn.

Kỳ Lâm dắt Hoàn Tử quẹo qua khúc quanh, vừa định vào trong nhà họ Diệp thì đột nhiên ý tưởng lóe lên trong đầu, anh dừng bước lại. Đây quả thực là thời cơ tốt nhất để mang Hoàn Tử cho ba mẹ mình gặp qua.

Anh phản ứng nhanh nhẹn nếu không thiếu chút nữa bỏ lỡ cơ hội này.

Kỷ Lâm thở phào nhẹ nhõm, đổi phương hướng về phía bên kia đại học C.

“Đi đến võ đường?” Hoàn Tử hỏi.

“Không phải, dẫn cháu đến gặp ông bà nội.” Kỷ Lâm cười tươi đến nỗi thấy răng không thấy mắt.

Ông bà nội là gì? Anh không có. Hoàn Tử nhíu mày suy nghĩ chốc lát, cảm thấy huấn luyện viên Kỷ nhà cậu đang lừa gạt cậu.

“Huấn luyện viên, chú muốn đem cháu đi bán sao?”

“Khụ khụ.” Kỷ Lâm bị sặc nước miếng, vén đẩy mái tóc đen mềm mại của Hoàn Tử “Nói bậy gì vậy, ông bà nội chính là ba mẹ của chú Kỷ, biết không?”

“Ồ.” Hoàn Tử gật đầu nhưng cái hiểu cái không, vẫn ngoan ngoãn đi theo Kỷ Lâm đi vào một chung cư xa lạ.

“Ba mẹ, nhìn xem con mang ai tới.” Kỷ Lâm đẩy Hoàn Tử tới trước mặt thượng tướng Kỷ và mẹ Kỷ, cười giới thiệu: “ Đây là con trai của Diệp Chi, Tiểu Hoàn Tử.”

Một thời gian trước Kỷ Lâm luôn ra ngoài, buổi tối cũng không ở nhà, người nhà họ Kỉ tự nhiên sẽ phát hiện ra chuyện không đúng. Người một nhà hợp lực ép hỏi rốt cuộc moi ra lời nói thật: Anh đã có người yêu rồi.

Yêu đương rất tốt. Mẹ Kỷ vui mừng cười, con trai ngoan cố của mình, cây vạn tuế rốt cuộc đã nở hoa. Vừa hỏi bạn gái là ai mới biết chính là cô gái trong hình ngày đó.

Lúc nghe đến Diệp Chi còn có một đứa bé, mẹ Kỷ sửng sốt một lát nhưng ngay sau đó lập tức bình thường trở lại. Con trai thứ hai của mình

thích trẻ con nhưng lại không thể sinh con, cô gái đó có đứa nhỏ rồi cũng tốt.

Bà không phải là một người mẹ phong kiến, mấy đứa con của bà đều tự do yêu đương, chỉ cần không tùy tiện thì như thế nào cũng được.

Nhưng mỗi lần Kỳ Lâm về bà đều không quên nhắc nhở anh, đối xử với cô gái và đứa trẻ tốt một chút.

“Aizzz u, đứa nhỏ này thật dễ thương. . . . . Nhanh, tới đây cho bà nội ôm một cái.” Hôm nay Hoàn Tử mặc một cái quần caro, nửa người trên là áo sơmi dài tay cổ lật màu xám tro, cổ áo còn có một nơ con bướm nhỏ nhỏ, sạch sẽ, chỉnh tề, mẹ Kỳ vừa thấy đã lập tức thích thú.

“Bà nội khỏe, ông nội khỏe ạ.” Sau khi Hoàn Tử bị Mẹ Kỳ hôn một cái, đỏ mặt bừng nhưng không quên nâng cao eo nhỏ đứng nghiêm ở trước mặt mẹ Kỳ chào.

“Hoàn Tử thật hiểu chuyện.” Mẹ Kỳ ôm Hoàn Tử đang đứng ở ngay chân bà lên, ôm cậu mãi cũng không buông tay, ánh mắt lại nhìn bộ dáng trầm mặc của thượng tướng Kỳ, lập tức không vui “Đứa bé thật vất vả tới chơi, ông trưng bộ mặt đó cho ai nhìn hả?”

“Không phải. . . . .” Thượng tướng Kỳ bị vợ nghiêm giọng nói, vội vàng khoát tay không nhưng không thể giải thích.

“Không phải cái gì.” Mẹ Kỳ cắt ngang lời của ông, trừng mắt liếc ông một cái “Nhanh nhanh cười một cái, ông xem Hoàn Tử cũng bị ông hù sợ rồi.”

Bị hù sợ lúc nào. Mặt đứa nhỏ này lạnh như băng, ông bị cậu hù sợ mới đúng. Thượng tướng Kỳ châm chọc ở trong lòng, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra, chỉ nhếch môi nặn ra một nụ cười “Hoàn Tử

ngoan, ông...ông là ông nội. Đến cho ông nội nhìn một cái, ông nội không có hung dữ.”

Khóe miệng Kỷ Lâm co rút quay mặt qua chỗ khác, cha của anh quả thật không còn gì mất mặt hơn được nữa.

“Chỉ là. . . . .” Thượng tướng Kỷ chần chờ một chút, vẫn là tiếp tục nói: “Mẹ nó, bà không cảm thấy đứa nhỏ này rất giống Kỷ Lâm sao? Lần đó nhìn hình vẫn không cảm giác được, hôm nay vừa nhìn cặp mắt kia quả thật giống nhau như đúc.”

Bị ông nói như vậy, mẹ Kỷ cũng đã nhận ra, bà cẩn thận quan sát mặt của Hoàn Tử, ngạc nhiên nói: “Quả thật giống, không chỉ mắt, tôi thấy thể nào cả khuôn mặt đều giống như. . . . .”

“Đừng có nói đùa.” Kỷ Lâm liếc mắt “Con thể nào lại không cảm thấy vậy.”

“Hừ, cậu ngu xuẩn như vậy thì cảm thấy cái gì chứ.” Thượng tướng Kỷ quát anh một câu, trong lòng lén nói thầm, mặc dù Kỷ Lâm phủ nhận quan hệ của Hoàn Tử với anh, nhưng sao có thể giống như vậy. Quả thật không thể nào. . . . .

Nghĩ tới đây, thượng tướng Kỷ vội vàng đứng lên kéo ra khay trà ở ngăn kéo, lấy ra album ảnh của cả nhà “Tôi nhớ ở đây có hình của tiểu tử này lúc ba tuổi, ở đâu. . . . . A. Tìm được rồi. Đây này.”

Thượng tướng Kỷ chỉ vào một tấm hình trong album rồi ngẩng đầu nhìn mặt của Hoàn Tử, đột nhiên ngây dại “Chuyện này. . . . . Ít nhất cũng có có năm sáu phần giống.”

“Đưa tôi xem.” Mẹ Kỷ vội vàng đoạt lấy quyển album, so sánh một lát, thở dài nói: “Thật. Giống như đúc.”

Trái tim Kỳ Lâm giật thót, đầu óc nhớ lại cái nhỏ bé kia có thể... Máu trong nháy mắt nóng lên, anh đoạt lấy quyển album từ trong tay mẹ Kỳ, ngắm nghía Hoàn Tử rồi nhìn lại hình mình khi còn bé, rồi ném quyển album chạy ra ngoài.

Gió Bắc thổi vù vù bên tai, gần tối ngay giờ cao điểm, người đi đường đông kinh người. Kỳ Lâm không biết mình đụng bao nhiêu người, cũng không biết này có bao nhiêu tiếng kèn vì mình vang lên inh ỏi, anh bây giờ chỉ muốn gặp Diệp Chi. Chính miệng cô xác nhận thắc mắc trong lòng mình.

“Kỳ Lâm, anh mang Hoàn Tử đi đâu rồi? Em về nhà, trong nhà không ai.” Giọng nói nhu hòa của Diệp Chi từ ống nghe bên kia truyền đến.

Hốc mắt Kỳ Lâm ấm áp nóng bỏng, từng mạch máu trong người đang gào thét, cả người muốn phát hết ra. Anh muốn cười lớn nhưng cũng muốn hét to. Muốn đem cảm xúc trong lòng mình hoàn toàn phát tiết ra ngoài.

“Em ở nhà chờ anh. Chờ anh. Anh lập tức đến.” Kỳ Lâm thở hỗn hển, tốc độ chạy so với lúc anh vẩy quét kẻ địch còn nhanh hơn. Năm ngón tay của anh nắm thật chặt điện thoại, khống chế cho giọng của mình không được nghẹn ngào “Không, Hoàn Tử đang ở nhà anh, anh rất tốt. . . . . Em mở cửa, mở cửa nhanh.”

“Kỳ Lâm, anh làm sao vậy?” Diệp Chi mở cửa ra, thấy mặt Kỳ Lâm đầy mồ hôi thì vô cùng kinh hãi “Rốt cuộc là vì chuyện gì gấp mà thành cái bộ dạng này?”

Kỳ Lâm không nói lời nào, chỉ đưa tay kéo cô lại, đôi tay dùng sức hung hăng xé ra, mới vừa nãy quần áo trên người Diệp Chi còn lạnh lặn, bây giờ trong nháy mắt đã bị xé thành hai, lộ ra nửa người trên của cô trần truồng trắng nõn.

Ánh mắt của Kỳ Lâm chính xác rơi vào vết sẹo hình chữ thập trên vai cô, lỗ mũi xót xa, nước mắt rớt xuống từng giọt.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Điên Cuồng

Cảnh báo nóng: Chương này có H, ai chưa đủ tuổi, tâm hồn mỏng manh hoặc thiếu máu không nên đọc nhé. Băng không chịu trách nhiệm

Đả tự Webtruyen.com

Editor: Băng

“Kỷ Lâm, anh...anh sao vậy?” Diệp Chi giơ tay dè dặt đặt lên bờ vai của anh. Cô bị xé quần áo rất tức giận nhưng ngay sau đó bị sự đau lòng thay thế.

Anh thế nhưng lại khóc. Mặc dù tính Kỷ Lâm có lúc trẻ con nhưng sâu trong xương anh vẫn khắc sâu nhiệt huyết và tinh thần của bộ đội.

Thế nhưng bây giờ anh lại đứng trước mặt cô khóc như một đứa bé, cô không tưởng tượng nổi chuyện gì có thể làm cho anh rơi nước mắt như vậy.

Kỷ Lâm không nói lời nào, chỉ vòng tay hung hăng ôm cô vào ngực, ôm chặt đến nỗi muốn cắt đứt eo thon của cô, như muốn vùi cô vào xương của mình.

Thật tốt, cô vẫn còn ở bên cạnh anh, có thể sờ được ôm được, không có giống sáu năm trước, chạy trốn đến bóng dáng cũng không thấy để cho anh có kiếm thế nào cũng không ra. Kỷ Lâm vùi đầu vào trong cổ ấm áp của Diệp Chi, ngửi mùi thơm thoang thoang trên người cô, hạnh phúc thiếu chút nữa quỳ xuống cảm tạ Thượng Đế.

“Sáu năm trước, khách sạn Hương Sơn. . . . .” Con mắt Kỳ Lâm chăm chú nhìn mặt của Diệp Chi, ánh mắt sáng như muốn dọa người nhưng bên trong lại nhộn nhạo vui sướng và kích động.

Đã qua nhiều năm, anh đã được cuộc sống mài giũa càng thêm chín chắn, cũng đã sớm đón nhận chuyện bản thân vĩnh viễn không thể có con được. Sáu năm trước chính cô gái kia, cuộc gặp gỡ đó cũng đã bị anh chôn sâu trong trí nhớ, không hề nhắc tới.

Hôm nay thế nhưng anh lại phát hiện đứa nhỏ anh luôn yêu thích lại chính là con anh. Đó là cô gái anh thích nhất vào thời khắc mơ hồ nhất đã sinh cho anh, đứa bé duy nhất của anh.

Không có người đàn ông khác. Cũng không có chồng trước. Lần đầu tiên của Diệp Chi là cho anh, Hoàn Tử là con trai của cô và anh. Anh làm sao lại ngu ngốc thế kia, lâu như vậy mới phát hiện ra chân tướng.

Ngay từ sáu năm trước bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất, còn có con trai, quanh đi quẩn lại sáu năm sau lại không biết chuyện ngày xưa trở thành một cặp yêu nhau.

Số phận thật thần kỳ, khi bản thân cho là đã mất đi tất cả, lúc chỉ còn hai bàn tay trắng thì giữa quanh co khúc khuỷu đường đời lại rộng mở như vó ngựa trên thảo nguyên.

Thì ra tất cả chỉ đều là do số mạng đùa giỡn, vậy mà vượt qua thời gian dài dằng dặc, bọn họ vẫn bên nhau. Cho tới bây giờ cũng không có ai chặn giữa bọn họ.

Trong mắt của Diệp Chi đầy tràn nước mắt, bờ môi run rẩy nói không ra lời. Cô dừng lại lau nước mắt, mới cố đè xuống tới tất cả cảm xúc trong lòng, run rẩy mở miệng nói: “Anh...Anh làm sao biết?”

Kỷ Lâm đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng chạm trán mình vào trán của cô, dịu dàng như nước, mắt nhìn thẳng vào mắt của cô “Anh không nhìn thấy mặt của em nhưng lại nhớ trên vai của em có một vết sẹo hình chữ thập. Sau đêm đó, anh luôn đi tìm em, nhưng đi khắp nơi đều không tìm ra. Anh muốn nói xin lỗi với em, muốn tìm được em, muốn. . . . . Anh cũng không biết anh muốn làm gì. . . . .”

Nước mắt của anh rơi trên mặt của cô, hợp cùng nước mắt của cô, chảy dài theo đường cong gương mặt đẹp đẽ của cô chảy xuống sàn nhà “Bọn họ đều nói mặt của Hoàn Tử, dáng dấp của đứa nhỏ giống anh, anh cũng biết rõ. . . . . Mà anh, mà anh cho tới bây giờ cũng không để ý. . . . .” Giọng nói của anh nghẹn ngào, ánh mắt lại vẫn sáng như cũ “Thật xin lỗi, lâu như vậy mới tìm được em, Chi Chi, về sau chúng ta cùng nhau sống thật tốt, có được không?”

“Sao, làm sao. . . . .” Trong não Diệp Chi trống rỗng, vẻ mặt hốt hoảng đứng không vững, cô lao đảo té vào trong ngực Kỷ Lâm, lẩm bẩm nói: “Làm sao lại đúng lúc như vậy, em. . . . . Em không tin.”

“Anh cũng không thể tin được.” Kỷ Lâm hôn lên khóe môi cô, động tác êm ái giống như cô là đồ dễ bể “Nhưng Chi Chi, đây là sự thực, ba mẹ anh tìm được hình lúc anh còn nhỏ, Hoàn Tử và anh. . . . . Thật rất giống, em không biết anh vui mừng thế nào đâu. Thật, anh vui mừng muốn điên rồi, hận không thể chắp cánh bay tới tìm em ngay. . . . .”

Anh đang cầm mặt của cô hôn loạn xạ, muốn nói nhưng không nói ra lời nào mạch lạc “Anh muốn khóc, cũng muốn cười, anh muốn ôm Hoàn Tử vào trong ngực, nói cho cậu biết anh chính là ba của cậu. Nhưng. . . . . Nhưng mà cái gì cũng không làm. Em là quan trọng nhất, anh muốn để cho em và anh cùng nhau vui mừng, anh thật sự... Thật sự muốn đem tất cả lòng của mình móc ra cho em xem. . . . .”

Diệp Chi ngơ ngác nhìn Kỳ Lâm, nghe anh nói một câu rồi lại một câu, chợt nhào tới trong ngực của anh ‘Oa’ khóc.

“Anh là tên khốn kiếp. Khốn kiếp.” Giọng của cô hơi điên cuồng, giống như này đem toàn bộ uất ức 6 năm qua phát tiết ra ngoài “Bọn họ, bọn họ đều ở sau lưng nói em hư hỏng, em rất sợ, nhưng không bỏ được. . . . . Không nỡ bỏ đứa nhỏ, lúc em phát hiện đã bốn tháng rồi. . . . . Hoàn Tử luôn ngã bệnh, cậu sinh bệnh liên tục, em hận không thể thay cậu bị đau, bị chích, anh thì không có ở đây. . . . .”

Diệp Chi khóc như suối trào, rồi bắt đầu cắn Kỳ Lâm, hung ác giống như một con thú nhỏ. Kỳ Lâm lại ưỡn thẳng sống lưng lên đứng yên ở nơi đó, mặc cho cô phát tiết.

Anh một chút cũng không cảm thấy đau, anh chỉ cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc như thế đây không phải sự thật, chỉ sợ tất cả đều chỉ là mơ. Mắt Kỳ Lâm nhìn Diệp Chi, trong mắt tràn đầy tình yêu.

6 năm qua, cô một thân một mình khổ sở nuôi con trai của bọn họ lớn lên, một mình gánh chịu tất cả áp lực, dạy dỗ Hoàn Tử hiểu biết lễ phép, người gặp người thích, mà quá trình trưởng thành của con trai anh lại không có tham dự, anh cảm thấy xấu hổ lại càng thương xót cô.

Hiện tại, tất cả cực khổ đều đã qua, anh rốt cuộc đã tìm được cô, từ nay về sau anh chắc chắn sẽ đối với cô thật tốt, không bao giờ làm cho cô phải đau khổ.

Tất cả sóng to gió lớn anh sẽ chặn hết, tất cả đau khổ anh khiêng, anh muốn che chở cô dưới đôi tay của mình, dùng cả đời để bồi thường sáu năm mình thiếu cô.

“Đừng khóc, vui vẻ lên.” Kỳ Lâm đưa tay lau nước mắt trên mặt Diệp Chi, cầm tay của cô đặt lên ngực trái của mình “Em xem, tim của anh đập

nhanh như vậy, Chi Chi, ta thật sự vui mừng muốn chết. . . . . Em...Em sao? Em có vui mừng không?”

Dưới tay là lồng ngực ấm áp của anh, cô cách anh gần như vậy nên có thể cảm nhận rõ được hơi thở dồn dập cùng tiếng tim đập của anh. Diệp Chi gật đầu, trong khoảnh khắc đó cô khóc không thành tiếng.

Sắc trời bên ngoài đã tối nhưng trong phòng ánh đèn rất sáng, cô không cần trợn to hai mắt cũng có thể nhìn thấy mặt của anh, có thể nhìn thấy mỗi một chỗ trên thân thể của anh, cũng không có cảm giác bất lực như đêm hôm đó nữa, cô rốt cuộc có thể giao cô và con cô cho người đàn ông này.

Người đàn ông của cô, ba của con trai cô.

Hôn từ cửa kéo dài đến phòng ngủ nóng bỏng mà kích tình, quần áo xốc xếch ném đầy trên đất, hai người lao đảo nghiêng ngã xuống giường.

Kỷ Lâm hung hăng đè Diệp Chi ở phía dưới, điên cuồng cắn liếm da thịt trắng nõn của, từ cổ trắng nõn đẹp đẽ đến mắt cá chân mảnh khảnh của cô, rồi theo bắp chân hướng thẳng lên. . . . .

Hai khối mềm mại trắng như tuyết bị xoa nắn thành các loại hình dáng khác nhau, anh há mồm dùng sức mút đầu vú mềm mại của cô, cho đến khi nơi đó biến thành màu đỏ nhạt trơn bóng mới vừa lòng chuyển sang bên kia.

“Nhẹ. . . . . Nhẹ một chút, đau. . . . .” Diệp Chi nhẹ nhàng hừ, từ trong lỗ mũi phát ra giọng nói vừa mềm vừa nhẹ, trong nháy mắt làm Kỷ Lâm mất hết lý trí.

Tay anh thô lỗ tách bắp đùi trắng nõn thon dài của cô ra, ngón giữa dò xét đi vào nơi trắng trẻo đó, chất lỏng trơn trượt trong nháy mắt thấm ướt ngón tay của anh giống như không cần chờ đợi mà hoan nghênh anh đi vào.

Mắt Kỷ Lâm đỏ ngầu, mồ hôi trên trán từng giọt rơi trên ngực trắng như tuyết của Diệp Chi, anh bỗng rút ngón tay ra, đôi tay bắt được mắt cá chân mảnh khảnh của cô dùng sức tách hai chân của cô ra thật rộng, cầm eo của cô hung hăng nhấc lên, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đứng thẳng hung hăng thọc vào.

“A. . . . . Đau. . . . .” Diệp Chi khẽ rụt vai, lông mày thanh tú chau chặt, kêu đau tội nghiệp, trên lông mi còn có vài giọt nước mắt, đôi mắt to ngập nước giống như mặt hồ đầu xuân trong vắt lại mông lung mơ hồ, chỉ muốn cho người khác hung hăng khi dễ.

Nơi đó của cô vốn rất nhỏ, lúc sinh Hoàn Tử cũng có rách ra nhưng qua một thời gian lâu mới bồi dưỡng tốt. Hơn nữa cũng đã năm năm rồi, anh cứ như vậy xông vào, Diệp Chi chịu không nổi.

“Lát nữa sẽ hết đau.” Kỷ Lâm nâng hông của cô lên, ôm cô vào trong ngực, hung hăng cắn môi của cô rồi thay đổi góc độ mút vào.

Hai bàn tay to dùng sức xoa nắn mông thịt căng tròn đầy đặn của cô, vừa thẳng lưng hung hăng kéo ra đưa vào.

Anh tiến vào rất sâu, cơ hồ muốn nhập vào trọn vẹn, động vừa nhanh vừa mạnh, vật cứng rắn hung hăng lấp đầy nơi đó của cô. Diệp Chi lúc mới bắt đầu thật sự rất đau nhưng bất luận cầu xin như thế nào anh đều không để ý, dần dần Diệp Chi cũng cảm thấy thoải mái, bắt đầu uốn éo người nghênh hợp với anh.

Nơi đó nước ra cũng càng ngày càng nhiều, có vài lần anh ra vào quá nhanh thiếu chút nữa tuột ra ngoài.

“Thoải mái sao?” Anh thở hỗn hển đặt cô lên trên giường, để cho cô nằm nghiêng ở trong lòng mình, nâng lên một chân của cô lên, từ phía sau hung hăng đâm vào.

Diệp Chi cắn môi dùng sức lắc đầu, không dám mở miệng nói, sợ vừa mở miệng sẽ khống chế không được bản thân phát ra âm thanh mắc cỡ.

“Không thoải mái?” Kỷ Lâm dùng sức đâm thẳng vào, hơi cao giọng nhưng tràn đầy hài hước “Anh làm em không thoải mái? Rõ ràng khi đó em nói những câu rất dễ nghe, bây giờ sao lại không nói? Hả?”

Anh ngừng động tác, đưa tay nâng cằm của cô lên, xoay mặt của cô lại hung hăng mút lấy đôi môi đỏ tươi của cô, bàn tay ở trước ngực của cô sờ loạn, hung ác nói: “Mau gọi. Không gọi thì tối nay anh hành chết em.”

Nói rồi eo của anh đẩy lên phía trước, nhanh chóng co rút.

“Đừng. . . . . Em...Em không chịu nổi. . . . .” Diệp Chi nắm thật chặt ga giường, rốt cuộc không nhịn được kêu khóc, khoái cảm như bao phủ cả cơ thể cô, cảm giác tê liệt len lỏi vào trong cơ thể từ đầu đến chân giống như toàn thân không có chỗ nào là của mình, toàn bộ đều ở trong tay của anh.

Loại cảm giác này quá mức kinh người, quá mức làm lòng người sợ, cũng quá mức sáng khoái, lý trí Diệp Chi hoàn toàn biến mất, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên rên rỉ ra một âm thanh mắc cỡ, muốn thừa nhận yêu cầu hung mãnh của anh.

“Không chịu nổi cũng phải chịu.” Kỷ Lâm đè lại bụng của cô, dùng sức xoay cô lại rồi lần nữa đè cô ở dưới cơ thể mình.

Tư thế như vậy khiến vị trí giao hợp của hai người nhìn càng rõ ràng hơn, càng mắc cỡ hơn. Kỷ Lâm thẳng lưng vừa dùng sức đâm lên, vừa đưa tay vuốt ve đầu ngực nhỏ nhắn màu hồng, trong miệng buông lời trêu đùa không ngừng.

“Thoải mái sao? Kẹp như vậy chặt. . . . .”

“Chi Chi, em xem, của anh đang ở trong thân thể em. . . . .”

“Thật muốn chết ở trong người của em. . . . .”

Diệp Chi nghe xấu hổ nhưng cảm giác lại càng ngày càng mãnh liệt, cho đến khi Kỷ Lâm dùng sức lần nữa, Diệp Chi chỉ cảm thấy khoái cảm trong nháy mắt chợt phát ra ngoài. Đầu óc Diệp Chi trống rỗng, cả người cũng bắt đầu run rẩy, ngay cả ngón chân cũng co rúc rồi khẽ nhếch miệng lên, nhưng mà một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Nơi đó cũng co lại vô cùng chặt, bao quanh Kỷ Lâm thật chặt.

Kỷ Lâm cũng đã tới cao trào, bị cô kẹp lấy như vậy bỗng rên lên một tiếng, trực tiếp bắn ra.

Cao triều của Diệp Chi kéo dài rất lâu, cách thật lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cô khẽ mở mắt, lông mi còn mang theo nước mắt nhìn Kỷ Lâm.

Anh cũng ở đây nhìn cô, thấy cô tỉnh táo lại thì cúi đầu thổi một hơi ở bên tai cô, cười hết sức dâm đãng “Vợ à, nước của em thật nhiều.”

Mặt của Diệp Chi đỏ ửng như máu, ngay cả cơ thể trắng nõn cũng có màu hồng nhàn nhạt, mặc cỡ uốn éo người từ dưới người anh bò ra ngoài.

Không ngờ vừa động như vậy lại vừa vặn kích thích đến dục vọng mới vừa mềm nhũn của anh. Đôi môi chợt bị anh chụp lại, tất cả sợ hãi cũng bị nuốt vào trong bụng, trên giường lớn vô cùng xốc xếch, tiếp tục triển miên một hồi lâu.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ba

Editor: Băng LQĐ

Đã gần khuya nhưng ngay cả cơm tối Diệp Chi cũng chưa ăn, bụng đói kêu ùng ục, cả cơ thể đau nhức không dứt, đến đầu ngón tay cũng không muốn động. Cả người mồ hôi chảy ròng ròng, ướt nhẹp giống như mới vừa từ trong nước vớt ra ngoài.

Diệp Chi nằm ở trên giường ổn định lại hơi thở nói Kỷ Lâm đi xuống lầu mua đồ ăn, Kỷ Lâm đáp một tiếng, vui mừng nhảy xuống giường mặc quần áo vào.

Lúc này Diệp Chi mới nhắm mắt lại, định ngủ một lát nhưng cô bất luận thế nào cũng không ngủ được, cảm giác giống như mình quên cái gì đó.

Cô ngáp dài nhìn Kỷ Lâm cài nút áo cuối cùng trên người, vừa định nói cho anh rằng mua ít bánh ngọt làm bữa sáng cho Hoàn Tử, trong đầu mới biết rõ mình đã quên gì.

Hoàn Tử, Hoàn Tử nhà cô đi đâu rồi?

“Kỷ Lâm, Hoàn Tử đâu?” Diệp Chi từ trên giường ngồi dậy kéo quần Kỷ Lâm, hỏi.

“Hoàn Tử?” Kỷ Lâm đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó xấu hổ sờ mũi, vợ nhỏ như nước trong veo ở trước mắt, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh, anh làm gì còn nhớ đến con trai .

“Ừ. . . . . Hoàn Tử ở nhà ba mẹ của anh.”

“Làm sao anh không mang cậu về? Anh không phải biết, Hoàn Tử quen giường, trong hoàn cảnh xa lạ sẽ không ngủ được.” Diệp Chi nóng nảy, không đoái hoài tới cơ thể đau nhức, vội vàng bò xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề rồi kéo Kỳ Lâm qua “Nhanh lên, mang em đi nhà anh, đem Hoàn Tử về nhà.”

“Được.” Kỳ Lâm lại khoát thêm cho Diệp Chi một cái áo khoác rồi mới cầm tay của cô đi thẳng tới cửa nhà mình.

Lúc bọn họ tới thì thượng tướng Kỳ và mẹ Kỳ vẫn còn ngồi ở phòng khách, mặc dù đêm đã khuya nhưng hai ông bà không hề buồn ngủ. Trước đó bọn họ đem hình khi còn bé của Kỳ Lâm để đối chiếu với Hoàn Tử, có chừng năm phần tương tự khuôn mặt với Kỳ Lâm, cộng thêm phản ứng của Kỳ Lâm là có thể nhìn ra, đứa nhỏ này tuyệt đối có quan hệ với con thứ hai của mình.

Hai ông bà kích động nhưng lòng lại chua xót, đỡ Hoàn Tử ngủ xong thì lặng lẽ tới phòng khách nói chuyện.

Hai ông bà nhà họ Kỉ nhìn bên ngoài thì vô cùng hạnh phúc, không nói nuôi dạy con cái ai cũng có tiền đồ, chỉ biết hai người lúc nào cũng tình cảm mặn nồng cũng làm cho người khác hâm mộ. Nhưng thực tế, hai người không có một ngày nào không lo nghĩ.

Đầu tiên là con gái út bị mất tích 26 năm, đến bóng dáng cũng không thấy, đợi đến khi tìm được con gái về thì bắt đầu quan tâm hôn sự của con lớn nhất, khi đó hai ông bà đều cảm thấy con lớn nhất lạnh lùng như vậy còn có vợ được, thì con thứ hai hoạt bát nhất định sẽ kết hôn sớm.

Kết quả đã nhiều năm, con lớn nhất đã thuận lợi kết hôn mà con thứ hai bởi vì bị thương không thể sinh con cho nên thề không bao giờ kết hôn.

Qua nhiều năm, mẹ Kỷ ngoài sáng và trong tối đã an bài không ít cô gái xinh đẹp cho Kỷ Lâm xem mắt. Kết quả những cô gái này không phải bị Kỷ Lâm cho leo cây mà là bị anh làm cho tức giận mà bỏ đi. Thế nhưng không có một người nào có thể ngồi với Kỷ Lâm được năm phút đồng hồ.

Sau đó mẹ Kỷ cũng chết tâm, mặc dù bọn họ vẫn cảm thấy chuyện không kết hôn này khó có thể chấp nhận, nhưng so sánh với việc này thì con trai mới là quan trọng nhất. Việc không thể sinh con đã để Kỷ Lâm canh cánh trong lòng mấy năm qua rồi, bọn họ không thể tăng sự ngọt ngào trong lòng cho con trai nữa.

Mà bây giờ, đang lúc bọn họ cho là Kỷ Lâm cả đời độc thân thì lại nhô ra con trai có quan hệ với một bé củ cải.

“Mẹ nó, tôi cảm thấy Hoàn Tử chính là của tiểu tử nhà mình.” Thượng tướng Kỷ ngẩng đầu lấy tay xoa xoa đầu húi cua của mình, nhìn mẹ Kỷ nói.

“Nhưng nếu thật là như thế thì tại sao con thứ hai lại không nhận ra Diệp Chi?” Mẹ Kỷ tỏ vẻ nghi ngờ “Đứa thứ hai mặc dù nhanh nhẹn, nhưng mình đã làm chuyện gì thì tuyệt đối sẽ thừa nhận, ông quên lần đó ở đại học C, thằng bé nói Diệp Chi đã kết hôn rồi, con trai cũng không có quan hệ gì với nó sao.”

“Điều này cũng đúng.” Thượng tướng Kỷ nhíu chặt chân mày, từ trong túi móc ra một điều thuốc, dùng ngón tay cầm điều thuốc đặt dưới mũi dùng sức hít hà rồi mới nói: “Chờ nó trở về hỏi lại, đồ khốn kiếp này cũng thật là, không nói câu nào đã chạy đi đâu mất.”

“Được rồi ông, con trai đã lớn, cái người này há mồm là nói những từ bậy.” Mẹ Kỷ trừng mắt nhìn thượng tướng Kỷ, đưa tay đoạt lấy điều thuốc trên tay ông “Đưa đây. Đã bao nhiêu năm rồi mà thuốc lá cũng chưa bỏ được.”

“Tôi nghe, nghe. . . . .” Thượng tướng Kỳ uất ức vô cùng, giọng nói nhỏ giống như mèo kêu “Đây không phải là hút không. . . . .”

“Nghe đã biết muốn nói gì.” Mẹ Kỳ vút điếu thuốc lên trên khay trà, gương mặt đẹp lão trong nháy mắt xuất hiện vẻ tức giận “Được rồi lão Kỳ, bây giờ đã học được tranh luận rồi sao.”

“Không có, chưa.” Thượng tướng Kỳ ngượng ngừng cười, vội vàng đưa tay vỗ nhẹ sau lưng của mẹ Kỳ “Đừng tức giận, tôi không nghe thấy cũng không biết gì còn không được sao.”

Mẹ Kỳ hừ một tiếng “Cái này còn nghe được. . . . .”

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy khóa cửa ‘Rắc rắc’ rồi nhẹ nhàng mở ra, ngoài cửa truyền đến giọng nói của đứa con thứ hai đáng ghét.

“Yên tâm đi, ba mẹ anh đều ngủ hết rồi. Ừ, khẳng định, tin tưởng anh, không sai. Chúng ta lặng lẽ đi vào, đem trộm Hoàn Tử mang về nhà.”

Thượng tướng Kỳ và mẹ Kỳ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ăn ý nói: đứa nhỏ lưu manh.

Kỳ Lâm nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ tạo một khe nhỏ, nhìn bên trong phòng khách thì kinh ngạc “Hả? Thế nào đèn phòng khách vẫn sáng? Cục cưng của bọn họ còn chưa ngủ sao?”

Nói xong, anh mở cửa lớn hơn, kêu Diệp Chi vào, nhanh chóng đi lên trước mở đường, kết quả vừa khom lưng thì đã nhìn thấy ba mẹ đang ngồi ở trên ghế sa lon nhìn về hướng này.

“Ba mẹ, hai người. . . . . Hai người tại sao còn chưa ngủ?” Kỳ Lâm lúng túng đứng tại chỗ, qua vài giây mới miễn cưỡng nặn ra một câu.

“Chờ cậu.” Giọng thượng tướng Kỳ âm trầm nghe như hết sức khó chịu, Diệp Chi rụt bả vai lại, nhỏ giọng chào hai ông bà một tiếng rồi nhanh chóng trốn sau lưng Kỳ Lâm.

“Ha ha, chờ con làm gì?” Kỳ Lâm cười gượng, nhìn bốn bề phía nhưng không thấy Hoàn Tử, rồi đổi đề tài “Con và Chi Chi tới đón Hoàn Tử, Hoàn Tử đâu?”

“Ở phòng của mẹ và cha cậu.” Mẹ Kỳ đi tới, quan sát Diệp Chi mấy lần “Cô chính là mẹ của Hoàn Tử? Đúng rồi, người dì thấy qua hình là cháu.”

Hình? Hình gì? Trong lòng Diệp Chi nghi ngờ nhưng trên mặt lại bình tĩnh cười xấu hổ “Đúng, là cháu ạ. Cháu tới đón Hoàn Tử về nhà.”

“Đang ở trong phòng.” Mẹ Kỳ chỉ chỉ một gian phòng ngủ phía bên trái phòng khách rồi thân mật kéo tay Diệp Chi, nói: “Đi, dì dẫn cháu đi.” Nói xong thì không cho Diệp Chi cự tuyệt, cầm tay cô dẫn đi để lại không gian cho hai cha con họ.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thượng tướng Kỳ ngược mắt nhìn Kỳ Lâm, ánh mắt sắc bén giống như roi vút trong không khí mang theo sức gió, dường như còn nghe ra âm thanh vun vút.

“Hoàn Tử là con trai con.” Khóe miệng Kỳ Lâm nhếch càng lớn hơn “Nhưng con không biết. . . . .” Anh sờ sờ đầu, đem chuyện xảy ra sáu năm trước nói cho thượng tướng Kỳ, nhưng anh không có nói Diệp Chi chủ động, mà đổi lại người chủ động là mình, miêu tả Diệp Chi thành một người bị hại.

Thượng tướng Kỳ nghe xong thì mắt càng ngày càng trừng lớn, cuối cùng dứt khoát từ trên ghế salon nhảy lên cho Kỳ Lâm một cước, ông tức giận đến đỏ mặt “Đồ khốn kiếp. Tôi dạy cậu đi ra ngoài lâu lổng sao? Cậu

không cần phải thẹn thùng tôi đã mất mặt lắm rồi. Tôi muốn một phát bắn chết cậu cho rồi.”

“Cha, con sai rồi không được sao?” Kỳ Lâm xoa xoa bụng của mình, trong lòng lại tính toán một cước này làm thế nào mới có thể làm cho Diệp Chi áy náy để cô đối với mình tốt hơn.

“Một câu sai rồi là được sao?” Thượng tướng Kỳ tức muốn nhe răng trợn mắt “Con gái người ta chịu bao nhiêu là khổ sở. Một thân một mình nuôi đứa bé dễ dàng sao?” Thượng tướng Kỳ nhìn đứa con thứ hai không tim không phổi của mình, thiếu chút nữa không chế không được nháy qua bóp chết anh luôn.

“Vậy cậu định làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?” Kỳ Lâm sững sốt.

Mặt của thượng tướng Kỳ bỗng dưng trầm xuống “Cậu không phải muốn kết hôn với Diệp Chi chứ?”

“Dĩ nhiên muốn.” Kỳ Lâm phản ứng ngay lập tức, anh làm sao lại không muốn, anh nằm mộng cũng muốn.

“Chuyện này cũng đúng.” Thượng tướng Kỳ cầm ly trà trên khay uống một hớp trà rồi mới nói: “Chuẩn bị cho người ta một danh phận, đối với người ta thật tốt có biết không hả?”

“Dạ.” Kỳ Lâm ở trong lòng tính toán, anh hiện tại mới phải quần quít lấy Diệp Chi để cô cho anh một danh phận.

Mà ở trong phòng ngủ của thượng tướng Kỳ và mẹ Kỳ, Hoàn Tử quả nhiên không ngủ. Lúc Diệp Chi và mẹ Kỳ đi vào, đứa trẻ đang mở đèn rồi ngồi ở đầu giường ngăn người, nghe tiếng động ở cửa lập tức ngẩng đầu

nhìn sang, vừa thấy Diệp Chi đã từ trên giường nhảy xuống nâng chân ngăn chạy thật nhanh tới, nhào tới trong ngực Diệp Chi.

Cậu không nói câu nào nhưng lại ôm chặt cổ của Diệp Chi không buông tay, có thể thấy được là rất nhớ mẹ. Diệp Chi vô cùng đau lòng, nhẹ nhàng ôm con trai rồi dịu dàng nói: “Hoàn Tử, mẹ tới đón con về nhà, trước hết đứng xuống mặc quần áo có được không?”

Hoàn Tử gật đầu rồi lại ôm Diệp Chi một lúc mới đứng xuống mặc quần áo, ánh mắt trông mong nhìn Diệp Chi chờ đợi mẹ mang cậu về nhà.

“Chi Chi, đi.” Kỷ Lâm bỗng đẩy cửa đi vào, thấy Diệp Chi đứng bên cạnh con trai bé nhỏ, trái tim lại bắt đầu nhảy lên ‘Thành thịch’.

Anh thích rất Hoàn Tử, thích đến nỗi hận không thể cướp cậu về nhà nuôi. Vậy mà khi biết Hoàn Tử là con trai của anh, cảm giác thích này lại hoàn toàn khác lạ.

Ngày trước anh thích Hoàn Tử thì ôm cậu, hôn cậu để bộc lộ cảm xúc. Còn bây giờ anh lại muốn hung hăng cắn một cái trên khuôn mặt của đứa nhỏ. Dù sao mình cũng là ba của cậu.

“Nói hẹn gặp lại với bà nội đi.” Diệp Chi cầm tay nhỏ bé của con trai, nhẹ giọng nói.

“Bà nội, hẹn gặp lại.” Hoàn Tử phát phát tay, thậm chí còn nhìn mẹ Kỷ cười cười.

“Hoàn Tử thật biết nghe lời, hẹn gặp lại, về sau nhất định phải tới chơi với bà nội nhé.” Mẹ Kỷ khom lưng hôn lên trán của Hoàn Tử, trong mắt lưu luyến không thôi.

“Dạ.” Hoàn Tử lễ phép gật đầu, thậm chí còn nghiêm túc móc quéo với mẹ Kỷ, rồi mới đi theo Kỷ Lâm và Diệp Chi ra khỏi nhà họ Ki.

Vừa ra cửa nhà, Kỳ Lâm đã không chờ đợi mà bế Hoàn Tử lên, nói “Bảo bối, kêu ba đi.”

Hoàn Tử mím môi không nói, không cho Kỳ Lâm chút mặt mũi nào.

“Hoàn Tử, ba thật sự chính là ba của con, tựa như quan hệ của con và mẹ vậy, gọi một tiếng ba đi.”

Hoàn Tử nhìn Kỳ Lâm mấy giây rồi bĩu môi, nói “Gạt người.”

“Không lừa con.” Kỳ Lâm nóng nảy, lại càng phát không biết làm sao để giải thích với Hoàn Tử, nếu Hoàn Tử là người lớn, anh chắc chắn có thể nói với cậu chuyện này, nhưng Hoàn Tử mới năm tuổi, anh muốn nói cậu cũng nghe không hiểu?

Kỳ Lâm nhìn Diệp Chi nhờ giúp đỡ, mắt nhỏ dài nhìn có vẻ cầu xin, giọng nói kéo thật dài “Chi Chi. . . . .”

Diệp Chi cười như không cười nhìn anh, vừa đưa tay đùa bỡn tóc mềm của con trai, vừa nhẹ nhàng nói: “Tự mình nghĩ cách đi.”

Vợ nhỏ không giúp một tay, chỉ có thể tự mình làm vậy. Kỳ Lâm hít một hơi, chăm chú nhìn vào mắt của Hoàn Tử “Hoàn Tử, ba của con ngày trước ngu muội, không biết con là con trai của ba, nhưng bây giờ ba đã biết. Đúng rồi, con xem hình này đi, đây là ba khi còn bé, có phải rất giống con hay không? Ba thật sự chính là ba ruột của con.”

Kỳ Lâm nhìn Hoàn Tử mong đợi, ánh mắt sáng trong “Bảo bối, về sau ba sẽ chăm sóc con và mẹ, dẫn con đi khu vui chơi, vườn thú, còn có thể dẫn con đi ăn KKC.”

“Chú. . . . . Chú thật đúng là ba của cháu?” Kỳ Lâm nói một hơi rồi đợi một lúc lâu, Hoàn Tử mới chần chờ hỏi một câu.

“Thật.” Kỳ Lâm nói như đinh chém sắt.

“Nhưng ngày trước chú cũng muốn làm ba mới của cháu.” Hoàn Tử rúc vào bên cạnh Diệp Chi, nghiêm mặt nhìn Kỳ Lâm “Nếu như mà cháu không gọi, chú sẽ không mang cháu đi chơi, cũng không cho mua KFC cho cháu sao?” Dừng một lát, lại thêm một câu “Chú sẽ ngược đãi cháu, để cho ta giống như cô bé lọ lem phải ngủ dưới bếp sao?”

“Éc. . . . . Không. . . . .” Đứa nhỏ này trong đầu rối cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Vậy cháu tại sao phải gọi? Dù sao cũng vậy mà.” Hoàn Tử trừng hai mắt, thăm nói huấn luyện viên thật ngu ngốc. Năm tay Diệp Chi ngáp một cái “Mẹ, buồn ngủ quá, chúng ta nhanh về nhà thôi.”

“Được.” Diệp Chi dường như không nhận được cười nữa.

Giống nhau cái gì? Không giống nhau. Đoàn trưởng Kỳ tức muốn thổ huyết. Cậu là con trai ruột của anh, là của anh. Kêu một tiếng ba để cho anh vui vẻ một cái sao lại khó vậy? Lại không tốn sức nào mà.

A. . . . . Thật là muốn bắt tiểu tử thúi này lại đánh đòn.

Kỳ Lâm cố nén cảm giác như muốn phát điên trong lòng, yên lặng đi theo phía sau hai mẹ con, rũ lông mày xuống vô cùng uất ức. Đúng lúc đó, Hoàn Tử chợt quay đầu lại nhìn Kỳ Lâm tạo hình cái miệng như phát âm gọi anh là ba.

Cơ thể Kỳ Lâm run lên, bước chân ngừng lại, anh có thể nhìn ra Hoàn Tử mới vừa tạo hình miệng kia rõ ràng chính là đang gọi ba. Cẩn thận nhìn Hoàn Tử lần nữa, mới phát hiện hai tai đứa trẻ đã đỏ bừng lên.

Thì ra là ngược ngược, lỗ mũi Kỳ Lâm chua xót nhưng trong lòng lại ấm áp giống như là đang ngâm trong nước nóng.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mưu Kế Của Hoàn Tử

Editor: Băng

Đã tự Webtruyen.Com

Buổi tối hôm đó, Ba Diệp và Mẹ Diệp không có về nhà, Kỳ Lâm dĩ nhiên là ngủ nhờ nhà họ Diệp, buổi tối tắm rửa sạch sẽ, thơm ngát chui vào trong giường của Diệp Chi, muốn dùng sắc đẹp hấp dẫn Diệp Chi.

Kết quả Diệp Chi lại làm như không thấy cơ bụng rắn chắc và gương mặt đẹp trai của anh, vừa chui vào trong chăn đã bắt đầu ngủ, Kỳ Lâm cố ý làm ồn cô cũng không nghe.

Đoàn trưởng Kỳ uất ức cắn góc chăn, nơi bụng còn có một ngọn lửa cháy hừng hực, nhưng đành phải chịu đựng, sắc mặt đã đen nay còn đen hơn. Thật khó khăn mới ngủ được.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Kỳ Lâm mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã cảm thấy trong ngực mình có một thứ mềm mại giống như một cái gối ấm áp.

Anh nhếch khóe môi lên, cười trộm giống như hồ ly. Nhìn đi, anh đã nói Diệp Chi rất thích anh mà, thừa dịp anh ngủ thiếp đi chui vào ngực anh ngủ.

Cánh tay của anh ôm chặt thêm một chút, nâng người trong ngực lên, vừa định hôn một cái chào buổi sáng thì trong lòng cảm thấy có gì không ổn.

Nếu như người trong ngực là Diệp Chi thì sao lại nhỏ như vậy, anh chỉ ôm một tay đã đủ, nghĩ tới đây thì Kỷ Lâm vội vàng mở mắt, cúi đầu nhìn lại, người trong ngực không phải là Diệp Chi mà chính là Hoàn Tử.

Đứa trẻ đang chui ở trong lòng anh ngủ say sưa, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng phác phác, cặp mắt giống anh như đúc đang khép thật chặt, lông mi vừa đen lại cong lên, nhìn giống trẻ con hơn, khác hẳn với sự lạnh lùng lúc tỉnh táo.

Hoàn Tử sao lại chạy đến ngủ trong ngực anh rồi? Kỷ Lâm lục lợi lại trí nhớ nhưng cũng không làm trở ngại tâm tình của anh, thừa dịp con trai còn chưa tỉnh, hôn tới tấp lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cậu.

Ngày hôm qua sau khi Kỷ Lâm nói cho Hoàn Tử biết mình là ba ruột của cậu, Hoàn Tử mặc dù biểu hiện lạnh lùng, nhưng kỳ thật trong lòng đứa trẻ cũng không giữ được bình tĩnh.

Ba ruột, huấn luyện viên Kỷ là ba ruột của cậu. Cậu cũng có ba. Không phải là tự cậu đi tìm, mà cậu vốn có ba rồi.

Hoàn Tử vừa về tới phòng của mình cứ vui vẻ lăn lộn ở trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Cậu từ nhỏ tâm tư đã nặng trĩu, không như những đứa bé khác. Nằm trên giường thật lâu cũng không ngủ được, dứt khoát ôm gối nhỏ bằng bông của mình len lén đi đến phòng của mẹ.

Nhẹ nhàng bò lên giường, chui vào trong ngực Kỷ Lâm, lồng ngực này với của mẹ hoàn toàn khác nhau, cậu lấy tay lặng lẽ sờ lên người của Kỷ Lâm, tất cả bắp thịt đều cứng rắn không có mềm mại như mẹ nhưng trong lòng của Hoàn Tử lại hết sức vui mừng.

Từ nay về sau, cậu cũng có thể cười trên cổ ba rồi, ba còn có thể dẫn anh đi xem bóng đá, chơi điện tử. . . . .

Hoàn Tử rúc vào trong ngực Kỷ Lâm, nghĩ tới có ba cũng có chỗ tốt rồi vui vẻ ngủ.

“Gọi Hoàn Tử dậy đi, một lát nữa cậu còn phải học.” Diệp Chi đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Kỷ Lâm đang cẩn thận ôm con trai mình nhìn tới nhìn lui, không nhịn được trêu nói: “Con trai đẹp như vậy sao?”

“Dĩ nhiên.” Kỷ Lâm gật đầu, dương dương tự đắc “Con anh đương nhiên là đẹp trai.”

“Anh thật chảnh chọe.” Diệp Chi cười, đi tới vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ bé của Hoàn Tử “Hoàn Tử, dậy thôi.”

“Hoàn Tử tối hôm qua ngủ rất muộn, hôm nay để cho cậu nghỉ học một bữa. Dù sao năm nhất tiểu học có đi hay không cũng không sao.” Kỷ Lâm đau lòng nhìn con trai, ôm đứa trẻ không buông tay.

Diệp Chi liếc mắt “Thật may là con trai không cho anh nuôi, nếu không không biết biến thành cái dạng gì.” Cô nhìn lông mi khẽ run của Hoàn Tử, nhỏ nhẹ gọi: “Hoàn Tử, dậy nhanh nếu không sẽ bị muộn học đó.”

Những lời này cô vừa nói ra, chỉ thấy Hoàn Tử còn đang ngủ lập tức mở mắt, cơn buồn ngủ trong khoảnh khắc đã chạy mất không còn bóng dáng, bò dậy mặc quần áo, thực hiện động tác liên tiếp nhanh chóng mà lưu loát, làm Kỷ Lâm nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đợi đến khi Hoàn Tử đi vào toilet đánh răng, Kỷ Lâm mới tiến tới trước mặt Diệp Chi hỏi “Hoàn Tử rất thích đi học?”

“Không phải thích học, chủ yếu là chứng cưỡng chế.” Diệp Chi thờ dãi “Một bữa cũng không được vắng mặt, lần trước chuyện kem đánh răng anh còn không nhớ sao?”

Diệp Chi liếc anh một cái, sờ soạng cơ bụng trần truồng của anh cười híp mắt “Hôm nay em mà không gọi đưa nhỏ xuống giường, trong nhà đoán chừng lại như trời sập.”

Đứa nhỏ này thật sự là có bao nhiêu chứng bệnh lạ nữa chứ. Gì mà chứng cường chế, đứa con nhà mình quả nhiên khác biệt so với những đứa nhỏ khác. Kỷ Lâm cười bắt được tay nhỏ của Diệp Chi đang làm loạn trên người của anh, cúi đầu hôn một cái rồi liếm liếm “Vừa sáng sớm đã trêu chọc anh?”

“Ai bảo huấn luyện viên Kỷ thanh tú làm gì.” Mắt Diệp Chi hơi cong cong, mắt cô giống như gió bắt đầu thổi trên mặt hồ nhẹ nhàng lay động, Kỷ Lâm nhìn thiếu chút nữa mất khống chế, nếu không phải Hoàn Tử lúc nào cũng có thể đi vào thì đã sớm đè cô ra làm rồi.

Ăn điểm tâm xong Hoàn Tử và Diệp Chi nên đi học thì đi học, nên đi làm thì đi làm, Kỷ Lâm đưa hai mẹ con đi xong thì đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trải.

Nhà anh một lớn một nhỏ ai cũng bận rộn, giống như chỉ có mình anh là vô công rồi nghề, nhưng anh còn có mấy ngày nữa phải trở về bộ đội, đến lúc đó sợ rằng cơ hội gặp mặt sẽ ít hơn. Không được phải suy nghĩ ra biện pháp làm cho Diệp Chi mang theo Hoàn Tử dọn đến ở chung với anh.

Đoàn trưởng Kỷ nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, dần dần trong đầu nảy ra ý hay.

Sắp đến giờ tan tầm, Diệp Chi đang ngồi trước máy vi tính để làm nốt đơn đặt hàng cuối cùng, thì nghe đồng nghiệp đứng ở cửa gọi vào “Diệp Chi, có người tìm.”

Cô quay đầu nhìn lại thì bắt gặp nụ cười của Kỷ Lâm

“Anh...Anh tới đây làm gì?” Diệp Chi vội vàng chạy đến bên cạnh Kỳ Lâm, cầm tay anh nhỏ giọng hỏi.

“Đón em về.” Kỳ Lâm cười híp mắt trả lời một câu rồi đặt hộp lớn đang xách trên tay đặt lên trên bàn, lớn tiếng nói: “Chào mọi người, tôi là bạn trai Diệp Chi, Diệp Chi nhà tôi đã phiền mọi người chăm sóc, tôi xin mời mọi người ăn bánh Trung thu, ngàn vạn lần đừng khách khí nha.”

Nói xong thì đôi tay nhanh chóng mở hộp bánh Trung thu đẹp đã ra, lần lượt chia từng cái ra bàn.

“Kỳ Lâm. Anh làm cái gì vậy?” Diệp Chi bị anh làm cho mặt đỏ bừng, hung dữ trợn mắt nhìn anh, mắt cỡ thiếu chút tông cửa chạy ra ngoài.

“Chia đồ ăn.” Kỳ Lâm chia xong cái bánh Trung thu cuối cùng. Lúc này mới bị Diệp Chi đẩy ra ngoài “Trung thu đến rồi, mời đồng nghiệp của em ăn bánh Trung thu thì có làm sao đâu.”

“Anh.” Diệp Chi bị tức đến nhe răng trợn mắt, anh hồi lâu mới khó khăn từ trong cổ họng nặn ra một câu “Anh làm thế này là khoa chiêng múa trống cho mọi người biết?”

“Giải sầu.” Kỳ Lâm vượt vượt đầu của cô “Dù sao khi biết chúng ta kết hôn thì bọn họ cũng sẽ muốn gặp anh.”

“Người nào cùng anh kết hôn.” Diệp Chi hung hăng đẩy Kỳ Lâm ra, gương mặt đỏ bừng có thể nhỏ ra máu.

Kỳ Lâm biết da mặt cô mỏng, cũng không trêu chọc cô, chỉ cầm tay của cô thật chặt, mang theo cô đi đến đại học C với Hoàn Tử.

Bạch Kỳ đã trở lại, sau khi nghe nói Hoàn Tử là con trai của Kỳ Lâm chẳng những không có kinh ngạc, ngược lại lăm băm khoe khoang, nói bản

thân đã dự đoán điều này trước rồi, lần đầu tiên gặp đã thấy Hoàn Tử giống Kỷ Lâm.

Đến khi thấy Diệp Chi, anh gọi cô từ mẹ Hoàn Tử biến thành chị dâu, làm Diệp Chi đỏ bừng cả mặt.

Khi bọn họ về nhà, ba Diệp và mẹ Diệp đã về, nhìn thấy Kỷ Lâm còn hết sức nhiệt tình chào hỏi, không hề bất ngờ.

Khi Kỷ Lâm và Diệp Chi thắp thỏm nói rõ chân tướng cho ông bà biết, ba Diệp và mẹ Diệp chậm chạp mở lớn miệng không thể khép lại được, qua thật lâu mới phản ứng.

Mẹ Diệp nước mắt như những hạt châu cuồn cuộn rơi xuống, không phải đau lòng mà là vui mừng, không ngờ trên thế gian có chuyện trùng hợp như vậy. Con gái khổ sở nhiều năm rồi, cuối cùng sau này cũng có thể sống những ngày tươi đẹp.

Còn ba Diệp đặt kính lão xuống bàn, đi tới phòng bếp đem lấy rượu bảo vật trân quý của ông, la hét muốn cùng Kỷ Lâm uống đến không say không nghỉ.

Ba vợ muốn uống rượu Kỷ Lâm làm sao dám không nghe lời. Lập tức lên bàn, đổ đầy ly rượu cho ba Diệp và mình rồi cụng một cái, một hơi uống cạn ly rượu đầy tràn đó.

Tử lượng của Kỷ Lâm là do ở trong quân đội luyện thành, ba Diệp có thúc ngựa rượt theo cũng không kịp, uống một hồi đã không chống cự nổi, nhưng ông lại sĩ diện hảo, không muốn mình bị con rể hạ gục.

Con người đảo vòng lấy cớ đi vào nhà vệ sinh, gọi Hoàn Tử ở bên cạnh vào, đưa cho đứa nhỏ một vỏ chai rượu “Hoàn Tử, cháu len lén này đem nước lọc đổ vào trong chai này, một lát ông ngoại gọi cháu lấy rượu, cháu mang chai này đưa cho ông ngoại, biết không?”

Hoàn Tử ôm bình rượu lớn trầm mặc một lát rồi nhìn ba Diệp nói: “Ông ngoại, ông nói láo lừa gạt huấn. . . . . ba sao?”

Ba Diệp lúng túng ho khan “Cái này của ông ngoại gọi là mưu kế, ha ha, mưu kế.”

“A...” Hoàn Tử gật đầu rồi ngẩng đầu trợn to hai con ngươi nhỏ dài kia nhìn ba Diệp “Vậy cháu giúp ông ngoại nói láo, ông ngoại sẽ thưởng cho cháu cái gì?”

“Thưởng. Dĩ nhiên sẽ có phần thưởng.” Ba Diệp vội vàng đồng ý “Ông ngoại sẽ mua cho Hoàn Tử thật nhiều KFC.”

“Có thật không?” Ánh mắt của Hoàn Tử sáng lên “Vậy cháu chẳng những giúp ông ngoại nói láo, còn giúp ông ngoại để cho ba uống say, ông ngoại còn có thể cho rất nhiều rất nhiều phần thưởng hơn không?”

“Éc. . . . .” Ba Diệp cảm thấy đã trót đâm lao đành phải theo lao. Nghĩ lại, Hoàn Tử nhỏ như vậy có lẽ không chú ý nhiều nên sáng khoái đồng ý nói: “Được.”

“Tốt.” Hoàn Tử vui mừng ôm bình rượu đi châm nước.

Ba Diệp đứng tại chỗ vỗ vỗ đầu, trong lòng chợt có một dự cảm xấu, đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc ba Diệp trở lại phòng bếp, Diệp Chi và mẹ Diệp cũng sớm rời bàn đi xem TV rồi, trên bàn chỉ còn lại có một người là Kỷ Lâm.

“Ba, ba đã về rồi, chúng ta tiếp tục uống.” Kỷ Lâm đẩy tới trước mặt ba Diệp một ly, vui vẻ nói.

Aizzz u, tiểu tử này thậm chí đã gọi một tiếng ba. Trong lòng của ba Diệp chợt không nở gã con gái, nhìn Kỷ Lâm cũng càng ngày càng không

vừa mắt. Hơn nữa tiểu tử này không có việc gì tự nhiên uống nhiều như vậy làm cái gì? Nhưng ông một chút không được sao, giả bộ say không được sao.

Nhưng trên mặt vẫn không biến sắc nhận lấy ly rượu của anh, cố sáng lãng cười “Uống....uố...ng.”

Hai người lại một lần nữa uống cạn y rượu, Kỳ Lâm lại đưa tay lấy rượu bình nhưng phát hiện bên trong không có rượu, vừa định khui bình rượu cuối cùng trên bàn.

Thì nghe thấy ba Diệp hô to “Hoàn Tử, đem rượu của ông ngoại ra đây.” Nói xong, nhìn Kỳ Lâm “Tiểu Kỳ, chúng ta uống mỗi người một bình đi. Dùng cái ly nhiều chán lắm, chai này cho cậu.”

Kỳ Lâm sững sốt một lát, ngay sau đó lập tức gật đầu phụ họa “Được, chúng ta cùng nhau uống một bình.”

Lúc này, Hoàn Tử ôm này bình rượu trắng trước đó ba Diệp đã đưa cho cậu tới. Đứa nhỏ đem bình rượu đặt xuống trước mặt ba Diệp, chẳng những không rời đi mà ngược lại xưa nay chưa thấy lộ ra nụ cười lại hì hục bò lên chân Kỳ Lâm, hai con tay nhỏ bé ôm cổ của Kỳ Lâm, điềm nhiên hỏi: “Huấn luyện viên Kỳ, chú muốn cháu gọi chú là ba sao?”

Kỳ Lâm bị Hoàn Tử đột nhiên tới nói ngọt ngào như viên đạn bọc đường, ngu ngơ sững sờ gật đầu, muốn. Thế nào lại không muốn, năm mộng cũng muốn.

Hoàn Tử nhìn ly rượu trên bàn rồi lại nhìn Kỳ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong lòng anh cọ xát “Vậy chú uống một chén cháu gọi một câu có được không?”

Vẫn có chuyện tốt như vậy? Kỳ Lâm nhéo một cái lên trên đùi mình, không phải nằm mơ. Hoàn Tử thật sự sẽ gọi mình là ba. Đồng ý. Kẻ ngu

mới không đồng ý.

“Được. Nhưng Hoàn Tử không được gạt ba.”

“Dĩ nhiên.” Hoàn Tử đưa tay cho Kỷ Lâm móc quéo, đuôi cáo nhỏ quoe quấy “Huấn luyện viên uống nhanh đi, uống xong cháu sẽ gọi.”

Ba Diệp giương mắt nhìn vẻ mặt như ‘Ta chiếm được tiện nghi’ Kỷ Lâm, nhìn cháu ngoại cười rạng rỡ. Nhưng sau lưng bỗng ớn lạnh, đứa nhỏ này. . . . . Quả thực là thành tinh rồi.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ghen

Editor: Băng

“Ba.” Kỳ Lâm vừa nuốt một ly rượu xuống bụng thì nghe thấy giọng nói giòn giã của Hoàn Tử ở bên tai vang lên, một chữ ba trong nháy mắt làm anh rơi lệ. Anh vốn cho là mình đời này sẽ không nghe được từ này, mà bây giờ, trong cuộc đời của anh tiếc nuối lớn nhất cũng nhận đã được đền bù.

Kỳ Lâm bưng ly rượu lên để che giấu hốc mắt ửng đỏ của mình, nhìn Hoàn Tử nói: “Gọi một tiếng nữa.”

Hoàn Tử không đáp chỉ nhìn ly rượu bữu bữu môi, Kỳ Lâm hiểu ý, uống tiếp một ly rượu trắng xuống bụng, dĩ nhiên cũng đổi lấy một tiếng ‘Ba’ từ Hoàn Tử.

Ba Diệp thật thà ngồi nhìn hai cha con đấu với nhau, cảm thấy bọn họ quên mất mình. Ông có cảm giác uất ức, rõ ràng là mình và con rể đang giao đấu, thế nào trong giây lát đã thay đổi thành hai cha con người ta dạn dày thâm thiết với nhau.

Ba Diệp nặng nề đặt ly rượu lên trên bàn, hừ một tiếng, muốn gây sự chú ý tới hai người đối diện, kết quả hai người kia một uống..., một người gọi tên rất thích thú, không để ý tí nào đến ông.

Ba Diệp tức giận không thèm quan tâm bọn họ, quăng ly rượu xuống đi ra khỏi phòng bếp lầm bầm uống đi, thông minh thật thấp, đáng đời bị lừa gạt.

Buổi tối hôm đó, đoàn trưởng Kỷ say thành bí tỉ, trong mắt không có tiêu cự, còn ôm chai rượu không buông tay, trong miệng lẩm bẫm tên của Hoàn Tử.

“Tiểu Kỷ tửu lượng không tốt? Ba con cũng không chưa bao giờ uống thành như vậy.” Mẹ Diệp ghé đầu nhìn Kỷ Lâm đang say bí tỉ rồi nhìn Diệp Chi nói.

“Anh ta uống cũng được, hôm nay không biết sao lại như vậy.” Diệp Chi cũng cảm thấy khốn đốn, cô mới vừa cùng mẹ Kỷ xem ti vi ở trong phòng khách nên không nhìn thấy trong phòng bếp đã xảy ra chuyện gì. Cho nên cũng không biết Kỷ Lâm thành như vậy phần lớn là công lao của Hoàn Tử.

“Con lau mặt cho anh ta rồi dìu đi ngủ, đoán chừng chắc là do hôm nay vui quá.” Mẹ Diệp khoát khoát tay ý nói Diệp Chi mang Kỷ Lâm trở về phòng đi.

“Con trai . . . . . Nấc. . . . .” Tay Kỷ Lâm quào loạn trong không khí, nằm ở trên giường lập bập nói nhưng không ngủ được.

“Im miệng. Nhắm mắt. Ngủ.” Diệp Chi hung dữ quát lớn, trên tay cầm khăn lông ướt dẹt lau mặt cho anh “Uống nhiều như vậy làm gì, thú vị chết đi được. Còn phải bắt em phục vụ anh.”

Kỷ Lâm không nghe được cô la mắng chỉ theo bản năng cười hắc hắc không ngừng, không biết là trùng hợp hay là còn chút ý thức, nắm thật chặt tay Diệp Chi đặt lên ngực mình “Anh...Anh rất vui. . . . .”

“Đúng... Đúng, Kỷ đại gia ngài hôm nay rất vui.” Diệp Chi liếc anh một cái “Đừng gãi em, mau ngủ, nếu không em sẽ đuổi anh đi.”

“Hoàn Tử. . . . .” Mắt Kỷ Lâm nhìn xung quanh, cũng không biết là anh biết chính xác Hoàn Tử không ở đây hay chỉ theo thói quen lẩm bẫm

nói.

“Hoàn Tử ngủ rồi, sáng mai lại tới tìm anh, anh đừng giăng co nữa, ngủ nhanh đi, em đi tắm rửa.” Diệp Chi vỗ vỗ mặt của Kỳ Lâm rồi đắp cho anh cái chăn “Anh nghe lời, ngoan ngoãn không được nhúc nhích biết không?”

Kỳ Lâm mơ màng gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp vì uống rượu nên hồng hồng làm Diệp Chi nhìn không rời mắt. Cô vừa âm thầm tự phỉ nhổ ở trong lòng rằng mình dễ bị sắc đẹp mê hoặc, vừa không nhịn được len lén quay đầu liếc mắt nhìn Kỳ Lâm.

Ngày hôm sau Kỳ Lâm tỉnh lại, đầu đau đớn vô cùng, anh ngồi ở trên giường xoa nhẹ huyết thái dương một lát mới đứng dậy mặc quần áo rồi rửa mặt.

Ba Diệp và mẹ Diệp đã đi xuống trong công viên dưới nhà tập Thái Cực quyền, một lớn một nhỏ đang ăn cơm trong phòng bếp, trên bàn có một tô sủi cảo thơm nức mũi và một bát cháo gạo trắng ngon lành. Kỳ Lâm nhìn thất rất động lòng, nhanh chóng đi tới ngồi bên cạnh Diệp Chi đoạt đôi đũa của cô gắp một cái.

“Anh làm gì vậy, đũa bé còn đang ở trước mặt đấy.” Diệp Chi trừng mắt liếc anh một cái rồi lấy một đôi đũa mới đưa cho anh, rồi lấy cho anh thêm một bát cháo.

“Hôm nay là chủ nhật, làm gì dậy sớm vậy?” Kỳ Lâm nhận lấy chiếc đũa, vừa ăn vừa hỏi.

“Ngủ thêm cũng không được.” Diệp Chi đẩy đĩa mè(vùng) rang vàng tới trước mặt Kỳ Lâm, ngừng một lát mới hơi chần chừ nói: “Kỳ Lâm, chuyện của chúng ta. . . . . Em muốn nói với anh trai.”

Kỷ Lâm ngừng đưa lại rồi ngay sau đó thờ ơ nói: “Đương nhiên là phải nói rồi, chuyện này thì có cái gì mà phải do dự.” Anh ngẩng đầu lơ đãng liếc nhìn Hoàn Tử, vui vẻ thiếu chút nữa cười sặc sụa.

Đứa bé ăn sủi cỏ khác với người khác, bé không cắn từng miếng một ăn mà nhét hết một cục sủi cỏ vào trong miệng.

Cậu bé trước hết nhét sủi cỏ vào một bên, rồi nhét thêm một cái sủi cỏ vào bên kia, hai má vì nhét sủi cỏ mà căng tròn, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhai hết cục sủi cỏ, vô cùng dễ thương.

“Hoàn Tử, mẹ không phải nói là ăn sủi cỏ phải ăn từng cục một sao.” Diệp Chi theo ánh mắt của Kỷ Lâm nhìn sang, mặt bỗng trầm xuống.

“Em đừng la nó, nó thích ăn sao thì để nó ăn vậy đi, không bị nghẹn đâu.” Kỷ Lâm vội vàng đứng ra giải vây cho Hoàn Tử, lúc Diệp Chi sắp nổi giận thì khéo léo chuyển đề tài, “Nhưng anh của em không có ở nhà, em tìm anh ta ở đâu?”

“Em cũng không biết anh trai đang ở đâu.” Diệp Chi cau mày, hơi lo lắng xoắn xoắn vạt áo “Tối hôm qua em gọi điện thoại cho anh trai rồi, nhưng anh ấy tắt máy, sáng nay gọi lại thì cũng tắt máy.”

Trong lòng Kỷ Lâm ‘lộp bộp’ một tiếng, cảm thấy sủi cỏ đã xuống tới cổ họng nhưng không nuốt trôi được, hồi lâu mới hoàn hồn lại miễn cưỡng cười “Không sao, nói không chừng anh của em có chuyện bận thôi, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Diệp Chi gật đầu nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bất an.

“Không có việc gì, anh đi ra ngoài nghe ngóng tình hình, em cứ ở nhà dạy Hoàn Tử làm bài tập.” Kỷ Lâm đặt đĩa xuống rồi nhìn Diệp Chi dặn dò rồi mới bước ra cửa gọi điện thoại cho Úc Lương Tranh.

Úc Lương Tranh và nhiều người trên giang hồ có chút liên lạc, người quen biết so với anh nhiều hơn, lúc này đoán chừng là cậu ta có thể giúp.

“Tên gì? Diệp Khung? Thương Khung?” Giọng của Úc Lương Tranh trầm thấp truyền đến từ đầu dây bên kia, Kỳ Lâm gật đầu liên tục “Ừ, đúng là anh ta. Thế nào? Cậu biết?”

“Quả thật biết.” Úc Lương Tranh gật đầu “Lần trước đi Nhạc Viên có gặp chút chuyện, là nhờ anh ta giúp một tay. Được rồi, để tôi đi điều tra tin tức giùm cho anh. Anh cứ đợi tin tức đi.”

“Được.” Kỳ Lâm đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, anh không về lại nhà họ Diệp mà đi đi đến võ đường tìm Bạch Kỳ, trong lòng anh luôn có cảm giác bất an, lại sợ lộ ra ở trước mặt Diệp Chi nên chỉ có thể về võ đường trốn.

Mà ở bên kia, tại nhà của Triệu Thanh Uyển, cô cầm điện thoại do dự có nên chủ động gọi điện cho Diệp Khung.

Diệp Khung đã rất nhiều ngày không có đến nhà cô, lúc mới bắt đầu cô không để ý, Diệp Khung đối với cô vô cùng tốt, ở trước mặt cô không bực bội, quả thực là cô muốn gì được đó. Anh thường xuyên qua lại làm cho Triệu Thanh Uyển mặc nhiên xem anh sẽ luôn bên cô, vĩnh viễn không rời cô.

Nhưng bỗng có một ngày, Diệp Khung không nữa tới, cô chờ, cô đợi đến khi trong lòng nóng nảy lo lắng, hốt hoảng, lo sợ nhưng cũng không thấy bóng dáng Diệp Khung.

Triệu Thanh Uyển đau khổ nhiều ngày, rốt cuộc ném đi bối rối của mình chủ động liên lạc với Diệp Khung.

Chờ anh trở về. Mình nhất định. . . . . Nhất định. . . . . Nhất định như thế nào? Triệu Thanh Uyển không nghĩ ra, điện thoại bên kia lại truyền đến

âm thanh tắt máy.

Cô ngẩn người. Cô đang suy nghĩ nên tra hỏi, khiển trách những gì thì toàn bộ cũng ngẩn ở cổ họng, nghẹn đến khi đỏ bừng hai hốc mắt.

Anh tắt máy. Anh thế nhưng lại tắt máy. Triệu Thanh Uyên tức giận ném điện thoại lên trên giường, trong lòng tức giận ngập trời.

Anh trước đây đối với cô tốt như vậy, tốt đến nỗi khiến cô sinh ra cảm giác mình được anh nâng niu ở trong lòng bàn tay, nhưng bây giờ ngay cả điện thoại của cô anh cũng không nhận. Đây chính là người đàn ông hai mặt, có mới nới cũ.

Nhưng cô lại nhớ anh, nhớ lúc anh đối với cô thật tốt, săn sóc cô. . . . .
. Từ nhỏ đến lớn, anh là người duy nhất đối với cô tốt như vậy, tốt đến ngay cả lời nói nặng cũng sợ hù cô giật mình.

Nhưng anh bây giờ làm cái gì mà không tới? Anh không phải nói thích cô sao? Triệu Thanh Uyên sụt sùi mũi, nước mắt từng giọt rơi trên ga giường màu hồng.

Cô thật ra thì. . . . . Cũng rất thích anh.

Kỷ Lâm đi ra cũng không trở lại, Hoàn Tử lại đang ở trong phòng làm bài tập về nhà. Diệp Chi rãnh rỗi nên mở ra máy vi tính ra gõ chữ.

Mới vừa mở máy lên, Mạnh Trường Thụy đã nhắn một tin: Gặp mặt nói chuyện một chút.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện kể từ lần Mạnh Trường Thụy cúp điện thoại của cô. Diệp Chi sửng sốt, còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào thì bên kia lại nhảy lên một tin nhắn nữa.

Mạnh Trường Thụy: Ngày đó anh không cố ý, nhưng thật sự là không khống chế được cảm xúc, Chi Chi, em giận sao?

Diệp Chi vội vàng trả lời một câu: Không có, em không có tức giận.

Mạnh Trường Thụy: Vậy thì đi ra ngoài gặp mặt chút đi, chúng ta vẫn là bạn bè mà phải không?

Diệp Chi : Dĩ nhiên, vậy thì đến chỗ cũ đi. Em đến ngay.

Gõ xong những chữ này, Diệp Chi tắt máy vi tính. Cô và Mạnh Trường Thụy ngày trước thường hẹn nhau ở một tiệm sách, tiệm sách đó rất an tĩnh, cảnh vật xung quanh cũng không tồi, hai người thường ở đó bàn luận về cốt truyện, ý tứ, vân vân. Thường xuyên qua lại nên nơi đó trở thành căn cứ địa của hai người.

“Hoàn Tử, mẹ phải ra ngoài một chút, con có đi hay không?” Diệp Chi đi qua phòng của Hoàn Tử hỏi một câu.

Hoàn Tử lắc đầu, cậu còn chưa làm xong bài tập, dù thế nào cũng không đi.

“Được, vậy thì mẹ đi đây, con ở nhà phải nghe lời bà ngoại, biết không?” Diệp Chi hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, dặn dò.

“Dạ.” Hoàn Tử cầm cây bút máy thật dài đáp một tiếng, rồi cúi đầu làm bài tập tiếp.

Tiệm sách ở gần đại học C, tuy là thứ bảy nhưng là sáng sớm cũng không có người nào, Diệp Chi gọi một ly chocolate nóng vừa uống vừa chờ Mạnh Trường Thụy.

“Chi Chi.” Chỉ lát sau Mạnh Trường Thụy đã tới, anh gầy hơn nhiều chắc là do thức đêm quá nhiều, dưới mắt còn có một vòng thâm quầng đen thui. Mấy ngày nay Mạnh Trường Thụy đăng chương mới vô cùng mãnh liệt, độc giả cũng không nhìn ra. Lúc mới bắt đầu thì trầm trồ khen ngợi rồi rít giờ thì biến thành khuyên anh nên đi nghỉ ngơi thật tốt, nhưng Mạnh Trường Thụy không để ý tới mà chỉ làm theo ý mình.

“Đây nè.” Diệp Chi cười cười với anh, đặt một ly chocolate nóng đẩy tới trước mặt anh, “Bên ngoài lạnh, uống cái này cho ấm dạ dày.”

“Được.” Mạnh Trường Thụy cũng không khách khí với cô, chỉ nhận lấy rồi uống. Hai người ăn ý ai cũng không đề cập tới chuyện lúng túng lần trước, đề tài chỉ vây quanh chuyện sách Diệp Chi vừa mới xuất bản, trong khoảng thời gian ngắn giống như trở về những ngày trước đó.

Kỷ Lâm ở võ đường với Bạch Kỳ ngây ngẩn một lát, cảm giác tâm trạng của mình đã ổn thì đứng dậy rời đi, ném lại cho Bạch Kỳ chuyện dạy các võ sinh nhưng lại nói cho oai là để rèn luyện Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ tức giận từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ vô sỉ, hung hăng ném cho anh.

Kỷ Lâm ra khỏi võ đường có đi ngang qua tiệm sách, vô tình liếc mắt nhìn vào bên trong thì bỗng dừng bước chân lại, bên trong này có hai người ngồi đối diện nhau không phải Diệp Chi và Mạnh Trường Thụy sao?

Bọn họ rốt cuộc lại liên lạc với nhau. Hơn nữa còn gạt anh. Trong lòng Kỷ Lâm lửa giận bốc lên ngàn ngút, như một người đánh ghen đi bắt gian tại trận, mở cửa xông vào trong. Gửi thanks

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Giao Chiến Lần Nữa

Lúc này trong tiệm sách chỉ có Diệp Chi, Mạnh Trường Thụy và ông chủ là ba người, trong giai điệu dương cầm nhẹ nhàng du dương của Clayderman. Không khí vô cùng yên tĩnh, ngay cả Diệp Chi nói chuyện cũng tự động nhỏ giọng xuống, nên khi Kỳ Lâm hùng hổ bước vào làm cho ba người đồng thời ngẩng đầu lên.

“Kỳ Lâm? Sao anh lại tới đây?” Một tay Diệp Chi đang cầm ly chocolate, kinh ngạc đến nỗi quên đặt ly xuống. di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Kỳ Lâm ngăm cảnh cáo, ánh mắt khó hiểu quét qua mặt của Mạnh Trường Thụy đi tới trước mặt Diệp Chi, cố dè ghen tuông trong lòng xuống, ‘Chụt’...một tiếng hôn một cái ở trên mặt của cô rồi duỗi cánh tay ra ôm Diệp Chi vào, cúi đầu dụi vào bả vai cô cố gắng làm nũng “Vợ yêu, chúng ta đúng là tâm ý tương thông, đi tới chỗ nào cũng có thể gặp nhau.” di_ễn♠đ_àn♠l_ê♠q_úy♠đ_ôn

Diệp Chi ☹, người này mặc dù thỉnh thoảng cũng làm vài chuyện quá quắt, nhưng lần này thế nhưng lại đứng ngay trước mặt Mạnh Trường Thụy hôn cô, quả thật là quá không kiêng kỵ gì rồi .

“Anh cách xa em một chút.” Tay phải Diệp Chi giấu sau cái bàn nhéo một cái lên trên đùi Kỳ Lâm, trên mặt vẫn còn duy trì nụ cười nhưng âm thanh kia nghe giống như đang cắn răng nghiền lợi “Trường Thụy đang nhìn .” di_ễn♥đ_àn♥l_ê♥qu_ý♥đ_ôn.

Chính là muốn anh ta nhìn, anh ta không nhìn thì anh sẽ không làm . Kỷ Lâm hừ một tiếng trong lòng, mắt nhìn mặt Diệp Chi đang cố gắng nhẫn nhịn, anh biết dây dưa nữa thì mình là người bị thua thiệt nên vội vàng ngồi ngay ngắn người lại nhìn Mạnh Trường Thụy, trên mặt lộ ra nụ cười kinh ngạc “Aizzz u, đây không phải là Mạnh Trường Thụy sao? Xin lỗi giờ mới nhìn đến, anh không để ý chứ?”

Giờ mới nhìn? Mạnh Trường Thụy thật khó khăn mới không cầm ly chocolate nóng trên tay mình dội lên trên mặt Kỷ Lâm, anh đường đường là một đấng mày râu cao 1m8 ngồi đối diện anh ta mà anh ta lại dám nói giờ mới nhìn thấy mình?dien+dan+le+quy+don+com

“Đâu có, tôi nhỏ bé như vậy sao có thể dễ dàng lọt vào mắt huấn luyện viên Kỷ.” Mạnh Trường Thụy trả lời lại mỉa mai.

Số lần anh và Kỷ Lâm gặp mặt không quá nhiều, nhưng cuối cùng chẳng những bạn gái bị anh ta đoạt đi, ngay cả nói cũng không bằng anh ta. Mạnh Trường Thụy tức giận ở trong lòng, cho dù ở trước mặt Diệp Chi mất phong độ cũng không được, dù sao cũng muốn thắng Kỷ Lâm một lần, nếu không thật không có mặt mũi.diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Chuyển sang Diệp Chi “Chi Chi, huấn luyện viên Kỷ đẹp trai như vậy e phải chú ý cho kỹ, anh ta mỗi ngày đều gặp rất nhiều người đẹp, nói không chừng lúc nào thì. . . . .”

Còn câu phía sau anh ta không nói hết, ý tứ khiêu khích hết sức rõ ràng, khế nhếch cằm nhìn Kỷ Lâm, trong mắt vô cùng hài lòng, tới đi, tiếp chiêu đi. Có bản lĩnh tới cùng tôi đấu võ mồm, tôi sẽ dùng lời nói giết chết anh.

Song anh đợi vài giây, Kỷ Lâm vẫn yên tĩnh bất động, lúc Mạnh Trường Thụy cho là Kỷ Lâm là bị mình chặn họng không thể nói được lời nào thì Kỷ Lâm bỗng ôm Diệp Chi .

Khuôn mặt hồ ly lúc nào cũng tươi cười trong nháy mắt biến thành khuôn mặt uất ức.

“Anh...Anh... Chi Chi, anh ta khi dễ anh. Em nghe đi, anh ta ở trước mặt em khi dễ anh.”

Diệp Chi : “. . . . .”

Mạnh Trường Thụy: (⊙o⊙)

Không đúng, không phải là như vậy. Chẳng lẽ Kỳ Lâm không đập bàn rồi cùng mình cãi cọ văng nước miếng tung tóe, sau đó bị mình chèn ép sao? Tại sao lại biến thành như vậy?

Mạnh đại thần 囧囧 mất hồn ngồi im ở chỗ đó, chuẩn bị xong những lời lẽ sắc bén thì bị ngăn ở cổ họng. Tiến thoái lưỡng nan, quả thật anh bị sự biến hóa của Kỳ Lâm vô sỉ này làm cho mờ mịt đầu óc.

“Chi Chi. . . . .” Giọng Kỳ Lâm kéo dài, ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Diệp Chi, cặp mắt kia với Hoàn Tử giống nhau như đúc, trong mắt tràn đầy bất mãn với tố cáo “Anh đi khắp nơi đều không tìm được em, thì ra em ở cùng một chỗ uống nước với anh ta.” Trong lời nói nùng nặc vị chua, giọng nói càng ngày càng thấp giống như một đứa bé đang giận dỗi “Em chính là không thích anh, em muốn bội tình bạc nghĩa.”

Diệp Chi bị anh làm cho dở khóc dở cười, người này cũng hơn ba mươi tuổi rồi mà lại làm nũng ăn vạ nhưng mọi thứ đều biết hết, so với Hoàn Tử còn biết cách hơn, nhưng nghe giọng của anh thật thấp, lòng cô lại mềm nhũn, không nhịn được lạng lẽ ngắt tay của anh ở dưới bàn, nhỏ giọng giải thích: “Em chỉ thảo luận về sách với anh ta thôi, không có khác.”

Kỳ Lâm cúi đầu không nói lời nào, mặt nhăn nhó bộ dạng giận dỗi với Hoàn Tử đúng là giống nhau như đúc.

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta về?” Diệp Chi gãi gãi lòng bàn tay Kỷ Lâm, nhẹ nhàng đung chạm giống như lông vũ làm cho lòng anh vô cùng nhột, nhưng trên mặt vẫn không hiện ra mà chỉ ừ một tiếng.

Hai người mặc dù không có động tác thân mật đặc biệt gì, nhưng giờ tay nhắc chân đều ăn ý, một mình anh ở đối diện bọn họ lại giống như bị bọn họ quên lãng. Ngược Mạnh Trường Thụy buồn bực đau đớn, đang muốn mở miệng chào tạm biệt thì Diệp Chi lại nói trước một tiếng.

“Ừ, hai người đi trước, anh ở đây ngồi một chút rồi về.” Mạnh Trường Thụy không muốn đi chung với Kỷ Lâm, tình nguyện ở tiệm sách thêm một thời gian nữa.

Diệp Chi gật đầu, cũng không gò ép, cầm tay Kỷ Lâm đi ra cửa, vừa đi ra đường được mấy bước Kỷ Lâm chợt ngừng lại “Muốn ăn mực viên. . . . .”

“Mới ở trong tiệm sách sao anh. . . . .” Diệp Chi còn chưa nói hết đã thấy Kỷ Lâm như gió chạy vào tiệm sách, chỉ để lại một câu “Để anh đi mua.” Rồi ngay cả bóng cũng không có.

A... Người này thích ăn hải sản từ khi nào vậy? Diệp Chi nghi ngờ nháy mắt mấy cái, phụ nữ có thai khẩu vị thay đổi, mà người đàn ông của mình còn thay đổi nhanh hơn.

Mạnh Trường Thụy uống xong đến ngụm chocolate nóng cuối cùng, khi anh muốn đứng dậy rời đi thì ngẩng đầu đã nhìn thấy Kỷ Lâm chạy lại, đặt tiền lên trên bàn vỗ “Một phần mực viên, muốn đặc biệt cay.” Dừng một lát, lại thêm một câu “Nhất định phải đặc biệt cay.”

Nói xong rồi đi tới ngồi đối diện Mạnh Trường Thụy, trong đôi mắt nhỏ dài sáng lấp lánh, ánh mắt không ngừng đảo quanh trên người anh, làm cả người Mạnh Trường Thụy sợ hãi, không được tự nhiên ho một tiếng nói: “Làm sao anh quay lại vậy?”

“Nhìn anh.” Kỳ Lâm hí hóp mắt, lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Anh đẹp trai, lông mi dài mắt nhỏ, vẻ ngoài tuấn lãng, lúc này lại cười làm cho ngũ quan tinh xảo tuấn tú khác thường. Nhưng Mạnh Trường Thụy lại bị nụ cười này của anh làm cho rùng mình một cái “Nhìn, nhìn tôi làm gì?”

Kỳ Lâm không trả lời anh ta, chỉ thấy anh nở nụ cười ý vị sâu xa, cũng có thể nói là. . . . . Không có ý đồ tốt.

“Mực viên của ngài.” Đúng lúc đó thì ông chủ đi tới, đặt một phần mực viên có nhiều tầng ớt đỏ au xuống trước mặt Kỳ Lâm, hơn nữa còn sẵn sàng đưa cho anh hai cây cây xăm bằng trúc rồi mới rời đi.

“Nghe nói anh không thể ăn cay?” Kỳ Lâm ghim một cục mực quơ quơ ở trước mặt Mạnh Trường Thụy, mùi ớt cay nồng trong nháy mắt chui vào lỗ mũi làm Mạnh Trường Thụy sặc ho khan không ngừng, khoát tay lia lịa ý bảo anh đưa cái cục mực ra xa.

“Đàn ông làm sao có thể không ăn cay được.” Kỳ Lâm khẽ cười đứng lên, khi Mạnh Trường Thụy còn chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng đến bên cạnh anh, một tay nắm cằm của anh một tay nhanh chóng đem viên mực nhét vào trong miệng anh.

“Nhìn bộ dáng nhếch nhác của anh.”

Mạnh Trường Thụy nước mắt trắng xanh chảy dài xuống, cay đến nỗi mặt đều đỏ giống như con tôm luộc. Mắt tức giận nhìn Kỳ Lâm như bốc cháy lên, rồi lại vì ho kịch liệt mà một chữ cũng không nói ra được. Ông chủ khiếp sợ nhìn thấy vội vàng rót một ly nước đưa đến trước mặt.

“Mùi vị thế nào?” Kỳ Lâm lộ ra một nụ cười sáng lạn như cũ, khẽ liếc nhìn sang thấy nửa bên âm trầm, nửa bên sáng chói vô cùng quý dị.

“Cay không? Có phải khổ sở sắp chết hay không?” Giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng mà lại như là châm nhỏ bằng bằng từng mũi một hung hăng đâm vào lòng Mạnh Trường Thụy, giá rét thấu xương và đau nhói “Tôi ghét người khác đến gần Chi Chi, nhất là loại người xấu bụng như anh.”

Anh dừng một lát, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, nhìn Mạnh Trường Thụy từ trên cao nhìn xuống, cao cao tại thượng giống như đang nhìn một con giun dế “Con người của tôi ghen rất mãnh liệt, hay ăn giấm lung tung, cho nên anh tốt nhất cách xa Chi Chi ra, không thì. . . . . Hôm nay là ót, ngày mai tôi không phải biết sẽ cho anh cái gì.”

Anh xoay người rời đi, không chút do dự cầm hai cục mực viên ném vào thùng rác, cũng không quay đầu lại nhìn Mạnh Trường Thụy một cái.

“Anh không phải là đi mua mực viên hả? Đâu rồi?” Diệp Chi nhìn hai tay rỗng Kỹ Lâm, nghi ngờ nói.

“Ăn rồi, dù sao em cũng không thích ăn.” Kỹ Lâm cười ngây ngô hắc hắc, cầm tay Diệp Chi tung tăng đi “Em thích gì, không thích cái gì anh đều ghi ở trong lòng .”

“Thật?” Diệp Chi bĩu môi tỏ vẻ không tin, thấy anh quả nhiên lộ ra vẻ mặt lo lắng thì cười thầm, cố ý đùa anh “Vậy anh nói em thích gì nhất?”

Cầm Kỹ Lâm gương lên, không chút do dự nói: “Đương nhiên là anh. Đẹp trai, giàu có . . . . . Aizzz u, thương.... Thương.” Kỹ Lâm che mu bàn tay bị bấm đỏ, liên tiếp kêu đau.

“Để cho anh không nói bậy.” Diệp Chi cảm thấy chưa hết giận, đập anh thêm một cước mới vừa lòng buông tay ra.

“Anh vốn là. . . . .” Kỹ Lâm hừ hừ một tiếng, muốn cãi cọ nhưng nhìn thấy cảnh cáo ánh mắt của Diệp Chi thì ỉu xìu “Được rồi, em thích Hoàn Tử nhất, có được không?”

“Cái này cũng đúng.” Diệp Chi nghiêng đầu sang chỗ khác len lén dấu đi về hồng hồng thẹn thùng trên mặt.

Buổi tối hôm đó, Mạnh đại thần viết truyện không ngừng và cuối cùng nam phụ đã chết, độc giả bình luận bên dưới nháy mắt hoan hô, ca múa mừng cảnh thái bình. Nhưng cuối cùng thì Tiêu Bất Ly Mạnh báo nghỉ một thời gian, nói là mình ngã bệnh, mấy ngày nay không thể viết truyện nữa.

Các độc giả cũng rời rít an ủi anh, ngay cả những độc giả ngày thường im lặng cũng lập ID vào an ủi anh, muốn anh chăm sóc thân thể của mình thật tốt, chờ hết thì viết truyện tiếp. Trời đất bao la, sức người có hạn.

Không biết, đại nhân nhà bọn họ lúc này đang che miệng bị sưng như hai miếng lạp xưởng, vừa trả bình luận cho hả giận, vừa nói lảm nhảm “Lão tử không bị khí thể của người hù sợ. Lão tử sẽ cho người chết một trăm lần trong truyện của ta.”

Mà cùng lúc đó, chuông cửa nhà Triệu Thanh Uyển chột vang lên, cô cho là Diệp Khung tới, không suy nghĩ kéo cửa ra không ngờ đập vào mặt lại là một người xa lạ.

Sắc mặt của người kia âm trầm, liếc mắt đã biết không phải là người tốt, anh nhìn thấy Triệu Thanh Uyển không nói gì, chỉ đưa cho cô một thẻ ngân hàng rồi xoay người rời đi.

Triệu Thanh Uyển cúi đầu, đập vào mắt chính là ba chữ tiếng anh UBS (*tức là thẻ ngân hàng có chức năng Maestro ra để trả tiền), cô đã không phải là giáo viên tiểu học dốt nát năm xưa, tự nhiên biết điều này đại biểu cho cái gì. Nhìn bóng lưng người đàn ông kia hét to “Đứng lại. Anh là ai? Thẻ ngân hàng Thụy Sĩ này là sao?”

Người nọ không đáp, chỉ tiếp tục đi về phía trước, bước chân vội vã giống như phía sau có thú dữ đang truy đuổi.

“Anh nhất định phải nói theo tôi biết nếu không tôi sẽ ném vào trong thùng rác.”

Người nọ rút cuộc dừng bước, quay đầu lại nhìn Triệu Thanh Uyển hé miệng phun ra mấy cái chữ, giọng nói khàn khàn khó nghe, giống như là đã gào thét mấy ngày mấy đêm, nói “Diệp Khung đưa cho cô.”

Nói xong mấy câu nói đó, anh ta cũng không dừng lại, giống như u linh biến mất trong hành lang.

Triệu Thanh Uyển sửng sốt một lát, cúi đầu nhìn cái thẻ ngân hàng kia, trong lòng vừa oán hận vừa mừng rỡ, ngón tay nắm thật chặt rồi nhét tẩm thẻ vào túi.

“Lão Diệp. Tới đây giúp tôi băm thịt làm sủi cảo.” Mẹ Diệp tựa đầu vào cửa phòng bếp kêu một câu “Tôi băm không nhỏ.”

“Hôm nay thế nào lại muốn làm sủi cảo vậy hả?” Ba Diệp đặt tờ báo xuống, vừa đi tới phòng bếp vừa hỏi.

“Diệp Khung nói hôm nay trở về.” Trên mặt mẹ Diệp tràn đầy vui mừng, so với đoạn thời gian tiêu tụy trước đây có thể nói là tươi cười rạng rỡ “Aizzz ông dùng sức thêm đi, băm nhỏ ra, con trai không thích ăn sủi cảo có lợn cợn thịt đâu.”

“Biết.” Ba Diệp lại dùng thêm sức, trong phòng bếp vang lên âm thanh ‘Bang bang’, còn có giọng nói vui vẻ của mẹ Diệp.

“Tôi đã lâu không thấy con trai, nên làm cho con sủi cảo thịt heo dưa chua mà đứa nhỏ thích ăn.”

“Đúng đúng, còn có giấm chua, lão Diệp, ông xem nhà còn bao nhiêu giấm chua, con trai thích ăn nhất là giấm chua.”

“Tôi nói với ông, ông cũng đừng khuyên tôi, lần này tôi không thể để cho nó đi nữa.”

.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ở nhà họ Diệp dưa chua thịt heo và sủi cảo nóng hổi mới ra lò từ từ biến thành lạnh đến thấu tâm can, từng cái một lạnh lẽo nằm ở trong nước lèo, mùi thơm không có, chỉ còn lại đọng vết dầu, lạnh từ bên trong thấu ra ngoài. Mẹ Diệp hâm nóng sủi cảo một lần rồi lại một lần, ở bên bàn cơm cũng đợi từng giờ, con trai của bà vẫn không trở lại.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thương

Trong bệnh viện người đến người đi nườm nượp, mặt bác sĩ và y tá không chút thay đổi đưa người thân bệnh nhân đi xuyên qua trong hành lang, Diệp Chi cắn chặt răng cố gắng áp chế lo lắng trong lòng, đỡ cha mẹ tuổi già run rẩy đi vào phòng trực của bác sĩ.

“Các người nói mới vừa đưa vào một nhóm bệnh nhân?” Mặt bác sĩ không thay đổi lật xem từng bệnh án nói nhưng không ngừng đầu lên, giọng nói lạnh lùng không lên không xuống “Không còn một ai sống sót.” Anh tự tay đưa cho một y tá đứng bên cạnh “Mang người thân đi xuống nhà xác nhận người.” ๖๓dien♥dan♥lequyd ☺ n☼c ☺ m

Đại não mẹ Diệp ‘Bang’ một tiếng, trước mặt bỗng tối sầm, gục ở trên mặt đất ‘Phịch’ bất tỉnh nhân sự. Thân thể ba Diệp lắc lư, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch muốn đưa tay đỡ vợ mình dậy nhưng tay dùng sức thế nào cũng nâng không nổi.

“Mẹ. Mẹ.” Nước mắt Diệp Chi như những hạt châu lăn xuống, ngực buồn bực đau như thở không ra hơi, thiếu chút nữa ngất đi giống như mẹ Diệp, nhưng nhìn đôi môi xanh tái của mẹ, đôi mắt già nua của cha, Diệp Chi chỉ có thể cắn răng mạnh mẽ giữ cho mình được tỉnh táo. ๖๓diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Cô ngồi xuống đất, cố gắng ôm mẹ Diệp vừa khóc vừa kêu “Mẹ, mẹ tỉnh lại đi. Là bọn họ nói sai đó. Mẹ, mẹ đừng làm con sợ, anh trái sẽ không sao, anh nhất định sẽ không. . . . .” ๖๓diễn-đàn-lê-๖๓quý-đôn

Lời nói đến cuối cùng đã không phát ra được nữa. Cô đặt mông ngồi xuống đất, nắm bàn tay lạnh như băng của mẹ Diệp khóc to, ngón tay trắng bệch cào mạnh vào bức tường phòng làm việc, cô dùng sức mạnh đến nỗi làm móng tay ngón trở lật ngược lên.

Máu đỏ tươi theo mặt tường sáng choang chảy xuống, nhưng Diệp Chi không cảm thấy đau đớn. Trái tim giống như bị mãnh thú cắn xé, lôi kéo ra làm hai. Lòng ngực giống như cũng bị xé nát, đau như thể đó không phải cơ thể của mình. **diễn❀đàn-lê-quý❀đôn**

Anh...Anh của cô không có ở đây. Từ nay về sau, không còn người sẽ bỏ thân che chở cho cô, không còn người nâng niu cô trong lòng bàn tay, sợ cô lạnh quá hay nóng quá.

Khi còn bé, cô rất tùy hứng, trời mưa mà cứ đòi mặc đồ mới đi học, mẹ cô tức muốn giơ chổi đánh cô một trận nhưng anh cô không nói câu nào, cầm túi sách nhỏ của cô lên rồi công cô trên lưng đưa đến tận cửa lớp học. **diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn**

Trong nhà nghèo, có một bao lớn chứa rất nhiều quả quýt đường, anh của cô len lén giấu ở phía dưới ngăn kéo không để cho mẹ cô chia cho mấy đứa trẻ nhà hàng xóm giữ lại cho cô, còn mình không ăn dù chỉ một quả.

Trong sân có cây táo ta, vừa cao vừa lớn, phía trên đều là cành mềm mảnh khảnh như cây ớt, người lớn cũng không dám leo lên, chỉ có anh của cô vì một câu cô muốn ăn quả táo đỏ thắm đã trèo lên chạc cây cao lớn hái cho cô quả táo. **diễn◆đ◆àn◆lê◆q◆uý◆đ◆ôn**

Lúc xuống không cẩn thận đạp trúng một cành mềm, té xuống làm răng cửa rớt ra miệng chảy đầy máu, trên quần áo còn dính hai vệt máu chảy xuống nhưng vẫn cười toe toét, vừa dụ dỗ sợ cô khóc vừa đem mấy quả táo nhét vào trong tay cô.

Cô càng lớn gương mặt càng như mẹ, thông minh xinh đẹp nên thu hút không ít nam sinh. Thủ lĩnh tên côn đồ đầu phố kia, đã từng mỗi lần tan học đều đem ngăn ở cửa trường học của cô yêu cầu cô làm bạn gái của anh, nếu không sẽ tìm người ngày ngày đánh cô.

Cô sợ nên không dám đi học, cuối cùng anh của cô biết nên cầm dao nói phải đi tìm tên thủ lĩnh côn đồ kia, không nói hai lời đã chặt người này ba đao. Làm cho người này phải ra khỏi thành phố mới chịu bỏ qua.

Cô bị đồng nghiệp hãm hại, có Hoàn Tử, ba mẹ còn chưa nói gì thì anh của cô thiếu chút nữa phát điên, vận dụng tất cả quan hệ anh biết lúc đó để tìm ra người kia. Nếu không phải cô ngăn lại và giữ lại con trai chắc bây giờ đứa bé đã như đất vàng rồi.

.....

Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ bận rộn công việc về nhà thì ngã đầu đi ngủ luôn, không có thời gian đi quan tâm cô và anh trai, anh của cô chỉ lớn hơn cô năm tuổi, vừa làm ba vừa làm mẹ chăm sóc cô mọi mặt. Ngay cả lần đầu tiên cô tới kinh nguyệt, đều là anh trai nói cho cô biết nên làm gì. ....

Nhưng hôm nay, người trên thế giới này yêu cô nhất đã rời cô đi. Anh sẽ không như thường ngày che chở cô nữa, cũng sẽ không trầm mặt dạy dỗ cô, càng không xoa đầu cô gọi cô là tiểu nha đầu.

“Anh. .... Anh. ....” Diệp Chi lẩm bẩm trong miệng, cơ thể run giống như cây khô cạn nước trong gió. Một khắc kia, cô thật hận mình không thể chết trước, như vậy cũng không cần chịu đau đến tê tâm liệt phế khổ sở như vậy.

“Ở phòng của tôi mà khóc lóc cái gì. Muốn khóc thì đi xuống nhà xác mà khóc.” Bác sĩ kia cau mày, sắc mặt không vui từ trên ghế đứng lên, nhìn người nhà họ Diệp ghét bỏ, Lệ Thanh quát lớn y tá đứng ở bên cạnh

“Không mở to mắt mà nhìn sao. Nhanh đưa bọn họ ra ngoài. Bộ dáng như cái gì.”

“Dạ...Dạ.” Y tá này sợ hãi gật đầu, đi tới một tay dắt mẹ Diệp một tay lôi Diệp Chi, kéo bọn họ ra ngoài “Các người nhanh đi nhà xác nhận đi, một lát nữa có nhiều người thì các người không chen vào nhà xác được đâu.”

Ý ta đó sức cũng nhỏ nên không kéo được hai người bất động, cô vừa thở gấp vừa như cầu khẩn vừa như oán trách Diệp Chi nói: “Tôi cũng hiểu tâm tình của các người, nhưng các người không nên làm khó tôi, ở chỗ này khóc cũng vô ích, người nhà các người cũng sẽ không sống lại. . . . .”

“Lau khô nước mắt đi.” Vừa lúc đó, ba Diệp đang giữ mẹ Diệp bỗng lên tiếng, ông dùng sức kéo con gái từ dưới đất lên, nâng hai mẹ con lên, lạnh lùng nói: “Khóc sụt mướt làm gì. Đi đến nhà xác. Nó lúc còn sống không giữ được ở nhà, đến khi chết phải mang được về nhà chứ.”

Hông của ông ưỡn lên thẳng tắp, lôi con gái và vợ đi tới nhà xác giống như mất đi con trai đối với ông mà nói không hề bị đả kích.

Trong nhà xác âm u, cánh cửa vừa dày vừa nặng bị đẩy ra ‘Cọt kẹt’, từng thi thể đắp vải trắng nằm trên từng chiếc giường nhỏ, liếc mắt nhìn qua giống như là một bãi tha ma làm cho người ta không rét mà run.

“Tới đây, nhìn xem người nhà của các người là người nào.” Y tá chỉ vào mấy chiếc giường rồi vội vã ra khỏi nhà xác. Cô mới vừa đi cửa sau vào bệnh viện này, kim còn chưa chích huống chi là tử thi.

Y tá đó chỉ có năm giường, liếc mắt có thể thấy hết. Vậy mà người nhà họ Diệp lại sững sờ đứng tại chỗ, ai cũng không bước ra đầu tiên, cho đến khúc y tá đó bực mình thúc giục, tay ba Diệp mới run run vén tấm vải trắng thứ nhất ra.

Lúc tấm vải trắng vén lên, ba Diệp không dám mở mắt xem cho đến khi bên tai lại có giọng nghẹn ngào ông mới dần lòng mở mắt.

Không phải. . . . . Không phải con trai của ông.

Thi thể thứ hai. . . . . Thi thể thứ ba. . . . . Rồi đến thi thể thứ tư. . . . .
. Đều không phải là. . . . .

Ba Diệp hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt đi tới trước mặt cái giường thứ năm, tay phải nắm 1 góc vải trắng, bàn tay run run nhưng không thể nhấc tay mở ra.

Vừa lúc đó, Diệp Chi bỗng nhiên rơi nước mắt lảo đảo xông đến như bò đến cổ thi thể trước mặt kia, nắm vải trắng thật chặt dùng sức xé ra, nước mắt như vỡ đê rơi xuống sàn nhà “Anh...”

Nửa câu sau còn chưa nói hết, tất cả âm thanh đều nuốt vào bụng, đó là một khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi, bất luận đi ở nơi nào đều sẽ được người người cảm thán trai đẹp, nhưng lại không phải là anh của cô.

Trong lòng của Diệp Chi chợt dâng lên một hi vọng mong manh. Cô quay sang mẹ Diệp, nói “Mẹ, người gọi điện thoại cho mẹ nói như thế nào?”

Lúc này mẹ Diệp cũng thoáng bình tĩnh lại, bà nắm tia hi vọng yếu ớt trong lòng, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng “Anh, anh ta nói. . . . .
. Lão đại vào bệnh viện trung tâm rồi, trọng thương. . . . .”

“Có phải mẹ nhớ sai không? Mẹ, mẹ nhanh gọi điện lại cho anh ta đi.” Diệp Chi giống như bị điên nhìn mẹ Diệp, không đợi mẹ Diệp phản ứng đã đoạt lấy điện thoại của bà gọi lại, nhưng mặc kệ gọi bao nhiêu lần, bên kia cũng đều là tắt máy.

“Các người ở chỗ này mè nheo cái gì.” Đợi thời gian lâu như vậy, cô y tá không vui, “Người nào là người nhà các người, nhanh nhận đi.”

“Xin lỗi, nơi này không có.” Diệp Chi dùng sức siết tay lại thành quả đấm, thật khó khăn mới nói ra một câu đầy đủ “Có phải là cô nhớ sai rồi không, cô gái à, cô giúp tôi tra lại những người mới đưa vào bệnh viện. . . .”

Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị người y tá đó cắt đứt “Các người tại sao có thể như vậy chứ. Bệnh viện chúng ta làm sao có thể sai. Chỉ có năm người nằm ở đây, không còn ai khác.”

Cô gái đó liếc mắt, trên mặt ý vị vô cùng chán ghét “Hay là người nhà các người chết không toàn thân.”

“Cô nói cái gì.” Diệp Chi tiến lên một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm người y tá này thiếu chút nữa đã cho cô ta một cái tát.

“Cô gay gắt với ai đó.” Cô y tá này ý mình có chống lưng nên không sợ “Vốn mấy người này là xã hội đen sống mái với nhau nên chết, cảnh sát mới vừa tới đây hỏi thăm, lúc rời đi còn nói là do dùng thuốc nổ, trừ năm người này thì tất cả số còn lại đều nổ banh xác.”

Ba Diệp chột ngừng thở, ‘Phịch’ một tiếng, ngã cắm đầu trên mặt đất.

Ba ngày đã qua, Diệp Khung đều không có tin tức, bản tin ngày hôm đó quả thật giống như lời của y tá này, trừ năm người còn toàn thân ra thì những người còn lại thân thể đều bị thuốc nổ làm tan xác, hiện trường khắp nơi đều là thi thể bị cụt tay cụt chân, đốt nám đen, không nhận ra ai là ai.

Bởi vì vụ án vô cùng lớn nên trừ này năm thi thể này, những thi thể khác đều bị cảnh sát mang đi, không cho người thân nhận.

Mà người nhà họ Diệp không tin Diệp Khung đã mất, không thấy thi thể nên cái gì đều không tin. Mẹ Diệp thậm chí lên chùa cầu xin cho Diệp Khung bình an.

Nhưng từ sau khi lên chùa về thì bà ngã bệnh, cả người giống như bị rút đi sức lực cuối cùng, ngay cả mắt cũng không mở lên được. Ba Diệp mặc dù không có nghiêm trọng như mẹ Diệp, nhưng cũng không khác gì lắm, không thể bước xuống giường.

Trong nhà ngoài nhà chỉ có thể do một người là Diệp Chi chống cự. Cô cũng đau lòng, thậm chí so ba mẹ còn phải đau lòng, nhưng cô không thể ngã xuống, trên có cha mẹ già dưới có con nhỏ. Cô phải chống đỡ lâu một chút, lâu một chút nữa. . . . . Cho đến khi anh của cô trở về, lần nữa gánh vác trụ cột gia đình.

Nhưng sau khi tắt bật mọi chuyện, cô nằm trên giường nhìn con trai ngủ say, mệt mỏi đến nỗi hô hấp cũng thấy khó khăn, mong có một người nghe cô giải bày tâm sự.

Diệp Chi do dự liên tục nhưng vẫn gọi điện thoại cho Kỳ Lâm. Ba ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện nên cô chưa có liên lạc với Kỳ Lâm, mà Kỳ Lâm không biết vì sao cũng không liên lạc với cô.

“Diệp Chi.” Nghe được giọng nói trầm thấp mà quen thuộc của anh, nước mắt Diệp Chi không khống chế được chảy xuống, cô hi vọng lúc này anh có thể ở bên cô, cho cô bờ vai dựa vào, ôm cô một cái, an ủi cô một chút. . . . . Tóm lại không cần bỏ cô một mình là được.

“Kỳ Lâm, anh...Anh có thể tới đây hay không?”

Bên kia trầm mặc mấy giây, mới vừa mở miệng “Xin lỗi, Diệp Chi. Anh muốn tránh thị phi, tình hình nhà của anh như thế nào em cũng biết, hiện tại không thể cùng nhà em có dính líu quan hệ.”

Anh gọi cô Diệp Chi, mà không phải Chi Chi. Năm ngón tay của Diệp Chi nắm chặt điện thoại, đôi môi cắn chặt như muốn ra máu, cô nghẹn ngào như cầu khẩn với anh: “Kỷ Lâm, em...Em sẽ không làm phiền anh, anh qua đây có được không? Em...Em rất muốn gặp anh. . . . .”

“Xin lỗi.” Không phải làm nũng thân mật bình thường, mà là lạnh lùng ít tình người.

Diệp Chi còn muốn nói gì, bên kia bỗng cúp điện thoại, không có an ủi, càng không có giải thích, chỉ có tiếng ‘Tít tít’ của đầu dây bên kia.

Lòng của Diệp Chi lạnh ngắt từ đầu đến chân, giống như là bị hắt một chậu nước lạnh, lạnh thấu đến tận xương tủy.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sau Lưng

Editor: Băng

Quân khu thành phố C, trong bộ đội từ sớm đã vang lên âm thanh huấn luyện binh lính. Ngày hôm qua đoàn trinh sát mới vừa diễn tập xong, phó đoàn Phùng Vũ Thanh đang ở đứng ở phía trước phát biểu, giọng của anh đúng như giọng của người nhà binh, sang sảng văng nước bọt vào thủ hạ “Bọn người các người đúng là ngu xuẩn. Vì một bức tường khí điện tử mà các người bị trúng kế? Các đại thiếu gia à, nếu ở trên chiến trường thì các người là một đám vật hy sinh rồi đấy. Vật hy sinh cao cấp.”

Đám lính đứng hàng thứ nhất rụt cổ lại, bị nước bọt phun lên mặt cũng không dám động một cái. Gần đây đoàn trưởng không có ở đây, phó đoàn càng ngày càng nóng nảy, quả thật giống như là pháo trúc, từng hồi có thể bộc phát. ㄨㄉㄧ-ㄣ-ㄊㄚ-ㄋㄩㄝ-ㄊㄨ-ㄚ-ㄊㄨ-ㄣ-ㄊㄨ-ㄣ

“Báo cáo.” Phùng Vũ Thanh đang dạy bảo thuộc hạ cao hứng thì một binh sĩ chạy lại báo cáo.

Bài diễn thuyết bị cắt đứt, trong nháy mắt Phùng Vũ Thanh tối mặt quay sang nhìn binh sĩ mới chạy lại, nét mặt như hung thần “Nói.”

Khuôn mặt binh sĩ đó tê liệt tức thời rồi báo cáo “Báo cáo phó đoàn, đoàn trưởng đã trở lại.”

Cái gì? Phùng Vũ Thanh không dám tin quay đầu lại thì đã nhìn thấy Kỷ Lâm đang mặc toàn thân quân trang màu xanh lá cây đứng ở phía sau nhìn anh.

“Ông lớn của tôi ơi. Anh đã trở lại.” Lo lắng trên mặt Phùng Vũ Thanh nhanh chóng bay đi, hai ba bước đi đến trước mặt Kỷ Lâm, hung hăng đâm một cái vào lồng ngực của anh, “Tôi sắp bị bọn chết bầm này phiền chết rồi. Đoàn trưởng Kỷ, anh quả thực là một cây đuốc trong trời đông.” Nói xong còn làm bộ tiếng vịt đực gầm lên mấy câu.

Nhà anh cũng có bối cảnh, lớn năm tuổi so với Kỷ Lâm nhưng tính tình lại rất thoải mái tùy tiện, rất hợp với Kỷ Lâm, bình thường ở chung một chỗ thì cãi nhau ầm ĩ đúng một ngày. Lúc Kỷ Lâm không có ở đây anh rất buồn bực, bí bách.

“Trở về xem các người như thế nào.” Mặt Kỷ Lâm không thay đổi, giọng nói lạnh lùng. Anh nâng mí mắt lên, khắp người tản ra hơi thở nguy hiểm khiến không ai dám đến gần.

Mặc dù quân phục chỉnh tề, đứng thẳng tắp cao ngất nhưng Phùng Vũ Thanh lại cảm thấy nhà đoàn trưởng bọn họ giống như bị mất hồn .

“Đoàn trưởng, anh có ý gì?” Anh quay đầu lại chỉ vào đám binh lính đang đứng ở bên này “Anh nhìn đi, tất cả anh em đang đợi anh về đó.”

Trong bộ đội coi trọng nhất là kỷ luật, lúc trước khi Kỷ Lâm tới, binh lính đoàn điều tra đang bị Phùng Vũ Thanh phạt đứng quân tư(*một hình thức phạt trong bộ đội của Trung Quốc), lúc này cũng không nói giải tán nên bọn họ hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh Kỷ Lâm, theo chân đoàn trưởng nhà bọn họ trò chuyện, trước khi Phùng Vũ Thanh mở miệng thì vẫn không thể động đậy.

“Tôi còn có nhiệm vụ khác.” Kỷ Lâm rũ mắt xuống không nhìn những ánh mắt mong đợi, sống lưng thẳng tắp nhìn Phùng Vũ Thanh Hòa và đám binh lính chào một cái quân lễ rồi xoay người đi nhanh.

Làm cho Phùng Vũ Thanh giống như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên

không biết mình suy nghĩ gì), không biết đoàn trưởng nhà bọn họ rốt cuộc thế nào? Rõ ràng là một người tính tình hào sảng tại sao lần này trở về lại trở nên lạnh lùng như vậy?

“Đoàn trưởng đoàn điều tra Kỷ Lâm lên phía trước báo cáo.”
Kỷ Lâm chào một cái quân lễ với tư lệnh Lý ngay trước bàn đọc sách.

“Ở nhà ngây ngô vui đến quên hết trời đất rồi hả? Nếu không phải chuyện lần này, cậu còn nghỉ ngơi bao lâu nữa?” Tư lệnh Lý quăng cây bút máy trong tay xuống, cười như không cười nhìn Kỷ Lâm.

Trong quân khu, nếu nói tư lệnh Lý thích sĩ quan nào nhất, thì người đó nếu không phải Kỷ Lâm thì cũng không thể là ai khác. Không phải vì Kỷ Lâm khéo nói, cũng không phải vì anh có người ba quyền cao chức trọng, mà tính tình Kỷ Lâm rất hợp với khẩu vị của Tư lệnh Lý.

Trong quân đội người đàn ông nào cũng là một đại trượng phu, bắt một mình bán mạng bảo đảm không nói hai lời đã bước đi, nhưng không chịu nổi bọn chúng đều im thin thít.

Ở quân doanh tư lệnh Lý rất buồn bực, ai cũng nói tính tình của ông thiên biến vạn hóa, nhưng thủ hạ của ông thì hết người này đến người khác đều im thin thít. Vốn chỉ có Úc Lương Tranh, tư lệnh Lý nhịn, nhưng sau lại có thêm Kỷ Lâm từ Nam Phương điều đến. Được lắm, hai người im thin thít cũng có đôi rồi.

Thật may còn có Kỷ Lâm vui vẻ nên mới hóa giải buồn bực của tư lệnh Lý.

Kỷ Lâm trầm mặc không nói lời nào, thời gian lặng lẽ trôi qua, trong phòng làm việc chỉ có sự yên lặng, sắc mặt của tư lệnh Lý cũng dần dần trở nên khó chịu.

Ông hoảng sợ phát hiện ra một sự thật không dám tin là Kỳ Lâm ở nhà ngay người mấy tháng, thế nhưng cũng bị Úc Lương Tranh và Kỳ Lăng lây bệnh thành hũ nút rồi.

Tư lệnh Lý vỗ ngực liên tục rồi nhìn gương mặt quen thuộc của Kỳ Lâm cảm thấy ngực đau nhói buồn bã, vội vàng nói tóm tắt “Mấy ngày trước xảy ra sự kiện xã hội đen nổ boom chắc cậu cũng biết, chuyện này ảnh hưởng rất lớn, tôi vốn muốn đưa cho Lý Phong Hoa phụ trách điều tra, nhưng vừa đúng cậu trở lại nên tôi chuyển qua cậu.”

Ông dừng một lát, cân nhắc một hồi nhưng vẫn nói ra “Tôi biết nhà cậu với nhà họ Lý có chút xích mích, nên cố ý chờ cậu trở lại, cậu không thể để cho tôi thất vọng.”

“Dạ. Tư lệnh.” Kỳ Lâm chào một quân lễ lần nữa, không giống với vẻ mặt lạnh lùng mới vừa rồi nữa mà là vô cùng cảm kích.

“Còn nữa.” Sắc mặt tư lệnh Lý bỗng thay đổi, cặp mắt tươi cười trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén, như cây kim bằng thép hung hăng đâm vào lòng Kỳ Lâm “Thủ lĩnh bang phái đó là Diệp Khung, nghe nói anh ta là anh trai của Diệp Chi, bạn gái của cậu?”

Hơi thở của Kỳ Lâm cứng lại, thái độ không hề có dao động “Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

“Chia tay?” Tư lệnh Lý truy vấn ngọn nguồn.

“Dạ.” Kỳ Lâm trả lời không chậm trễ chút nào.

“Vậy thì tốt.” Nét mặt của tư lệnh Lý bỗng buông lỏng “Không phải tôi nghi ngờ cuộc sống riêng của cậu, nhưng cậu nên biết rằng trong lúc điều tra vụ án không thể có bất kỳ một mối quan hệ dính dáng đến lợi ích đối với người có liên quan đến vụ án hoặc người thân của người có liên quan đến vụ án. Nhưng cậu đã chia tay rồi thì không sao. Được rồi, đi đi.”

Kỷ Lâm gật đầu rồi nhìn tư lệnh Lý chào một cái, đi ra khỏi phòng làm việc.

Tháng mười một ở Bắc Phương lạnh đến đáng sợ, chỉ thiếu có tuyết rơi nữa thôi. Kỷ Lâm đi ra khỏi quân doanh, đi gặp người phụ trách điều tra vụ án bàn bạc một vài chuyện, hai người thảo luận cho tới trưa, mới rời khỏi đồn cảnh sát đi ăn cơm trưa.

Đi dọc theo những cửa hàng trên phố. Anh bất tri bất giác bước chân vào KFC, gọi một thùng mới giật mình phát hiện thì ra chỉ có một mình anh đang ngồi trên bàn.

Hoàn Tử thích ăn cả thùng nhất, một mình có thể ăn hết mấy cái cánh một lúc. Diệp Chi thì thích bánh trứng kiểu Bồ Đào Nha, nhưng lại cố nén không chịu biểu hiện ra sợ Hoàn Tử phát hiện. Mà anh thích dọn dẹp đồ còn dư lại của hai mẹ con, không ai thích ăn khoai tây, phần cánh gà có nhiều xương, đậu đỏ. Nhưng thứ đó đều là nhiệm vụ của anh.

Kỷ Lâm mở cả thùng ra, sững sờ nhìn chăm chăm những thứ ở bên trong, hốc mắt dần dần đỏ.

Cô nhất định rất đau lòng, có lẽ sẽ len lén núp ở nơi người khác không thấy để khóc. Cô khóc thì sẽ đau bụng, nhất định phải dùng túi nước nóng sưởi ấm mới có thể đỡ được, khi đó không thể cho cô ăn lạnh, cay, phải dỗ dành cô uống cháo loãng cô không thích mới có thể.....

Một muỗng rồi lại một muỗng, anh từng tự tay đút tới miệng cho cô, mà bây giờ anh lại chủ động đẩy cô ra khỏi mình.

Có trời mới biết lúc anh nghe cô cầu khẩn anh chỉ muốn bất chấp tất cả chạy đến bên cạnh cô, ôm chặt cô vào trong ngực, che gió che mưa cho cô. Nhưng mà anh không thể, thậm chí ngay cả đi nhìn cô một cái anh cũng không thể.

“Cậu cảm thấy cậu đem quyền điều tra lần này tặng cho Lý Phong Hoa, để cho anh của cô ấy chẳng những bị chết không minh bạch mà còn bị bôi đen. Hay là chính mình đứng ra làm thật tốt, ngừng chăm sóc cô ấy để diệt trừ hết tất cả hậu họa, mang về cho cô ấy một người anh thật tốt?” Anh của anh đã nói với anh như vậy.

Cũng vậy, Kỳ Lâm nghe được tiếng khóc của Diệp Chi đã đỏ mắt, hai người Kỳ Lãng và Úc Lương Tranh cũng thiếu chút nữa không ép được anh. Anh giống như là một con chim nhận cô đơn bị mất bạn tình, kêu rên trong tuyệt vọng, bất chấp tất cả xông về phía trước, chỉ muốn mang cô về bên mình.

“Cậu tỉnh táo lại đi, Kỳ Lâm.” Kỳ Lãng cầm một ly nước lạnh tạt vào mặt của anh, đặt đầu của anh ngay trên kính thủy tinh, chỉ vào Diệp Khung đang trong phòng ICU(*phòng săn sóc đặc biệt), trầm giọng nói: “Nhà chúng ta trừ cậu ra, không ai có lý do quang minh chính đại nhận vụ án này, cậu cứ bỏ qua như vậy sao? Phụ lòng Diệp Khung hay là Diệp Chi?”

“Nhưng. . . . . Hoàn Tử là con trai của em.” Giọng của Kỳ Lâm nghẹn ngào, âm thanh phát ra hơi run rẩy.

“Không ai biết.” Kỳ Lãng nói “Hoàn Tử là chuyện ngày xưa của cậu, ngay cả nhà chúng ta còn không điều tra được, nhà họ Lý càng không thể điều tra ra. Hơn nữa cậu và Diệp Chi mới quen nửa năm nay, ai cũng thể đem Hoàn Tử và cậu liên tưởng đến nhau. Chỉ cần cậu không gặp Diệp Chi thì sẽ không có vấn đề gì hết.”

“Em. . . . . Em có thể nói trước cho cô ấy biết. . . . .” Kỳ Lâm chưa từ bỏ ý định, hy vọng chút xíu nói.

“Nếu như cậu muốn Diệp Khung sẽ chết ngay bây giờ.” Kỳ Lãng buông Kỳ Lâm ra, lạnh lùng nhìn em trai hồn bay phách lạc, trong miệng nói ra những lời không hề có nhân tính.

“Người nhà họ Lý không phải là người ngu, ván cờ này trừ cậu ra thì không ai là người ngu hết. Có hiểu không?”

Giọng của anh trai vẫn còn văng vẳng bên tai của anh, cả thùng thịt gà cũng nguội lạnh dần, Kỳ Lâm cầm một cái cánh gà lên thật lâu nhưng không hề bỏ vào miệng.

“Aizzz...Cậu xem, ở bên kia có một anh chàng mặc quân phục thật đẹp trai. Anh ta đã ngồi ở đây gần một giờ rồi.” Trong góc KFC, một người nữ sinh lặng lẽ nhìn nữ sinh bên cạnh mình nói.

“Tớ đã thấy lâu rồi. Đôi mắt đỏ ửng, chặc chặc, tớ nhìn cũng thấy đau lòng. Không cần suy đoán cũng biết chắc chắn anh ta đang thất tình.”

“Thật muốn đi an ủi anh ta. . . . .”

“Ăn Hamburger của cậu đi.”

Truyện các bạn đang đọc được Băng đăng độc quyền trên diendanlequydon.com

Mà ở nhà họ Diệp, Hoàn Tử đi trong phòng bếp cầm một băng ghế, ngồi ở trước giường bệnh của ba Diệp và mẹ Diệp đọc sách cho ông bà ngoại nghe.

Cuốn sách đưa trẻ đọc là ‘Bạch Cầu Ân’, mặc dù khi gặp chữ nào không hiểu thì bé đều bỏ qua, đến cuối cùng không có mấy câu được đọc hoàn chỉnh, nhưng giọng giòn giã của Hoàn Tử, trong veo không hề gợn sóng, vô cùng dễ nghe không làm cho người nghe cảm thấy quá ồn ào.

Lúc này ba Diệp và mẹ Diệp không có tâm tình nghe Hoàn Tử đọc sách, nhưng biết đứa nhỏ này đang khích lệ bọn họ bớt đau thương, phải nhanh khỏe lên, trong lòng cũng vô cùng cảm động, ngay cả tâm tình lo lắng mấy ngày nay cũng đỡ hơn một chút.

Những ngày này Hoàn Tử đều không có đi học, Diệp Chi lo trong lo ngoài, không có thời gian mỗi ngày đưa đón bé đi học, vì vậy xin nghỉ một tuần cho bé.

Lần này Hoàn Tử không khóc cũng không náo loạn, bé không biết trong nhà xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn mẹ và bà ngoại luôn khóc, trong lòng bé cũng rất lo lắng, bé trở nên ngoan hơn, đi đứng trong nhà cũng nhỏ nhẹ lại chỉ sợ quấy rầy bà ngoại và ông ngoại ngủ.

Diệp Chi đi vào phòng, ôm con trai vào ngực, nhìn bé giống Kỳ Lâm quá, trong lòng càng co rút đau đớn hơn.

“Hoàn Tử, con có nhớ ba không?” Cô xoa xoa đầu nhỏ của con trai, cố nén nước mắt đảo quanh ở trong mắt “Ý mẹ hỏi nếu như sau này ba không muốn gặp con, con có đòi mẹ dẫn con đi gặp ba không?”

Hoàn Tử mở to hai mắt nhìn Diệp Chi một lát rồi đưa ra tay ôm cổ nhỏ bé của cô, đầu nhỏ ở trong cổ của cô cọ sát, giống như là một con chim non đang lệ thuộc vào mẹ “Không, con chỉ cần mẹ thôi.”

Diệp Chi ôm Hoàn Tử thật chặt vào ngực, nước mắt rơi lên bờ lưng bé nhỏ của con trai “Con trai ngoan.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Một Chữ Tình

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hòa Hoàn

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hoài Nghi

Editor: Băng

“Con gái, đi xuống dưới mua một thùng sữa tươi nếu không sáng sớm ngày mai Hoàn Tử không sữa uống.” di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Ăn xong bữa ăn tối, ba Diệp đưa mẹ Diệp vào phòng ngủ rồi mới lại trở lại phòng bếp nhìn Diệp Chi đang rửa bát nói.

“Dạ, con sẽ xuống mua ngay.” Diệp Chi rửa sạch bọt xà bông cái chén cuối cùng rồi quay lại đáp.

“Con gái. Con đừng trách ba nhiều chuyện.” Ba Diệp nhìn cảm con gái gầy hơi nhợt, do dự một lát nhưng vẫn mở miệng nói: “Kỷ Lâm mấy ngày này làm sao lại không đến hả? Hai đứa cãi nhau sao?”

Diệp Chi nghe vậy tay run lên thiếu chút nữa bắt không được cái chén trong tay, cô miễn cưỡng nhìn ba Diệp cười cười, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không có việc gì, không hợp nên chia ra thôi.”

Cô đã gửi tin nhắn chính thức nói chia tay với anh, thật ra thì kéo dài cũng không có gì, ngay cả mặt đối mặt anh cũng không muốn chào hỏi một tiếng còn nói gì đến yêu thương, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. còn có lý do gì mà không nói chia tay.

Thật ra thì anh cũng không làm sai, nhà họ Kì là gia đình làm quân đội, mà nhà mình cũng chỉ là gia đình thường dân. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Không, thậm chí vì chuyện của anh trai cô nên gia đình thường dân bình thường còn hơn nhà cô. Xảy ra chuyện như

vậy, anh muốn kiêng dè là chuyện hợp tình hợp lý, là chuyện thường tình thôi.

Nhưng cô lại cảm thấy vô cùng thất vọng và đau khổ, dù anh chỉ an ủi cô mấy câu, nói cho cô biết bọn họ tạm thời không gặp mặt, cô cũng có thể vì thế mà cố gắng gắng gượng yêu thương anh.

Nhưng anh không có, anh cảm thấy cô làm anh mất mặt, cảm thấy cô sẽ bôi nhọ tên tuổi của anh cho nên anh không cần cô nữa, người đàn ông như vậy, dù anh là ba của Hoàn Tử thì cô cũng không cần.

Nhưng mà chỉ mới thất tình một lần, không có gì lớn. Cô đã sống gần ba mươi năm, cái lần đầu tiên nào cũng giao cho anh. Hôm nay lại lần đầu tiên thất tình cũng coi như là gom đủ.

“Chi Chi, con cũng đã lớn, ba không muốn nhiều lời nhưng ba cảm thấy Kỳ Lâm là người không tệ.” Ba Diệp yêu thương vỗ vỗ trên mu bàn tay của con gái, mái tóc hoa râm khẽ run “Ba cả đời này không có tiền đồ, cũng sẽ không dạy dỗ tốt con cái, anh con. . . . . Aizzz không đề cập tới anh con nữa.”

Ba Diệp thật thở dài một cái rồi xoay mặt đi, hốc mắt ửng đỏ, qua thật lâu mới tìm được giọng của mình “Ba bây giờ không có nguyện vọng gì khác, chỉ hy vọng con và Hoàn Tử có thể sống thật tốt. di»ễn»đàn»l«ê»quý»đ»ôn. Chính con cũng nên suy nghĩ thật kỹ, nếu cậu ta chỉ là bất đắc dĩ thì cũng thôi, ba bất tài không thể giúp gì cho con.”

“Ba, con hiểu mà.” Diệp Chi hít hít mũi, trong mắt tràn lên hơi nước, cô cúi đầu lau khóe mắt “Ba yên tâm, dù bất kỳ lúc nào con cũng sẽ không để bản thân phải uất ức.”

Lúc này ba Diệp mới vui vẻ cười, xoay người ra khỏi phòng bếp. Diệp Chi đột nhiên phát hiện tóc của cha bỗng nhiên trở nên trắng phau, lưng

vốn luôn ưỡn thẳng bây giờ đã khẽ cong giống như bởi vì gánh nặng áp lực cuộc sống đã làm oằn lưng của ông.

Mũi cô xót xa thiếu chút nữa không nhận được lại rớt lệ. Anh trai mất tích nửa tháng, ba mẹ mặc dù thoát nhìn như đã đón nhận thực tế nhưng Diệp Chi biết vướng mắc trong lòng bọn họ vĩnh viễn không cởi được.

Lúc này không khí trong nhà căng cứng như dây đàn, không biết lúc nào khẽ động sẽ đứt đoạn ra.

Miệng Diệp Chi đắng ngắt như đang nuốt sống hoàng liên(*một loại thuốc bắc rất đắng), cô nắm thật chặt một góc của bồn rửa mặt để giữ cơ thể lảo đảo như muốn ngã, nước mắt từng hạt một rơi xuống. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Anh, làm sao anh vẫn chưa trở về?

Cửa hàng tiện lợi 24h dưới lầu, Diệp Chi vác một thùng sữa tươi từ trong cửa hàng ra ngoài, đi qua đường nhỏ quen thuộc không kiểm được nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, anh ngây ngốc nhìn phía sau lưng cô nói: “Người đẹp, cô té ra máu.”

Khóe môi không tự chủ khẽ nhếch lên, mắt lại dần dần ướm. Chia tay là chia tay, nhưng dấu vết anh lưu lại vẫn còn ở nơi đây. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Thậm chí việc Hoàn Tử tồn tại cũng luôn nhắc nhở cô, người kia đã từng dùng tất cả phương pháp bá đạo chen vào cuộc sống của cô và ngay lúc cô rơi vào cái bẫy đó thì anh lại rời đi.

Diệp Chi tự giấu bản thân cười một tiếng, dùng sức lắc đầu đem hình ảnh Kỷ Lâm vứt ra sau đầu queo qua khúc quanh. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Vốn đang đi một mình thì sau lưng lại đột nhiên truyền đến một nguồn sức mạnh, lúc Diệp Chi còn chưa kịp phản ứng đã dùng sức che miệng của cô lại, kéo cô vào một công viên nhỏ dưới lầu.

Diệp Chi hoảng sợ trợn to hai mắt, dùng cả tay chân liều mạng giãy giụa nhưng lúc thân thể xoay lại thì chợt ngừng tất cả động tác.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt xinh đẹp của Kỳ Lâm càng chói mắt, đôi mắt nhỏ dài khẽ hếch lên, ánh mắt tham lam ngăm ngúa mặt cô, mê hoặc lòng người.

Trái tim Diệp Chi vì sợ hãi mà đập ‘Thình thịch’, thiếu chút nữa cho là mình bị bắt cóc, bình tĩnh nhìn chăm chăm Kỳ Lâm thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, đưa tay đẩy anh “Buông ra. Anh không phải là. . . . .”

Lời còn chưa nói hết đã bị người đó bắt được môi, môi của anh nóng bỏng lửa nóng, bắt được môi của cô lại ra sức cắn rồi lại gặm như muốn đem cô ăn hết vào trong bụng, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Diệp Chi bị đau nên nghiêng đầu không phối hợp, lại bị Kỳ Lâm hung hăng kéo vào trong ngực, làm thế nào cũng tránh không thoát, chỉ có thể ngược cổ mặc anh muốn làm gì thì làm.

Hồi lâu anh mới buông cô ra, môi Diệp Chi đã sưng đỏ ửng, phía trên còn có mấy dấu răng.

Lúc bị anh cưỡng hôn, nhịp tim Diệp Chi đập rất nhanh, ‘Thình thịch’ giống như trong lồng ngực cất giấu một con thỏ, nhưng dần dần theo nụ hôn càng ngày càng phát lửa nóng của anh, cô lại giống như bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Không có tức giận nhưng chỉ đúng một cái hôn, chuyện tình thân mật hơn cũng đã làm, cô còn để ý cái này sao? Huống chi. . . . . Mắt Diệp Chi rũ xuống, xoa xoa khóe môi đọng nước, đây là lần cuối cùng.

Cô không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ yên lặng cúi người xuống nhặt thùng sữa tươi rơi trên mặt đất lên, xoay người đi vào trong trong nhà.

“Diệp Chi .” di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Anh cực kỳ tức giận, giọng nói giống như tiếng nổ vang lên ở phía sau, Diệp Chi mắt diếc tai ngơ thản nhiên đi về phía trước.

“Em đứng lại.” Anh đuổi theo giữ cổ tay của cô thật chặt, lực tay vô cùng lớn “Anh không chia tay. Chết cũng không chia tay.”

“Anh nhớ Hoàn Tử rồi sao? Ngày mai qua lại đi, nó ngủ rồi.” Diệp Chi không trả lời câu của anh, ngược lại chuyển đề tài qua Hoàn Tử.

“Diệp Chi.” Kỳ Lâm vừa giận vừa sợ, bị cô lạnh lùng đến phát điên. Không nhận được gọi tên đầy đủ của cô, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. tiến lên một bước nắm chặt bả vai của cô “Không cho phép em nói sang chuyện khác, anh nói anh không chia tay. Em đừng mơ tưởng bỏ rơi anh.”

Cô bỏ anh? Rõ ràng là anh vứt bỏ cô, nhưng bây giờ bày ra bộ dáng bị uất ức giống như người thay lòng trước là cô vậy, vậy là sao?

“Kỳ Lâm, anh theo đuổi tôi...tôi đồng ý...anh muốn kiên trì, tôi cũng thành toàn cho anh...anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Anh không có. Phải . . . . .” Bất thốt ra lời nói nhưng đột nhiên lại dừng lại, Kỳ Lâm cắn răng nuốt xuống lời giải thích đã ra đến mép, cố gắng vòng vo câu chuyện “Tóm lại, dù như thế nào cũng không cho chia tay.”

Anh bây giờ cái gì cũng không có thể nói cho Diệp Chi biết, thứ nhất nhà họ Lý chưa rơi đài thì Diệp Khung tuyệt đối không thể lộ diện, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. thứ hai. . . . . Kỳ Lâm cắn răng dường như không nhận được ý tưởng không ngừng trào dâng trong lòng.

Diệp Chi rất cuộc thích anh hay là vì không chịu nổi anh dây dưa cho nên mới đồng ý anh? Nếu không tại sao nói chia tay nhẹ nhàng như vậy?

Cái ý niệm này giống như nhiều đốm lửa trên thảo nguyên, chỉ cần một chút gió thì lửa sẽ cháy hừng hực, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của anh làm cho tê liệt đau đớn.

Một người đàn ông như anh, đối mặt với người yêu hiểu lầm anh và lạnh nhạt với anh cũng làm anh không khống chế được tâm tình của mình, đi đến đàn ông để quý trọng. nhưng Diệp Chi sao đây? Anh chưa hề thấy cô vì anh rơi một giọt nước mắt, dù chia tay cũng nói thật dễ dàng. Như thế cầm lên được thì cũng thả xuống được, Kỳ Lâm quả thật không nhận được vì cô mà nói một tiếng ‘Được’.

Không đứng trước mặt cô, anh dường như không nhận được nghĩ muốn đem tất cả mọi chuyện nói cho cô biết. Nhưng bây giờ, Kỳ Lâm lại do dự, anh phải nói cho cô như thế nào đây? Là anh cứu anh trai của cô, sau đó thuận lợi hàn gắn quan hệ của bọn họ sao?

Khi đó, tình cảm của cô đối với anh là như thế nào? Là tình yêu hay là cảm kích?

“Không chia tay thì muốn thế nào?” Diệp Chi cười lạnh “Tiếp tục kiên trì, sau đó có một bạn trai trên danh nghĩa?”

“Không phải, chờ một thời gian nữa thôi. . . . .”

Diệp Chi đưa tay đè môi anh lại, động tác vô cùng mập mờ, nhưng trong mắt lại lạnh lùng như mùa đông lạnh lẽo “Thôi đi.” đi đến đàn ông để quý trọng. Ánh mắt của cô yên tĩnh như gió mát, bình tĩnh không thấy một chút gợn sóng “Như vậy anh không thấy mệt mỏi sao? Anh có thể yên tâm, bất luận quan hệ sau này của chúng ta như thế nào, tôi đều không ngăn cản anh tới thăm Hoàn Tử.”

“Em xem anh là người như vậy sao?” Kỳ Lâm tức giận nhìn chằm chằm mặt của Diệp Chi “Anh là vì Hoàn Tử mới tới tìm em? đi đến đàn ông để quý trọng. Vì Hoàn Tử mới không muốn chia tay với em?” Anh càng nói càng giận, bóp bả vai Diệp Chi cũng càng ngày càng mạnh như muốn bóp vỡ xương cốt của cô.

Diệp Chi cắn răng không nói tiếng nào, chỉ quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, không chịu yếu thế dù chỉ một bước.

“Diệp Chi, em thật ác độc.” Hồi lâu, Kỷ Lâm mới dời ánh mắt đi, giọng nói thật thấp, giống như tất cả hơi sức trong cơ thể trong nháy mắt đều bị rút sạch. “Làm sao em không thể hiểu cho anh một chút? di»ễn»đàn»l»ê»quý»đ»ôn. Anh. . . . . Anh bình thường đối với em như thế nào em cũng không hề cảm nhận được sao?”

Có gì đó chột lóe lên trong não rồi lại thoáng biến mất, Diệp Chi rũ mắt xuống “Đúng, tôi không hiểu được anh. di»ễn»đàn»l»ê»quý»đ»ôn. Anh không phải cũng chỉ mới hiểu tôi thôi sao?” Cô dừng một lát, thậm chí còn có tâm tình cười giỡn “Cho nên mới nói thời gian quen biết quá ngắn không thể nói yêu thương, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi.”

“Em đừng mơ tưởng.” Kỷ Lâm tức giận rống to, cúi đầu giống như há giận hung hăng cắn một cái ở trên cổ của cô, cắn xong còn không rời đi mà ngậm một phần da nhỏ dùng răng nghiến, di»ễn»đàn»l»ê»quý»đ»ôn. uy hiếp “Một ngày là người đàn bà của anh, về sau vĩnh viễn đều là của anh. Chúng ta về sau có nhiều thời gian để từ từ hiểu rõ nhau hơn.”

Diệp Chi đau đớn, cảm giác đau tan biến thì đã nghe lời nói ác độc này của Kỷ Lâm, nhất thời cười nhạt “Theo anh nói như vậy, không phải anh có một hậu cung đông đảo sao? Nào là bạn gái trước, bạn gái trước trước.” Hừ một tiếng “Nói không chừng còn có bạn giường.” Giọng nói rất thấp, còn mang theo mùi vị ghen tuông mà ngay cả cô cũng không nhận ra được.

“Không có người khác.” Kỷ Lâm nhẹ nhàng liếm liếm dấu răng trên cổ cô, đôi mắt nhỏ dài vô cùng quyến rũ “Trừ em ra không có người khác.”

Trong đầu của Diệp Chi run lên, máu chảy xuôi trong nháy mắt càng tăng nhanh, ngay cả cơ thể cũng từ từ nóng lên nhưng vẫn nhớ lúc anh tuyệt tình với cô không cách nào quên được. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Không nhịn được dùng lời nói kích thích anh “Nói chuyện này thì có ích lợi gì, thật ra thì tôi cảm thấy Trường Thụy cũng không tồi, tối thiểu. . . . .”

“Đừng cho anh thấy em ở cạnh Mạnh Trường Thụy.” Anh ngắt lời cô, trong mắt lộ vẻ lo lắng, đèn đường chiếu xuống càng lộ vẻ lạnh lẽo tĩnh mịch “Cách xa anh ta một chút. Nếu không anh điên lên thì em cũng không cản được đâu.”

Giọng của anh không lớn, thậm chí nhẹ giống như là đang lẩm bẩm ở bên tai nhưng Diệp Chi chột rùng mình, ngay cả tóc gáy cũng bị dựng lên.

“Em ngoan ngoãn, ở nhà chờ anh trở lại.” Anh thừa dịp cô sững sờ, nhanh chóng hôn trộm một cái ở trên môi cô “Còn thằng nhóc con đó nữa.” di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Giọng nói hơi uất ức còn có chút oán giận “Về sau sẽ không mua KFC cho nó nữa.”

Nói xong, anh không do dự buông Diệp Chi ra, bước nhanh chân rời đi.

“Kỷ Lâm.” Lúc bóng lưng anh dần biến mất, Diệp Chi rốt cuộc đã phản ứng, nhìn bóng lưng của anh gọi to “Anh có chuyện gạt em sao?”

Cô không ngốc, Kỷ Lâm xuất hiện làm cho ý nghĩ không tin anh của cô buông lỏng, không phải vì tức giận mà không có lý trí, đầu óc Diệp Chi bắt đầu từ từ linh hoạt dần dần.

Kỷ Lâm biến hóa quá đột ngột, từ lúc bắt đầu dây dưa không ngớt rồi đột nhiên nói muốn kiêng dè, rồi bây giờ chạy đến trước mặt cô nói một

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Dịu Dàng

Editor: Băng

Rất nhanh đã đến tháng mười hai, mấy ngày trước thành phố C có một trận tuyết lớn, tuyết giắt nặng trĩu trên nhánh cây khô héo, cây ngô đồng ven đường đồng loạt nghiêng thân xuống.

Hoàn Tử sợ lạnh, mặc bộ đồ bằng lông từ đầu đến chân, đỉnh đầu còn đội một cái mũ quả dưa lông lá, cầm tay Diệp Chi thất thiếu về nhà, đi qua nơi nào đều để lại hàng dấu chân một lớn một nhỏ, nghiêng ngả in trên mặt tuyết trắng xóa, ở đây mùa đông rét lạnh hiu quạnh nhưng lại có một cảm giác ấm áp.

“Hôm nay ở trường học có đối xử tốt với bạn không?” Diệp Chi sửa sang lại cái mũ cho con trai, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng phác phác của Hoàn Tử, hỏi.

Tính của Hoàn Tử sau khi nghe nói sẽ im lặng một lát, nói khó nghe chính là quái gở, Diệp Chi rất lo lắng, sợ ở trường học Hoàn Tử vì không hòa đồng mà bị cô lập.

Hoàn Tử gật đầu cố gắng nâng giày dính đầy tuyết trắng đi theo bước chân của mẹ “Có.” Dù sao mình ở trường học như thế nào mẹ cũng không biết.

“Vậy thì tốt.” Diệp Chi nghe Hoàn Tử trả lời thì thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng nở nụ cười nhưng lại không yên lòng dặn dò: “Nhất định phải đối xử tốt với bạn bè, tan học thì cũng nên cùng mọi người đi chơi,

chơi ném tuyết chẳng hạn, không cho cứ ngồi im một chỗ đọc sách, biết không?”

“Dạ.” Hoàn Tử ngoan ngoãn đáp, giọng nói non nớt giống như chim nhỏ mở rộng miệng gào khóc đòi ăn, nghe vậy lòng Diệp Chi cũng mềm nhũn, ngồi chồm hồm hôn lên má con trai một cái rồi mới tiếp tục đi về nhà.

Gần đây Hoàn Tử hoạt bát hơn rất nhiều, mẹ Diệp vì chuyện của Diệp Khung vẫn đau bệnh mãi, cả ngày không có tinh thần nên bé hay tới bên cạnh bà ngoại, trêu chọc cho bà ngoại vui vẻ, khiến mẹ Diệp an ủi thêm phần nào.

Người một nhà quây quần ở bên bàn ăn cơm tối, Hoàn Tử rúc vào bên cạnh mẹ Diệp giúp bà ngoại gắp cái này gắp cái kia vô cùng thân thiết. Ăn được một nửa thì mẹ Diệp bỗng giật mình chột nhặc đến Kỷ Lâm “Chi Chi, sao lâu rồi không thấy Kỷ Lâm, cậu ta đi đâu rồi hả?”

Tay Diệp Chi đang cầm thìa bỗng dừng lại, muống canh bí đao sứt chút nữa rơi xuống, vội vàng giữ lại, nói: “Đi công tác.”

“Hai người các con xảy ra vấn đề?” Mẹ Diệp nhất quyết không tha hỏi tới, ngày trước Kỷ Lâm ngày ngày ra vào nhà bà, một tháng gần đây cũng không tới một lần, nhất định hai đứa đang cãi nhau.

“Dạ. . . . . Không có.” Diệp Chi do dự một lát, hai chữ chia tay lượn vòng nơi đầu lưỡi nhưng cũng không thốt ra mà nuốt xuống bụng “Anh ấy bận rộn công việc thôi.” Sợ mẹ Diệp không tin, lại thêm một câu “Anh ấy đã trở về bộ đội, không còn tự do như trước nữa.”

Cô vừa nói như thế, mẹ Diệp đã bừng tỉnh hiểu ra, thì ra trở về bộ đội, đã nói làm sao mà lại không đến. Bà đã sớm biết Kỷ Lâm, thường xuyên ở trước mặt ba Diệp nói con gái và con rể ắt là do duyên phận. Cho nên lúc này không những không có sinh nghi mà ngược lại vẫn khuyên Diệp Chi

phải quan tâm Kỳ Lâm hơn, thường gọi điện thoại nói chuyện với anh ta hơn.

Diệp Chi len lén nhìn ba cô, thấy ba cô không có vạch trần cô nên cô thở dài ra một hơi, đáp rồi tìm lý do ra khỏi phòng bếp.

Từ lần trước nhìn thấy Kỳ Lâm ở dưới lầu đã qua gần một tháng, Kỳ Lâm cũng không có tới tìm cô, cũng không có tin nhắn và điện thoại. Nhưng Diệp Chi lại thường nhận được quà từ anh. die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on

Có đôi khi là một hộp bánh trứng kiểu Bồ Đào Nha, đôi khi lại là một chậu cây xương rồng hình cầu nở hoa đỏ rực, thậm chí Diệp Chi còn nhận được một đôi bao tay bằng lông.

Đồ chuyển đến không có quy luật, Diệp Chi đoán anh nhớ tới thì mua, thay vì nói anh tặng quà cho cô không bằng nói anh đang nhắc nhở sự hiện hữu của anh với cô.

Diệp Chi cũng mấy lần không nhận đồ chuyển phát nữa, nhưng lần nào cũng bị anh ta gửi lại đến đây. Dần dà Diệp Chi cũng lười nói, mặc kệ anh ta đưa cái gì, cô đều nhận.

Hừ, cô một mình nuôi con trai nhiều năm như vậy, nhận của anh ít đồ thì tính là gì. Không cần mới phí phạm. Làm cho hàng xóm bên cạnh mỗi lần nhìn thấy cô nhận đồ chuyển phát đều nhạo báng mấy câu, ví dụ như “Anh đẹp trai nhà cô lại gửi chuyển phát nữa.” còn có “Cái thùng to vậy đoán chừng anh ta gửi thân mình đến đây” ... Diệp Chi nghe mà gương mặt cô nóng bừng như phát sốt.

Nhưng Diệp Chi cảm giác quan hệ giữa bọn họ hơi kỳ quái, nói chia tay thì không chia tay, nói đang yêu nhưng lại nhiều tháng không liên lạc.

Trước cô cũng hoài nghi Kỳ Lâm có phải gạt cô đang làm gì hay không, nhưng cô nghĩ đến nát óc cũng không ra có cái gì đáng giá để Kỳ Lâm lừa gạt cô lâu như vậy. Gửi tin nhắn cho anh hỏi mấy lần, nhưng đều như đá chìm xuống biển, một câu đáp lại cũng không có.

Dần dà, Diệp Chi cũng tới bực mình, cái gì cũng không hỏi, vứt tất cả mọi thứ sang một bên, mặc kệ nó chuyên chú làm chuyện của mình.

Cô xin công ty nghỉ dài hạn nên không có tiền lương, chỉ có thể đem tất cả tâm tư đặt vào việc viết văn kiếm tiền tiêu vặt.

Trước đó vài ngày biên tập thông báo cho cô, quyển sách cô có thể được xuất bản khoảng giữa tháng mười hai, còn đeo bám dai dẳng muốn Diệp Chi đồng ý làm buổi ký tặng sách, tuy nhiên bị Diệp Chi cự tuyệt.

Lý do là gặp người khác sẽ chết, tuyệt đối không thể lộ diện.

Biên tập gọi cho Diệp Chi báo trước một tiếng, nói là giới xuất bản ít có nam biên tập. Và lại chỉ có những tác giả lớn mới mở buổi ký tặng, ví dụ như Mạnh Trường Thụy và bây giờ là Diệp Chi.

Diệp Chi vô cùng bội phục anh ta nhưng bây giờ lại vừa thấy được anh ta trên Q(*tương tự yahoo) die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on thì nhức đầu, cô cũng không hiểu một đấng mày râu làm sao lại không biết mệt nhọc, miệt mài lôi kéo như vậy.

Bởi vì chuyện ký tặng sách mà Diệp Chi bị anh năn nỉ thiếu chút nữa phát điên, cuối cùng không chịu nổi bị quấy nhiễu online thì ẩn thân, còn ghi chú nick của anh ta là Tiểu yêu tinh mệt mỏi.

Bây giờ Diệp Chi chỉ cần vừa lên mạng là có thể nhận được tin tức như thế này.

Tiểu yêu tinh mệt mỏi: Kỳ Tử ~ anh với em bàn luận xíu nhé ~ Em tới thành phố D ký sách đi, gặp người khác sẽ chết không phải là vấn đề. Anh tìm một thợ trang điểm giỏi nhất cho em, bảo đảm sẽ biến em thành một mỹ nhân. Đẹp đến mức khuynh nước khuynh thành.

Tiểu yêu tinh mệt mỏi: A...A...A ~ Em không đến đây thì sẽ làm trái tim của anh tan nát. Anh đây là một biên tập đẹp trai khôi ngô tuấn tú, em cam lòng để cho một mình anh nhìn màn hình máy vi tính mè khen mè dài đuôi(*tự khen mình) sao.

Tiểu yêu tinh mệt mỏi: Kỳ Tử ~ Em có ở đây không? Hãy nói với anh một lời đi ~ Chi Chi... Chi Chi ~

.....

Cứ như vậy, Diệp Chi đọc mà dở khóc dở cười, trong đầu đang vắt hết sức để suy nghĩ trả lời như thế nào để anh ta không nài nỉ cô đi ký sách nữa, thì nghe thấy cửa phòng ngủ bị gõ mấy cái, nghe tiết tấu này Diệp Chi biết là mẹ cô, không quay đầu lại nói “Vào đi.”

“Vào đây, con bé này quá thực dụng đi.” Cửa từ bên ngoài bị đẩy vào, mẹ Diệp lôi một người đàn ông xấu hổ ưỡn ngực đi vào, trong giọng nói lộ ra vẻ sung sướng, ngay cả lo lắng trên mặt nhiều ngày qua cũng đã tan đi không ít.

Cao giọng nói với Diệp Chi: “Mẹ vừa mới nhắc Kỳ Lâm thì cậu ta đã tới rồi. Cái đứa này, trời lạnh như thế mà cứ đứng bên ngoài như vậy, nói là đang cãi nhau với con nên không dám vào. Con xem, mặt mũi cũng lạnh ngắt hết rồi, Diệp Chi anh tới đây, đừng ngồi giống như khúc gỗ nữa tới đây xoa mặt cho cậu ta đi.”

Buổi tối ba Diệp và mẹ Diệp theo thường lệ đi tản bộ thì thấy Kỳ Lâm đang đứng ở lâu dưới, nhìn lên trên lâu bộ dáng vô cùng đáng thương.

Hỏi mới biết là cãi nhau với Diệp Chi, sợ Diệp Chi không muốn gặp anh nên mới đứng ở đây. Mẹ Diệp nghe thì vô cùng đau lòng, nhanh chóng kéo anh đi lên rồi hấp tấp kéo vào phòng của Diệp Chi, ngược lại ba Diệp thì ý vị sâu xa nhìn Kỷ Lâm vài lần nhưng vẫn không nói gì.

“Tự anh ta xoa đi, bộ anh ta không có tay chắc.” Diệp Chi không phục lắm bầm, vẫn ngồi ở trên ghế bất động, nhìn cũng không nhìn Kỷ Lâm một cái.

“Nói cái gì vậy.” Mẹ Diệp đi lên trước đập Diệp Chi một cái vào vai rồi khôi phục sức sống bình thường “Không biết tốt xấu. Mau đứng dậy đi rót cho Kỷ Lâm ly nước nóng.”

“A...Dì, không cần.” Kỷ Lâm rũ mắt xuống, vành tai ửng hồng “Là lỗi của cháu, Chi Chi giận cháu là phải, cháu không lạnh, không lạnh chút nào. . . . . Hắt xì.” Nói xong lời cuối cùng thì bỗng hắt xì, còn hít mũi một cái.

“Con xem, cậu ta đã bị cảm rồi.” Mẹ Diệp đau lòng, đập lên bả vai Diệp Chi một cái nữa rồi kéo cô ra khỏi cái ghế “Nhanh đi rót nước.”

Ba xạo. Anh ta là đồ ba xạo. Diệp Chi tức giận trừng mắt nhìn Kỷ Lâm, tức giận đến nỗi tay cũng run lên, người này quả thật biết đóng kịch. Anh ta làm bộ đáng đáng thương giống như bị mình ngược đãi vậy

Nhưng mẹ lại bị cái bộ dáng kia lừa phỉnh, nhìn đi, lượn trước lượn sau như vậy, không biết cô hay là Kỷ Lâm mới là con ruột của bà.

Diệp Chi cầm ly nước nóng đặt lên trên bàn, tức giận nói: “Uống....uố...ng.”

Kỷ Lâm vội vàng đưa tay ra lấy, nóng vậy cũng không buông tay, ngây ngốc nhìn Diệp Chi cười “Cám ơn Chi Chi.” Mẹ Diệp nhìn chỉ chắc

lưỡi, đứa nhỏ ngốc này thật đúng là thích Diệp Chi, thích đến khùng luôn rồi.

Bà liếc mắt ra hiệu với Diệp Chi, muốn cô đối xử với Kỳ Lâm dịu dàng hơn, Diệp Chi lại làm như không thấy, một câu cũng không nói. Mẹ Diệp bực mình định mở miệng giáo huấn Diệp Chi thì nghe thấy Kỳ Lâm nói: “Dì, Chi Chi, hôm nay cháu tới thật ra là nói cho mọi người biết một tin tốt.”

Truyện chỉ được Băng đăng độc quyền trên diendanlequydon.com

Anh dừng một lát, ngẩng đầu nhìn mẹ Diệp, thái độ vô cùng nghiêm túc “Cháu tìm được một chút tin tức của anh trai. . . . .”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt mẹ Diệp bỗng biến mất, chân lão đảo thiếu chút nữa đầu đập xuống đất, hốc mắt bỗng đỏ lên, bà nhào qua nắm thật chặt tay của Kỳ Lâm, giọng nói cô cũng run rẩy “Diệp..... Diệp Khung sao rồi? Ở đâu?” Lời nói đến cuối cùng thì giọng cũng thay đổi, vừa mềm lại vừa sắc bén, không khí căng thẳng như dây đàn.

“Dì cứ yên tâm, anh trai không có sao.” Kỳ Lâm trấn an vỗ vỗ tay mẹ Diệp “Em rể của cháu là người quen biết nhiều, cậu ấy đã giúp đỡ cháu tra xét, anh ấy không có việc gì. Nhưng không thể xuất hiện được, mọi người cứ yên tâm, đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ trở lại.”

“Thật, thật?” Nước mắt mẹ Diệp như những hạt châu rơi xuống, không dám tin những lời mình nghe được “Diệp Khung thật sẽ trở về? Cháu không lừa dì chứ?”

“Anh ấy nhất định sẽ trở về.” Kỳ Lâm cười cười, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt rơi lệ của Diệp Chi, dịu dàng nói: “Chuyện như vậy cháu sẽ không lấy ra nói giỡn, dì hãy yên tâm đi, anh ấy nhất định sẽ trở về.” Dừng một lát lại dùng bộ dáng nghiêm túc “Chỉ là dì, dì không nên lộ ra. . . . .”

“Dì hiều. Dì hiều.” Mẹ Diệp vội vàng cắt ngang lời của Kỳ Lâm, gạt đầu vui sướng, may mắn mà không lời nào có thể miêu tả được. Việc của con trai, bà dù sao cũng biết một chút, biết một tháng trước xã hội đen đấu với nhau chắc chắn con mình không thoát khỏi liên quan. Thật khó khăn con trai mới tìm được đường sống trong chỗ chết, bà lặng lẽ lấy chăn che còn không kịp, sao có thể lộ ra ngoài được chứ.

“Dì...Dì đi nói cho lão Diệp biết.” Mẹ Diệp lau mặt nước mắt trên mặt, vội vã chạy ra ngoài cửa, chân hơi lảo đảo thiếu chút nữa đụng vào thành cửa. Diệp Chi vốn định tới dìu bà thì bị Kỳ Lâm ngăn lại, chỉ có thể trở mắt nhìn anh đóng cửa rồi khóa cửa lại từ từ đi đến trước mặt cô.

“Làm thế nào để cảm tạ anh?” Anh tiến tới gần cô, híp mắt cười, vé mặt vô xi.

“Cảm tạ..... Cảm tạ cái gì?” Diệp Chi hơi nghiêng người về phía sau, lo lắng nuốt một ngụm nước miếng, nắm chặt ga giường dưới người, cố gắng trấn định.

“Tin tức của anh trai em.” Tay của anh đặt lên đỉnh đầu cô, năm ngón tay luồn vào mái tóc đen mềm mại của cô khẽ vuốt ve, động tác dịu dàng âu yếm. “Em không phải nên thưởng cho anh sao?”

Ánh mắt của anh ngưng trên môi của cô nhìn một cách trắng trợn, Diệp Chi không kiềm được cắn cắn môi, nước mắt lăn dài trên má.

Lòng của cô bây giờ rất loạn, đầu óc rối rắm thành một cục, loạn xạ không biết gỡ ở đâu. Trong đầu mơ hồ tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lại bị cô mạnh mẽ đè thứ đó xuống.

Truyện chỉ được Đăng đăng độc quyền trên diendanlequydon.com

Cô trước sau như một thích đem chuyện nghĩ đến tình huống xấu nhất, không dám ôm quá nhiều kỳ vọng, sợ quay đầu lại sẽ thất vọng lớn hơn.

Cho nên lúc này mặc dù nghĩ tới những thứ gì, cũng bắt mình quên, làm cho bản thân càng thêm rối rắm, suy nghĩ càng thêm khó khăn.

Da Diệp Chi trắng nõn, bình thường bóng loáng tinh xảo như ngọc trắng, hôm nay lại hơi ửng hồng càng lộ vẻ sinh động mê lòng người, nhất là lông mi thon dài hơi run giống như hai tay nhỏ nghịch ngợm không ngừng quyến rũ anh, để cho anh trấn định cũng khó khăn.

Kỷ Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, một tay giữ chặt cái ót của cô, ngay sau đó môi liền ép xuống. Môi của cô mềm mại còn mang theo vị nước mắt khổ sở, mùi vị đó mặn mặn nhưng đối với anh lại vô cùng ngọt ngào, làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Kỷ Lâm hôn rồi lại hôn, mút rồi lại mút, cuối cùng nếu không phải nhìn thấy Diệp Chi không thở nổi nữa thì cũng không buông cô ra.

“Anh rất nhớ em.” Kỷ Lâm liếm liếm khóe môi cô, ánh mắt lóe sáng, bàn tay nhanh chóng sờ soạng ngực Diệp Chi “Về sau sẽ đưa cả hai về nhà.”(*cả hai ở đây là cả hai bầu ngực của DC. -- Anh thật vô sỉ)

Trước khi Diệp Chi nổi giận anh đã cười ha hả, tâm tình vui vẻ rời khỏi nhà họ Diệp, chân đi mà như bay, ngay cả con trai cũng quên nhìn.

Tâm tư của Diệp Chi bị Kỷ Lâm tới chơi làm cho loạn xạ, rối rắm giống như mớ bòng bong, không thể nào bình tĩnh được, mặt nóng bừng làm thế nào cũng không hạ nhiệt. Đang suy nghĩ phải làm thế nào, trong máy vi tính Q chợt ‘Ting’ vang lên một tiếng, Diệp Chi mở ra thấy:

Tiểu yêu tinh mệt mỏi: Kỳ Tử ~~ Vẫy khăn tay ~ Tới đây ký tặng sách đi. Tới thành phố D ký tặng sách đi. Anh sẽ cho một mỹ nam đến tiếp rượu cho em. Đến đây đi... Đến đây đi...Sao ? Sao ???

Diệp Chi nhìn chăm chăm mấy chữ thành phố D kia, mí mắt run rẩy, đầu nóng lên, không biết làm sao thì ngón tay đã di chuyển trên bàn phím

gõ hồi đáp một chữ “Được.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hôn

Editor: Băng

Tiền Thanh nhận được tin đó của Diệp Chi thì vui mừng từ trên ghế nhảy lên, còn thiếu vổ tay nhảy múa nữa thôi. Nhưng một giây sau anh lại nhanh chóng ngồi xuống ghế, động tác nhanh chóng đăng một trạng thái trên weibo(*tương tự facebook).

Tiền Sinh Tiền: Nói cho mọi người một tin tức tốt. Sắp tới Kỳ Rơi Vô Hối sẽ đến thành phố D ký tặng sách. Thời gian cụ thể còn chưa quyết định nhưng sẽ đưa tin ngay khi quyết định ngày tháng, mọi người vui không? Kỳ rơi Vô Hối

Anh vừa đăng trạng thái thì như một viên đá làm gợn hàng ngàn tầng sóng, sóng lớn vô cùng mãnh liệt, phía dưới còn có một nhóm người kích động gào khóc, không dám tin đây là sự thật.

Kỳ Rơi Vô Hối viết văn đã sáu năm, chưa từng tiết lộ ra một chút tin tức nào của bản thân, ngay cả Weibo sắp tới mới xài, các độc giả đều cảm thấy văn của Kỳ Rơi rất hay nhưng một chút tin tức của đại nhân nhà bọn họ cũng không hề biết.

Bọn họ không ôm hy vọng Kỳ Rơi Vô Hối lộ diện, Tiền Thanh bỗng tuồn ra tin tức này làm các độc giả vô cùng kích động. Thậm chí có nhiều người canh chừng Weibo của Diệp Chi, một phút vô một lần, chờ đợi cô trả lời.

Kết quả Diệp Chi chưa trả lời thì nhận được hồi đáp của Mạnh Trường Thụy .

Weibo của Tiền Thanh chỉ mới đăng bài mấy phút thì Mạnh Trường Thụy đã đăng lên Weibo của anh, chẳng những khẳng định tin tức của Tiền Thanh hoàn toàn chính xác mà còn nói ngày Kỳ Rơi Vô Hối ký tặng sách anh cũng đi, nhưng chỉ đơn thuần là ủng hộ Kỳ Rơi Vô Hối, anh sẽ không ký tặng.

Weibo của Mạnh Trường Thụy bỗng ào ào nhiều lượt trả lời, các độc giả rối rít nghị luận ở phía dưới trạng thái weibo của anh, có phải Kỳ Rơi Vô Hối và Tiêu Bất Ly Mạnh ở cùng một chỗ hay không, cho nên Mạnh đại thần mới có thể làm như vậy.

Dù sao lúc trước Mạnh Trường Thụy có thổ lộ với cô trên weibo, nhưng bỗng nhiên nhảy ra một người tự xưng là bạn trai của Kỳ Rơi Vô Hối, hơn nữa Kỳ Rơi Vô Hối cũng không trả lời. diễn. đàn. lê. quý. đôn Sau đó Mạnh Trường Thụy nói bị thất tình, các độc giả vì tránh để Mạnh Trường Thụy buồn nên mới không có bàn luận về chuyện này.

Hôm nay Mạnh Trường Thụy đăng trạng thái trên weibo, đời sống tình cảm của hai đại thần lại bị lật ra để nói. Không ít độc giả cũng nói ngày đó dù không mua sách nhưng cũng muốn đi xem gian tình của hai đại thần.

Tiền Thanh làm việc hiệu suất rất cao, rất nhanh đã lên kế hoạch định ngày giờ để Diệp Chi ký tặng sách, cũng đã công bố trên web. Hơn nữa đã đặt trước phòng ở khách sạn, chỉ chờ Diệp Chi đến.

Diệp Chi đến thành phố D vào thứ sáu, Hoàn Tử không được nghỉ, hơn nữa ký tặng sách bận bịu lộn xộn, Diệp Chi sợ sức khỏe của con trai chịu không nổi nên không mang cậu theo.

Cũng may Hoàn Tử không khóc náo loạn đòi đi, ôm sách thám hiểm mẹ mới mua cho cậu rồi ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ anh sẽ nghe lời ông bà

ngoại để mẹ yên tâm ra ngoài.

Ngày ký tặng sách là thứ bảy, vì Mạnh Trường Thụy chỉ có tác dụng làm nền cho nên anh không đi cùng Diệp Chi đến thành phố D, mà đến sau cô một ngày.

Tiền Thanh đã gặp Mạnh Trường Thụy, lần trước Mạnh Trường Thụy tổ chức ký tặng sách cũng do anh ta tổ chức, nếu Mạnh Trường Thụy và Diệp Chi cùng đi, vậy anh không cần tốn sức cũng có thể nhận ra bọn họ.

Nhưng Mạnh Trường Thụy đến chậm một ngày, Tiền Thanh muốn bứt tóc, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm người đi ra từ cửa đón khách, trong lòng liên tục phán đoán.

Gặp phải ánh sáng chết. . . . . Kỳ Rơi Vô Hối nhất định không xinh đẹp. Hơn nữa cô chỉ tới ký tặng sách, chắc chắn không mang quá nhiều đồ. Ủ. . . . . Còn nữa, người viết văn thì da đều không đẹp, thậm chí có thể mắt có quầng thâm. . . . .

Được. Ánh mắt của Tiền Thanh khóa chặt trên người những cô gái tiều tụy khác thường, cầm bảng ghi tên quơ quơ trước mặt người đó, thật khó khăn mới chen người đến trước mặt người kia, . vừa định gọi thì nghe phía sau có một giọng nói của phái nữ “Tiền Thanh? Biên tập Tiền?”

Dừng? Đoán sai rồi? Tiền Thanh nghi ngờ quay đầu lại.

“Xin hỏi anh có phải là biên tập Tiền hay không? Tôi là Diệp Chi, cũng chính là Kỳ Rơi Vô Hối.” Diệp Chi đi tới trước mặt Tiền Thanh, khẽ mỉm cười đưa tay ra trước mặt anh.

Phản ứng đầu tiên của Tiền Thanh là Kỳ Rơi Vô Hối tìm người thế thân.

Cô gái trước mặt vóc người cao gầy, trên mặt có trang điểm nhẹ, mặc một cái áo khoát ngoài màu vàng nhạt, hợp với thắt lưng màu đen và giày boot cao cổ, càng lộ vẻ xinh đẹp, môi hồng răng trắng, quả thật hấp dẫn hơn phân nửa ánh mắt của người ở trên sân bay.

Cái này gọi là gặp ánh sáng sẽ chết? Tiền Thanh ngơ ngác nắm tay với Diệp Chi, cho đến khi Diệp Chi thúc giục anh đi mới phục hồi lại tinh thần, không dám tin lại hỏi một lần nữa “Cô là Kỳ Rơi Vô Hối?”

“Đúng.”

“Cô không phải gặp ánh sáng sẽ chết sao?” Tiền Thanh căm giận, chỉ có cảm giác mình thật thê thảm, còn nói trước khắp nơi tìm thợ trang điểm cho Diệp Chi, quả thật là tự mình làm cho mình ngu xuẩn.

“Ừ, mắt tôi không được tốt, gặp ánh sáng sẽ chảy nước mắt cho nên gặp ánh sáng thì chết.” Diệp Chi hé mắt, nhẹ nhàng trả lời.

Nhìn nét mặt cười như không cười của Diệp Chi, Tiền Thanh thiếu chút nữa vỡ ngực liên tục. Quả nhiên là tác giả viết truyện ngược luyện tình thâm, vừa xuống máy bay đã ngược mình rồi.

Mặc dù ở trên mạng Tiền Thanh nhìn không đáng tin, nhưng thực tế hiệu suất làm việc thuộc hạng nhất, sắp xếp chỗ ở cho Diệp Chi thật tốt tại khách sạn rồi báo lịch trình đi ký tặng sách cho cô, lại còn phải chú ý động tĩnh bên ngoài, rồi mới rời khỏi khách sạn để cho cô nghỉ ngơi.

Cũng chỉ ngồi hai giờ máy bay nên Diệp Chi cũng không thấy mệt mỏi, trong khách sạn nhàn rỗi nhàm chán nên lấy máy tính ra lướt web.

Cô đồng ý chuyện ký tặng sách với Tiền Thanh không phải vì lượng tiêu thụ của sách mới, cũng không phải vì muốn xuất hiện trước các độc giả mà vì né tránh Kỳ Lâm.

Sai khi xác nhận anh trai không có việc gì, trong lòng Diệp Chi đã giảm bớt áp lực, thay vào đó là trống rỗng và mâu thuẫn.

Diệp Chi cũng không phải loại người cầm lên được bỏ xuống được. Mặc dù ngoài miệng nói rất tốt, có thể nói bất kỳ điều gì cũng được nhưng trên thực tế, cô không có cách gì bỏ đi tình cảm giữa bản thân với Kỷ Lâm.

Nhưng lúc anh của cô gặp chuyện không may trong lúc làm việc thì Kỷ Lâm lại làm thương tổn cô. Cho nên ngay cả trong lòng có điều hoài nghi và mọi chuyện chưa có rõ ràng thì cô vẫn không có cách gì mở rộng lòng lần nữa với Kỷ Lâm.

Nhưng Kỷ Lâm sẽ giả bộ đáng thương, giả bộ uất ức, cô nhìn thấy anh như vậy sẽ mềm lòng, không kiềm được lòng đưa tay vuốt ve mặt anh, an ủi anh. Không chỉ như thế, anh còn có thể khoe mẽ trước mặt mẹ của cô, hoàn toàn kéo mẹ cô về phe của anh cùng đối phó với cô, làm cho cô không có chỗ trốn.

Cho nên Diệp Chi độc ác và dứt khoát đồng ý Tiền Thanh.

Thành phố D và thành phố C cách nhau rất xa, cô tới đây đi bộ mấy ngày, coi như giải sầu, chờ làm rõ mọi chuyện rồi mới gặp Kỷ Lâm.

Diệp Chi mở weibo ra, kết quả xem bị hàng ngàn bình luận làm cho nghẹt thở mà chết. Mở ra nhìn thì chuyện tình ký tặng sách chiếm một nửa, một nửa kia đều hỏi có phải cô và Mạnh Trường Thụy yêu nhau hay không.

Vớ vẩn. Cô và Mạnh Trường Thụy đã nói rõ ràng, đâu còn quan hệ gì. Diệp Chi nghiêm mặt đóng weibo, khẽ bóp máy vi tính nhắm mắt làm ngơ rồi đi xuống lầu tìm cái gì ăn.

Nên không thấy xen lẫn trong một đồng bình luận có một cái bình luận:

Song Mộc Vi Lâm: Vợ yêu chờ anh. . Anh sẽ lập tức đến thành phố D gặp em. @ Kỳ Rơi Vô Hối

Chuyện nhà họ Lý cũng đã làm xong, Kỳ Lâm vẫn còn lấy cớ sắp xếp lại mọi chuyện không chịu về bộ đội để có thể thêm chút thời gian gặp Diệp Chi.

Vững chắc lòng dân mới yên bình nước nhà, trước tiên phải dụ dỗ vợ rồi mới trở về bộ đội làm chuyện lớn. Đoàn trưởng Kỳ lên kế hoạch vô cùng tốt đẹp, nhất là đang xem trên tin tức thấy Lý Khoan bị điều tra thì tâm tình rất tốt, đặt hộp điều khiển ti vi xuống lái xe chạy tới nhà họ Diệp.

Kết quả biết được Diệp Chi đã đi thành phố D ký tặng sách rồi .

Ký tặng sách? Sao sớm không làm muộn không làm, cố tình lúc này làm? Mắt hồ ly của Kỳ Lâm híp lại rồi mở weibo trên điện thoại di động ra, kết quả thấy nổi trội hơn hết là những bình luận nói Mạnh Trường Thụy và Chi Chi nhà anh ở chung một chỗ.

Hơn nữa còn có rất nhiều fan cuồng của Mạnh Trường Thụy bình luận phía dưới weibo của anh, nói anh không xứng với Kỳ Rơi Vô Hối, còn nói anh sớm chia tay nhường chỗ cho Mạnh đại thần nhà bọn họ.

Đây quả thực là ngược đời mà. Lửa giận trong lòng Kỳ Lâm từ từ tăng lên, về đến nhà cởi thường phục ra, thay đổi quân phục chạy thẳng tới phi trường, thuận tiện lên weibo đăng trạng thái bày tỏ quyết tâm vượt nghìn dặm để đến bên vợ yêu.

Lúc Kỳ Lâm đến nơi ký tặng sách thì buổi ký tặng sách còn chưa bắt đầu, nhưng ở đó cũng đã có rất nhiều người, nhốn nha nhốn nháo chen chúc ở trước mặt chờ chủ nhiệm phụ trách đứng ra nói bắt đầu.

Trong nhiều người như vậy, Kỳ Lâm liếc mắt đã thấy liền Diệp Chi đang ngồi cạnh áp-phích phía đối diện, cô hình như đang cùng Mạnh

Trường Thụy thảo luận cái gì, cầm bút viết chữ vẽ tranh trên giấy, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu cười cười với anh ta, ánh mắt nhu hòa trong suốt.

Địa điểm ký tặng sớm đã có rất nhiều người ái mộ nhanh chóng chụp hình, Kỳ Lâm thậm chí còn nghe được bọn họ kích động bàn luận:

“Kỳ Tử đại nhân thật đẹp. Gào khóc, quả nhiên là nữ thần.”

“Ngồi cũng Mạnh đại thần thật xứng đôi. Quả thực là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.”

“Mẹ nó. Thật đúng là hợp ý mà, Kỳ Rơi Vô Hối là mỹ nữ, anh em nhanh đến đây, nhanh chụp hình họ làm thành một poster dán lên tường đi.”

.....

Kỳ Lâm càng nghe mặt càng đen mặt, thật hận không thể lấy hết toàn bộ điện thoại của bọn họ, vứt hết xuống đất, đập vỡ hết. Nhưng anh không phải là người lỗ mãng, hít sâu một hơi đè xuống tất cả cảm xúc không ngừng dâng lên trong lòng, sửa sang lại quân phục cho phẳng phiu, bày ra bộ dáng lẳng lạng bình thản, vạch đám người trước mặt đi lên trên.

Anh mặc toàn thân bị quân phục màu xanh lá cây, bộ dáng tuấn tú lạnh lùng, quần li thẳng tắp, thân hình cao to, tinh thần sáng láng, ở giữa một đám người rụt cổ lại tới ký tặng sách thì nổi bật hẳn giữa đám người ái mộ.

“Aizzz... Anh lính.” Một cô gái kéo tay áo cô bạn thân, nhỏ giọng thét chói tai “Rất đẹp trai. . Mau chụp hình.”

“A. . . . Anh lính. Anh lính đó cũng là người ái mộ của Kỳ Tử đại nhân? A. . . . . Thích đọc truyện về quân nhân. Chắc là mình đang nằm mơ, mau đánh cho mình tỉnh đi.”

“Đừng có lải nhải...Anh lính đó quả thực đẹp trai ngất ngây.”

Diệp Chi cảm thấy mọi người bỗng chợt trở nên huyền ảo, ngay cả Mạnh Trường Thụy nói ngay bên cạnh cô cũng nghe không rõ, không nhìn được ngẩng đầu nhìn, không ngờ nhìn thấy thì sợ ngây người.

Kỷ Lâm tại sao lại ở chỗ này? Anh sao lại tới đây? Trong lòng Diệp Chi bối rối thiếu chút nữa thét chói tai. Thật khó khăn mới trấn định lại, vừa định mở miệng hỏi anh thế nào lại đến đây đã cảm thấy hoa mắt. Lúc cô nhìn chăm chú thì Kỷ Lâm đã nhanh chóng đến bên cạnh cô, rồi Diệp Chi đã trải qua một chuyện ở ngay trước con mắt mọi người, chuyện mà cả đời này cô rất muốn quên.

Một tay Kỷ Lâm giữ ót của cô, một tay ôm hông của cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã gọi cô một tiếng ‘Vợ yêu’ sau đó liền đặt môi nóng bỏng của mình lên môi mềm mại của cô.

Tiếng thét chói tai bỗng nổi lên khắp bốn phía, tiếng chụp hình ‘Tách...Tách’ không ngừng, Tiền Thanh không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn, kết quả đã bị hình ảnh đó làm cho mù mắt, ánh mắt xoay qua Mạnh Trường Thụy thì chột dừng lại.

Ngạc nhiên hoặc kích động hoặc tức giận, nét mặt Mạnh đại thần như thể vừa nuốt phải một con ruồi.

Biên tập Tiền yên lặng lấy điện thoại di động ra chụp ngay nét mặt này của Mạnh Trường Thụy, đây chính là nét mặt tức giận trong truyền thuyết. Mạnh đại thần thật đáng thương.

Tấm hình này dùng để thúc giục bản thảo là tốt nhất. Tiền Thanh cười vui vẻ cất điện thoại đi, tấm hình này ở trong tay mình thì việc thúc giục bản thảo không cần phải lo. Mình quả là cơ trí hơn người...Ha...Ha...

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Diệp Khung Trở Về

Editor: Băng

Ngày đó ký tặng sách lại bị Kỳ Lâm ban tặng cho cái hôn, Diệp Chi đỏ mặt hoàn thành toàn bộ công việc, Mạnh Trường Thụy ở nơi ký tặng sách đã tiến hành được một nửa cũng mượn cơ đi ra ngoài. Những độc giả ái mộ ở đó cũng liên tiếp liếc mắt nhìn và nhỏ giọng bàn luận.

Kỳ Lâm da mặt dày, hôn Diệp Chi xong còn có thể mặt không biến sắc lấy một cái ghế ngồi ngay bên cạnh Diệp Chi, Diệp Chi ký một quyển sách anh đưa lần lượt một quyển, thỉnh thoảng còn đi ra ngoài mua cho Diệp Chi một ly nước gì ấm áp, quả thật như là nô lệ của vợ.

Diệp Chi ngại vì ở đây có nhiều người nhưng lại không thể nổi giận với anh, chỉ có thể nhin xuống miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt.

Những người ái mộ cũng vô cùng hưng phấn, cảm thấy buổi ký tặng sách quả là đáng tới. Gần đây đại thần ngôn tình Kỳ Rơi Vô Hồi ít xuất hiện hoặc không lộ diện, vừa lộ mặt thì gian tình bắn ra bốn phía không ngăn được như vậy.

Điện thoại di động chụp hình cũng nóng lên, đủ kiểu khác nhau như: “Anh lính rất đẹp trai. Người ta cũng muốn được làm bạn với anh.” Hoặc là “Kỳ Tử đại nhân thật tốt số. Một tay anh bộ đội, một tay đại thần. Khí thế của nữ vương thật sự quá khí phách.” Weibo rồi rít cập nhật trạng thái, đến cuối cùng trên web đàm luận thậm chí còn náo nhiệt hơn ở buổi ký sách.

Sau khi kết thúc ký tặng sách, Diệp Chi không thèm quan tâm đến Kỳ Lâm mà đi thẳng về khách sạn. Tiền Thanh vừa thấy không khí không ổn thì lập tức chạy tới ban biên tập tìm Mạnh Trường Thụy, người ta yêu nhau gây gỗ cái gì anh không cần xem, ngộ nhờ cá chết ao hư thì mệt. Bộ đội ai cũng mạnh mẽ cả.

“Đừng đến đây.” Diệp Chi lấy thẻ mở cửa phòng, tức giận nhìn Kỳ Lâm trầm giọng nói.

“Chi Chi, anh không mang thẻ căn cước, không thể đặt phòng khách sạn.” Kỳ Lâm bắt được tay của Diệp Chi không để cho cô đóng cửa, làm bộ đáng thương quơ quơ cánh tay trước mặt Diệp Chi “Tôi nay không có chỗ ở.”

“Chuyện đó liên quan gì đến em.” Diệp Chi tức giận, trong lòng còn đang tức giận vì hôm nay ở buổi ký tặng sách anh đã làm cô xấu hổ.

Mặc dù cô không có lên weibo nhưng cũng có thể dự đoán được trên web đang thảo luận chuyện này. Quả thật không biết đối nhân xử thế mà, ở ngay trước mắt mọi người cường hôn cô.

Diệp Chi cảm giác mặt mũi đại thần của mình cũng bị vứt sạch. Cô rõ ràng là tác giả đẹp lạnh lùng cao quý, bây giờ thì lại như nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Nói hay lắm, kiêng dè với không chia tay sao? Anh đang trêu đùa cô sao? .

“Anh đã mấy ngày không ngủ ngon giấc rồi.” Kỳ Lâm rũ mắt xuống, giọng nói dần dần thấp xuống “Vẫn luôn làm việc, chính là muốn có nhiều thời gian ở bên em hơn.” Dừng một lát rồi ai oán nhìn Diệp Chi “Còn nói láo với cấp trên không về, lấy cớ đến thành phố D. Anh trở về có thể sẽ bị xử phạt.”

Tim Diệp Chi run rẩy, mặc dù trên mặt người này nhìn vẫn tuấn tú bảnh bao như cũ, nhưng cô đã sớm chú ý tới tia máu trong mắt anh, nhìn

cũng biết là do thức đêm quá lâu tạo thành, hơn nữa kỷ luật trong bộ đội như vậy nghiêm, anh sao có thể làm vậy?

“Anh. . . . . Đó là chuyện của anh. Anh tránh ra, em muốn đi ngủ.” Diệp Chi bực bội, giả làm mặt lạnh.

“Anh và em ngủ chung.” Kỷ Lâm không buông tay.

“Không được.” Diệp Chi lạnh lùng nhìn anh, không hề thỏa hiệp “Anh thích ở đâu thì tùy anh, đừng phiền đến em.”

Kỷ Lâm nghe vậy, lực nắm tay cô từ từ buông lỏng, giọng nói thấp xuống hết cỡ “Vậy cũng được, anh không quấy rầy em, anh ra trạm xe lửa ngủ.”

Chỉ nói một câu ngăn ngừa nhưng lại như là từ trong cổ họng nặn ra, mang theo sự tủi thân giống như sắp khóc.

Diệp Chi liếc anh một cái, thấy trong đôi mắt phượng vốn đen bóng, bây giờ là cô đơn quạnh hiu như hoàng hôn trầm lặng, âm đạm không có ánh sáng.

Anh xoay người từng bước một rời đi, bước chân lê lết giống như mang theo gông xiềng nặng nề, mỗi bước đều rất khó khăn. Vốn là một người tinh thần sáng láng, trong nháy mắt đã thay đổi, tinh thần sa sút không chịu nổi. Ngay cả mặc quân phục gọn gàng linh hoạt mà bây giờ trông anh vô cùng tối tăm u ám.

Ngược Diệp Chi đau xót, lúc bản thân chưa kịp phản ứng thì đã bật thốt lên câu “Đợi chút.”

“Chi Chi?” Kỷ Lâm vui mừng quay đầu lại, con người sáng nhìn chăm chăm cô, trong mắt đều là mong đợi, giống với hình ảnh Hoàn Tử xin cô cho bé đi học Taekwondo như đúc.

Lòng Diệp Chi mềm nhũn, thở dài, rút cuộc cũng lui bước “Anh có thể đi vào ngủ, nhưng phải thành thật ngủ đó.”

“Được.” Kỷ Lâm gật đầu giống như sợ Diệp Chi đổi ý, mấy bước đã đi vào trong phòng đặt mông ngồi lên giường, bộ dáng kia giống như đối với Diệp Chi nói: Anh đã mọc rễ ở đây rồi, em không thể đuổi được anh đi đâu.

Diệp Chi bị anh chọc đến buồn cười, nhưng chỉ có thể nhịn nụ cười lại, không nhìn anh nữa mà lẳng lặng cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trên giường lớn của khách sạn, Kỷ Lâm nhếch môi cười, khoảng khắc buồn khổ lúc này biến mất như chưa từng xuất hiện trên mặt anh. Anh lấy điện thoại di động ra nằm trên giường lớn cập nhật một trạng thái trên weibo.

Song Mộc Vi Lâm: Cô ấy đi tắm, tôi đang giữ cửa cho cô ấy.

Hơn nữa còn cố ý bình luận trong trạng thái weibo của Mạnh Trường Thụy.

Các độc giả vốn đang ngồi chồm hổm chờ tin tức ở trên mạng, mà Kỷ Lâm cập nhật điều này trên weibo vừa đúng lúc thỏa mãn tâm tình muốn đào bới gian tình của đại thần nhà bọn họ. Nên các bạn mạng rồi rít bình luận, có độc giả mắt tinh còn phát hiện Kỷ Lâm bình luận trong trạng thái weibo của Mạnh Trường Thụy, kích động đến nỗi thiếu chút nữa rơi điện thoại di động.

“Anh bộ đội... Anh quả thật quá đẹp trai xuất sắc. Em ủng hộ anh hết mình. Anh đừng có rút lui, anh và Kỳ Tử đại nhân rất xứng đôi. Thuận tiện. . . . . Có thể hỏi một chút, anh và Kỳ Tử đại nhân tiến đến bước quan trọng kia rồi sao?”

“Anh bộ đội.....Cường hôn thật là khí phách. Là người đàn ông trong những người đàn ông.”

“Anh em, coi trọng anh. Người đàn ông nên như vậy, sớm sinh quý tử.”

.....

Bình luận phía dưới cập nhật trạng thái của anh không ngừng hiện cái mới, Kỳ Lâm lại không hề trả lời mà động tay cập nhật thêm một trạng thái trên weibo.

Song Mộc Vi Lâm: Ký sách rất thuận lợi, Kỳ Tử nói tôi thay mặt cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, boa mọi người hình của con trai. Lần nữa cảm ơn mọi người.

Phía dưới chính là hình Hoàn Tử đeo túi xách nhỏ ở sau lưng.

Chuyện quả thật là một bước ngoặt. Đại nhân nhà bọn họ và anh bộ đội thậm chí đã có con trai. Các độc giả rối rít bày tỏ cảm giác bị sốc, đầu tiên là mơ mộng một đồng chuyện yêu hận tình thù giữa ba người, tiếp đến đọc được trạng thái mới cập nhật trên weibo thì như đang cắn thuốc lã. Thậm chí fan truyện của Diệp Chi và Mạnh Trường Thụy bình luận ở chỗ khác cũng thiếu chút nữa vì bất ngờ mà chết.

Dĩ nhiên tất cả chuyện này Diệp Chi không biết, ký tặng sách mặc dù nhìn thì rất nhẹ nhõm, chỉ cần động bút là được. Nhưng thực tế cũng là công việc mệt mỏi, Diệp Chi dường như ngồi một chỗ không nhúc nhích cả một ngày, cái mông ngồi cũng đau đốn, đau nhức toàn thân không dứt, bây giờ làm gì có tâm trạng để lên weibo nữa.

Cô vội vã đi tắm rửa sạch sẽ thật nhanh rồi bước ra, vừa ngẩng đầu thấy ánh mắt Kỳ Lâm tỏa sáng nhìn cô, cũng không còn hơi sức mắng chửi người chỉ ngã xuống giường rồi ngủ.

“Sấy tóc cho khô rồi ngủ.” Kỳ Lâm kéo cô đang nằm trên giường dậy, ngăn chặn phản ứng yếu ớt của cô rồi cầm khăn lông trên đầu giường lên lau tóc cho cô “Nếu không sáng sớm ngày mai ngủ dậy sẽ nhức đầu.”

Diệp Chi hừ hừ không lên tiếng. Cô quá mệt mỏi mà ngực của anh lại quá thoải mái ấm áp, trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Chi thế nhưng không hề đẩy anh ra.

Động tác của Kỳ Lâm rất nhẹ, ngón trỏ dịu dàng luồn vào mái tóc đen ướt nhẹ của cô từ từ xoa bóp cho cô, Diệp Chi lại mệt mỏi nên rất nhanh đã ngủ thiếp đi ở trong ngực anh.

Lúc cô ngủ nhìn rất ngoan ngoãn, cũng rất an tĩnh, co rúc ở trong khuỷu tay của anh, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng điềm tĩnh mà dịu dàng, không giống như lúc tỉnh lạnh lùng gây sự với anh.

Kỳ Lâm đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trơn mềm của cô, trong mắt yêu thương đầy tràn như muốn chảy ra ngoài.

Anh không cảm thấy cô không tốt, cho dù lúc cô đối với anh làm mặt lạnh. Bọn họ từ khi bắt đầu nói yêu đương vẫn luôn là anh dây dưa với cô. Mà cô thì yêu thương anh rất tùy hứng, cô cố gắng hết sức đối tốt với anh, cô làm tất cả những gì mình có thể làm, những thứ này anh đều có thể thấy.

Hơn nữa, chính cô một mình cực khổ nuôi nấng con trai của bọn họ lớn lên, anh thương cô, cũng tự trách bản thân đối với thiếu sót sáu năm qua cho nên chỉ có thể cố gắng đền bù cho cô. Đối với cô tốt một chút, khá hơn một chút nữa. . . . .

Ở trước mặt cô, anh không quan tâm cái gì gọi là tự ái của người đàn ông, chỉ cần có thể đem cô và con trai về nhà thì để cho anh làm cái gì đều được.

Kỷ Lâm dần dần ngừng động tác trên tay, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Chi, chinh cho cô một tư thế thoải mái nhất trong ngực mình rồi đưa tay tắt đèn ở đầu giường.

Ôm cô ở trong ngực một khắc chính là một ngày hạnh phúc.

Trong quán rượu thành phố D, vẻ mặt của Tiền Thanh đau khổ khuyên Mạnh Trường Thụy “Mạnh đại thần, van anh đừng uống nữa được không. Tôi đây thân thể yếu đuối, vác không nổi anh đâu.”

Mạnh Trường Thụy không để ý tới anh, ngẩng đầu cầm ly rượu lên uống cạn sạch, khổ sở đến đầu lưỡi cũng tê dại “Tôi rất cuộc không tốt chỗ nào, theo đuổi ba năm mà cô ấy một lần cũng không đồng ý với tôi.”

Anh không thích uống rượu, bình thường tránh được đều tránh, nhưng hôm nay trong lòng thật sự quá khó chịu, nếu để cho anh ở khách sạn, anh phải nhịn đến chết mất.

“Mỗi hoa chỉ có một chủ, chính anh không phải viết ngôn tình sao.” Tiền Thanh đoạt lấy chai rượu trong tay anh, lầm bầm một tiếng “Hơn nữa anh cũng nói rồi, người ta đã có con trai lớn rồi. Anh còn ngô nghê theo đuổi cái gì nữa?”

“Tôi không cam lòng. . . . .” Mạnh Trường Thụy lầm bầm “Ta nơi nào không bằng Kỷ Lâm? Cậu nhìn anh ta xem, cử chỉ thì lỗ mãng, mặt thì trắng, cũng không hiểu viết văn mạng, làm sao có thể có tiếng nói chung với Diệp Chi. Thấy thế nào thì tôi cũng thích hợp hơn.”

“Nhưng Kỳ Rơi Vô Hồi thích.” Tiền Thanh mắt tròn vo nhìn chăm chăm Mạnh Trường Thụy “Anh cũng không phải là người mà người ta thích, có thể so sánh sao? Tìm người khác thôi.”

“Cũng thế. . . . .” Mạnh Trường Thụy liên tục cười khò “Cô ấy nếu có thể đồng ý tôi, đã sớm đồng ý, chúng ta lại uống một ly.”

“Đừng uống nữa.”

“Không. Tôi muốn uống đến không say không về.”

“Mạnh Trường Thụy, tôi đã nói với anh, anh đừng uống nữa. Nếu không tôi thật sự phải dùng chiêu thức khác không cho anh uống nữa.” Tiền Thanh ôm chai rượu, thề không nghe lệnh.

Mạnh Trường Thụy không thèm để ý, giương mắt nhìn “Cậu có chiêu gì, cậu có mấy chiêu đều đã dùng hết để thúc giục bản thảo hết rồi.”

“Ha ha ha.” Tiền Thanh cười lạnh, móc điện thoại di động ra, ngón trỏ gõ một cái thật nhanh trên màn hình, ngay sau đó giơ lên trước mặt cho Mạnh Trường Thụy xem “Thấy tấm hình này xong anh còn có tâm tình uống rượu không?”

“Tiền.... Thanh.” Mạnh Trường Thụy từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ, ngọn lửa nhỏ trong mắt từ từ dâng lên “Cậu xóa hình đó ngay cho tôi.”

“Không.” Tiền Thanh nhanh chóng thu tay lại, cười vui vẻ thả lại trong túi “Đi thôi, Mạnh đại thần.” Nói xong, còn cố ý giơ nhắc chân “Về sau ở trước mặt tôi thì anh phải nghe lời một chút, nếu không tâm tình tôi mà không tốt. . . . . Chặc chặc.”

Đclmm. Mặc dù tính khí Mạnh Trường Thụy tốt cũng không nhịn được mắng một tiếng ở trong lòng, nhìn bộ dáng hả hê của Tiền Thanh quả thật hận không thể cho anh ta một đấm. Nhưng nhược điểm ở trên tay anh ta, anh chỉ có thể đặt ly rượu xuống, không cam tâm tình nguyện đi theo Tiền Thanh.

Lúc anh đẩy ghế ra không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn, người hầu bàn trong quán bar nhanh chóng đi tới cầm ly rượu và chai rượu dọn dẹp gọn gàng, không hề để lại dấu vết nào.

Mạnh Trường Thụy rũ mắt xuống, có lẽ đoạn tình cảm ba năm của mình không có kết quả cũng như những thứ này, nên dọn dẹp sạch sẽ.

Ở nhà họ Diệp, Kỷ Lăng nắm cổ tay áo của Diệp Khung đưa anh về nhà họ Diệp, đối mặt với ba Diệp và mẹ Diệp đang vô cùng kích động, vui mừng đến chảy nước mắt.

Diệp Khung nháy nháy mắt, từ từ núp ở sau lưng Kỷ Lăng, nhìn hai người lớn khóc không thành tiếng hồi lâu mới đỏ mặt nói một câu “Chú, dì. Hai người đừng khóc.”

Dừng một lát lại gãi gãi đầu, nói: “Hai người trước tiên đem Chi Chi trả lại cho tôi, sau đó thích khóc thế nào thì khóc.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cánh Gà

Editor: Băng

Anh lời vừa nói ra này, tiếng khóc nện ngào của mẹ Diệp và ba Diệp bỗng ngưng bật, giống như bị người nào đó bóp cổ,. đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn chăm chăm Diệp Khung, nghi ngờ lỗi tai của mình có vấn đề.

“Chú...Chú và dì đừng nhìn tôi như vậy.” Diệp Khung hơi mím môi, xoắn vạt áo “Coi như các người cầu xin tôi...tôi cũng không cần các người nuôi Chi Chi.”

Kỷ Lăng đứng một bên giựt giựt khóe miệng, thật không biết Diệp Khung lại dám lớn mật nói ra như vậy, hai tay xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, xoay người đẩy cửa bước đi nhường lại không gian cho người nhà họ Diệp. Dù sao bây giờ cùng cha mẹ Diệp chào hỏi thì bọn họ cũng không nghe được, đi ra ngoài chắc sẽ tốt hơn.

“Con trai, con...Con làm sao vậy?” Mẹ Diệp dè dặt đi tới trước mặt Diệp Khung, nhìn anh lo sợ không yên “Mẹ là mẹ của con. Diệp Khung, con không nhận ra mẹ sao?”

Mẹ? Diệp Khung cau mày, suy nghĩ hồi lâu nhưng trong đầu vẫn trống rỗng. Anh lắc đầu, nhìn mặt tràn đầy mong đợi của mẹ Diệp, nói: “Tôi chỉ có em gái thôi.”

“Lão Diệp. Ông tới đây.” Mẹ Diệp sợ đến nỗi mặt mũi cũng trắng bệch, giọng nói nhẹ nhàng hơi the thé mang theo chút hoảng sợ.

Ba Diệp trầm mặc một hồi mới đi tới “Kỷ Lãng không phải đã nói cho chúng ta rồi sao, nói Diệp Khung khác với trước đây.”

Ông vốn cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ là mất trí nhớ, không biết mình là ai, đó cũng là chuyện hay xảy ra ở trên phim truyền hình. Vậy mà khi nhìn thấy con trai nhìn mình bằng một ánh mắt xa lạ, ông mới hoàn toàn nhận ra khác với trước đây mà Kỷ Lãng nói là thế nào.

“Có lẽ là chuyện tốt.” Ba Diệp đưa tay ôm chặt bả vai của vợ, giọng nói giống như thở dài lại như giải thoát “Như vậy về sau không cần lo lắng đề phòng điều gì nữa.”

Mẹ Diệp sững sờ, ánh mắt rơi vào thân hình cao lớn kia, nhìn vẻ mặt xấu hổ của con trai rồi gật đầu.

Nhưng rất nhanh cha mẹ Diệp phát hiện, con trai mất trí nhớ so ngày trước càng khó tiếp xúc hơn. Bất luận ăn cơm, xem ti vi hay đi nhà vệ sinh đều chỉ nhớ mãi không quên đúng một người là Diệp Chi .

Hơn nữa thật lâu không thấy Diệp Chi, ánh mắt anh nhìn cha mẹ Diệp như là bọn buôn người đang cố lừa gạt anh.

May nhờ mẹ Diệp phản ứng nhanh, dẫn anh đến phòng của Diệp Chi, cầm hình từ nhỏ đến lớn của Diệp Chi cho anh xem, thật khó khăn mới có thể thuyết phục được anh rằng em gái của anh đã lớn rồi.

Mà sự tồn tại của Hoàn Tử càng làm cho lòng của Diệp Khung kể từ bước chân vào nhà họ Diệp lơ lửng. Diệp Khung cảm thấy anh rất cuộc đã tìm được một người mình thích, nên đặt quyển photo album xuống đây đưa với Hoàn Tử.

“Cháu tên là Hoàn Tử? Tương mạo không giống Chi Chi chút nào, Chi Chi của chú đẹp mắt hơn nhiều.”

“A...Cháu không biết cười sao? Lại đây cùng cậu học nào, như vậy. . . . . đôi môi khẽ cong lên, cười một cái.”

“Cậu dẫn cháu đi chơi bóng rổ? Nếu không. . . . . Đá banh? Đợi chút, cháu đừng đi.” Thấy Hoàn Tử xoay người chuẩn bị rời đi, không đáp lại mình một lời, Diệp Khung vội vàng nắm áo của Hoàn Tử kéo bé lại “Cháu tại sao không nói chuyện với cậu? Cháu nói một lời đi.”

Hoàn Tử cúi đầu nhìn bàn tay to đang kéo áo của mình, rồi lại nhìn khuôn mặt ngơ ngác của cậu mình, chợt mở miệng nói: “Cậu, cậu có phải bị ngu không?”

Hả? Diệp Khung đầu tiên là sửng sờ, ngay sau đó lập tức phản bác lại “Cậu không có ngu. Cháu. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, thì phát hiện đứa nhóc này đang dùng ánh mắt cảm thông để nhìn mình thì lập tức nổi giận “Cậu cho cháu biết, cậu là cậu của cháu. Quản cháu, cháu. . . . .”

“Cậu, muốn đi đá banh không?” Hoàn Tử cắt ngang lời của anh, ôm bóng quơ quơ trước mặt Diệp Khung.

“Không đi...Không đi...Cậu. . . . .”

“Cháu có thể đá nhiều cái vào cầu môn, cậu có thể không?”

“Cậu đương nhiên có thể.” Diệp Khung nhảy dựng lên, ý chí chiến đấu bỗng sục sôi “Đi. Chúng ta đi xuống dưới đá banh.”

Khi Diệp Chi và Kỳ Lâm trở về từ thành phố D thì nhìn thấy trong công viên lâu dưới nhà mình, Diệp Khung và Hoàn Tử đang đá banh khí thế ngất trời.

“Chi Chi.” Mặc dù hình ảnh em gái trong trí nhớ của anh khác nhiều nhưng Diệp Khung liếc mắt một cái cũng đã nhận ra cô. Lập tức bỏ Hoàn Tử ra chạy tới vây quanh bên Diệp Chi nhìn lên nhìn xuống, cảm giác yêu thương không lời nào có thể miêu tả được “Em đã về rồi, anh ở chỗ này nè. Em có nhớ anh không?”

Nhìn bộ dáng vui vẻ đơn thuần của anh, Diệp Chi chua xót trong lòng, nước mắt rơi xuống từng hạt nhưng vẫn gật đầu lia lịa “Nhớ.”

Lúc trước, Kỷ Lâm cũng đã nói rõ sự tình của anh trai cho cô biết nên cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm trạng. Nhưng khi gặp lại thì cảnh tượng lại vô cùng khác so với cô nghĩ.

Cô đã từng không sợ trời không sợ đất, dù sao cũng có anh trai luôn ở trước mặt che mưa che gió cho cô. Hôm nay lại thay đổi ngay thơ, thậm chí giống như Hoàn Tử cần cô chăm sóc.

Cô muốn khóc vì anh của cô đã mất đi một phần ký ức, vừa muốn cười vì anh đã về, không cần phải lang bạt trên giang hồ nữa. Ngàn vạn cảm xúc dâng lên, Diệp Chi nghẹn ngào không nói nên lời chỉ có thể ôm chặt Diệp Khung, mang thân thể của mình dán chặt lên người Diệp Khung.

“Chi Chi, làm sao em khóc? Không khóc, không khóc.” Diệp Khung vụng về an ủi em gái “Anh ở chỗ đây, có người khi dễ em sao? Anh đi báo thù cho em.”

Dừng một lát nhưng vẫn nghe tiếng nước nở của em gái, lặng lẽ ở bên tai cô nói: “Anh cho em một quả táo lớn. Người nào cũng không cho.”

“Được rồi, đừng khóc, đã lớn như vậy. . . . .”

Anh em đứng đó thăm thiết, Kỷ Lâm ở một bên ăn giấm chua, Chi Chi cũng không dùng sức ôm anh như vậy. Càng nghĩ càng không vui, chạy đi tìm con trai cầu xin an ủi.

“Hoàn Tử, tới đây, cho ba ôm nào.” Kỳ Lâm nhìn Hoàn Tử đưa đôi tay ra, cười híp mắt nói: “Nhớ ba không? Mau lại đây hôn ba một cái.”

Nói xong còn nghiêng mặt sang chờ đứa trẻ hôn, Hoàn Tử im lặng không lên tiếng nhìn anh rồi nghiêng đầu sang chỗ khác, khom lưng ôm quả bóng không thèm quan tâm người đang ngồi chồm hồm trên đất là ba mình.

Tình huống không ổn. Đứa nhỏ này lại khó chịu rồi. Trong lòng Kỳ Lâm bắt đầu tính toán, chạy tới ôm Hoàn Tử lên hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé “Làm sao vậy, bảo bố không để ý tới ba sao?”

Hoàn Tử nghiêm mặt rũ mắt không nói lời nào, lông mi thật dài như cây quạt nhỏ khẽ chớp hết sức đáng yêu như chọc người khác yêu thương.

Kỳ Lâm nhìn mà lòng ngứa ngáy, lại dùng sức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé một cái nữa, dụ dỗ: “Tức giận với ba? Ba không phải cố ý không đến thăm con, ba có rất nhiều việc phải làm, làm xong mới có thể đến thăm Hoàn Tử.”

Dứt lời, đưa tay kéo vành nón xuống che khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng hổi của Hoàn Tử “Gọi một tiếng ba đi.”

Anh nói nhiều như vậy nhưng Hoàn Tử vẫn làm mặt lạnh không lên tiếng. Đứa nhỏ vô lương này, lúc ba của mình nói chuyện mà lại lấy quả bóng che ngay trước mặt

“Cái đứa nhỏ này.” Kỳ Lâm sắp bị con trai chọc tức, hơn một tháng không gặp, anh vô cùng nhớ con trai, nhưng khi gặp mặt thì gọi một tiếng cũng không gọi. Kỳ Lâm vừa tức vừa thương, giọng điệu nói chuyện có vẻ nặng nề hơn “Con thích bị ăn đòn. Diệp Cảnh Thâm, Con đặt quả bóng xuống cho ba. Nhanh lên, nhìn ba.”

Hoàn Tử căn môi, thân thể nhỏ ở trong ngực Kỳ Lâm vắn vẹo uốn éo, từ từ buông quả bóng xuống, hai cha con bốn mắt nhìn nhau, Hoàn Tử chột nháy mắt một cái, từng giọt nước mắt bỗng rơi xuống.

Ở trước mặt Kỳ Lâm bỗng oa lên một tiếng, khóc gọi “Mẹ.”

Diệp Chi bị tiếng thét chói tai của con trai sợ hết hồn, vội vàng buông Diệp Khung ra chạy tới, bế con trai xuống “Thế nào?” Quay sang nhìn Kỳ Lâm, chân mày nhíu chặt lại “Sao anh lại chột cho Hoàn Tử khóc?”

“Anh cái gì cũng không làm, chỉ nói con chào anh thôi.” Kỳ Lâm cảm giác mình bị oan, đứa nhỏ bướng bỉnh này như một con lừa. Lâu nay không rơi nước mắt, mình mới bảo nó gọi một tiếng ba mà sao lại khóc rồi?

“Anh không hề làm gì sao Hoàn Tử có thể khóc?” Con trai của cô từ khi còn nhỏ thì số lần rơi nước mắt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cô không tin Kỳ Lâm mới vừa rồi không hề làm gì cả.

“Không khóc, không khóc, con trai không thể vừa động đến đã rơi nước mắt.” Diệp Chi đưa tay xoa xoa nước mắt cho Hoàn Tử rồi đặt con trai trên đất. “Ngoan, cùng mẹ về nhà. Tối hôm nay mẹ sẽ làm sườn xào chua ngọt cho con ăn.” Nói xong, một tay dắt Hoàn Tử, một tay dắt Diệp Khung đi lên lầu.

“Chi Chi, còn anh.” Kỳ Lâm sững sốt một lát rồi đuổi theo “Anh cũng muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

Anh vừa dứt lời thì nước mắt của Hoàn Tử lại bắt đầu rơi, làm Diệp Chi thẳng thừng đuổi anh “Anh về nhà đi, đừng vô nhà của em.” Dừng một lát, thấy bộ dáng uất ức của Kỳ Lâm, lại mềm lòng “Là em nói, anh về nhà trước rồi còn thông báo cho trong quân đội nữa.”

Nói cách này còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, Kỳ Lâm buồn bã gật đầu, liếc mắt nhìn đứa nhỏ xấu xa dùng nước mắt để xua đuổi anh, quả thật

hận không thể vạch móng đứa bé ra đánh đòn, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ làm lùi đi về nhà.

Lúc tiếng động cơ vang lên, Hoàn Tử lau nước mắt trên mặt, thừa dịp mẹ không chú ý quay đầu lại liếc mắt nhìn Kỳ Lâm. Đã không thấy ba nữa, ba không cần mẹ con bé nữa.

Đứa nhỏ khụt khịt cái mũi, nước mắt lại theo khuôn mặt nhỏ nhắn chảy xuống, ba không cần bé thì bé cũng không cần ba. Dù thế nào đi nữa ba cũng không thích bé. Trước kia nếu mình khóc, ba sẽ mua KFC cho bé, bây giờ bé khóc mà ba cũng không mua cho bé.

Đứa trẻ càng nghĩ càng đau lòng, trong lòng cũng không hối hận mình đuổi ba đi, nước mắt lại càng nhiều hơn, Diệp Chi và mẹ Diệp dỗ một lúc lâu cùng với một chén sườn xào chua ngọt thơm nức mới miễn cưỡng làm bé ngừng khóc.

Khi Kỳ Lâm về đến nhà mới biết Kỳ Lãng đã giúp anh giấu chuyện lần này, nhưng bị đánh một trận là không tránh khỏi, Kỳ Lâm cam tâm tình nguyện bị đánh. Anh nằm trên giường xoa cái eo đau đớn bị anh của anh đạp, nghĩ tới hôm nay nước mắt của đứa nhỏ thì cảm thấy khó chịu trong lòng.

Do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm đi gặp con trai. Kỳ Lâm nhảy từ trên giường xuống, cầm chìa khóa xe đi ra cửa, đi ngang qua KFC mua một thùng cánh gà thơm phức rồi mới mang đến nhà họ Diệp.

Đây bữa cơm đoàn viên lần đầu tiên của cả nhà sau khi Diệp Khung trở về, nên bữa ăn tối nhà họ Diệp rất phong phú, ba Diệp và mẹ Diệp nhiệt tình mời Kỳ Lâm vào, đặt cho anh một cái ghế ngay bên cạnh Diệp Chi.

Lúc Kỳ Lâm ngồi xuống, Hoàn Tử đang vui đầu gặm sườn xào chua ngọt không thèm nhìn anh một cái, Kỳ Lâm vừa bực mình vừa buồn cười,

đặt thùng cánh gà rán lên trên bàn, cố ý lớn tiếng nói: “Cháu mua cả thùng KFC, vừa đúng cũng coi là một món ăn, nào, ăn cánh gà đi, còn nóng lắm.”

Vừa nói anh vừa mở nắp thùng gà rán ra, mùi cánh gà thơm phức lan tỏa khắp phòng bếp.

“A...Có rất nhiều cánh gà.” Kỳ Lâm rõ ràng cố ý nói cho Hoàn Tử nghe, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc “Nhưng xem ra Hoàn Tử không thích ăn KFC rồi, đồ ăn không thể bỏ được. Thôi, hay là chúng ta ăn đi.” Nói xong, cầm lên một cánh gà giơ lên khoe miệng chuẩn bị cắn.

Vừa lúc đó thì đứa nhỏ đang ngồi yên trên ghế bồng xoay người lại, nhào vào trong ngực Kỳ Lâm, cắn cánh gà ở trong tay anh một cái, con người nhỏ dài trợn to nhìn anh, bộ dáng vô cùng hung ác quả thật giống như là một sói con đang muốn giành đồ ăn.

Khóe miệng Kỳ Lâm giật giật, rốt cuộc vẫn không nhịn được, bật cười ‘Hi...Hi’.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cầu Hôn

Editor: Băng

“Hoàn Tử. Ngồi ăn cơm cho đàng hoàng.” Diệp Chi nhẹ nhàng rầy la Hoàn Tử, nhìn Kỷ Lâm đang cười cứng chiêu, cảm thấy cần thiết phải cùng Kỷ Lâm thảo luận về vấn đề dạy dỗ con cái.

Con trai của cô rất ngoan, từ nhỏ đã biết không được làm người khác đau lòng, cũng không vì kén ăn mà khóc rống lên nhưng kể từ sau khi Kỷ Lâm xuất hiện, ㄅ̣̣̣̣̣̣đi-ễn-+đà-nㄅ̣̣̣̣̣̣ê-+qu-ý-+đô-n con trai chẳng những thích khóc mà quan trọng nhất là còn học được kén ăn.

Nhìn thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe kia đi. Một cho ăn, một cái miệng nhỏ há ra nhận, hai cha con này quá kiêu ngạo rồi, không còn đặt cô vào trong mắt sao?

Diệp Chi nghiêm mặt, đưa tay đè xuống tay Hoàn Tử còn đang muốn đi lấy cái cánh gà thứ hai “Được rồi, lời mẹ nói con đã quên sao?”

Cô liếc mắt muốn mở miệng nói Kỷ Lâm, mang thùng gà KFC này sang bên cạnh anh đi “Không được ăn nhiều đồ ăn không tốt cho sức khỏe. Nếu ăn nhiều sẽ không lớn.”

Hoàn Tử đã rất lâu chưa ăn KFC rồi, vô cùng thèm ăn. Lúc này cánh gà thơm ngát đang bày ra trước mặt, đứa nhỏ khó có thể bình tĩnh, ㄅ̣̣̣̣̣̣đi-ễn-+đà-nㄅ̣̣̣̣̣̣ê-+qu-ý-+đô-n sườn xào chua ngọt cũng không cần, ánh mắt nhìn Diệp Chi như cầu xin, âm thanh mềm nhũn “Mẹ. . . . .”

“Chi Chi, em để cho Hoàn Tử ăn đi, ăn vài cái cánh gà cũng đâu có sao.” Kỷ Lâm bị bộ dáng này của con trai làm cho toàn bộ lý trí tiêu tan hết, dùng một tay khác không dính dầu mỡ vuốt vuốt mái tóc mềm mại của con trai, vô cùng cưng chiều.

“Đâu có sao?” Trong lòng Diệp Chi tức giận nên giọng nói phát ra cũng vô cùng tức giận “Khi đứa bé ngã bệnh, mồm nôn trôn tháo(*thành ngữ chỉ bệnh ngộ độc thức ăn) anh có thấy sao? ㄩ̣đi-ễn-+đà-nㄩ̣lê-+qu-ý-+đô-n Em từng đêm ngồi canh bên giường bệnh, anh có thấy qua sao? Tốt lắm, anh là người ba tốt còn em là người xấu xa ác độc, các người ăn đi, người ác này không quản được nữa rồi.”

Nói xong đặt đôi đũa xuống giận dùm dùm đi ra khỏi bếp, còn để lại hai mặt một lớn một nhỏ nhìn nhau.

Kỷ Lâm: Vợ yêu tức giận (⊙o⊙) làm thế nào? Thật là đáng sợ. . . . .

Hoàn Tử: Yên lặng cúi đầu, không nhìn cánh gà. Mẹ tức giận, bé không ăn cánh gà.

“Đứa nhỏ đó tính tình khó chịu đừng để ý tới nó, tiếp tục ăn cơm.” Ba Diệp thở dài, biết con gái đang giận chó đánh mèo. Hôm nay con trai mặc dù trở về nhưng lại biến thành bộ dáng này, trong lòng Diệp Chi sao có thể dễ chịu, vốn đã giống như pháo trúc thì Kỷ Lâm cố tình tặng thêm một cây đuốc, làm sao mà có thể không đốt cháy?

Mặc dù ba Diệp nói như vậy nhưng trong lòng Kỷ Lâm vẫn cảm thấy bất ổn, Chi Chi thật khó khăn mới nói chuyện với mình. ㄩ̣đi.đàn.lê. quý.đôn Mình lại chọc cho cô ấy giận, mỗi ngày này trước nay chưa từng có.

Nghĩ như vậy, Kỷ Lâm đứng ngồi không yên, vừa định đứng dậy đi xem Diệp Chi lại không nghĩ rằng có người còn nhanh hơn anh.

Diệp Khung đứng dậy đẩy ghế ngồi ra rồi chạy ra ngoài, chạy đến một nửa lại quay trở về tức giận đùng đùng đấm Kỷ Lâm một cái rồi duỗi bàn tay cầm chén tôm đã lột vỏ sạch sẽ trên bàn, để lại một câu “Cậu chờ ở đây. Chờ tôi dụ dỗ Chi Chi xong quay lại sẽ đánh cậu một trận.”

Rồi như một cơn gió thổi theo em gái, để lại Kỷ Lâm mặt đen trầm tĩnh ngồi ở chỗ đó, đầu anh chợt suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện.

Chuyện này. . . . . Có phải từ nay về sau bên cạnh bọn họ lại thêm cái bóng đèn hay không? Đcmm.

Diệp Chi có thể nói là do một tay Diệp Khung nuôi nấng, anh thắt bím tóc cho cô, nấu cơm nóng món ăn nóng cho cô, đưa cô đi học... điểnn. đàn. lê. quý. đôn Quả thật so với cha mẹ bình thường còn quan tâm hơn nên Diệp Khung cũng đã rèn luyện được cách dụ dỗ em gái.

“Chi Chi ngoan, anh cho em tôm đã lột vỏ nè.”

“Không nổi giận... Không nổi giận, một lát anh sẽ đánh cậu ta một trận cho em hả giận.”

“Nghe lời, không được khóc, nhanh lau nước mắt đi, khóc nhiều sẽ như mèo con xấu xí.”

Anh kiên nhẫn lại dịu dàng dỗ dành nhưng Diệp Chi rốt cuộc cũng không phải là cô bé thắt bím ngày nào. điểnn. đàn. lê. quý. đôn Khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của cô mông lung nhìn khuôn mặt tươi cười của anh trai, tim như bị dao cắt.

Bây giờ cô đã hai mươi tám tuổi rồi, thời gian đã trôi qua hai mươi năm, mà anh trai của cô không có đi theo cô khoảng thời gian đó. die»n. đđan. l«e. qu»y. đ«on Trong miệng Diệp Chi ngậm tôm đã lột vỏ Diệp Khung gắp cho cô, cô nhanh chóng ôm anh trai, và đầu bứt tai khóc không thành tiếng.

Buổi tối, Diệp Khung bị ba Diệp nửa kéo nửa ôm đi ngủ, Hoàn Tử cũng đã bò lên mẹ giường lớn ngủ thiếp đi. Kỳ Lâm cũng có cơ hội cùng Diệp Chi nói chuyện.

“Chi Chi.” Kỳ Lâm tém chặn cho con trai đang ngủ say, nhìn Diệp Chi mới từ trong phòng tắm đi ra, trên tóc còn nhỏ nước, gọi một tiếng.

Mắt của Diệp Chi còn sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt át, bộ dáng tội nghiệp.

“Thật xin lỗi.” Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Kỳ Lâm, rất nghiêm túc nói xin lỗi “Mới vừa rồi là em quá đáng, anh đừng tức giận.”

“Không có việc gì.” Kỳ Lâm nhéo nhéo gương mặt của cô, cười nói: “Anh giận em thì sẽ không ngồi ở đây.”

Diệp Chi cắn môi, không nói gì. Hôm nay ba mẹ đã nói là Kỳ Lãng, anh của Kỳ Lâm đưa anh trai trở về. Cô không ngu ngốc, dĩ nhiên. Kể từ khi anh của cô gặp chuyện không may Kỳ Lâm nói muốn kiên trì, đến bây giờ lại mang theo anh của cô cùng xuất hiện. Lúc này nếu nói Kỳ Lâm không có làm gì thì cô không tin.

“Anh. . . . . Có phải bởi vì. . . . .” Cô mới vừa đề cập đến câu chuyện đã bị Kỳ Lâm dùng ngón tay trở chạm vào môi.

“Không có.” Ánh mắt của Kỳ Lâm giăng co trên mặt cô, dịu dàng đến khó hiểu “Cái gì cũng đừng đoán, cũng đừng hỏi. Chuyện đã trôi qua rồi, chúng ta về sau sống cùng nhau thật tốt có được không?”

Quá khứ là một đồng số sách lộn xộn, mà bọn họ đều cần lật trang mới.

Lông mi Diệp Chi run rẩy, trong lòng lại giống như anh nói, không hỏi ra ngoài mà thuận theo gặt đầu, đặt tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn

tay anh.

Cô không biết anh làm thế nào tẩy trắng mọi tội lỗi của anh trai, cũng không biết anh rốt cuộc mất bao nhiêu tâm lực(*tâm tư và sức lực). Anh không để cho cô hỏi, cô sẽ không hỏi.

Cô chỉ biết anh tra của cô đã trở về, sẽ không đi làm những chuyện nguy hiểm nữa, sẽ không để bọn họ lo lắng nữa. Mà anh cũng trở về mang theo dĩa dàng và tình yêu như những ngày trước.

“Về sau khi Hoàn Tử bị bệnh anh sẽ canh chừng, còn có. . . . . Từ ngày mai anh sẽ cùng với em cùng nhau nhìn Hoàn Tử từ từ lớn lên.”

“Anh đừng như vậy.” Diệp Chi vùi mặt vào lồng ngực cứng rắn của anh, hơi ngượng ngùng nói “Em.. Mới vừa này tâm tình của em không tốt mới nói như vậy, nhưng thật ra là em, là em. . . . .”

Mấy chữ này cô đã chuẩn bị rất lâu nhưng rốt cuộc vẫn thấy xấu hổ không nói ra, chỉ lấy gò má nóng hổi cọ xát vào lồng ngực của Kỳ Lâm “Aizzz... Tóm lại anh hãy quên đi.”

“Anh nói thật, không có tức giận.” Kỳ Lâm buồn cười hôn lên lỗ tai hồng hồng của cô “Sau này chúng ta kết hôn, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on những chuyện này đương nhiên là cùng nhau làm rồi.”

“Này. Ai muốn kết hôn với anh.”

“Em.” Kỳ Lâm nắm tay nhỏ bé mềm mại của cô, từ từ đan những ngón tay của mình xuyên qua kẽ năm ngón tay của cô “Con trai cũng lớn rồi, mẹ còn chạy?”

“Vậy ý của anh là em không có lựa chọn nào khác, nhất định phải kết hôn với anh?” Diệp Chi hừ hừ hơi bất mãn. Ai nói cô nhất định phải gả cho anh? Thật không biết xấu hổ.

“Tuyệt đối không phải.” Kỳ Lâm ngời thẳng người lên, nịnh nọt nói: “Là anh quyến rũ em, cầu xin em gả cho anh, có được không?”

“Xem tâm tình sao đã.” Diệp Chi tươi cười nhưng lại nói lời lập lờ nước đôi.

“Chi Chi. . . . .” Kỳ Lâm nghiêng người từ trên giường nhảy xuống, quỳ một chân trên đất dùng mặt cọ sát đầu gối của Diệp Chi bắt đầu làm nũng “Chúng ta đi đăng ký đi, có được không? die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on Chúng ta mang theo Hoàn Tử cùng đi đăng ký, cùng chụp hình, những đôi tình nhân sẽ hâm mộ chúng ta đến chết. Đứa bé của chúng ta cũng đã lớn như vậy, bọn họ còn không biết lúc nào thì mới sinh đứa bé đâu.” Nói gần nói xa cũng đều là lời nói tràn đầy kiêu ngạo.

Khóe miệng Diệp Chi giật giật, một khắc trước tim còn nhảy loạn lòng nhưng nghe anh nói nửa câu sau thì trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ thường ngày “Anh cảm thấy lên xe trước mua vé bố sung sau về vang như vậy sao?”

“Người khác không về vang, chúng ta về vang.” Mắt của Kỳ Lâm sáng lên, nói “Chúng ta là duyên phận, đó là thời gian ông trời khảo nghiệm chúng ta. Ai có thể so với chúng ta.”

“Anh đủ rồi. . . . .” Diệp Chi không thể phạm sai lầm lần hai, hơn nữa vào lúc này, chẳng lẽ anh không thể giống người đàn ông trên TV, cầm chiếc nhẫn kim cương nghiêm túc thâm tình cầu hôn sao? Lúc này còn những chuyện động kinh như vậy

“Vậy em cùng anh kết hôn.”

“Không.”

“Gả cho anh.”

“Không.”

“Không gả cho anh?”

“Không.” Một chữ “Không” bật thốt ra, Diệp Chi mới phát giác ra đó là cái bẫy của Kỷ Lâm.

Mà mặt mũi người nọ đã tràn đầy hưng phấn từ dưới đất đứng lên, ôm lấy cô xoay vòng vòng trong phòng, khiến đầu Diệp Chi choáng váng, khó khăn lắm mới bắt được cổ áo của anh để cho anh ngừng lại. Diệp Chi liền quát: “Hoàn Tử còn đang ngủ, đừng ồn ào làm nó tỉnh.”

“Ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký.” Hơi thở của Kỷ Lâm nặng nhọc, cười ra miệng đầy răng trắng, ghì thật chặt eo nhỏ nhắn của Diệp Chi, hơi thở nóng rực phun từng hồi nơi vành tai cô.

“Không phải nói bộ đội kết hôn phải viết báo cáo cưới cái gì sao?” Chẳng lẽ bây giờ quân đội cải cách rồi hả? Diệp Chi hơi nghi ngờ.

“. . . . . Anh quên.” Cảm xúc của Kỷ Lâm đang tăng cao bỗng nhiên rơi xuống, bất mãn nói lầm bầm: “Sớm biết vậy đã đánh sẵn báo cáo rồi.” Giờ khắc này, Kỷ Lâm mới phát hiện Úc Lương Tranh có nhiều cơ trí.

Muốn cưới cô, muốn lập tức đem cô biến thành người của mình, loại cảm giác đó quả thật cấp bách không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Diệp Chi cảm thấy tay của Kỷ Lâm cầm thật chặt tay của Diệp Chi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô “Ngày mai, ngày mai anh sẽ đi nộp báo cáo cưới.”

Diệp Chi mím môi không nói, chỉ thấy anh lẳng lặng cười, cho đến khi ánh mắt Kỷ Lâm càng ngày càng khẩn trương mới khẽ gật đầu “Được.”

Đêm nay, Kỷ Lâm ôm Diệp Chi ngủ, anh kiên quyết không đồng ý con trai ngủ ở giữa hai người. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn Diệp Chi bất đắc dĩ dựa vào anh ngủ, thật may là giường rất lớn, Hoàn Tử ngủ lại rất ngoan, mới không lo lắng đứa nhỏ lăn xuống đất.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Diệp Chi đột nhiên cảm thấy khát nước, buổi tối cô bị Diệp Khung đút rất nhiều tôm, lúc này bỗng muốn uống nước.

Nhưng khi cô ngồi dậy bật đèn ở đầu giường, lại phát hiện Kỷ Lâm và Hoàn Tử đều không ở trên giường.

Chẳng lẽ cùng rớt xuống đất? Diệp Chi kinh hãi toát mồ hôi lạnh, vội vàng nhìn xuống dưới, không có ai.

Hai người này đi đâu rồi? Diệp Chi chau mày đi ra ngoài, vừa định đưa tay đẩy cửa, thì nghe âm thanh la hét ầm ĩ bên ngoài.

“Không cho. Cánh cay là của tôi. Chỉ cho cậu mút xương gà.” Đây là giọng của Diệp Khung.

“Tại sao mỗi lần chỉ cho tôi mút chân gà. Tôi không thích.” Kỷ Lâm không đồng ý, thề nhất định phải bảo vệ cái cánh gà cuối cùng.

“Cậu không cho tôi ăn cánh, tôi sẽ không cho cậu vào nhà.” Diệp Khung tức giận ra oai.

“Ha ha, tôi trèo vào từ cửa sổ. Anh cản tôi sao.” Kỷ Lâm đã khó chịu với những hành động kỳ đà cản mũi của ông anh vợ này từ lâu, lúc này không có Diệp Chi ở trước mặt, so tài nghệ với Diệp Khung.

“Cậu. . . . .”

“Các người đang làm gì?” Diệp Khung đang cố gắng tìm cách phản bác lời của Kỷ Lâm thì giọng nói lạnh lùng của Diệp Chi chọt vang lên từ

phía sau, Diệp Khung và Kỳ Lâm giật mình, muốn giấu thùng gà nhưng đã không còn kịp rồi.

Mà Hoàn Tử đang thừa dịp cậu và ba của bé đấu nhau đã chụp một cái cánh gà nhét vào miệng, nghe được giọng nói của mẹ thì sợ hãi khẽ run rẩy, nửa cánh gà trong bàn tay nhỏ ‘Lạch cạch’ rơi xuống đất.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cái Gọi Là Tìm Đường Chết

Chuyện thật ra là như vậy.

Lúc Hoàn Tử ngủ bị người ba ngu ngốc đắp cho một cái chăn thật dày, nửa đêm nóng quá tỉnh dậy muốn xuống giường uống nước, nhưng đi qua phòng bếp thì nghĩ ra một ý đồ.

Tối nay cậu chỉ mới anh một cái cánh gà, chưa nếm hết mùi vị, vậy làm sao để có thể nếm hết. Nửa tháng cậu mới được mẹ cho phép ăn KFC một lần. Nhất định phải ăn cho đủ vốn liếng rồi.

Mắt Hoàn Tử đảo vòng vòng, thừa dịp đêm khuya yên tĩnh lặng lẽ mò vào phòng bếp ôm thùng KFC ra, liếc thấy bên trong còn một ít cánh gà chiên, nước miếng chảy xuống nên ngay lập tức đưa tay nhỏ vào thùng gà.

Kỷ Lâm có tính cảnh giác rất cao, lúc Hoàn Tử bước xuống giường anh đã thấy, vốn không muốn quản con trai ngủ tiếp nhưng đợi thời gian thật lâu mà con trai cũng không trở lại, Kỷ Lâm cảm thấy kỳ quái trong lòng nên bước xuống giường đi xem đứa nhỏ rốt cuộc đang làm cái gì.

Ai biết vừa ra quẹo qua khúc quanh cửa đã gặp đứa con xấu xa đang nhìn chăm chăm cánh gà chuẩn bị bỏ vào miệng.

Đứa nhỏ này quả thực rất thích ăn cánh gà. Lúc ăn cơm mẹ không cho ăn nên nửa đêm cậu tỉnh dậy lén lút ăn. Kỷ Lâm bị tính cố chấp của con trai làm cho cảm động.

Đi tới bên cạnh vuốt ve đầu nhỏ Hoàn Tử cưng chiều “Được rồi, ăn nhanh đi. Ba đảm bảo không nói cho mẹ biết.”

Nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của con trai, Kỷ Lâm cảm thấy lâng lâng, cảm giác làm ba cưng chiều con trai thật quá tốt.

Nhưng những cái cánh gà này rất thơm, mặc dù giờ này rất lạnh nhưng nhìn miệng của Hoàn Tử cắn xuống thì mùi thơm lại tỏa ra, Kỷ Lâm khụt khà khụt khịt mũi đột nhiên cảm thấy bụng mình cũng đói.

Cúi đầu nhìn vào thùng lớn, bên trong còn có rất nhiều cánh gà dư cho Hoàn Tử ăn nên cũng đưa tay lấy một cái, nhưng anh còn chưa đưa vào miệng thì nghe phía sau vang lên một giọng nói hả hê “Được, bị tôi bắt được. Hai người lên ăn cánh gà, tôi đi méc Chi Chi.”

Kỷ Lâm cứng đờ quay đầu lại thì nhìn thấy anh vợ của anh đang chống nạnh, một ngón tay chỉ vào anh, bộ dáng như một bà nhiều chuyện bắt được điều thú vị.

Sao ở đây lại xuất hiện một bà tám thế này. . . . . Kỷ Lâm một lát, ngay sau đó lập tức bước ra phòng bếp kéo Diệp Khung lại “Chi Chi đang ngủ, anh không cần đi méc với cô ấy.”

“Cần cậu dặn sao.” Diệp Khung nhìn anh khinh bỉ “Tôi đương nhiên phải chờ tới sáng sớm ngày mai Chi Chi ngủ dậy mới tố cáo cậu chứ. Cậu chờ đi, Chi Chi nhất định sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà.”

Cái người đáng ghét này lúc nào cũng muốn độc chiếm Chi Chi, nhân cơ hội này đá cậu ta ra khỏi nhà. Diệp Khung bắt đầu tính toán trong lòng.

Kỷ Lâm thầm nói ‘Hồngбет’, người anh vợ này lúc mất trí nhớ còn đáng ghét hơn lúc chưa mất trí nhớ. Anh nhìn Diệp Khung cười cười lấy lòng, vắt hết óc nghĩ cách ngăn cản chủ ý của Diệp Khung “Nếu như anh

nói cho Chi Chi, cô ấy sẽ tức giận. Chẳng lẽ anh muốn chọc giận cô ấy sao?”

“Dĩ nhiên là không.” Diệp Khung trừng mắt liếc anh, lúc Kỳ Lâm cho là anh đã mắc câu nhưng anh lại mở miệng tiếp tục nói: “Nhưng đau dài không bằng đau ngắn. Đuổi cậu đi xong, nhà chúng tôi sẽ không có ai mua KFC chọc tức Chi Chi.”

Anh không phải là mất trí nhớ sao? Mất trí nhớ sao có thể dùng từ đau dài không bằng đau ngắn cao cấp này được chứ? Đoàn trưởng Kỳ cảm thấy anh bị lừa gạt.

Mà người lừa gạt anh lại thản nhiên đi qua đứng bên cạnh anh, đi tới trước mặt đứa nhỏ đang ăn như hổ đói, làm bộ dáng một người cậu tốt “Hoàn Tử, cháu phải cùng một phe với cậu biết không?”

Hoàn Tử liếc anh một cái không lên tiếng, tiếp tục gặm cánh gà.

“Nói chuyện, không nói lời nào có nghĩa cháu đồng ý.”

“Cậu, cậu cúi xuống.” Vừa lúc đó, Hoàn Tử chọt lên tiếng.

“Làm gì?” Diệp Khung không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn khom người xuống.

“Thấp hơn một chút.”

“Rốt cuộc thì sao, ừm. . . . .” Diệp Khung trợn to hai mắt, muốn trốn về sau cũng đã không kịp.

Động tác của Hoàn Tử cực kỳ nhanh, nhanh chóng nhét nửa cái cánh gà vào miệng của anh.

“Cậu cũng ăn đi.” Giọng nói của đứa nhỏ lạnh lãnh vang lên ở bên tai, Diệp Khung không dám tin nhả ra miếng chỉ gà(*phần rìa ngoài của cái

cánh, chủ yếu là xương và da) “Cháu.....Cháu. . . . .” Cháu hồi lâu cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

Lần này được lắm, có nạn cùng chịu. Kỷ Lâm toét miệng cười vui vẻ, cùng Hoàn Tử liếc nhau, trong mắt tràn đầy tán thưởng, con trai làm tốt lắm.

Hai cha con vùi đầu tiếp tục ăn, Diệp Khung lại cầm cái chỉ gà khóc không ra nước mắt, anh rõ ràng tới bắt người xấu, tại sao lại biến thành đồng bọn thế này?

Hơn nữa cho anh cái cánh gà cũng tốt, anh không thích mút chỉ gà.

Nhưng anh đã ăn rồi, sáng sớm ngày mai nếu anh đi tố cáo thì bản thân cũng không trốn thoát. Thôi, nếu không phản kháng được thì hưởng thụ thôi.

Nên giữa ba người liền thay đổi thành cảnh tượng Diệp Chi vừa thấy.

“Ăn rất ngon?” Diệp Chi vén lại áo ngủ trên người đi tới, giọng nói nhẹ nhàng nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Ba người trong nháy mắt sợ run lên, nhanh chóng giấu bàn tay dính đầy mỡ bóng nhẫy ra sau lưng, bày ra bộ dáng tội nghiệp.

“Vợ yêu.....”

“Chi Chi. . . . .”

“Mẹ. . . . .”

“Xem ra ba người đều không ngủ.” Diệp Chi âm trầm cười, bắt đầu từ Hoàn Tử nhìn từ trái sang phải, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Kỷ Lâm hai giây “Được, vậy thì đi đến phòng khách đứng, đứng đến khi mệt thì thôi.”

“Chi Chi, anh mệt. Anh đi ngủ ngay.” Diệp Khung vội vàng giơ tay lên bày tỏ rõ lập trường.

“Anh cũng đi ngủ ngay. Ngày mai anh còn phải đi báo cáo.” Kỳ Lâm cũng nói ngay, nói so với Diệp Khung còn khoa trương hơn nữa.

“Đứng lại.” Diệp Chi nhìn cả thùng gà trống rỗng này, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, quả thật không biết làm sao với mấy người này bây giờ.

Giờ khắc này, trong đầu của cô bắt đầu tính toán “Các người là tiểu yêu tinh giày vo người.....Tiểu yêu tình giày vò người.....”

Nghe những lời này của cô, đầu của Kỳ Lâm và Diệp Khung nhanh chóng cúi xuống, ngoan ngoãn xoay mặt lại đi tới đứng trước sô pha. Còn đứa nhỏ vẫn đứng yên tại chỗ.

“Diệp Cảnh Thâm, con cho là con có thể thoát tội được sao? Mau tới đó đứng phạt.”

“Mẹ. . . . .” Giọng Hoàn Tử mềm nhũn, mắt đen bóng chớp chớp nhìn Diệp Chi “Con sai rồi, con là đồ tồi, con chộc mẹ tức giận.”

Trên khuôn mặt xinh xắn của đứa nhỏ đều là sám hối, lông mi thật dài run lên, bả vai nhỏ cũng run rẩy, Diệp Chi nhìn lập tức mềm lòng.

“Vậy sau này thì sao? Sau này vẫn trốn mẹ ăn trộm cánh gà nữa không?”

“Không.” Hoàn Tử lắc đầu, khuôn mặt kiên quyết “Về sau sẽ nghe lời của mẹ.”

“Đi rửa tay đi, rửa tay sạch sẽ rồi ngủ, sáng mai còn phải đi học.” Diệp Chi vuốt vuốt đầu con trai, cầm tay nhỏ bé của cậu đi thẳng tới toilet, hoàn

toàn quên mất còn có hai người khác đang tồn tại.

Đợi đã nào.... Chúng ta thì làm thế nào? Diệp Khung và Kỳ Lâm liếc mắt nhìn nhau, cũng phát hiện trong mắt đối phương có hoảng sợ. . . . .
dien+dan+le+quy+don+com và chán ghét.

Diệp Khung: Cái tên tiểu nhân hèn hạ. Đều là do cậu hãm hại tôi.

Kỳ Lâm: Đều là do anh làm ồn nên mới đánh thức Chi Chi.

Diệp Khung: Cậu là tên trứng thối. Cậu là tên đáng ghét.

Kỳ Lâm: Nhìn lại đi. Anh nói ai, anh mới là đồ đáng ghét.

Diệp Khung và Kỳ Lâm: Hừ.

Kết quả tối hôm đó, Kỳ Lâm và Diệp Khung đứng đến hơn nửa đêm, cũng không đợi Diệp Chi nói trừng phạt kết thúc, rốt cuộc không chịu nổi gục đầu lên sàn nhà ngủ mất tiêu.

Buổi sáng Diệp Chi tỉnh dậy nhìn thấy tướng ngủ của hai người kia thảm đến nỗi không nỡ nhìn, trong lòng cảm thấy hơi áy náy.
dien+dan+le+quy+don+com Tối hôm qua cô ôm con trai không biết sao lại ngủ mất, hoàn toàn vứt hai người này ra sau đầu. . . . .

Thật may Kỳ Lâm mấy ngày nay đã có thói quen không ngủ, ngày hôm sau vẫn mạnh như rồng như hổ đi làm, còn có tinh thần đánh báo cáo kết hôn.

“Mẹ, hôm nay con đưa Hoàn Tử đi học Taekwondo.” Buổi chiều sau khi Hoàn Tử tan học, Diệp Khung ngăn mẹ Diệp lại xung phong việc đưa đón Hoàn Tử.

Hoàn Tử rất thích Taekwondo, Diệp Chi cũng không muốn vì chuyện của người lớn mà làm trẻ nãi hứng thú của đứa bé, nên mấy ngày trước đã

tìm được một lớp Taekwondo ở đại học C cho Hoàn Tử đi học lần nữa.

“Khung, mẹ có thể đi được mà con tốt nhanh nên ở nhà đi, buổi chiều còn có trận bóng đá.” Mẹ Diệp vẫn còn trong giai đoạn lo lắng, không dám để Diệp Khung một mình đi ra ngoài

“Không. Mẹ cứ nghỉ ngơi đi, con đi.” Diệp Khung hào hứng bưng bưng, náo loạn muốn thử đi.

Mẹ Diệp không yên lòng còn muốn khuyên nữa thì bị Ba Diệp ngăn cản.

“Bà không thể nhốt nó cả đời ở trong nhà được.” Ba Diệp vỗ vỗ bả vai vợ, mở cửa cho con trai và cháu ngoại ra ngoài.

“Nhưng ngộ nhờ. . . . .” Ánh mắt của mẹ Diệp vẫn theo sát con trai, nháy mắt cũng không dám, chỉ sợ khi mở mắt ra con trai sẽ biến mất.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì. Và lại Hoàn Tử cũng biết đường.” Ba Diệp thở dài, an ủi vợ xong rồi đóng cửa lại.

Diệp Khung cảm giác bản thân nên ghét Hoàn Tử, dù sao tối hôm qua đều do tên nhóc này mình mới bị Chi Chi phạt đứng. dien+dan+le+quy+don+com Nhưng không biết bởi vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, mỗi lần nhìn thấy đứa nhỏ đẹp trai này, anh cảm thấy tim của mình mềm nhũn, không nỡ mắng đứa bé một câu.

“Cẩn thận xe.” Diệp Khung nắm thật chặt tay Hoàn Tử, đợi đến khi đèn xanh mới cầm tay cậu đi qua đường.

“Về sau mặc kệ đi chỗ nào cũng phải đi cùng cậu và bà ngoại biết không?” Diệp Khung vừa đi vừa càu nhàu. Anh mới thấy ở trên TV, bây giờ bọn buôn người lừa bán trẻ em rất hung hăng và ngang ngược. Đứa nhỏ nhà bọn họ đẹp trai như vậy, nhất định phải cẩn thận.

“Dạ.” Hoàn Tử nghiêm mặt, đối với cầu nhàu của cậu vào tai trái ra tai phải.

“Vậy mới ngoan chứ, nhưng không ngoan bằng Chi Chi.” Diệp Khung nhắc tới em gái một hồi thì vô cùng đặc ý, lại bắt đầu tự nói tự nghe trong vô thức “Chi Chi nhà chúng ta từ nhỏ đã rất ngoan, thầy cô giáo trong trường đều khen. . . . .”

“Diệp Khung?” Lúc Hoàn Tử sắp không chịu nổi bị cậu đầu độc thì phía sau chợt vang lên một giọng nữ kinh hãi, hai người cùng nhau quay đầu lại thì thấy một cô gái xinh đẹp đang thở hổn hển chạy tới chỗ bọn họ.

“Diệp Khung. Anh đi đâu vậy hả? Em đã đợi anh rất lâu.” Triệu Thanh Uyển tiến lên nắm thật chặt cổ tay Diệp Khung, trong hốc mắt đầy tràn nước mắt, cô kích động nhìn Diệp Khung, giọng nói run rẩy “Anh tại sao lại không nhận điện thoại của em? Em rất lo lắng cho anh, sợ anh xảy ra chuyện gì, cả ngày đều không ngủ được. Anh trở về sao lại không nói cho em một tiếng.”

Cô nói một tràng nhưng Diệp Khung lại chỉ yên lặng nhìn cô. Khuôn mặt tuấn tú ngơ ngác.

Lòng của Triệu Thanh Uyển run lên, trong cơ thể đột nhiên cảm thấy không ổn “Diệp Khung, anh...anh tại sao lại không nói chuyện?”

“Cô là ai?” Anh cúi đầu nhìn cô, con ngươi sáng ngời, bên trong rõ ràng chiếu ra cái bóng của cô nhưng mà như là trăng trong nước, rõ ràng gần trong gang tấc lại vĩnh viễn không chạm tới được.

Triệu Thanh Uyển lão đảo, đầu ‘Boong’ một tiếng, thiếu chút nữa té xuống đất.

Diệp Khung không biết cô chỉ nghiêng đầu nghi ngờ nhìn cô, một hồi lâu bỗng nhếch môi cười, nụ cười sáng lạn kia dường như làm mắt của

Triệu Thanh Uyên lóa mắt “Là bạn học của Chi Chi sao? Hãy cùng với Chi Chi hòa đồng với nhau nhé?” Anh duỗi tay về phía cô “Rất hân hạnh được gặp cô.”

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đăng Ký

Editor: Băng

Vẫn là khuôn mặt như cũ nhưng nét mặt là vô cùng xa lạ. Trên mặt của anh không còn khí chất u tối ngày nào mà thay vào đó là nụ cười đơn thuần.

Bọn họ ở chung một chỗ thời gian dài, dù tình nồng đâu thì Triệu Thanh Uyển cũng chưa từng gặp qua nét mặt vui vẻ như thế của anh. Trong lòng giống như bị khoét một lỗ lớn, gió lạnh ào ào lùa vào lạnh buốt làm cơ thể đóng băng run rẩy.

“Anh. . . . . Không biết em?” Cô nói rất khó khăn nhưng từng chữ từng câu giống như đang nặn ra từ trong cổ họng vừa chua xót vừa đắng cay, giống như nói thêm vài chữ nữa sẽ rách cổ họng đến chảy máu

“Cô đã tới nhà của tôi?” Diệp Khung nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt nở nụ cười ngốc nghếch rồi quay sang ôm Hoàn Tử đang đứng bên cạnh “Thật xin lỗi, tôi không nhớ rõ.”

Nhẹ nhàng một câu nhưng lại như búa tạ nghìn cân nện vào lòng Triệu Thanh Uyển. Cô chưa bao giờ có loại cảm giác đó, so với lúc không thấy anh còn đau hơn, còn hoang mang lo lắng hơn.

Nước mắt như suối chảy ra ngoài, cô tiến lên một bước nắm chặt cổ tay của anh “Diệp Khung, em là Triệu Thanh Uyển, anh thật sự không nhớ sao?” Cô nói rất nhanh, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống dưới, vô cùng nhếch nhác.

Lúc nói chuyện, một cái tay khác của cô đưa vào trong túi xách, móc ra một thẻ ngân hàng Thụy Sĩ, đưa ra trước mắt Diệp Khung “Đây là anh cho em, anh nhìn đi. Diệp Khung, em là Triệu Thanh Uyển.” Lời nói đến cuối cùng mang theo ý cầu xin.

Thế nhưng anh vẫn ngu ngốc lắc đầu “Thật xin lỗi, tôi thật sự không quen biết cô, xin cô đừng cản đường tôi được không?” Anh dùng lực gỡ tay của cô đang nắm cổ tay anh ra, trong mắt xẹt qua ý tứ ghét bỏ, nhưng gương mặt lại đỏ ửng “Ban ngày ban mặt mà cô...Cô tại sao có thể làm chuyện thân mật với đàn ông ngoài đường như vậy.”

Nói xong, nắm tay Hoàn Tử đi.

“Anh chờ một chút.” Triệu Thanh Uyển lại chạy đến trước mặt ngăn anh lại “Diệp Khung, anh hãy nhớ ra em đi. Em xin anh đó. Anh nhớ lại đi, anh đã từng nói yêu em.”

“Không thể nào.” Anh không vì cô cầu xin mà mềm lòng, nhìn cô khóc sưng đỏ, ánh mắt như chém đinh chặt sắt ngược ngùng nói: “Tôi chắc chắn sẽ không thích cô. Tôi chỉ thích những cô gái dịu dàng mà thôi.” Ngụ ý, cô ban ngày ban mặt nắm tay lôi kéo anh ở ngoài đường làm anh vô cùng mất hứng.

Triệu Thanh Uyển ngẩn ra, một câu cũng không nói ra miệng được. Trơ mắt nhìn anh cầm tay Hoàn Tử càng đi càng xa, cô lại chỉ có thể đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Anh đã từng nói với cô, anh thích tính tình thẳng thắn không điệu bộ của cô. Khi anh rời đi thì cuộc sống của cô chỉ còn một từ để hình dung ‘Đau khổ’.

Mà bây giờ anh trở lại thì mang một dáng vẻ khác hẳn. Anh không yêu cô nữa, thậm chí còn không quen biết cô.

Triệu Thanh Uyển nhìn bóng dáng cao lớn của anh dần dần mất hẳn ở góc đường, từng hàng nước mắt không ngừng rơi xuống.

Làm thế nào? Cô rất nhớ anh, cô muốn đuổi theo anh, nói cho anh biết cô và anh đã trải qua quãng thời gian đẹp như thế nào. Nhưng cô phải nói như thế nào? Cô phải nói lần đầu tiên cô và anh gặp mặt là vì sao cô phá thai sao? Phải nói là lúc đó cô chỉ cần tiền không cần tình yêu sao? Phải nói cô đã từng ghét bỏ, từ chối chân tình của anh sao?

Không, cô cái gì cũng nói không được. Ánh mắt của anh trong veo, sạch sẽ như vậy giống như có thể nhận ra việc làm đáng ghê tởm của cô.

Hai chân cô giống như đeo chì, một bước cũng không nhấc lên được, chỉ đứng trơ mắt nhìn anh biến mất, cô không thể làm gì nữa.

Cô là trẻ mồ côi, từ nhỏ cô đã thích cuộc sống phú quý xa hoa, thật may trời cao cho cô một tướng mạo dễ nhìn, cô có thể dùng tuổi thanh xuân và tướng mạo đẹp của mình để đổi lấy tất cả ước mơ mà cô tha thiết muốn có.

Cô cũng đã ngủ với rất nhiều đàn ông, bọn họ lớn hơn cô rất nhiều tuổi, có nhiều người lớn đến nỗi có thể làm ba của cô, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on bọn họ cưng chiều cô, thương cô, cho cô nhà cửa và tiền bạc, cô cũng không thấy nhục.

Nhưng bây giờ, cô lần đầu tiên cảm thấy hối hận. Nếu quá khứ của cô sạch sẽ, cô có lẽ sẽ hùng dũng đứng trước mặt anh nói cho anh biết cô là bạn gái của anh.

Cổ họng cô giống như bị cái gì đó chặn lại, hít thở đều thấy đau đớn. Toàn thân Triệu Thanh Uyển nhức mỏi dựa vào cột điện ven đường bụm mặt khóc lớn.

“Hoàn Tử, cậu nói cho cháu biết, về sau nếu có người xa lạ đến bắt chuyện thì ngàn vạn lần không được tin tưởng, biết không? die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on Giống như mới vừa rồi, cậu cũng không bị lừa, cũng không đi cùng cô ta.” Diệp Khung quay đầu lại nhìn, khuôn mặt lộ vẻ tự hào.

“Dạ.” Hoàn Tử đáp, hơn nữa còn gật đầu bày tỏ cậu biết rồi. Lúc này Diệp Khung mới hài lòng, nắm tay đứa bé tiếp tục đi bộ.

Một đoạn tình cảm đó đã bị anh vĩnh viễn chôn ở nơi sâu nhất trong trí nhớ, bất luận là hình dáng của người yêu, hay tất cả mọi chuyện giữa bọn anh thì anh cũng không bao giờ nhớ lại. Dù đêm kia anh xảy ra chuyện, thì người anh lo lắng và nhớ nhất chính là cô. . . . .

Diệp Chi vốn không coi trọng lời cầu hôn đêm đó của Kỷ Lâm nhưng vài ngày sau, Kỷ Lâm không chỉ mua nhẫn cưới về, còn dẫn mọi người trong nhà cô đến gặp mặt gia đình nhà anh.

Cha mẹ Diệp chưa hề chuẩn bị điều gì cả, luống cuống tay chân ứng phó với thông gia tương lai, đến khi cơ thể mệt mỏi muốn tê liệt.

Không có gì nhưng người nhà họ Kỷ ăn rất nhiều. Đây là gia đình mà người nhà họ Diệp có ấn tượng sâu sắc nhất.

Khi Diệp Chi nói chuyện này cho Kỷ Lâm, Kỷ Lâm cười thiếu chút nữa rơi từ trên giường xuống đất. Người nhà anh thật ra thì cũng bình thường, dien+dan+le+quy+don+com chỉ có anh trai anh và Úc Lương Tranh ở đó nên mới kéo ‘lượng tiêu thụ’ cơm của nhà họ Ki lên, phải biết Úc Lương Tranh nổi danh là thùng cơm. . . . .

Nhưng ăn nhiều thì ăn thôi, dù sao người cưới là anh, cô dâu bất luận như thế nào cũng không thể trốn thoát. Kỷ Lâm kéo tay Diệp Chi, đeo nhẫn vào ngón tay áp út của cô rồi cười trộm giống như hồ ly thành tinh.

Lúc hai người đi đăng ký vẫn chưa tới Tết Nguyên Đán, nhưng Kỷ Lâm đã đợi không kịp, nhất định lôi Diệp Chi đi, Diệp Chi không còn cách nào nên chỉ có thể đồng ý với anh.

Ngày đó là bão tuyết, thành phố C đã mấy năm không có tuyết lớn như vậy, tuyết như lông ngỗng nặng trĩu từ trên trời rơi xuống, dien+dan+le+quy+don+com chạm vào mặt lạnh buốt. Diệp Chi mặc cho Hoàn Tử một bộ quần áo bằng bông rất dày, mang mũ quả dưa cũng bằng lông rồi cô và Kỷ Lâm cùng nhau dẫn con trai đi ra cửa.

Đọc theo đường đi, nụ cười trên mặt Kỷ Lâm không hề biến mất, Diệp Chi không chịu nổi nụ cười khúc khích kia. Nhiều lần bảo anh nghiêm túc nhưng cũng vô dụng.

Lúc này còn không phải là phong trào kết hôn nên người ở Cục dân chính cũng không đông lắm, Diệp Chi và Kỷ Lâm đứng xếp hàng. Chưa từng có ai mang đứa nhỏ đến đăng ký, nên tổ hợp ba người này làm cho mọi người trong cục nhốn nháo ngạc nhiên.

Kỷ Lâm da mặt dày thoải mái để cho người khác nhìn, Diệp Chi không so được với anh, bị những ánh mắt kia nhìn chăm chăm nên da mặt đỏ ửng như máu. Quả thật hận không thể chui đầu xuống đất. dien+dan+le+quy+don+com Thậm chí ở trong đáy lòng len lén cấu nhéo Kỷ Lâm mấy cái.

Đoàn trưởng Kỷ tâm tình rất tốt, nâng tay áo bị vợ cấu nhéo, cảm thấy đây là phương thức biểu đạt thích anh của Diệp Chi nhà bọn họ.

“Chứng minh thư, hộ khẩu.” Giọng điệu công thức hóa của nhân viên.

Kỷ Lâm cười híp mắt đưa tay móc trong túi, những thứ đồ này anh đã chuẩn bị mấy ngày rồi. Nhưng một giây sau anh đã không thể cười được, chứng nhận sĩ quan và báo cáo kết hôn cũng đã móc ra, nhưng hộ khẩu lại không thấy rồi .

“Chi Chi, em cầm hộ khẩu sao?” Kỳ Lâm ngỡ ngác, khẩn trương đến nỗi đầu chảy đầy mồ hôi, trong lòng âm thầm kêu khổ. dien+dan+le+quy+don+com Trước khi đi rõ ràng anh đã xem lại, tại sao đến đây lại không có hộ khẩu? Chẳng lẽ lúc đi bộ đã rơi mất trên đường?

“Không có.” Nụ cười trên môi Diệp Chi biến mất, mặt nghiêm túc nhìn anh “Những thứ này không phải anh mang sao?”

“Anh mang nhưng hộ khẩu không biết tại sao lại không thấy.” Đoàn trưởng Kỳ nhanh chóng xoay quanh, thậm chí còn sờ soạng trên người con trai một lần, nhưng vẫn không tìm được hộ khẩu.

“Nếu không hai người đợi chút.” Nhân viên làm việc nhìn đồng hồ, chuẩn bị tan việc nên ý bảo bọn họ nhường chỗ để cho người khác lên, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ là đôi cuối cùng, thối phũ rồi cười, sửa lại “Hai người từ từ tìm, chúng tôi tan ca là tìm được thôi.”

“Nếu không hôm nay về, qua Tết Nguyên Đán chúng ta trở lại.” Diệp Chi kéo tay của anh, thản nhiên nói.

“Không được. Hôm nay nhất định phải đăng ký.” Kỳ Lâm nhú chặt chân mày lại, đứng tại chỗ vòng vo rồi buông tay Diệp Chi ra chạy ra ngoài.

“Anh đi đâu đó?” Diệp Chi hỏi.

“Đi tìm hộ khẩu. Anh không tin bị mất, nó không thể mọc chân mà chạy được.”

“Quay lại.” Diệp Chi quát nhẹ một tiếng khi anh đi, lúc Kỳ Lâm xoay người thì như ảo thuật cô móc từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ màu nâu.

“Em. . . . .” Kỳ Lâm trợn to hai mắt, chỉ vào hộ khẩu ở trong tay cô hồi lâu mà nói không ra lời.

“Em quên mất, hộ khẩu ở trong túi của em.” Diệp Chi cầm quyển sổ khoát khoát tay, trong mắt có một tia giảo hoạt thoáng qua “Lại đây, chúng ta đăng ký thôi.”

Đợi đến khi Kỷ Lâm như nguyện cầm hai quyển sổ màu đỏ có hình ba người nhà anh mới len lén nhìn Diệp Chi, nhìn một lúc, rốt cuộc không nhìn nổi đành dè dặt hỏi “Chi Chi, em. . . . . Có phải em cố ý cầm hộ khẩu giấu đi hay không?”

“Đúng.” Diệp Chi thoải mái thừa nhận.

“Vì. . . . . Cái gì?”

“Để cho anh biết có thể lấy được em không hề dễ dàng.” Diệp Chi cười híp mắt nhìn anh “Về sau không được tùy tiện chọc giận em, phải coi lời của vợ là thánh chỉ, biết không?”

Kỷ Lâm sửng sờ, sau đó cầm thật chặt tay của cô cười, ngoan ngoãn đáp “Được.”

Bên ngoài bão tuyết vẫn còn bay lá tả, rơi xuống đầu Kỷ Lâm và Diệp Chi. Trên đường, mấy hàng chân của họ cái nông cái sâu lạng lẽ ẩn xuống nền tuyết trắng, ấm áp kéo dài vô tận.

Anh cầm tay cô và con trai từng bước một đi về nhà, nghe bên tai không được truyền đến tiếng đập tuyết, chợt nhớ tới câu nói: Lúc bão tuyết, nếu chúng ta nắm tay nhau đi trong đồng tuyết, có thể sẽ hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ ấm áp của cô, Kỷ Lâm quay đầu nhìn Diệp Chi, bốn mắt nhìn nhau, cô mỉm cười đi với anh không màng danh lợi.

“Ba.” Hoàn Tử chợt gọi một tiếng “Con muốn nặn quả cầu tuyết.”

“Được.” Kỳ Lâm cúi người xuống, bốc lên một nắm tuyết thật lớn, đặt trong lòng bàn tay xoa tròn nhiều lần thành một quả cầu nhỏ rồi anh thả quả cầu tuyết vào bàn tay nhỏ bé của con trai, nhìn bộ dáng thỏa mãn của con trai, ánh mắt nhìn quả cầu tuyết cười ngây thơ ngốc nghếch.

Hạnh phúc cũng như quả cầu tuyết nhỏ bé kia, giống như anh giờ phút này cũng vô cùng hạnh phúc.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Ngoại Truyện 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Editor: Băng

“Chúc mừng Diệp Chi, cô là sinh viên đầu tiên của công ty chúng ta thăng chức nhanh như vậy.” Tổ trưởng Lý Dã vỗ vỗ bả vai Diệp Chi, cười nói: “Lần trước vốn muốn cùng mọi người tổ chức ăn mừng, diễn. đản. lê. quý. đôn cô nói mọi chuyện còn chưa rõ ràng, nói trước không tốt. Lần này có thể đồng ý chứ?”

Diệp Chi gật đầu “Cám ơn tổ trưởng, sắp định đi chỗ nào để tôi đi thông báo với mọi người, tối nay tôi mời.”

“Được...Được.” Lý Dã nói liên tiếp, mặt tràn đầy hưng phấn.

Anh sao lại mất hứng được chứ? Từ ngày Diệp Chi vào công ty đã có biểu hiện xuất sắc hơn so với tấm bằng tốt nghiệp đại học bình thường. May anh nhanh tay, ngay lúc thử việc đã điều cô tới bộ phận hành chính, nếu không chỉ sợ cô bị phòng thư ký đoạt đi.

Lý Dã đã làm ở công ty sáu năm, kinh nghiệm đầy đủ, năng lực cũng không tồi, nhưng thiếu một cơ hội để thăng chức, diễn. đản. lê. quý. đôn luôn bị điều tới điều lui. Mà Diệp Chi làm việc rất xuất sắc không chỉ mang đến cơ hội thăng chức cho cô mà trưởng phòng, Lý Dã, cũng được ăn theo, nhảy một cái đã lên chức Phó giám đốc chi nhánh công ty.

Đối với một người đàn ông mà nói, thành công trong sự nghiệp quan trọng hơn thành công trên tình trường. dien+dan+le+quy+don+com Vì vậy ở công ty mở đại hội khen ngợi xong công bố tin tức hai người được

thăng chức ra ngoài, Lý Dã đã thúc giục Diệp Chi đi ăn mừng, dùng cách này để phát tiết sự vui sướng của bản thân.

Lúc Diệp Chi trở lại phòng làm việc nói với các đồng nghiệp tối nay cô mời khách, mọi người nháy lên hoan hô, mấy đồng nghiệp có quan hệ tốt với Diệp Chi thậm chí còn chạy tới trước mặt Diệp Chi kể tên vài món ăn làm cho Diệp Chi dở khóc dở cười.

Một năm nay biểu hiện của Diệp Chi trong công ty quả thật rất xuất sắc, nhưng cô kinh nghiệm còn ít nên khiến không ít nhân viên kỳ cựu đổ kị. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn Nhưng đổ kị thì đổ kị, năng lực làm việc của Diệp Chi còn đó, dù không cam lòng cũng chỉ có thể cố gắng đè xuống, cố sức nặn ra nụ cười chúc mừng chân thành với Diệp Chi .

Nhưng sau lưng lại âm thầm hung dữ mắng chửi liên tiếp, hận không thể xé nát Diệp Chi ra nhai ăn.

“Cái gì....” Lưu Lộ Bạch đập bàn ‘Rầm’ một tiếng cầm tờ giấy A4 trên bàn vo thành một cục, khuôn mặt thanh tú vì tức giận ngập trời mà đỏ bừng.

Cô vào công ty sớm hơn Diệp Chi một năm, khi nhóm bọn họ vào làm việc thì trong số những nhân viên cô cũng coi là người nổi trội, ๕điễn-đàn-lê-๕quý-đôn tới công ty không lâu thì được trưởng phòng lúc đó là Vương Bằng Phi khen ngợi.

Wương Bằng Phi đã từng ngầm tìm Lưu Lộ Bạch, nói cho cô biết là muốn cô kế nhiệm trưởng phòng bộ phận hành chính.

Nhưng hai người nói chuyện mới mấy tháng, Vương Bằng Phi vì gia đình mà điều đi những thành phố khác, trưởng phòng bộ phận hành chính do Lý Dã tiếp nhận.

Mà lúc Lý Dã được điều đến đây, vừa đúng công ty vừa tuyển dụng xong nên Diệp Chi là người mới của bộ phận hành chính và chính tay Lý Dã đào tạo.

Tự tay mình đề bạt đương nhiên tình cảm cùng các nhân viên khác không giống nhau, hơn nữa tính tình Diệp Chi rất tốt, năng lực giỏi. Khi đó ở trên lệnh chuyển công tác, Lý Dã thân nhiên nghĩ đến Diệp Chi .

Vốn chức đó thuộc về mình lại bị Diệp Chi đoạt đi, Lưu Lộ Bạch làm sao có thể nuốt trôi được cơn giận này?

Khi thấy Diệp Chi và Lý Dã nói cười riu rít trên bàn rượu, Lưu Lộ Bạch càng thêm tức giận hận không thể tiến lên tạt ly rượu vào hai người.

Gia đình Lưu Lộ Bạch cũng không được tốt, chưa học hết cao trung(*cấp 3 ở VN) đã bắt đầu ra ngoài đi làm, nhưng cô là người không chịu thua, làm gì cũng muốn tranh giành, mới bắt đầu cô cũng chỉ là nhân viên phục vụ quán bar, dần dần leo lên quý tộc nhưng khi cô có đủ tiền học phí thì quyết định nghỉ việc ở quán bar, học và thi tốt nghiệp trung học, sau đó thi đậu vào một trường đại học cũng không tệ, lấy được bằng đại học chính quy mới vào công ty bây giờ Diệp Chi đang làm.

Nhưng mấy năm làm việc ở quán bar cũng đã để lại dấu ấn không nhỏ trong cô, mua thuốc lắc đối với cô chỉ giống như ăn một món khai vị nhẹ nhàng cho ngày cuối tuần, lấy thuốc kích dục càng dễ dàng hơn nữa.

Cô cùng lúc bỏ thuốc kích dục vào ly rượu của Lý Dã và Diệp Chi, cô vốn muốn hai người cùng trúng chiêu nhưng Lý Dã vận khí tốt, cầm nhầm ly rượu còn Diệp Chi uống hết hai ly rượu đó.

Lưu Lộ Bạch thừa dịp Diệp Chi đi toilet, dùng lý do Diệp Chi uống nhiều quá bị ngất đã về trước rồi lừa gạt mọi người cùng ra về luôn, chỉ để lại Diệp Chi. Cả cơ thể cô đang bắt đầu nóng lên không ngừng.

Diệp Chi phát hiện có điều không ổn nên vội vàng chạy tới toilet, nhưng nước lạnh cũng không làm cho cô tỉnh táo mà ngược lại làm cho cô càng thêm khát vọng ngâm mình vào nước lạnh và thư giãn.

Cô muốn cố gắng chống cự về nhà nhưng vừa bước ra khỏi toilet đã đụng phải hai gã lưu manh. Hai người đó rõ ràng là người có kinh nghiệm, liếc mắt đã biết cô không ổn. Một người che miệng cô, một người ôm hông cô, kéo cô vào phòng.

Cả người Diệp Chi nóng bừng kỳ lạ, cơ thể mềm nhũn không còn hơi sức, trong đầu vẫn còn hơi tỉnh táo, biết hai người này không có ý tốt nên cố gắng giãy giụa kêu cứu.

Nhưng không ai tới cứu cô. Diệp Chi cảm thấy hơi thở ghê tởm của hai người đó phun lên cổ cô, hơi thở ghê tởm đến nỗi làm cô muốn nôn mửa. Nhưng cô không còn cách nào khác, chỉ có thể bất lực mặc cho người ta đùa nghịch. Trong phòng không mở đèn, đen thui như mực giống như tâm trạng cô lúc này, ngay cả một kỳ vọng nhỏ nhoi cũng không thấy.

Lúc Diệp Chi đang tuyệt vọng bỗng có một người từ trên trời rơi xuống, cô không thấy anh nhưng có thể nghe thấy tiếng của hai gã gớm ghiếc kia kêu la đau đớn.

“Này, cô gái, cô không sao chứ?”

Người kia lần mò một hồi rồi ôm nửa người cô lên, giọng nói trầm thấp dễ nghe giống như tiếng của thần tiên.

Cô không đáp không phải là không muốn mà thật sự cô không thể mở miệng, cô sợ vừa mở miệng thì những lời tình dục tràn đầy kia sẽ không khống chế được.

Thân thể nóng bừng, trong cơ thể trống rỗng đến đáng sợ, muốn một người đè cô xuống, dùng sức lấp đầy khoảng trống này. . . . .

“Cô gái, cô làm sao vậy? Này, cô gái. . . . .” Người nọ vừa ôm cô vừa dò dẫm ở trên tường để tìm công tắc mở đèn, Diệp Chi có thể cảm nhận được cánh tay có những bắp thịt rắn chắc của anh, có thể nghe được tiếng hít thở đều đặn của anh, còn có giọng nói trầm thấp dễ nghe nữa. . . . .

Hormone phái nam nồng đậm đập vào mặt, tất cả lý trí sụp đổ trong nháy mắt.

Diệp Chi xoay người, dùng hết hơi sức cuối cùng trong cơ thể ôm cổ của người nọ, giống như là há giận, cô hung hăng hôn lên môi của người đó.

Cô đã nhịn cực khổ mà anh còn tới quyến rũ cô. Cứ...Cứ vậy, cô sao có thể nhịn được.

Người nọ hình như rất sợ hãi

“Ừ. . . . . Cô gái. . . . . Đừng như vậy. . . . . A. . . . .” Còn nói.... Còn nói. Thì cho mình thuốc giải đi, ai bảo anh tới đây cơ chứ? Lại nói, đây là lần đầu tiên của mình, kể ra anh cũng không thua thiệt.

Diệp Chi ôm mặt anh hung hăng hôn, hai tay nhỏ bé còn túm áo sơ mi của anh đẩy lên trên. Thân thể mềm mại nóng rục dán lên lồng ngực rắn chắc của người nọ, thoải mái thở dài một tiếng.

Cọ cọ...Lại cọ cọ, trên cơ thể người kia rất sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái. Mặc dù đang là mùa hè nhưng không có mùi mồ hôi nào, chỉ có một mùi xà phòng thoang thoảng. Đối với Diệp Chi lúc này mà nói mùi đó giống như lửa cháy có thêm củi.

Cô bắt được tay của người kia rồi đặt lên bộ ngực ngạo nghễ của mình, dùng giọng nói mềm nhũn mà chắc chắn lúc tỉnh táo cô không dám nói vì xấu hổ cầu xin: “Anh. . . . . Giúp tôi..... Van cầu anh. . . . . Cầu xin anh. . . . .”

Người nợ dường như bị sự nhiệt tình của cô làm cho sợ ngây người, nằm im trên mặt đất, động cũng không dám động, cả người cứng cứng giống như một cây gậy dài.

Lúc đó Diệp Chi đã ý loạn tình mê, cái gì mà tôn nghiêm, thể diện tất cả đều không cần. Nếu người nợ bất động thì cô động. Cô đưa tay phải ra trượt vào phòng tuyến quan trọng của người nợ, nắm lấy nơi vô cùng nguy hiểm của anh ta.

Người nợ mặc một cái quần đùi rộng thùng thình, không cài dây lưng nên dễ dàng cho Diệp Chi hoạt động.

‘Gốc rễ’ của mình bị người khác nắm ở trong tay, người nợ bỗng phản ứng từ dưới đất bật dậy chạy.

Thật khó khăn mới tìm được thuốc giải, Diệp Chi sao có thể để cho anh ta chạy được. Cô liều mạng ôm lấy bắp đùi của người đó không thả, diễ†n†đ†à†n†lê†q†uý†đ†ôn khuôn mặt nhỏ bé nóng bỏng dính vào đùi người ta cọ cọ, cọ mãi cho đến khi hơi thở của người nợ trở nên khó khăn, trong lòng muốn chạy nhưng chân lại không nghe lời.

“Chuyện này. . . . . Đây là do cô tự nguyện. . . . .”

Người nợ nói lảm nhảm, giọng nói còn mang theo sự run rẩy, cây gậy phía dưới đã căng cứng. Diệp Chi nhanh chóng tháo ra tất cả trói buộc diễ†n†đ†à†n†lê†q†uý†đ†ôn trên người mình rồi nhào tới cơ thể của người kia, không đợi người kia nói hết câu cô đã dùng sức ngồi xuống.

Đau.... Cơ thể cô như bị xé rách, khễ cử động thì có cảm giác đau muốn chết. Vậy mà loại đau đớn này lại như thủy triều, gầm thét dâng lên lửa dục khắp người.

Diệp Chi vừa đau lại vừa thoải mái, cảm giác thuốc giải phía dưới mình thật hiệu nghiệm, nhất định phải mạnh mẽ sử dụng mới được.

Rồi lại cuối xuống nhìn vòm ngực cứng rắn của người nọ hấp tấp cắn mút, để lại trước ngực người nọ những dấu đỏ và nước đầm đìa.

“Cô. . . . . Nâng lên.” Giữa lúc mơ mơ màng màng, giọng nói của người kia hơi giống cắn răng nghiêng lợi, đại não Diệp Chi đã hỗn độn nên nghe không hiểu ý tứ của anh, chỉ có thể mạnh mẽ cắn một cái trên môi của anh, tỏ vẻ đáp lại.

Sau đó Diệp Chi hồi hận, người nọ bỗng trở nên vô cùng khí phách, duỗi bàn tay ôm hông của cô rồi lật cô lại, diễnđànđềđôn vị trí hai người trong nháy mắt bị đảo lại, cô chưa kịp lên tiếng đã bị anh chuyển động mạnh mẽ hung hãn.

“Đừng. . . . . Đau. . . . . A. . . . . A. . . . .” Diệp Chi hít mũi tỏ vẻ hơi tội nghiệp .

Người nọ không nói lời nào, động tác lại càng ngày càng mạnh mẽ hơn, Diệp Chi bị đâm rên rỉ không ngừng, khóe mắt thấm đẫm nước mắt.

Nhưng người nọ còn ngại như vậy chưa đủ, bế Diệp Chi từ trên mặt đất lên, giạng chân cô trên người anh, từ dưới thẳng lưng liều mạng đi lên, đôi tay hung hăng nắm lấy cặp lông trắng nõn ngạo nghễ ưỡn lên của cô, mạnh mẽ như thể đem mười ngón tay cũng khảm vào người cô.

Diệp Chi liếc qua gương trong phòng tắm thấy cái lông của mình đã xanh mét rồi.

“Không muốn. . . . . Tôi tỉnh rồi, Ủ. . . . . Tỉnh. . . . .” Cũng không biết làm mấy lần, Diệp Chi ở dưới thân người kia kêu khóc thảm thiết, không ngừng cầu xin.

Thuốc trên người cô đã tiêu tán không ít nhưng người nọ vẫn không buông tha cô, không ngừng làm...Làm...Làm... Hông của cô như một cái motor chạy bằng điện, không ngừng nhấp nhô lên xuống.

“Đã muộn. Tôi còn chưa tỉnh.” Hơi thở của người đó nặng nề, cúi người ngậm môi của cô nhưng động tác phía dưới không ngừng nghỉ “Lần này đến phiên cô làm cho tôi tỉnh táo.”

Nói xong còn tăng nhanh động tác. Diệp Chi cảm thấy mỗi lần bị anh tiến vào như hồn lìa khỏi xác, thân thể mềm nhũn như nước. Cô vượt bấp thịch của người đó, trong thoáng chốc chợt nghĩ: Thuốc giải này quá mạnh và hung hãn rồi.

Buổi tối hoang đường đó, cô và một người đàn ông không rõ mặt đã làm chuyện thân mật nhất trên thế giới. Mới bắt đầu cô không có thần trí, chỉ muốn hóa giải lửa dục khắp người, nhưng khi tỉnh táo lại thì bản thân vô cùng lo lắng và sợ hãi.

Cơ thể Diệp Chi run rẩy từ từ rời khỏi lồng ngực của người nọ, rón rén đứng dậy từ dưới đất, dùng tốc độ nhanh nhất có thể mặc quần áo tử tế mở cửa bỏ chạy.

Gió đêm hè mang tới một mùi vị ướt át phà vào mặt cô, đèn neon trên đường lóe lên. Đêm đã khuya nên người đi đường không nhiều lắm, cả người Diệp Chi vô cùng đau đớn, nhưng chỉ có thể cố gắng đi bình thường, không lộ ra dáng đi quái dị.

Đi đến mấy tiệm thuốc nhưng đều đóng cửa. Đúng vậy, đã trễ thế này thì còn nơi nào có người buôn bán. Diệp Chi vừa đi nước mắt vừa rơi, vì biết mình đã đánh mất lần đầu tiên, còn cả gan chủ động tiến tới.

Queo trái ngay đầu đường chợt nở nụ cười, có một tiệm thuốc nhỏ nhỏ đập vào mắt, Diệp Chi nhanh chóng vọt vào đưa tiền mua thuốc tránh thai. Trong lúc bối rối nên không chú ý thuốc này vốn là phải gọi thuốc dưỡng thai, trên hộp còn in chữ “Mẫn Đình” .

Hai viên thuốc rơi xuống bụng, Diệp Chi rốt cuộc cũng hơi yên tâm. Buổi tối này coi như là cô có một giấc mộng hoang đường, tỉnh lại sẽ quên hết mọi thứ. Nhưng cô không nghĩ tới, số mệnh đã được ông trời sắp đặt sẵn, dù có làm bất kỳ chuyện gì thì cũng không thay đổi được nó.

Nên vào một ngày bảy tháng sau, Diệp Chi đang trong cơn đau nhức nghênh đón kỷ niệm hoang đường kia: Hoàn Tử.

Khi đó mỗi lần nhìn thấy Hoàn Tử, cô cũng sẽ nhớ tới lúc người nợ thân mật ở bên tai cô lẩm bẩm, thời gian trôi qua càng lâu thì càng rõ ràng.

“Đây là lần đầu tiên của tôi.” Căn răng nghiêng lợi.

“Cô gái này thế nào mà lạ. . . . . Mãnh liệt như vậy.” Tình dục cuộn cuộn.

“Nói cho tôi biết, cô tên là gì. Nói. Nói mau.” Dừng một lát, thấy cô không đáp, lại đổi thành một giọng điệu nũng nịu “Nói đi, chúng ta cũng đã thân mật như vậy rồi.”

Cô lúc ấy đại não đang hỗn độn sao có thể trả lời tất cả vấn đề của anh ta. Sau này nghĩ lại mới từ từ nhớ lại những lời này.

Đã muộn, tất cả đều đã muộn, cô không biết anh là ai, anh cũng không biết cô là người nào, ngay cả bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất và cô đã sinh cho anh một đứa con trai.

Đã nhiều năm như vậy, anh có lẽ đã kết hôn rồi, có lẽ cũng giống như cô không muốn nhớ đến chuyện đêm đó. Nhưng. . . . . Nhưng cô tuyệt đối

không thừa nhận, cô đối với anh. . . . . Nhưng thật ra thì cô cũng có một chút tình cảm.

ĐOÀN TRƯỞNG Ở TRÊN CAO

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ngoại Truyện 2

Editor: Băng

Sau khi có ba, Hoàn Tử bắt đầu cảm thấy rất tuyệt, ba sẽ dạy cậu học Taekwondo, sẽ cùng với mẹ đi họp phụ huynh cho cậu, còn có thể len lén dẫn cậu đi ăn KFC.

Nhưng dần dần, Hoàn Tử cũng không còn vui vẻ nữa. Ngày trước chỉ có cậu và mẹ, mỗi ngày trong mắt mẹ cũng chỉ có một mình cậu, còn có thể ôm cậu ngủ, thương yêu cậu.

Nhưng bây giờ ba tới, chẳng những ban ngày quấy mẹ, quá đáng hơn buổi tối cũng không cho cậu ngủ chung với mẹ. diễn ㄝđàn ㄝlê ㄝquý ㄝđôn Coi như cậu vẫn cố bám trên giường mẹ thì sáng ngày hôm sau tỉnh lại cũng ở trong phòng của mình.

Hoàn Tử đang cầm bản vẽ mẹ mới mua cho cậu ngồi ở trên giường, cái miệng nhỏ nhắn trề ra (*hành động bĩu môi).

“Chi Chi, tối nay ăn cơm với cái gì?” Tiếng mở cửa vang lên, Hoàn Tử biết là mẹ về nên để bản vẽ xuống, vừa định chạy tới đón mẹ thì bị ba vượt lên trước.

Ba còn lấy lòng giúp mẹ cởi áo khoác, cầm ví da. Những cái này đều là việc hằng ngày của cậu mà. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tử xị xuống, vẻ mặt càng ngày càng lạnh lùng.

Bình thường nếu như cậu làm vẻ mặt như thế thì mẹ nhất định sẽ hỏi cậu có phải cảm thấy không thoải mái hay không, nhưng bây giờ mẹ nhìn cũng không thèm nhìn cậu một cái, cứ như vậy cùng ba nói nói cười cười đi vào phòng bếp.

Đứa nhỏ nhìn bóng lưng của ba mẹ mình, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác nguy hiểm. Mẹ là của cậu. Cậu nhất định phải đoạt mẹ lại từ trong tay ba.

Lúc ăn cơm tối, Kỳ Lâm đã cảm thấy con trai có gì khác lạ. Chẳng những cầm ghế chen chúc giữa anh và Diệp Chi, còn không cho anh gấp thức ăn cho Diệp Chi.

Đứa nhóc này nổi cơn điên gì đây? Kỳ Lâm liếc con trai một cái, bắt đầu tính toán tránh thoát đôi đũa của Hoàn Tử, gấp một cục thịt kho tàu đặt vào trong chén Diệp Chi “Nếu không muốn ăn cơm thì ăn chút thịt đi.”

“Buổi tối không nên ăn quá nhiều thịt.” Diệp Chi trừng mắt liếc anh nhưng trên mặt lại nở nụ cười, hơn nữa còn gấp trả lại Kỳ Lâm một cái nắm hương thơm phức.

Hoàn Tử đáng thương, đang cầm một chén cơm nhỏ uất ức nhìn mẹ nhưng lại sững sốt vì bị Diệp Chi bỏ quên.

“Hoàn Tử, lúc ăn cơm phải chuyên tâm, không được ngẩn người.” Thật khó khăn Diệp Chi mới chú ý tới con trai nhưng lời nói ra không phải là quan tâm mà là dạy dỗ.

Hoàn Tử khịt khịt mũi rồi cúi đầu buồn ăn cơm, mắt đỏ ửng lên.

Ăn xong cơm tối, Kỳ Lâm đuổi hai mẹ con ra khỏi phòng bếp, tự mình vén tay áo lên rửa bát. Việc này anh làm vô cùng quen thuộc, cũng vui vẻ khi làm việc đó.

Hoàn Tử vừa thấy cơ hội tới thì lập tức dấy dĩa với Diệp Chi, đóng cửa phòng bếp từ bên ngoài rồi nhảy lên ghế salon bò vào trong ngực Diệp Chi. diễn đàn lê quý đôn Tay nhỏ của cậu ôm cổ mẹ, nũng nịu gọi “Mẹ.”

“Thế nào?” Diệp Chi sờ sờ đầu con trai, trong lòng rất ngạc nhiên, con trai lại đang làm nũng với cô. Phản ứng đầu tiên của cô chính là Hoàn Tử lại muốn ăn KFC.

“Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.” Hoàn Tử chui vào trong cổ Diệp Chi, sợi tóc mềm mại cọ cọ cổ Diệp Chi ngứa ngáy, không nhịn được khom đầu cười nói: “Con không phải là một người đàn ông nên không cần ngủ với mẹ sao?”

Nghe vậy, mặt Hoàn Tử lập tức đỏ lên, cậu biết đàn ông không thể làm nũng với mẹ, nhưng mẹ bây giờ chỉ để ý đến ba, không để ý tới cậu. diễn đàn lê quý đôn Cậu nhất định phải nghĩ cách đoạt mẹ lại.

“Tối nay. . . . . Trời mưa.” Đứa trẻ trầm mặc mấy giây rồi nói. Cậu là một người đàn ông nhưng trời mưa sẽ sợ sấm đánh, cậu bởi vì sợ sấm đánh nên mới muốn cùng mẹ đi ngủ. Cậu không phải làm nũng với mẹ.

“Tối nay trời mưa?” Diệp Chi không biết con trai lại lấy cớ này, còn tưởng rằng cậu nói thật, nhanh chóng đẩy con trai ra chạy tới ban công mang quần áo đang phơi vào trong, ngay cả lời của con trai mới nói cũng quên mất.

Hoàn Tử thấy càng thêm uất ức con thiếu rơi nước mắt. Mẹ quả nhiên có ba thì sẽ không thích cậu nữa.

Đứa bé ngồi cúi đầu trên ghế sofa mấy phút rồi lắc đầu, nhanh chóng về phòng của mình, Kỳ Lâm ở phía sau kêu cậu cũng không có phản ứng.

“Hoàn Tử sao vậy?” Kỳ Lâm nhìn bóng lưng nho nhỏ của con trai, ngạc nhiên hỏi.

“Không sao cả.” Diệp Chi cũng cảm thấy khó giải thích, nhưng cũng không để ý “Mới vừa nãy nói với em là muốn ngủ chung với em, điể<n*đ>àn*lê*q>úy*đ<ôn chắc chỉ là thuận miệng nói. Bây giờ có lẽ đã về phòng đọc sách rồi.”

Kỷ Lâm gặt đầu, cũng không đào sâu nghiên cứu, ôm Diệp Chi ngồi xuống trên ghế sofa, gọt táo cho cô ăn. Kỹ thuật của anh rất tốt, vỏ quả táo đã được anh gọt thành một dải dài có thể làm được bông hoa, Diệp Chi nhìn đã muốn ăn.

“Ăn đi, anh chưa từng gọt cho em ăn.” Kỷ Lâm cười cười cầm một miếng táo đưa tới môi Diệp Chi, cười nói: “A.”

Diệp Chi nghe vậy ngoan ngoãn mở miệng, nhận đồ anh cho ăn, mặt mày vui vẻ tràn đầy hạnh phúc.

Hai người cứ một gọt, một ăn như vậy phối hợp vô cùng ăn ý, ngay cả TV đang chiếu tiết mục gì cũng không biết, huống chi đứa nhỏ đang đứng ở khe cửa nhìn ra.

Quả nhiên. . . . . Mẹ bây giờ thích ba hơn cậu nhiều. Mắt Hoàn Tử đỏ lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo ủ rũ như đưa đám.

Như thế nào mới có thể đuổi ba đi khiến mẹ thích cậu nhiều hơn đây? Đứa bé chống cằm cau mày suy nghĩ khổ cực.

Buổi tối hôm sau, Kỷ Lâm về nhà sớm hơn so với Diệp Chi như mọi ngày.

“Ba.” Anh đẩy cửa ra bước vào nhà thì thấy con trai bình thường như khối băng nhỏ thì hôm này như chú chim non nhào vào trong ngực anh, điể<n*đ>àn*lê*q>úy*đ<ôn nhiệt tình làm Kỷ Lâm thụ sủng nhược kinh, một tay ôm đứa nhỏ vào trong ngực, cọ xát khuôn mặt nhỏ trơn mềm của con trai “Thế nào?”

“Ba, chúng ta đi ăn KFC có được hay không?” Đôi mắt nhỏ dài đen láy sáng sáng lấp lánh của Hoàn Tử nhìn Kỳ Lâm “Chỉ ăn một cái cánh là được rồi.”

“Mẹ sắp về rồi.” Kỳ Lâm xoa xoa đầu nhỏ của Hoàn Tử, không đồng ý với cậu. Lúc này cách giờ tan sở của Diệp Chi rất gần, anh không dám mạo hiểm.

“Ba. . . . .” Hoàn Tử uốn qua uốn lại ở trong lòng anh, không ngừng làm nũng “Chỉ ăn một cục thôi, mẹ không thể phát hiện.”

“Không được. . . . .”

“Con đã lâu chưa được ăn rồi. . . . .” Đứa nhỏ chớp chớp mắt như nước trong veo nhìn anh “Ba, xin ba. . . . .”

Một tiếng xin ba, Kỳ Lâm nghe mà lòng mềm nhũn. Con trai chưa từng làm nũng với mình như vậy, trong lòng không khống chế được mềm lòng, cũng quên Diệp Chi trở về sẽ có chuyện, vứt tất cả ra sau đầu, nói “Đi, ba dẫn con đi.”

“Ba thật tốt.” Hoàn Tử hôn trên mặt Kỳ Lâm một cái, cho người ba ngu ngốc này một quả táo ngọt trước.

“Đó là đương nhiên.” Kỳ Lâm được con trai khen như vậy nhất thời vui mừng không thấy trời đất, nói “Hôn lại một cái.”

Nghe vậy, Hoàn Tử lại ngoan ngoãn hôn anh một cái nữa, hôn xong rồi mới dán khuôn mặt nhỏ nhắn vào trên ngực bà, cái miệng nhỏ nhắn mím môi lại cười giống như hồ ly nhỏ.

Vì sợ Diệp Chi trở lại nên hai người chỉ mua hai cái cánh, còn vừa đi vừa ăn.

Lúc Hoàn Tử gặm cánh gà vô cùng vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn hoạt động thật nhanh, động tác cũng linh hoạt không thể tưởng tượng nổi, xương gặm vừa đẹp lại sạch sẽ, chỉ lát sau đã xong hai cái cánh gà.

Đứa nhỏ ăn ít, ăn hai cái cánh gà xong thì cơm tối tự nhiên sẽ ăn ít đi, Diệp Chi tưởng rằng con trai không khỏe, lo lắng sờ trán rồi đo nhiệt độ, thật lâu mới xác định con trai không có vấn đề gì.

“Mẹ.” Sau khi ăn xong, Kỷ Lâm đi rửa bát như cũ. Hoàn Tử nhân cơ hội này, từ trên ghế leo xuống chạy đến bên cạnh Diệp Chi thật nhanh, mặt nhăn nhó nói: “Con...Con muốn nói cho mẹ biết một bí mật. . . . .”

Hả? Con trai muốn tâm sự với mình sao? Diệp Chi cảm thấy mới lạ nên ôm con trai vào trong ngực, dịu dàng nói: “Hoàn Tử muốn nói cho mẹ biết bí mật gì? Mẹ sẽ nghiêm túc nghe.”

“Nhưng. . . . . Nhưng con sợ ba giận.” Hoàn Tử cúi đầu, làm bộ do dự.

Còn có liên quan tới Kỷ Lâm? “Không sao, mẹ bảo đảm không nói cho ba là con nói.”

“Vậy chúng ta ngoéo ngón tay.” Hoàn Tử đưa ra ngón tay út, ngoắc ngoắc ngón út Diệp Chi, cùng mẹ ngoéo tay xong mới cầm tay Diệp Chi thần thần bí bí vào phòng của mình, cầm túi ny lon nhăn nhúm bỏ vào tay Diệp Chi.

Diệp Chi nghi ngờ mở ra xem thì vô cùng nổi giận, trong túi nhựa là một cái cánh gà óng ánh, còn hơi âm ẩm.

“Đây là ba mua cho con?”

Hoàn Tử gật đầu, cắn môi dưới thật khó khăn “Ba nói con không được nói cho mẹ biết.”

“Ba tại sao mua cánh gà cho con?” Diệp Chi lại hỏi, chẳng lẽ Hoàn Tử muốn ăn hay sao? Nhưng đứa nhỏ vô cùng khôn khéo, sẽ nói cho mình sao?

“Ba, ba nói. . . . . Nói ba muốn dụ dỗ con.” Dừng một lát, ngửa mặt ngây thơ hỏi, “Mẹ, ba ba tại sao phải dụ dỗ con?”

Hoàn Tử ngây thơ hỏi như xăng đổ vào lửa giận trong lòng Diệp Chi. Được lắm, Kỷ Lâm vì cái gì phải gạt mình dẫn Hoàn Tử đi ăn KFC. Thì ra là anh ta muốn làm người tốt trước mặt con trai để con trai thân thiết với anh ta hơn.

Diệp Chi giận dữ cầm cánh gà đi vào phòng bếp, một tay lấy cánh gà đập lên trên bồn rửa “Kỷ Lâm. Anh nói cho em biết. Đây là cái gì?”

Đoàn trưởng Kỷ bị vợ dọa cho sợ mất hồn, phản xạ có điều kiện nói “Cánh gà.”

“Hừ, anh cho rằng em không biết cái này là cánh gà sao?” Diệp Chi néo lấy lỗ tai của anh rồi kéo anh ra khỏi phòng bếp “Em hỏi anh, anh tại sao lại len lén mua KFC cho Hoàn Tử?”

“Anh....Anh. . . . .” Về mặt đoàn trưởng Kỷ đau khổ, một câu cũng nói không ra, ánh mắt quét đến chỗ con trai đang đứng, lại thấy Hoàn Tử đang làm mặt ngây thơ vô tội nhìn anh. Anh chỉ có thể rụt bả vai nói: “Đây là lần duy nhất...Anh thề. . . . .”

“Em cho anh biết, Kỷ Lâm, anh bây giờ đã không còn một xu uy tín nào rồi.” Diệp Chi hừ một tiếng, hung hăng bấm diễ<n*đ>àn*lê*q>uý*đ<ôn một cái vào nơi thịt mềm nhất trên cánh tay của anh “Tự mình xám hối đi. Đến khi nào anh cảm thấy em có thể tin tưởng anh sẽ không tái phạm nữa thì tới tìm em.”

Nói xong nhìn anh với ánh mắt ghét bỏ rồi lên ghế salon ôm con trai xem TV.

Buổi tối hôm đó, Hoàn Tử được ngủ cùng mẹ như nguyện, nghĩ tới ánh mắt ba nhìn mẹ rồi bộ dáng bị mẹ nhốt ở ngoài cửa, cậu điể<n*đ>àn*lê*q>úy*đ<ôn nhếch khóe môi cười vui sướng. Về sau nếu ba còn dám giành mẹ với cậu, cậu sẽ dùng chiêu này. Chẳng những cậu được ăn cánh gà mà còn có thể đánh bại ba.

Đứa nhỏ chen chúc trong ngực của mẹ, thỏa mãn nhắm hai mắt lại rồi mơ một giấc mơ ngọt ngào.

~~~~~HOÀN~~~~~

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Học Taekwondo

Chương 2: Té Ra Máu

Chương 3: Gặp Mặt

Chương 4: Gặp Lại Nhau

Chương 5: Tiếp Xúc Thân Mật

Chương 6: Đoàn Trưởng Bị Cường

Chương 7: Rung Động

Chương 8: Hoàng Tử Ăn Vạ

Chương 9: Nụ Hôn Bất Ngờ

Chương 10: Giúp Đỡ

Chương 11: Thân Mật

Chương 12: Tặng Giày

Chương 13: Tìm Ba Mới

Chương 14: Người Thú Vị

Chương 15: Can Thiệp Kịp Thời

Chương 16: Con Mèo Nhỏ

Chương 17: Hoài Nghi Mầm Mống

Chương 18: Ngủ Chung

Chương 19: Chân Tướng

Chương 20: Cha Con Đồng Lòng

Chương 21: Tình Địch Pk

Chương 22: Thổ Lộ

Chương 23: Sách Lược Theo Đuổi Vợ

Chương 24: Anh Trai Đến Thăm

Chương 25: Lời Đề Nghị Của Anh Trai

Chương 26: Độc Giả Ngoài Dự Tính

Chương 27: Trời Mưa Mập Mờ

Chương 28: Tiến Dần Từng Bước

[Chương 29: Ngủ Chung](#)
[Chương 30: Gậy Đánh Uyên Ương](#)
[Chương 31: Cái Gọi Là Đứa Bé Gấu](#)
[Chương 32: Lựa Chọn Khó Khăn](#)
[Chương 33: Sóng Gió Nổi Lên](#)
[Chương 34: Cắt Đứt Liên Lạc](#)
[Chương 35: Gặp Mặt](#)
[Chương 36: Tình Địch](#)
[Chương 37: Cha Con Hợp Tác](#)
[Chương 38: Yên Bình Ngăn Ngủ](#)
[Chương 39: Kéo Lên Giường](#)
[Chương 40: Sự Việc Bại Lộ](#)
[Chương 41: Nước Chảy Thành Sông](#)
[Chương 42: Chân Tướng Lúc Trước](#)
[Chương 43: Chân Tướng](#)
[Chương 44: Điên Cuồng](#)
[Chương 45: Ba](#)
[Chương 46: Mưu Kế Của Hoàn Tử](#)
[Chương 47: Ghen](#)
[Chương 48: Giao Chiến Lần Nữa](#)
[Chương 49: Thương](#)
[Chương 50: Sau Lưng](#)
[Chương 51: Một Chử Tình](#)
[Chương 52: Hòa Hoãn](#)
[Chương 53: Hoài Nghi](#)
[Chương 54: Dịu Dàng](#)
[Chương 55: Hôn](#)
[Chương 56: Diệt Khung Trở Về](#)
[Chương 57: Cánh Gà](#)
[Chương 58: Cầu Hôn](#)
[Chương 59: Cái Gọi Là Tìm Đường Chết](#)
[Chương 60: Đăng Ký](#)

[Chương 61: Ngoại Truyện 1: Lần Đầu Gặp Gỡ](#)

[Chương 62: Ngoại Truyện 2](#)